

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YILDIZTOZU HIRSIZI

CHELSEA
ABDULLAH

3GO!

İNSANLAR SÜREKLİ MASALLAR UYDURUR AMA MASALLAR BİLE GERÇEK KIRINTILARINDAN DOĞAR.

Çok küçükken anne babasını trajik bir şekilde kaybeden Loulie, yanında küçüklüğünden beri onu koruyan sihirli bir cinle, cinlerin düşman olarak görüldüğü ve avlandığı bir şehirde gizlice ticaret yapmaktadır. Bir zamanlar cinlere ait olduğu bilinen, sahibine inanılmaz güçler sağlayan sihirli emanetlerin peşindedir.

Ancak Loulie, çekingen oğlunun hayatını kurtarınca, güce doymayan sultanın dikkatini çeker. Tüm cinlerin varlığına son vermeye kararlı sultan, Loulie'yi, oğlunu ve kendi sırlarına gömülü fedaisi Aisha'yı imkansız bir görev için Kumdenizi'ne gönderir. Kumdenizi'nde onları gulyabaniler, intikam peşinde bir cin prensesi ve çöl kumlarına gizli tehlikeler beklemektedir.

Masalların gerçek, illüzyonun ise hakikat olduğu bir dünyada Loulie düşmanlarının, büyüsunun, hatta kendi geçmişinin bile görüldüğü gibi olmadığını keşfedecek ve kendini içinde bulduğu bu gerçeklikte kim olacağına karar vermek zorunda kalacaktır.

YILDIZTOZU HIRSIZI

KUMDENİZİ ÜÇLEMESİ:
1. KİTAP

CHELSEA
ABDULLAH

ÇEVİREN: UĞUR MEHTER

1. Baskı: GO! Kitap, İstanbul 2024

GO! Kitap

zm

YILDIZTOZU HIRSIZI

Chelsea Abdullah

Özgün adı: *The Stardust Thief*

ISBN: 978-605-72660-4-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238

MATBAA SERTİFİKA NO: 42010

© 2022 by Chelsea Abdullah

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Kalem Ajans aracılığıyla satın alınmış olup Go! Kitap'a aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın Yönetmeni: Burcu Karatepe

Editör: Büşra Oktay

Çeviren: Uğur Mehter

Sayfa Tasarımı: Hamdi Akçay

Kapak Tasarımı: Mete Kaplan Eker

Harita: Tim Paul

Baskı: ASSUM MATBAACILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş merkezi B/Blok 315

Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Assum Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

GO! Kitap, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Düzenleme

Ny.ozlem

Ninova

YILDIZTOZU HIRSIZI

KUMDENİZİ ÜÇLEMESİ:
I. KİTAP

CHELSEA
ABDULLAH

ÇEVİREN: UĞUR MEHTER

*Sözcüklere ve yazmaya aşkımı destekleyen annem için.
Bana masalların gücünü hatırlamayı öğreten babam için.
Her seferinde yeni bir masal isteyen kız kardeşim için.
Bu kitap sizin için.*

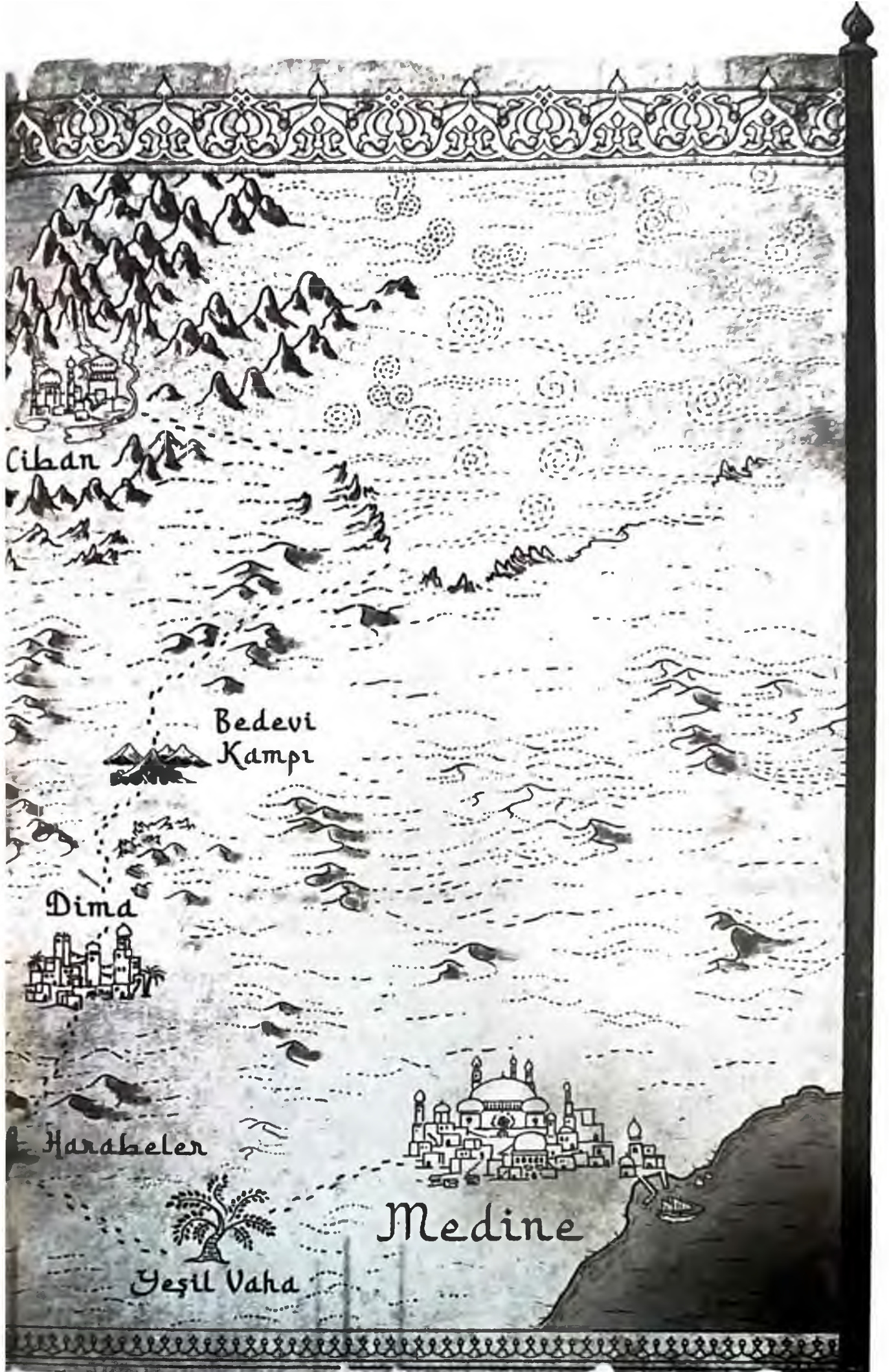
Batı Kumdenizi

Karakal

Vaha

San
Vaha

Harita: Tim Paul

Cin Masalı

Ne orada ne burada. 3000 yıl, uzun zaman önce.

Dünyamız, yaratıkları çöllerimizde kayıp ruhlar gibi dolaşmaya lanetleyen cinlere aitmiş. Topraktan gelen biz insanlardan farklı olarak tanrılar cinleri, yüzlerce yıl yaşamalarını ve sihir gücüne sahip olmalarını sağlayan kadim bir ateşten yaratmış. Bu sayede bazı cinler şekil değiştirebiliyor, diğerleri ateş püskürebiliyor ya da kışla göz arasında dünyayı gezebiliyormuş.

Bir süre cinler, tanrıların emirlerini yerine getirmiş, kendilerine verilen dünyayı sevip özenle korumuşlar. Tanrılar dünya huzurlaymış. Ama çoğu cin tanrılara şükretme de hiçbir güçlerini yetersiz bulan yedi cin padişahı yeryüzünü yok ederek bu rakımmıyetsizliklerini gösteriyormuş. Yaratıkları rüzgarlar o kadar şiddetliymiş ki göllerdeki ve okyanuslardaki suları uçuruyormuş. Yaratıkları ateşler o kadar sıcakmış ki bütün yeşil kışlar yanıp geriye kumların tozlu bir şey kalmıyormuş.

Bu kralların eseri olan yıkımı gören tanrılar onları canlandırmaya karar vermiş ve en çok istedikleri şeye kavuşmalarını sağlamışlar; kralların sihir güçleri inanılmaz boyutlara ulaşmış, ama bunun bedeli güçlerini kontrol edememeleri olmuş. Sihir o kadar güçlüymüş ki kumu yakarak çukurlar açıyor, cin şehirlerini batırıyor, cinlerin dünyamızdan silinmesine neden oluyormuş.

Ölüler yitip gittikten sonra tanrılar biz insanları yaratmış. Sihir gücümüz yokmuş, ölümlüymüşüz, ama tanrının en sadık kulları olmuşuz.

Bazılarımız bu çorak dünyayı yeniden canlandırmak için inancımıza sarılmamız gerektiğine inanıyormuş. Dediklerine göre doğadan geriye kalanların tek nedeni, kaçak cinleri yakalayıp tanrılara kurban eden avcılarmış. Bu avcılar cinlerin hayatla dolu, kumu suya dönüştüren, ağaçları yeşillendiren, çocuklanmasını, çiçeklerin açmasını sağlayan gücüne kumları topluyormuş.

İnancımızın bu kadar sapması yanlışmış.

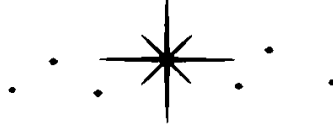
Eyyle... bütün cinler kötü değildir.

İnancımız bu hikayeyi en son anlattığından beri bir daha gücü göstermemişti.

Adım Özçemişini. Annesiyle babasını.

Ama bu hikayeyi asla unutmadı.

1

LOULIE

Tek Gözlü Tacir küçük ve mütevazı yelkenlide buluşmak istediğinde Loulie al-Nazari gerçekten de küçük ve mütevazı bir yelkenliyle karşılaşacağını sanmıştı.

Aslında tam tersiydi.

Yelkenleri, geniş güvertesi, etkileyici kamaraları ve yüksek gözcü yuvasıyla *Aysham*, gemilerin şahıydı. Her halükarda çok güzel bir gemiydi. Yolcu olarak gelmiş olsaydı Loulie gemiyi gezip keşfetmekten büyük zevk alabilirdi.

Ama yolcu olarak değil, saygın bir sihir satıcısı olan Gece Taciri olarak, randevulaştıkları saatin üzerinden uzun zaman geçtiği halde geciken müşterisiyle buluşmaya gelmişti. *Ayın doğduğu saatte geleceğim*, demişti adam mesajında. Ne var ki ay çoktan doğmuştu ve Loulie, dikkat çeken yıldız desenli tacir cübbesiyle hâlâ güvertede bekliyordu.

Kendisini bön bön seyreden iyi giyimli yolculara sırtını dönmüş, ufka dalmıştı. Gökyüzünde tanıdık takımyıldızları

yoktu, gece kasvetli ve karanlıktı. Haliyle manzara ruhunu hiç şenlendirmiyordu. Belki on ikinci kez içini çekerek “Keşke kertenkele kılığında olsaydın,” dedi yanında duran adama.

Adam ona bakmak için başını hafifçe eğdi. Heykelden farksız yüz ifadesi neredeyse hiç değişmese de Loulie kaşlarının arasındaki belli belirsiz farkı seçebiliyordu. Adamın bir kaşını kaldırdığından emindi. “Peki şu anda bu ne işimize yarar?”

“Gizlice güverte altına inip müşterimizin odasını bulabilirsin. İnsan kılığındayken hiçbir işe yaramıyorsun.”

Bakır tenli adam bir şey demedi, ama sessizliğini çözmek zor değildi. Loulie onu dokuz yıldır tanıyordu. Bu, onun tavırlarını ve sihrini anlamaya yetecek kadar uzun bir süreydi. Artık adamın şekil değiştirmesine ya da duygusallaştığında gözlerinde dans etmeye başlayan alevlere şaşırmıyordu. Şu anda sessiz kalmasının nedeni, söyleyeceklerinin hoş karşılanmayacağını bilmesindendi.

“Adama sihir teklif edeceğiz,” dedi Loulie. “En azından randevu *verdiği* saatte gelebilirdi.”

“Kafana takma. Her şey olacağına varır.”

“Yüce cinden bilgece sözler,” diye söylendi Loulie yarım ağızla.

Qadir’in dudaklarında bir gülümseme belirip kayboldu. Loulie’ye takılmaktan hoşlanıyordu. Dahası başkası onun gibi takılsa muhtemelen cezasını bulurdu.

Loulie geminin içlerine gitmeyi planlıyordu ki yaklaşan ayak seslerini duyunca döndüğünde beyaz cübbeli bir adam gördü.

“Gece Taciri,” diyen adam eğilerek selamladı. “Sizi buluşma yerine götürmek için Rasul al-Jasheen tarafından gönderildim.”

Loulie, Qadir’le bakıştı. Karşılaştığı ölü gözler, *Endişelenmene gerek olmadığını söylemiştim*, diyordu.

“Zamanı gelmişti,” diyen Loulie, eliyle Qadir’i işaret etti. “Bu adam fedaim. Bana eşlik ediyor.”

Rengarenk kıyafetlere bürünmüş asil kalabalığın arasından yol göstermeden önce elçi yine başını eğdi. Geminin diğer tarafındaki gizli bir arka kapıya vardıklarında belli bir tempoyla tıkladı. Hemen ardından kapı açıldı ve iri yarı bir adam loş koridorda önlerinde yürümeye başladı.

Koridorun sonunda adam farklı bir kapıyı bu sefer farklı bir tempoyla tıkladı. Anahtar kilitte döndükten sonra elçi kapıyı açarak misafirleri içeri buyur etti.

Loulie, Qadir’e bakıyordu. *Hanımlar önden*, diyordu adamın sessizliği. Gülümseyip başını eğerek içeri girdi.

Gözüne ilk çarpan, her biri küçük odanın farklı bir köşesine konuşlanan üç paralı askerdi. Parlak kıyafetleriyle güvertedeki asillerin aksine bu adamlar adeta silahlarla kuşanmıştı.

Loulie’nin gözünün önüne kanlı cinayet sahneleri geldi. Annesi delirmiş gibi boş bir küpü işaret ediyor, saklanmasını söylüyordu. Babası kendi kanında cansız yatıyordu.

Derin bir nefes alarak kendine hakim olduktan sonra odanın ortasındaki sininin arkasındaki mindere yerleşmiş, yeşil kıyafetli tüccara baktı. Unvanının hakkını verircesine Rasul al-Jasheen’in çamur kahverengisi tek bir gözü vardı. Diğer

gözü, yara izlerinin arasında yarım yamalak görülebilen bembeyaz parlak bir bilyeydi. Burnu herhalde defalarca kırılıp düzeltilmişti, kocaman çirkin alnı etkileyiciydi. Adam hiç yabancı değildi. Loulie, pazar yerinde onun tezgahının önünden geçip geçmediğini merak etmekten kendini alamadı.

Dudakları aralandığında adamın altın, bronz ve beyaz dişleri ışıldadı. “Gece Taciri... Sizi şahsen tanımak ne büyük bir şeref! İçeri geç aldığım için özür dilerim. Önemli misafirlerim vardı,” derken tek gözü Loulie’nin üzerinde dolaşıyordu.

Loulie onun kısa boylu, beyaz benekli mavi kadife elbisesiyle kırılğan bir hanım gördüğünü tahmin edebiliyordu. Elbisesinin desenine yıldıztozu diyordu. Kabilesine uygun bir tanımdı. Najima kabilesi. *Gece Sakinleri*.

Tüccarın gözü, elbisesinden ziyade yarı kapalı yüzünde oyalandı. Ticaretle uğraşan birçok erkek, gözünün içine bakarak onu korkutmaya çalışırdı, ama bu hiçbir işe yaramazdı.

“Lütfen,” dedi sonunda, sininin karşısındaki minderi işaret ederek. “Oturun.”

Loulie, omzunun üstünden kapının yanında heykel gibi duran Qadir’e göz attı. Tüccar onu umursamıyordu, ama paralı askerler temkinli bakışlarını onun üzerinden çekmiyordu. Qadir ise istifini hiç bozmuyordu. Zaten ne zaman bozmuştu ki?

Loulie oturduğunda tüccar elini uzattı. “Rasul al-Jasheen. Şeref duydum.”

“Loulie al-Nazari.” Tokalaştılar, ama Loulie parmaklarındaki demir yüzüklere göz dikildiğini fark edince elini hemen çekti.

“İtiraf etmeliyim ki sizin bu kadar... genç olmanıza şaşırdım.”

Ah, evet. Yirmi yaş çok da genç tabii.

Loulie tatlı tatlı gülümsedi. “Ben hiç şaşırmadım. Tek göz falan.”

Sessizlik çöktü. Ardından tüccar kahkahayı patlattı. “Evet, unvanım tek gözümden geliyor. Tahmin edeceğiniz üzere, bu gece sizi buraya çağırmamın nedeni de bu. Herhalde talep ettiğim sihri getirmişsinizdir?” Loulie başını sallayınca adam genzini temizledi. “Görelim bakalım.”

Loulie cebinden bir sikke çıkardı.

Tüccar karşısındaki genç kadının parmakları arasında bir anda kaybolan sikkeye kuşkuyla bakıyordu. Görebildiği kadınla sikkenin bir yüzünde bir cin savaşçının, diğer yüzündeyse bir insan sultanın profili vardı. Sikke parmaklar arasında her görüldüğünde farklı bir yüz belirliyordu.

İnsan, cin, insan, cin.

“Anlaşmamızı hatırlatmam gerekiyor mu?” dedi sonunda Loulie, sikkeyi iki parmağının arasında göstererek.

Rasul’un suratı asıldı. “Ödemesi zaten yapıldı.”

“Avans ödemesi yapıldı. Şimdi geri kalanını ödemeniz gerekiyor.”

“Kendi gözümle görmeden hiçbir sihre para vermem.”

Loulie, etrafındaki silahlı adamların bakışlarını takmama-ya çalıştı.

Bana hiçbir şey olmaz. Qadir buradayken hiçbir şey olmaz.

Omuz silkip umursamaz bir tavırla çantasına elini attı.

Qadir bu çantaya *sonsuz boşluk çantası* diyordu, çünkü adeta dipsizdi. “Görünce inanacaksınız...” Çantadan küçük bir şişe çıkardı. Küçücüktü, bir parmağından büyük sayılmazdı. Tek Gözlü Tüccar, ışıldayan sıvıyı görür görmez şişeyi elinden kapmaya çalıştı.

Loulie hemen geri çekip şişeyi yenine soktu. “Ödemeyi alayım.”

“Elinizdeki sadece su olabilir!”

“Öyle olsa ne çıkar? Şişedeki suysa, altınınızı geri çalabilirsiniz.” Eliyle köşelerdeki silahlıları işaret ediyordu. “Bu yüzden burada değiller mi? Alışverişin planlandığı gibi gitmesini sağlamak için?”

Adam dudaklarını sıkıp parmaklarını şıklatınca adamlardan biri keseyi uzattı. Loulie, üçkağıda gelmediğinden emin olmak için parayı kontrol ettikten sonra sikkeyi havaya attı. Elinin üstündeki insan profiliydi.

Gerçek.

Ardından şişeyi uzattı. “İstedığınız Yeniden Canlanma İksiri.”

Adam şişeyi elinden kaparcasına alıp tıpasını açmaya çalışırken peçesinin altından gülümsedi. O kadar heyecanlanmıştı ki elleri titriyordu.

Bulması en kolay sihirlerden biri olduğunu bilse...

Gözü Qadir’e kaydı. Suratı her zamanki gibi ifadesiz olsa da adamın dudaklarındaki sırıtışı hayal edebiliyordu. Rasul’un ne istediğini söylediği gün söylediklerini hatırlıyordu: *Cin kanı, insanın ilacıdır.*

İnsanların bu şeye Yeniden Canlanma İksiri demesinin bir nedeni vardı.

Bu neden, Tek Gözlü Tüccar şişedeki gümüş sıvıyı gözüne damlattığında kendini kanıtladı. Işıldayan gözyaşları adamın yanağından süzülüyor, teninin ışıldamasına neden oluyordu.

Ama bu geçiciydi. Tüccarın kör gözünde çok daha kalıcı bir şeyler olmak üzereydi.

Bir parşömenin üzerine yayılan mürekkep gibi adamın gözbebeğinde önce bir karanlık yayıldı. Her göz kırpışıyla karanlık yayılıyor, büyüyor, büyüdükçe karanlık koyu kahverengiye dönüşüyordu.

İlaç niyetine.

Çok geçmeden adamın gözünden sözüm ona iksir değil, gerçek gözyaşları dökülüyordu. Paralı askerler bile Rasul'un iki gözünün de üzerlerinde olmasının şaşkınlığını gizleyemiyordu.

“Tanrılara şükürler olsun,” diye fısıldadı tüccar.

Loulie sırtıttı. “Verdiğiniz paraya değdi mi?”

“Böylesi bir mucizeye paha biçilemez.” Rasul gözyaşlarını silerken parmaklarını yeni iyileşen gözünden uzak tutmaya dikkat ediyordu. “Tanrılar seni binlerce kez kutsasın Loulie al-Nazari.”

Loulie başını eğdi. “Tanrılar sizi de binlerce kez kutsasın. Bir tavsiyede bulunabilir miyim?” Rasul bakakaldığında ekledi. “Bence kendinize yeni bir isim bulun. Tek Göz artık melodramatik kaçıyor.”

Tüccar kahkahayı bastığında Loulie kendi kahkahalarına

şaşıırıyordu. Rasul'un övgüleri ve o akşam için ziyafet ısrarları bittikten sonra odadan çıktı.

Koridorda yürürlerken Qadir'le bakıştı.

Cin elini kaldırmış daha birkaç gün önce kendi açtığı yaranın kabuk bağlayan izini gösteriyordu.

Loulie sadece dudaklarını kıpırdattı. *Şükran, ey paha biçilmez kutsal mucize.*

Qadir omuz silkti. Sanki gülümsememeye çalışıyordu.

Annemle babam öldü.

Kelimeler beyninde yankılanmaya devam ediyordu. Layla ne kadar derinlere gömse de kelimeler tekrar yüzeye çıkıyor, gerçeklerden kaçmasına engel oluyordu.

Cin onu çölde sürüklemeseydi, günler önce kederinin ağırlığı altında ezilebilirdi. Ama bedenlen bitap düştüğü halde cin ferman dinlememiş, onu sürüklemeye devam etmişti. Başta bu yüzden ondan nefret etmiş... hatta korkmuştu.

Ama zamanla korku azaldı. Önce huysuzluğa, sonra yenilgiye dönüştü.

Cinin onu nereye götürdüğünün ne önemi vardı ki? Dediğine göre babasının verdiği pusula onları bir şehre götürecekti, ama Layla o şehri umursamıyordu.

Hiçbir şey umurunda değildi.

Güneş defalarca doğup battıktan sonra olduğu yere yığıldı. Ağlamak istese de yüreği fazlasıyla ağır, gözleri fazlasıyla

kuruydu. Cin sabırla bekledi. Ayağa kalkmadığını görünce kucakladığı gibi omzuna attı. Bir kayalığı tırmanırlarken Layla ona sımsıkı yapışmıştı.

O gece parmak şıklatma marifetiyle ateşi yaktıktan sonra cin cebinden bir sikke çıkarıp avcunda gösterdi.

“Bak.” Sikkeyi parmaklarının arasında dolaştırıyordu. Sonra... avcunda hiçbir şey yoktu. Layla ister istemez meraklanmıştı. Sihir olup olmadığını sorduğunda cin parmaklarını açıp kapattı, hemen ardından sikke yine avcunda belirdi.

“Hile,” diyordu.

Layla sikkeyi yakından inceledi. Bir tarafında bir insan sultanın yüzü, diğerinde ateşler içindeki bir cinle belli ki yabancı bir ülkenin parasıydı.

“Bu dünyada iki ülke var,” dedi Qadir. “İnsan ve cin ülkesi. Bu sikkenin iki yüzü gibi.”

Layla, parmakların arasında hızla bir kaybolup bir beliren sikkeyi takip etmekte zorlanıyordu.

“Bu hile olabilir, ama sikkenin kendisi sihirli. Herhangi bir durumda sana gerçeğin ne olduğunu söyleyecek.” Cin sikkeyi avcuna bıraktı. “Dene. Havaya at. İnsan yüzü gelirse, cevap evettir. Öteki yüz gelirse, cevap hayırdır”

Birkaç gün önce verilmiş olsa Layla, sikkenin gerçekten sihirli olduğuna inanmazdı, ama sonrasında çok şey değişmişti. Artık eskisi kadar saf değildi.

“Ailem öldü,” diye fısıldadı sikkeyi bir fiskeyle havaya fırlatırken.

İnsan yüzü geldi.

*Nefesini salıp tekrar denedi. "Hayatımı bir cin kurtardı."
İnsan.*

*Sikke, her fırlatışında yeni bir gerçeği doğrularken gözle-
rinden yaşlar dökülüyordu.*

Doğru. Doğru. Doğru.

*"Yalnızım." Sikkeyi son bir kez havaya fırlattığında artık
omuzları sarsılıyordu. Para dizinden sekip yuvarlanarak cinin
ayağının dibine düştü.*

*Qadir birkaç saniye bir şey demedi. Sonra sessizce uzanıp
aldığı sikkeyi Layla'nın avcuna yerleştirdi.*

Cin.

*Sonra yumruğunu kapatmasını sağladı. "Yalnız değilsin,"
diyordu. "Artık değilsin."*

Loulie hatıralara dalmış bir halde iki yüzlü sikkeyi parmak-
larının arasında dolaştırıyordu. Ertesi sabah yine *Aysham*'ın
güvertesine dönmüştü. Önceki gece güverteyi dolduran ka-
labalık dağılmıştı. Günlük kahverengi cübbesiyle aralarında
dolaştığı denizciler onu umursamıyordu. Yüzünü saklayan
peçe yerine hafif bir şalı başına ve omuzlarına sarmıştı, çünkü
güneşi yanaklarında hissetmek istiyordu. Tüccar kıyafetlerin-
den sıyrılıp günlük sıradan bir satıcıya dönüşmeyi her zaman
rahatlatıcı bulmuştu.

Medine'nin puslu ve tanıdık manzarası da rahatlatıcıydı.
Şehre bakan Loulie gülümsedi. "Qadir, görüyor musun?"

Kertenkele kılığında omzuna yerleşmiş duran cin, onaylarcasına kulağına homurdandı.

Küpeşteye yaklaştı. Turuncu kum duvağına rağmen güneş, muhteşem çöl şehri Medine'nin kat kat binalarını aydınlatıyordu. En tepede, güneşe uzanırcasına yükselen beyaz kubbeli kule ve minareleriyle sultanın sarayı vardı. Etrafı kubbeli ya da kubbesiz, yüksek ya da güdük, taştan ya da ahşaptan rengarenk binalarla sarılıydı.

Ve o binaların arasında bir yerde labirent gibi arka sokaklardan birinin köşesindeki ev kendi yuvalarıydı.

“Acaba Dahlia neler yapıyor?” Qadir'in küçük bedeni yüzünden yumuşayan sesi doğrudan kulağındaydı.

“Her ne yapıyorsa, kirayı ödediğimizde kesin daha iyi hissedecektir.”

Qadir bir tıkırtı sesi çıkardı. Loulie, bu sesi dişiyle mi, yoksa diliyle mi çıkardığından emin olamıyordu. “Evet, çünkü istediği kira, kesedeki bütün paramız.”

“Kazandığımız her kuruşu *ona* verecek değilim.”

“Son kazancımız kanım üzerindendi, biliyorsun.”

Loulie gülümsediğini göstermemek için omzunun üstünden denizcilere baktı. Kaba saba olsalar da güvertedeki hazırlıklar için oradan oraya koşuşurlarken dansçıları andırıyorlardı.

“Kan paranı saklamamı mı istiyorsun yani?”

Qadir tısladı. “İnsan parana ihtiyacım yok.”

“Tüh! Ben de bütün parayı şaraba ya da kadınlara harcarsın sanıyordum. Hatıra paralarını kimsenin kabul etmeyeceğini biliyorsun.” Loulie, parmaklarının arasındaki iki yüzlü sikkeye baktı.

“Loulie?”

“Hmmm?” Sikkeyi cebine attı.

“Sultanı duyuyorum.”

İnleme isteğini bastıran Loulie dönüp güverteye göz attı. Denizcilerin dışında birkaç grup daha vardı. Aralarından geçip kulak misafiri olurken ilgilenmiyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı.

Sultanla pek ilgilenmese de dedikoduları duymazdan gelmeyi göze alamazdı. Özellikle de sultanın adamlarından kaçan bir suçluyken...

Ama iki denizcinin küfürleşmesi, diğer ikisinin birbirlerine yasak aşklarını itiraf etmeleri ve başka bir grubun tuhaf bilmeceleleri dışında sultanla ilgili hiçbir şey duyamadı.

Tam pes ediyordu ki Rasul al-Jasheen’in sultanın üniformalı adamlarından biriyle konuştuğunu gördü. Hemen başını başka tarafa kaçırıp adımlarını yavaşlattı.

“Sultanın danışmanları çıldırmış durumda,” diyordu asker.

Rasul küçümsercesine burnundan soludu. “Emaneti aramak üzere neden veliaht prensi göndermiyor?”

Asker kendisine baktığında Loulie yanından geçen bir denizciyi durdurup en tatlı sesiyle köprünün yerini sordu. Denizci cevap verdi, ama onun kulağı başka yerdeydi.

“Öyle bir hazine gerçekten var mı?” diye sordu Rasul.

“Dedikodulara bakılırsa sultanın rahmetli hanımı, hazineyi masallarından birinde anlatmış.”

Denizciye teşekkür ettikten sonra Rasul’un cevabını duyabilmek için başını o tarafa doğru eğdi.

“Zavallı adam. Shafia Hanım’ın masallarına gerçekten inanıyor mu?”

Subay omuz silkti. “Cinayetleri durduracak kadar güçlü masallardı, o yüzden belki inanıyordur.” Hüzünlü bir sessizlik oldu. Bütün çöl sakinleri, sultanın öldürülen eşlerini bildikleri gibi masallarıyla ölümleri durduran Shafia’yı da biliyordu. Anlattığı masallar gibi o da bir efsaneydi.

“Hazretleri, masallardan birindeki bir şey sayesinde cinleri yenebileceğine inanıyor.”

“Cinler mi? Sinek sürüsünü tamamen ortadan kaldıramazsın.” Rasul’un sesi mırıltıya dönüşmüştü. Rüzgar yön değiştirip tekrar geri döndüğünde iki adam artık başka bir konuda konuşuyordu.

“Şu mucizeyi anlatsana!” dedi subay. “Duyduğuma göre Gece Taciri iksiri kendi eliyle getirmiş, öyle mi? Nasıl elde ettiğine dair bir fikrin var mı?”

“Hiç bilmiyorum. Ama nasıl olduğunu bilsek, sanırım mucize olmaktan çıkardı.” Rasul güldü. “Her halükarda talihim için tanrılara şükrediyorum. Ricamı bu kadar çabuk kabul edeceğini sanmıyordum.”

Qadir kulağının dibinde iç çekti. “İnsanlar yapmadıkları şeyler için neden tanrılara şükreder ki?”

“Çünkü kadere inanacak kadar aptallar,” dedi Loulie dudak bükerek.

Tanrılar varsa, ailesi katledilirken gözlerini bile kırpmamışlardı.

Omzunun üstünden ileride yükselen şehre baktı. İskeleden

gemiye el sallayanları seçebilecekleri kadar yakınlardı. Daha iyi görebilmek için dönüp pruvaya yöneldi. Subay arkada hâlâ konuşuyordu.

“Ortadan kaybolması çok kötü! Şu efsane taciri tanımak isterdim.”

Rasul iç çekti. “Sivri dilli olduğu kesin, ama nadir bir mücevher gibi. Dün gece ortadan kaybolmasaydı, onu Medine’de akşam yemeğine ikna ederdim. Düşünsene? Gece Taciri koluna girmiş?”

Loulie, bir kez daha tüccar kıyafetlerinden sıyrılıp sabah gözlerine sürme çektiğinde ne kadar rahatladığını hatırladı. Çünkü eski namıyla tek gözlü tüccar yemeğe çıkarıp ona kur yapmaya kalksaydı, yumruğunu burnuna indirebilirdi.

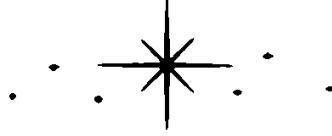
“Eee,” dedi Qadir kulağında. “Demek sultan emaneti arıyor. Av köpeklerini salmadan önce sence biz bulabilir miyiz?”

Loulie pruvada durup bir şey demeden şehre baktı. Ardından kollarım açıp rüzgarın yenlerine dolmasına izin verdi.

Qadir susması gerektiğini anlamıştı. Emanet, altın ve sihir meselelerini daha sonra konuşabilirlerdi, ama o anda Loulie hiçbir şey düşünmüyordu. Dünya tek bir basit gerçekten ibaretti.

Eve dönmüştü.

2

MAZEN

En güvendiği hizmetkarı ağabeyinin günbatımının ilk saatinde eve döneceğini haber verdiğinde Mazen bin Malik, haliyle ağabeyinin günbatımının ilk saatinde geleceğini düşünmüştü.

Omar avdan sabahları dönmezdi ve öğleden sonralarını genellikle haramileriyle geçirirdi. O yüzden ağabeyi yatak odasının kapısını ardına kadar açtığında Mazen beline kadar pencereden sarkmış haldeydi. Omar içeri girdiğinde, ağabeyinin erken dönme ihtimalini hesaba katmamanın büyük hata olduğunu anladı.

Onun gözünden sahneyi gözünde canlandırmaya çalıştı. Sultanın halktan biri gibi giyinmiş en küçük oğlu, gündüz vakti yatak odasının penceresinden kaçıyordu. Böyle yakalandığı son seferinde maceraperest çocuk rolü yapmıştı.

Şimdi yirmi iki yaşında olduğu için artık bu rolü yaparak paçayı sıyrabileceğinden şüpheliydi.

Aksırıp genzini temizledikten sonra, “Selam Omar,” dedi.

Omar'ın kalkan kaşı alnını kırıstırıyordu. "Selam Mazen'."

"Av nasıldı?"

"İki izi de buldum," dedi Omar kıyafetini işaret ederek. İşlemeli tuniğini şalvarına takmıştı, belinde bıçağını taktığı kemeri vardı. Üstündeki gümüş cin kanı çirkin olmaktan ziyade, göz kırpan yıldız tozlarına benziyordu.

"Ay gibi parlıyorsun ağabey," dedi Mazen gülümsemeye çalışarak.

"Gönlümü okşaman hoş, ama ben daha çok gerçekle ilgileniyorum," diyen Omar kapıyı kapattı. "İçeri girsen daha rahat konuşmaz mıyız?"

"Ama içerisi tıklım tikiş..."

"Babam gizlice dışarı çıktığını biliyor mu?"

Mazen donakaldı. Hayır, babası elbette bilmiyordu. Gizli kaçamaklarından haberdar olsa, küçük oğlunu sonsuza kadar odasına kapatırdı. Sarayda tutsak olmak zaten kötüydü, ama odasına hapsolmak? Herhalde ölürdü.

Kendini zorlayarak güldü. "Kaçmıyordum! Sadece biraz temiz hava almak istedim."

"Pencereden tehlikeli bir şekilde sarkarak mı?"

"Alakası yok. Perde şaşırtıcı derecede sağlam."

"Herhalde sık sık kaçırıyorsun, ha?" Ellerini arkasında bağlayan Omar pencereye yaklaştı.

Gözü onun belindeki bıçağa takılan Mazen yutkundu. Hâlâ ağabeyinden korkan içindeki küçük çocuk, Omar'ın bıçakla perdeyi kesmesinden de korkuyordu.

* (Ar.) Yağmur bulutu anlamına gelen bir isim. (ç.n.)

“Eee, neler oluyor? Kadın meselesi mi?” Omar pencere pervazının önünde durup öne eğildi. Gülümsemesi Mazen’in burnunun dibindeydi. “Gezintiye mi çıkıyorsun? Yoksa hınzır planların mı var?”

“Hiçbiri!” Mazen, inmek üzere ip niyetine kullandığı perdeye sımsıkı tutundu. “Sadece... Yaşlı Rhuba’nın bugün Medine’ye döndüğünü duydum.”

Omar boş boş baktı. “Yaşlı bir adamın masallarını dinlemek için mi gizli gizli kaçıyorsun?”

“O Ak Kumul’dan geliyor Omar. *Ak Kumul*. Oradaki kumlar hakkında neler söylediklerini biliyorsun. Gulyabanilerin küllerinden...”

“Peki.” Omar iç çekerek geriledi. “Git. Git de yaşlı gevezeyi dinle.”

Mazen gözlerini kırptırdı. “Babama söyleyecek misin?”

“Bu bizim sırrımız,” diyen Omar gülümsedi. “Tabii bir bedeli olacak.” Kardeşinin itiraz etmeye hazırlandığını görünce elini kaldırıp onu susturdu. “Başka çaren yok. Ya sessizliğimin bedelini ödersin ya da hemen gidip sultana anlatırım.”

Mazen nefes almayı unutmuştu. Omar’a borçlu olmak...

Ağabeyinin nasıl bir şantajla karşısına çıkacağını hayal bile edemiyordu, ama kaçamaklarının sultanın kulağına gitmesindense Omar’la düzinelerce anlaşma yapabilirdi. Sonuçta babasının emrine rağmen saraydan yanında fedaileri olmadan çıkıyor, yetmezmiş gibi prens olduğu halde korumasız bir şekilde cinlerin istila ettiği sokaklarda dolaşıyordu.

“Unutma Mazen. İyiliğe karşılık iyilik. Bana borçlusun *akhi*.” Son bir kez ağzı kulaklarında sırtan Omar odadan çıkıp kapıyı ardından kapattı.

Ağabeyinin tekinsiz sırtışı, sarayın avlusundan kimselere görünmeden çıkan Mazen’in gözünün önünden gitmiyordu. Bahçenin muhteşemliğiyle kafasını dağıtmaya çalışsa da gördüğü güzellikler bile endişelerini yatıştırmaya yetmiyordu. İki yanı güllerle kaplı taş patika birden renksizleşip sıradanlaşmıştı, dans eden cam figürlerden oluşan görkemli süs havuzu sanki güneşe rağmen artık göz kamaştırmıyordu. Annesinin masallarındaki fantastik yaratıklar şeklinde biçilmiş şimşirler bile eski cazibelerini yitirmiş gibiydi.

Mazen manzaraya rağmen, rengarenk balıklarla dolu minik derelerin ve son derece ayrıntılı tavan desenleri olan boş çardakların arasından sıradan tuniği ve pantolonuyla adeta bir hayalet gibi geçti. Kemerlerin altındaki minderli banklar boştu ve saraydaki siyasi tartışmaları bırakıp dedikodu yapmak için akşama doğru sultanın danışmanları gelene kadar boş kalacaktı. Düşüncesi bile Mazen’i geriyordu. Kaçamağını özenle planlamıştı, böylece sarayda kimse yokluğunu fark etmeyecekti.

Hazırlıklarından emindi... Tek umudu Omar’ın sözünü tutup babasına söylememesiydi.

Hizmetçilerin girip çıktığı kapıya ulaşana kadar korku adımlarını ağırlaştırıyordu, ama hemen ardından yine canlandı. Gümüş kapıdaki nöbetçiye tanıyordu; rüşvet vererek geçip gidebilecekti. Parayı hemen cebine atıp geçmesine izin veren adamın yüzündeki endişeli ifadeye takılmamaya çalıştı.

* (Ar.) Birader. (ç.n.)

Hepimizin ihtiyaçları var. Benim kaçamağa, onun da yanında doğacak çocuğu için altına ihtiyacı var. Mazen'e göre bu, onurlu bir alışverişti.

Saraya ve asillerin evlerine ev sahipliği yapan Medine tepesi, şehrin yamacındaki küçük bir vahayı andırıyordu. Halkın yaşadığı aşağıdaki mahallenin çarşısına inmek hiç zor olmadı. Yeşillikler orak toza, parke taşlı geniş sokaklar daracık toprak yollara dönüştü. Dükkanların yerini özensiz boyanmış tabelalarıyla derme çatma sevimli tezgahlar, huzurlu sessizliğin yerini ut ve dümbelek melodileri almış, her yeri misk, ter, yağ, tütşü ve ağız sulandıran leziz baharat kokuları sarmıştı.

Pazar yerinde öne çıkmaya çalışan tüccarlar tezgahlarını parlak renklerle bezemişti. Mazen, Yaşlı Rhuba'nın altın renkli tentesini ararken rengarenk tezgahların dip dibe olduğu daracık yollardan geçiyordu. Asıl ilgisini çeken sanatçıların ürünleriydi. Seramik kaselere, satranç tablalarına, cilalı Zodyak tabaklarına bakarken... birden durdu. Gözü, yüzeyini bir dizi karmaşık geometrik desenin kapladığı küçük halıya takılmıştı. Deseni tanıyordu. Kendi yatak odasında bu desenlerin tıpatıp aynısı vardı.

Başını kaldırdığında tezgahın ardındaki satıcıyla göz göze geldi. Orta yaşlardaki kadın kırmızı turuncu kıyafetlere bürünmüştü. Arkasındaki taburede oturan çelimsiz genç adam, sıkılmış gibi boş gözlerle arşıyı seyrediyordu. Herhalde kadının oğlu güvenliği sağlamakla görevliydi.

"Selam ya seyit*," dedi tüccar kadın, gürültüde zorla duyulabilen yumuşacık sesiyle.

* (Ar.) Saygı hitabı; efendi/efendim. (.n.)

“Selam,” dedi hemen Mazen. Yanından sendeleyerek geçen iki şarkıcıyı aşır kendini tezgahın diğér tarafına attıktan sonra gözüne takılan deseni gösterdi. “Halılarınız çok güzel.”

Dokumacının gözleri gülümsemesiyle kırıştı. “*Şükran.*” Gerçi baktığınız halı başkasının eseri. Kızım kendi elleriyle yapmıştı. Ben sadece başında durdum.” Uzanıp halının püs-küllerini okşadı. “Ghiban’a bakan kayalık yamaçlarda kız kardeşlerimizin kabilesiyle seyahat ederken haftalar boyunca en iyi deve tüyünden dokundu.”

Kabile.

Bu kelime, Mazen’in yüreğinde unutulmuş bir özlemin kıvılcımını çaktı. Büyücülerin soyundan gelse de ailesi... en azından baba tarafı uzun zamandır göçebe yaşamıyordu, o yüzden Mazen bütün çölü yuva eden göçebeliğin nasıl bir şey olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu.

Gülümsedi. “Tanrılar kızınızı doğal bir yetenekle kutsamış. Bu halı, bana yıllar önce hediye edilen bir halıyı hatırlattı. Aynı dokuma, aynı desen... Beyaz üzeri mavi elmaslar, ortada hilal... Usta işi olduğu söylenmişti.”

“Ah, bahsettiğiniz benim desenim,” diye kıkırdadı dokumacı kadın. “Usta denmesi göğsümü kabarttı.”

Mazen gülümseyerek karşılık verdi. “Sizi şahsen tanımak büyük şeref.”

“Gönülleri çelmeyi iyi biliyorsunuz, değil mi?”

“Gerçeği söylüyorum.” Ahşap sergilerin üzerine asılmış göz alan bir sürü halı arasında tanıdık gelen halıya tekrar bak-

* (Ar.) Teşekkürler (ç.n.)

tı. Kimseye görünmeden saraya sokabileceğini bilseydi halıyı alırdı, ama kaçamaklarının nedeni alışveriş değildi. “Yaşlı Rhuba adındaki masalcıyı tanımıyorsunuzdur herhalde?”

Dokumacının gözlerinde kıvılcımlar oynadı. “Buralarda onu tanımayan birileri olup olmadığını sormanız daha doğru olurdu. Bugün görmedim ama altın tentesi gözünüzden kaçmayacaktır.” Bir kaşını kaldırarak ekledi. “Masal peşindeyseniz, bu halıların da kendi hikayeleri var.”

“Ah, paramın yetmediği hikayeler maalesef.” Böylesi bir yalan, yüzünü ekşitmesine neden oluyordu.

“Pazarlık bile yapmayacak mısınız?”

“Hak ettikleri fiyatların bir kuruş altı bile halılarınıza hakaret olur.”

“Cafcaflı sözleriniz en büyük şansınız.” Dokumacı kadın bir kahkaha atıp elini sallayarak onu kovaladı. “Sözler yerine beni altınla övebileceğinizde geri gelin.”

Yaşlı Rhuba’yı aramaya koyulmadan önce Mazen başını sallayarak söz verip gülümsedi. Bir süre soruşturduktan sonra da Yaşlı Rhuba’nın geldiği *Aysham* gemisinin henüz iskeleye yanaşmadığını öğrendi. Beklemekten başka çaresi olmadığı için, yakındaki bir çayhaneye gidip gemileri rahatça görebileceği pencere önüne oturdu ve kendine kakuleli kahve söyledi.

Beklerken sokaktan gelip geçenlerle ilgili kendince hikayeler uydurarak eğleniyordu. Rengarenk giyinmiş bir adam dansçı topluluğundan kaçıyor. Fısıltılarla konuşan adamlar yasadışı madde tüccarlarıydı. Babasının elini sımsıkı tutarken

kocaman gülümseyen çocuk, Medine çarşısını ilk kez gören bir yabancıydı.

Kahvesi henüz gelmişti ki yan masadaki sohbet dikkatini çekti. Beş adam kafa kafaya vermiş, kocakarılar gibi dedikodu yapıyordu.

“Dediklerine göre veliaht prens bir cinle geri dönmüş.”

“Nasıl yani? Törenle kurban etmek için falan mı?”

Konuşan adama şöyle bir göz atan Mazen hemen bakışlarını kaçırdı. Muhtemelen mesaisi biten saray nöbetçisini tanımıştı. *Rahatla!* diye düşündü. *Seni tanımaz.*

Mantıklı bir umut olabilirdi. Halkın onu bu kaçamaklarda tanımamasının tek nedeni, saray takılarını hiç takmamasıydı. Sultanın üçüncü oğlu olduğuna işaret eden üç küpesini ve annesinin eşarbını çıkarmış, bütün altın ve gümüş takılarını sarayda bırakmıştı.

Prens olduğunu gösteren herhangi bir işaret taşımasa da yüzünü, dalgalı siyah saçlarını ya da altın kahverengisi gözlerini saklayamazdı. Yani çuvaldan beter kıyafetleriyle bile hâlâ Mazen’e benziyordu. Başındaki kefiyenin gözlerini sakladığı söylenemezdi.

Rahat ol. Dikkatleri üstüne çekmenin hiç gereği yok.

Kahvesini yudumladı.

Boğulur gibi olduğunda saray nöbetçisi mırıltılarını kesip ona göz attı.

Bugün lanetli bir gün.

Ardından adamlardan biri iyi olup olmadığını sormak üzere ona doğru eğildi.

Mazen gülmeye çalışsa da beceremedi. “İyyim,” demekle yetindi. “Gayet iyyim. İlgilendiğiniz için teşekkürler.”

Kalbi panikle deli gibi atıyordu.

Dn, dn.

Neyse ki adam sohbetine geri döndü. “şehirde son zamanlarda daha çok cin var.”

“Daha çok mu? Veliaht prensin aldığı güvenlik önlemlerinin onları uzak tuttuğunu sanıyordum.”

Mazen fincanını kavradı. Medine’ye girmek cinler için ölüm fermanıydı. İstilanın amacı ne olabilirdi ki?

“Karmaşık güvenlik önlemlerine ne gerek var?” Adamlardan biri elini *boş versene* dercesine salladı. “Hepsini meydanlarda göz önünde ldrmeliler. Hepsinin kanını akıtmalı, sonra kanlarından topladıkları çiçekleri halka dağıtmalılar. Sonrasında bir tanesi bile korkudan şehre yaklaşamaz.”

Mazen, ağabeyinin kıyafetlerindeki korkunç gümüş kan izlerini düşündü. Acaba onları nerede öldürmüştü? Kanlarından nasıl bir hayat türemişti? Hayatlarını bağışlaması için gaddar ağabeyine yalvarmışlar mıydı? Yoksa sonlarından kaamayacaklarını bildikleri halde savaşmışlar mıydı? Yaratıkların yalvardıklarını ya da kanlar içinde hayatlarının sona erdiğini düşünmek hoşuna gitmiyordu.

O şiddetli boğuşmada dökülen gümüş kanın doğayı tetikle-mesi, dehşet dolu olsa da muhteşemdi.

Sadece kaybı, acıyı ve yok olmayı temsil eden insan kanı gibi değildi.

Nedense annesini son gördüğü günü hatırladı. On yıl önceydi. O zaman henüz on iki yaşındaydı. Annesi uyuyordu. En azından o öyle düşünmüştü. Babasının mesajını iletmeye gitmiş, göğsünde kıpkırmızı bir izle yatakta boş gözlerle tavana bakan annesinin cansız bedeniyle karşılaşmıştı.

Hatırayı kovalamaya çalışırken nefeslerini yavaşlattı. Arada sırada intikam hisleri kendini tekrar hissettiriyordu. Annesini bir cin öldürmüştü. Babasının saraydan korumaları olmadan çıkmasını yasaklamasının nedeni buydu.

Başını kaldırıp dikkatini dağıtmak için çaresizce etrafına bakındı. Uzağa bakması gerekmiyordu. Bir adım ötesinde bir kadın kalabalığın arasında heykel gibi durmuş ona gülümsüyordu. Uzun boylu ve kalıplı biriydi. Üzerindeki incecik ipek ve tül kıyafet katmanları dolgun kıvrımlarını ve upuzun bacaklarını iyice belirginleştiriyordu.

Işıltılı manzara karşısında Mazen midesinde kelebeklerin hareketlendiğini hissetti. Kadının ışıktaki sürekli renk değiştirip kahverengiden kehribara dönüşen büyüleyici gözlerine bakıcalmıştı.

Beyninin gerilerinde içindeki şehvetli titremenin doğal olmadığını farkındaydı, ama bunu düşünmek bile istemiyordu.

Kirpiklerini titreştiren kadın dönüp yürümeye başladı.

Havada gerilmiş bir tel gibi tuhaf bir gerginlik vardı.

Sonunda tel koptu.

Mazen ayağa kalkıp dudaklarına yavaşça yayılan bir gülümsemeyle çarşının kalabalığında tanrıçanın peşine düştü.

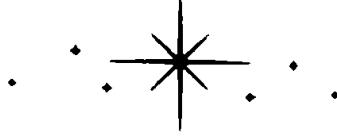
Sonuçta tanrıçadan başka bir şey olabilir miydi?

Hayatında hiç bu kadar büyük bir şehvete kapılmamıştı.

Tabii ki peşine takılacaktı. Gitmeli... ve ona...

Sahip olmalıydı.

3

LOULIE

“Ne dersin konuşan kertenkele? Şekerli badem mi istersin, yoksa kavrulmuş fıstık mı?”

Eşarbının altında saklanan cin kertenkeleye fısıldayan Loulie’yi kimse duyamazdı; kertenkelenin abartılı bir iç çekişten ibaret cevabını da kimse duymadı.

Qadir, bir saat önce Medine’ye ayak bastıklarından beri asık suratla her fırsatta Dahlia’ya dönmeleri gerektiğini söylüyordu.

Loulie onu duymazdan gelmişti. Harcayacak paraları varken koşarcasına tavernaya dönmelerine ne gerek vardı?

“Kavrulmuş fıstık o zaman,” diyerek iki bronz parayla tezgaha yaklaştı. Susam kokan nazik yaşlı tezgahtar bir torba yemiş sattığı için mutluydu.

“Seni yeniden görmek ne güzel Layla. *Aysham*’la geldin, değil mi?”

Layla. Yıllar içinde doğduğu gün verilen adı, Gece Taciri olarak güvenemediği insanlara verdiği lakabına dönüşmüştü. Maziye gömülmüş kimliğini tercih ediyordu. “Öyle,” derken ağzına bir fıstık atıp iç çekti. Her zamanki gibi tadı mükemmeldi. Kabukları da onları daha keyifli kılıyordu çünkü çıtırtılarla Qadir’i sinir edebiliyordu. “Çarşıda durumlar nasıl?”

Yaşlı adam sokulması için işaret etti. “Benden duyduğunu söyleme ama...”

Loulie dinlerken arada sırada başını sallıyordu. Tezgahtar dedikoduyu severdi ve Loulie’nin buna hiçbir itirazı yoktu, çünkü adam bazen farkında olmadan potansiyel müşterilerle ilgili bilgiler verir ya da sarayla ilgili en son dedikoduları yetiştirirdi. Qadir özellikle ikincisiyle çok ilgileniyordu; siyasete Loulie’den daha meraklıydı.

Yine de o bile sıkılmıştı. “Eve gidebilir miyiz artık? Ben-ce...” Birden nefesini tutarak sustu. “Loulie, sağına bak.”

Başta sıra dışı bir şey göremedi. Tezgahtarlar ellerini kollarını sallayarak kalabalığı tezgahlarına çağırıyordu. Şehirli kare ve rengarenk ipek cübbeleriyle sıkış tepiş sokaklarda dolaşıyordu.

O sırada kalabalığın içinde bir serap gibi kaybolan bir kadın görür gibi oldu. Uzun boyluydu, adeta ışık saçıyordu; yüz hatlarında tek bir kusur bulunamazdı. Loulie bu güzellik karşısında afalladı.

Qadir kulağında tıslayınca hızla parmaklarındaki demir yüzükleri ovuşturdu ve birkaç saniyeye kalmadan kendine geldi. Bu dünyadan olamayacak kadar kusursuz güzelliğine

rağmen kimsenin kadına bakmadığını fark etmişti. Hayalet bile olabilirdi.

O anda bile gözden kaybetmemek için çok dikkatli odaklanması gerekiyordu. Qadir kadını haber vermeseydi Loulie'nin bakışları kalabalığı yarıp geçebilirdi.

Cin olabilir miydi?

Çok geçmeden, çuval rengi basit kıyafetleriyle bir adamın cinin peşine takıldığını fark etti. Delikanlının yüzünde, cam gibi boş bakan gözlerine ulaşmayan tuhaf bir gülümseme vardı.

“Medine’ye cini ne getirmiş olabilir?” diye fısıldadı Qadir kulağına.

“Bilmem,” diye mırıldandı Loulie. “Öğrenmek hoşuma giderdi.”

Tezgahtarın sözünü tatlılıkla kesip vedalaştıktan sonra cinle gülümseyen delikanlıyı uzaktan takip etmeye başladı. “Adam avcı olabilir mi?” dedi, iki yüzlü sikkeyi havaya fırlatırken. Cin tarafı geldi.

Hayır.

“Tuhaf. Benim bildiğim cinler intikam için insanların peşinden şehre girer,” dedi Qadir. Loulie adımlarını hızlandırınca tekrar kulağına tısladı. “Ne yapıyorsun?”

“Takip edeceğim.”

İki yüzlü sikke o güne kadar hiç yanılmamıştı. Demek ki cin, adamı başka bir nedenle büyülemişti. Parayı cebine sokup pusulayı çıkardı. “Beni cine götür,” diye fısıldadığında büyümlü iğnesi gözden kaybolan cini işaret etti.

“Hiç akıllıca değil,” diyordu Qadir.

“Akıllıca olmaması beni ne zaman durdurdu?”

Cin-kertenkele iç çekti. “Bir gün merakın yüzünden öldürüleceksin.”

Ama onu dinlemek üzere durmayacaktı. Gözünü, onu doğru yoldan asla şaşırtmayan pusuladan ayırmıyordu. Bu sihirli nesne yıllar önce hayatını kurtarmıştı.

“Nasıl çalışıyor?” diye sormuştu Layla, pusulayı elinde evirip çevirirken.

Bir haftadır çölde seyahat ediyorlardı. Cinin barınak ve madden ocağı bulmak için sürekli pusulayı kullandığını fark etmişti.

“Yönü gösteriyor. Bir şey aradığımda, yerini bulmama yardımcı ediyor.” Pusulaya bakan Qadir tatlı tatlı gülümsüyordu.

Layla bir sağa, bir sola yatırdı, ama kırmızı iğne hep kendisine dönüyordu. Sağı solu belli olmuyor, demişti babası pusula için, ama Layla’ya verirken asıl gücünü anlayamamış, dahası pusulanın gerçek sahibi olan Qadir’e döneceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Ve bu sayede cin, Layla’nın hayatını kurtaracaktı.

Qadir sönmeye yüz tutan ateşe yaklaşıp elini içten içe yanan korların üzerinden geçirdiğinde ateş birden canlanmıştı. Ateş, eski püskü çadır ve sonsuz boşluk çantası dışında kampa başka bir şey yoktu.

Cin omuzlarını esnetirken “Pusula benim. Sana eşlik etmemde ısrar ettiği için bana başka bir yönü gösterene kadar yanında kalacağım,” demişti.

“Niye böyle bir şey yapsın ki?”

Qadir ona uzunca bir süre bakmıştı. “İnsanların çölünde kaybolduğum için evime dönemiyordum. O yüzden pusulanın izini sürüp seni buldum. Belli ki benim için başka bir yolu uygun görmüştü.” Kapkara gözleri küçük kızın ruhunu deliyordu. “Senin yolun.”

Layla boğazına oturan yumruya rağmen yutkunmaya çalışmıştı. “Evine neden dönemiyorsun?”

Cin başını yana sallamıştı. “Çünkü artık orada istenmiyorum. Ama önemi yok... Pusula bana her zaman doğru yolu gösterir.” Sözleri cesur ve kendinden emindi, ama gözleri...

Kamp ateşinin ışığına rağmen gözlerinde kapkara gölgeler oynaşıyordu.

Loulie cini tekrar görene kadar bir dizi dar sokağı geçti. Kadın, genç adamı terk edilmiş bir tapınağa götürüyordu. Mütevazı kil binanın kafesli pencereleri vardı. Duvarları rengi solmuş hilal ve yıldız desenleriyle kaplıydı. Geniş metal kapılar içerdeki doğal olamayacak kadar zifiri bir karanlığa açılıyordu.

“Planın ne?” diye fısıldadı Qadir kulağına.

“Onunla konuşacağım. Ama her halükarda...” Loulie silah seçmek için elini çantasına attı. Tercihi siyah volkan camı kabzasıyla ucu kıvrık bir hançerdi. Kabzanın altın varaklı çerçevesinde *kaf** harfi vardı. Kadir’in isminin baş harfi... Bıçağın sahibine dair tek işaret buydu.

* Arap alfabesinin 21. harfi. (ç.n.)

“Bir cini tehdit etmekten ne elde etmeyi umuyorsun?”

“Belki bir adamın hayatını kurtarırım.”

Bıçak son çareydi. Loulie olabildiğince şiddetten kaçınırdı ve ihtiyacı olan son şey, cinin elindeki bıçağın, cin sihriyle büyülenmiş kutsal bir emanet olduğunu fark etmesiydi. Tecrübelerinden bir cinin önünde emanetleri ortaya çıkarmanın aptallık olduğunu biliyordu. Hem de ölümcül bir aptallık.

Binaya girdi. Geniş alan boş ve karanlıktı. Duvardaki sunak girintilerini toz ve örümcek ağları esir almıştı. Güneşli bir gökyüzünün resmedildiği tavan gri bir kasvete teslim olmuştu. Pencerelerden sızan azıcık ışık fersiz ve tozluydu. Sanki odadaki bütün renkler emilmişti.

Cin, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde tam ortada duruyordu.

Loulie ona baktı. Kadının kapkara akan coşkulu bir nehir gibi omuzlarına dökülen saçlarının uçları duman rengine dönüşüyordu. Yanındaki delikanlı, hâlâ o tuhaf gülümsemesi ve boş gözlerle öylece duruyordu.

“İnsan kızı,” dedi cin duygusuzca. “Çek git. Seninle işim yok.” Gözleri Loulie’nin ellerine kaydı.

Loulie yüzüklerin görünmemesi için ellerini hemen arkasına götürdü, ama geç kalmıştı.

“O yüzüklerle bana yaklaştırmaya cesaret edebilecek misin?” diye tısladı cin.

Loulie inlememek için kendini zor tuttu. Yüzükler cinlere esir olmamak için yaygın bir koruma yöntemi idi. Doğal olarak demir, öfkeden kudurmalarına da neden oluyordu. Loulie yüzüklerin bir işe yarayacağından kuşkuluydu, ama Qadir par-

maklarına takması için ısrar etmişti. Sık sık, *Seni öldürmeyen batıl inançlar, hayatını kurtarabilir*, derdi.

“Yüzükler bunun gibi talihsiz yanlış anlamalardan kaçınmak için,” dedi Loulie kelimelerini seçerek. “Hem sadece şehirde insanlara zarar vermemen için uyarmaya geldim.” Duvarlarda dökülen mürekkep gibi ona doğru uzanan koyu renkli gölgelere bakarken ürpermek için kendini zor tutuyordu.

Cinin yumuşacık sesi sessizlikte patladı. “Bu adamın halımdan kaç kişiyi öldürdüğünü biliyor musun?” diye sorarken parmağını delikanlının göğsüne saplıyordu. “Onunla ne istersem yaparım.” Bir adım gerilerken bileğini oynatınca duvarlardaki karanlık gölgeler kollara dönüşerek hiç uyarmadan kapıdan dışarı ittiğinde Loulie gözlerini kırptırdı. Ardından arkasında kalan karanlığa baktı.

Bir an için tereddüt etti. İki an. Üç an...

“*Loulie.*” Qadir, uyarırcasına pençelerini omzuna geçirmişti.

Loulie ona aldırmadan tekrar karanlığa daldı. O sırada kapılar üstüne kapanınca karanlıkta kaldı. Arkasında bir yerde bir hareket duyunca dönüp baktı, ama bir şey göremiyordu.

“Ölmeye böylesine can atan bir insanla hiç tanışmamıştım.” Cinin sesi hem her yerde hem de hiçbir yerdeydi.

Loulie bıçağını çekip titreyen elini kontrol etmeye çalıştı. “Bu adam avcı değil.”

Cevap gelmeyince hançeri daha sıkı kavradı. Her an bir saldırı bekliyordu. Oysa hiçbir şey olmadı. Bunun yerine ciğerlerinin belli belirsiz yanmaya başladığını hissetmişti.

Duman.

Bıçağı çaresizce önünde arkasında savurmaya başladı.

Kimse yoktu. Duman ciğerlerini doldurdukça nefes almakta zorlanıyordu. Sonunda nefes nefese dizlerinin üzerine düştüğünde parmaklarından kayan bıçak tıngırdarak yere yuvarlandı. Tıngırdamış olabilirdi, ama Loulie hiçbir şey duymuyordu. Ciğerlerindeki basınç her saniye biraz daha, biraz daha, biraz daha...

“İstediğin kadar diren aptal kız. Gölgelerle baş edemezsin.”

Loulie, omzundan inen Qadir’in hayal meyal farkındaydı.

Sonra dünya ayağının altından kayıp giderken geriye sadece acı kaldı. Kemikleri çatırdıyor, kulakları patlıyordu. Gözleri bulanmıştı. Ve acı çekerken kanlı hatıralar gözünün önünde resmigeçit yapıyordu.

Çöl kumunda kıpkırmızı birikintiler. Cesetler. Kılıç sallayan, siyaha bürünmüş adamlar.

Ölen annesiyle babası. Mahvolan kabilesi.

“Ah...” Cinin sesi boş binada yankılandı.

Loulie bedeninin her santimindeki yangının farkına varana kadar acı hafifledi. Kafasının içi sanki pamukla doldurulmuştu. Başını kaldırıp baktığında yakut kırmızısı gözlerin karanlıktan kendisine baktığını görebiliyordu.

“Kara kıyafetli adamların kurbanı mısınız?”

Karanlık dalgalanırken Loulie, cinin ona uzandığı hissine kapıldı. Dahası saldırganın ses tonu tereddütle yumuşamıştı. “Sen...”

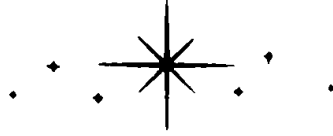
Bütün bina güneş ışığına boğulurken kelime çığlığı dönüş-

tü. Gölge kıvranıyor, cıyaklamaya devam ediyordu. Sonunda karanlık, çini çatlaklarından sızan kan görüntüsünden ibaret kaldı.

Loulie yavaşça döndü. Kapıda güneşin ısıldattığı bir adam duruyordu.

Dünya yavaşça yeniden renklerine kavuşurken gözlerinin ardında karanlık noktaların oynaştığını hissetti. Sonunda nefes almayı başardı, ama ardından yere yığıldı.

4

MAZEN

Mazen, güzel yaratığın büyüünde ne kadar kaldığını bilmiyordu, ama umursamadı. Zaten hayatının sonuna kadar o güzelliğin esiri olarak yaşamaya karar vermişti. Kadının kırmızı dudaklarının tadına bakmaktan başka bir şey istemiyordu.

Ama...

Parmaklarının ucuyla kalçalarını, karnını, pürüzsüz tenini okşamak...

Ama...

Ellerini saçlarına daldırıp dudaklarını boynuna bastırmak...

Ama...

Beyninin içinde susmak bilmeyen bir tehlike çanı çalıyor, tanrıçaya odaklanmasını imkansız kılıyordu. Dikkatini dağıtan bir şey daha vardı. Karanlığı gözleriyle taramayı düşünüyordu ki tanrıça ona bakıp “Onunla ne istersem yaparım,” dediğinde beyni yeniden adeta durdu.

Kadın uzanıp parmağının ucunu yanağında dolaştırıyor, dokunuşu Mazen'in çaresizce ürpermesine neden oluyordu. "Ah tatlı insan." Sesi cennet hurması kadar tatlıydı. "Tatlı sinsi insan... kaçımızı öldürdün?" Sokulduğunda ikisinin de bedeni adeta alev almıştı.

Kadının sıcacık tenini teninde hissettiğinde Mazen kalbinin göğsünden fırlayacağını sandı. Beyninin en derinlerinde bir yerde çığlıklar atıyordu.

"Kaçabileceğini sandın," diye fısıldadı tanrıça kulağına. "Ama kanını tanıyorum. Gerekirse dünyanın öbür ucunda seni bulurum."

Mazen kirpiklerini kırıştırdı. Siyah ve kırmızı gözlerinin önünde dans ediyordu. Soluk renklerin arkasında karanlıkta bir belirip kaybolan sinsi sırtışı görebiliyordu. Dudaklarındaki kanlı gülümsemesiyle tanrıça bir hayaletten başkası değildi.

"Sana eziyet çektirmemek için yanımda götüreceğim." Kadının dudaklarını dudaklarına bastırıp nefesini verdi.

Yoksa Mazen'in nefesini mi almıştı? Havasız kalan ciğerlerinin ve kasılan vücudunun farkında bile değildi. Kadını itmeye çalıştı, ama itebileceği hiçbir şey yoktu.

Tanrıça dumandan ibaretti. Gerilemeye çalışsa da ayakları yerinden kıpırdamıyordu. Boğazı alev almıştı, ah tanrılar aşkına, ölecekti...

Birden nefes alabildiğini fark etti. Konuşmaya çalıştı, ama havasız kalan ciğerleri boştu. Kendine gelir gibi oldu, ama farkındalığı saman alevinden farksızdı.

"Ölmeye böylesine can atan bir insanla hiç tanışmamış-

tım.” İblisin sözleri ipek gibi her yanını sarıyordu. Kadın gerilediğinde zihni yine karardı.

Karanlıkta bir yerde birinin boğulduğunu duyabiliyordu. Silkelemeye bile fırsat bulamadığı bir hızla bir şey gövdesinde dolaşırken hâlâ bilmeceyi çözmeye çalışıyordu. Omzunda ani bir acı hissetti. Kulağında aksi bir ses, “Kapıyı bul,” dedi. Sonra hem ses hem de acı kayboldu.

Mazen gözlerini kırpıştırarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Öne doğru titrek bir adım atarken gözlerini kısarak karanlığa baktı. İşte o zaman karşı tarafında minik bir alev fark etti.

İyi de bu mümkün müydü? Ateş yoluna çıkan her yere bulaşıyor, hiçbir engel tanımıyordu.

Mazen yine de öne doğru sendeledi. Kısa bir kovalamacanın ardından ateşin sönmesiyle birlikte duvara çarptı. Elini uzattığında metalin soğuğunu hissedebiliyordu.

Kapı.

Düşünmeden itti. Kapılar inlercesine açıldığı anda ışık içeri dolarak karanlığı yedi bitirdi. Karanlık... çığlık mı atıyordu?

Bir hışım dönüp büyücü kadına baktığında Mazen’in sırtı ürperdi. Çinilerin çatlaklarında kaybolan kadını görünce kafa karışıklığıyla yine kirpiklerini kırpıştırdı. Güneşli sokaklarda peşinden gitmiş, güzelim gözlerindeki ışık oyunlarına kendini kaptırmıştı. Ama kadın artık bir gölgeden ibaretti ve güneş geriye hiçbir şey kalmayana kadar onu yemişti.

Durduğu yerde şimdi sadece sade kahverengi cübbesiyle bir yabancı vardı.

Mazen bakakaldı. Rüya mı görüyordu acaba?

Karşıındaki de şalının gölgesinden ona bakıyordu.

Sonra yere yığıldı.

Yerdeki çatlaklarda kaybolan gölgelerden gözünü ayırma-
yan Mazen temkinli adımlarla içeri girdi. Tam yanına varmıştı
ki yabancı birden ayağa fırladı. Başındaki şal kaydığındaysa
kahverengi vahşi dalgalı salar ortaya ıktı. Bu bir kadındı.

Pas renginde muhteşem kahverengi gözleri olan kadın
kaşlarını çatarak çatlak sesiyle, “Eh, sana da selamlar olsun,”
dedi.

Mazen yutkundu. “zr dilerim.” Sesi titriyordu. Genzini
temizleyerek tekrar denedi. “Hayal olup olmadığını anlaya-
madım. Eğer...” Eliyle etrafı gösterdi, ama gölgelerin yerini
oktan güneş ışığından yamalar almıştı.

Yabancı bir şey arıyormuş gibi kıstığı gözlerini etrafında
dolaştırdı. Belki de iblisi arıyordu.

Mazen, titrediğini fark ettiği ellerini ceplerine sokarak
“ıksak iyi olur,” dedi. Bir gümüş ışıltısı gözünü alınca bıçağı
fark etti, ama nasıl bir şey olduğunu göremeden kadın yanın-
daki çantaya attı.

“Transtan çıkmayı başardın,” diyordu ayağa kalkıp üstü-
n silkelerken. Büyük aba harcıyormuş gibi yavaş hareket
ediyordu.

Mazen duraksadı. “Evet?”

“Kendinden pek emin değilsin.”

Kulağındaki gizemli sesi ve kapıya kadar rehberlik eden
tuhaf ateşi hatırladı. Hayal mi görmüştü?

Öyle olmalıydı, o yüzden onlardan bahsetmemeye karar verdi. “Bence beni transtan sen çıkardın,” dedi bunun yerine. Sonuçta karanlıkta bir boğuşma sesi duymuştu. Ondan başka kim olabilirdi ki? “İblisin dikkatini dağıtarak bana fırsat verdin.”

“*Dikkati dağıtan* ben mi oldum yani?” diye homurdandı kadın. “Demek gitti? Öldü mü?”

“Şey... çinilerin arasındaki çatlaklarda kayboldu.”

İkisi de yere kuşkuyla bakarken sessizlik çöktü.

Çok geçmeden Mazen yine genzini temizledi. “Söylesen... neden buradasın...” Kadının adını bilmediği tereddüt etti. “... çöl gülü?” Aklına ilk gelen buydu, ama hemen pişman oldu.

Kadın ateş saçan gözlerini ona dikmişti.

Tokat yiyeceğini düşünen Mazen irkildi, ama kadın omuz atarak yanından geçip gitti. “Bu terk edilmiş binaya girenleri görünce merak ettim,” dedi. Eşikte dönüp ona baktı. “Kırmızı gözlü bir gölge gördüm...” Kadın elini sallarken, Mazen parmaklarında parlayan yüzükleri görebiliyordu. “Sen de hurma ağacı gibi kıpırdamadan duruyordun.”

Dışarıda şehir günbatımının altın kızılına boyanmıştı. Mazen dışarı çıktığında tenini okşayan çöl sıcaklığının ve ayaklarının altında gıcırdayan kumların tadını çıkarıyordu. Hafif bir yel saçlarını dalgalandırdığında iç çekti. Titreyen elleri biraz olsun yatışmıştı.

Yabancıya döndü. “Beni kurtardığın için teşekkürler... şey...”

“Layla.” Kadın başını eğip kaşlarının altından ona beklen-
tiyle baktı.

Mazen kendi ismini söylemediğini fark etmişti. “Yousef,” dedi. Yine aklına gelen ilk isim olmuştu. “Tanrılar seni binlerce kez kutsasın Layla. Merak etmeseydin ruhum Kumdenizi’nde kaybolacaktı.” Kollarını göğsünde kavuşturup terk edilmiş bi-
naya baktı. “Sence cin miydi?”

“Aklıma başka bir şey gelmiyor,” diyen kadın bir kaşını kaldırdı. “Avcı mısın Yousef?”

Ani soru Mazen’i hazırlıksız yakalamıştı. Avcı? O? Dü-
şüncesi bile dizlerinin boşalmasına neden oluyordu. “Hayır!” dedi. “Ben katil değilim.”

Katil. Farkındalık şimşekten farksızdı. Şehirde bir sürü ka-
til vardı, avcılar ve haramiler sırf para ve zevk için cin öldürü-
yordu... ama bir katili çok yakından tanıyordu. Gümüş kana
bulanmış ağabeyini düşünmeden edemedi. Vaktinden önce
dönen ağabeyi...

*Kaçabileceğini sandın, demişti cin. Ama kanını tanıyorum.
Gerekirse dünyanın öbür ucunda seni bulurum.*

Layla sırtıyordu. “Katil olacağın aklıma bile gelmedi.
Öyle olsan içerideki duruma düşmezdin.”

Mazen kaşlarını çattı. “Cin *çarpmıştı*.”

Layla, komik bir şey duymuş gibi gülmekle yetindi. Sonra
dönüp yürümeye başladı.

Mazen peşindeydi. “Bekle! Sana nasıl teşekkür edebilirim?
Evine kadar eşlik etsem ya da... ah!” Şehre neden geldiğini
hatırlayınca durdu.

Layla dönüp ona baktı. “Ah mı?”

“Bunlar başıma gelmeden önce çarşıda birini görmeye gidiyordum. Rhuba adında bir masalcı.” Mazen gökyüzüne baktı. Güneş binaların ardında batıyordu. Babasının misafirlerinden biriyle buluşmak üzere bir an önce saraya dönmesi gerekiyordu; haliyle çarşıda dolaşacak zamanı kalmamıştı. Ama sakladığı bütün sırlarla sultanın karşısına oturma fikri...

“Hadi,” dedi Layla yürümeye devam ederken.

“Nereye gidiyorsun?”

“Yaşlı Rhuba’ya.” Layla omzunun üzerinden baktı. “Yetişmeye çalış, Yousef.”

Mazen duraksadı. Yorgundu, tek istediği gün boyunca olanları unutmaktı. Yine de Layla’yla yolları ayırmakta gönülsüzdü. Genç kadın hayatını kurtarmıştı. Dahası kim olduğunu bilmiyordu ki bu, unvanı engel olmadan onunla rahatça konuşabileceği anlamına gelirdi. Bir daha böyle bir şans ayağına kim bilir ne zaman gelirdi?

Belki hâlâ günün tadını çıkarabilirdi.

Peşinden koştu.

Yaklaşan alacakaranlıkla birlikte çarşı sessiz ve uyuşuktu. Tezgahlar hâlâ eskisi kadar kalabalıktı, ama herkes tembelce yürüyor, kıyıya vuran nazik sular gibi dalgalanıyordu. Pazara çıkanların birçoğu, çarşının baharatlı et ve hamur kızartması kokularının hakim olduğu merkezinde yiyecek alışverişini yapmıştı.

Layla'nın peşinden giderken Mazen mide gurultularına aldırmamaya çalışıyor, ama pek başarılı olamıyordu. İştah açan kokular iftardan beri bir şey yemediğini ve kahvaltısının sadece zeytin ve humustan ibaret olduğunu hatırlatıyordu. Boş midesini *düşünmemek* için elinden geleni yaparken Layla onu birden kayısı pestili yığılı bir tezgaha doğru çekti.

Kalın katmanlar çeşitli boyutlarda rulo yapılmıştı. Tezgahtarlardan biri ruloları istifliyor, diğeri müşteriler için yenilebilecek boyutlarda şeritler kesiyordu. Layla ite kaka uzun kuyruğun önüne geçip satıcıya el salladı. Mazen, mahrem bir dedikodu paylaşıyormuş gibi birbirlerine sokulup alçak sesle sohbet etmelerindeki samimiyete hayret ediyordu.

Sonunda Layla bir rulo kayısı pestiliyle geri dönüp ona verdi.

“Yemek sayılmaz, ama en azından karın gurultularını bir süreliğine keser.” Meraklı bakışlarla karşılaşınca gözlerini kaçırıp ekledi. “Satıcıya bir mesaj getirdim. Bana borçluydu, o yüzden tatlı olarak almaya karar verdim.”

Mazen gülümsedi. “Alacağını benim için harcamana hiç gerek yoktu, ama şükran.” Genç kadın omuz silkmekle yetinip yürümeye devam edince peşinden koştu. “Demek bir ulaksın?” Pestilden bir parça koparıp ağzına attı. Şaşırtıcı derecede tatlıydı, çiğnemesi keyifliydi.

Layla, ara sokaklardan birine dönerken başını salladı. “Doğru. Peki sen? Hangi mahallede çalışıyorsun?”

Soru kulağa gelişigüzelmiş gibi geliyordu ama Mazen, dilbaz asillerle sorunun bilgi edinme amaçlı olduğunu bilecek kadar sohbet etmişti.

Kafasında bir hikaye belirmeye başladı. Yousef'in hikayesiydi bu. "Üst düzey bir asilin katibiyim," dedi masumca gülümseyerek. "Maalesef yazışmaların içeriği hakkında konuşamam, çünkü çok gizli."

Layla başını yana eğdi. "Peki katip çarşıda ne yapıyor? Masalcıyı mı arıyor?"

Mazen ağzına attığı yeni lokmayı yuttuktan sonra, "İnsanın işinden başka eğlenceler araması çok mu tuhaf?"

Ya da evinin duvarları dışındaki özgürlüğü araması? Elbette bunları söylemedi.

Layla dudak büktü. "Elbette değil. Sadece hayatım boyunca boş zamanında masalcı peşinde koşan hiçbir yetişkin erkekle tanışmamıştım."

Mazen güldü. "Ben de yabancıların peşinden sırf merak ettiği için karanlık bir binaya dalacak biriyle tanışmamıştım."

Başta ışığın bir oyunu sandı, ama hayır... Layla'nın yanakları gerçekten al al olmuştu.

Genç kadın tekrar konuştuğunda adeta mırıldanıyordu. "Şükret merak *etmişim*."

"Şükrediyorum. Bu yüzden sana sonsuza kadar minnettar kalacağım."

"Aman dikkatli ol Yousef." Layla sırttı. "*Sonsuzluk*, birine minnettar kalmak için çok uzun bir zaman." Birden durup başıyla ileriye işaret etti.

Mazen önlerindeki manzaraya bakmadan önce son lokmasını ağzına attı. Sonunda Yaşlı Rhuba'nın altın tenteli tezgahına ulaşmışlardı. Mütevazı ve sadeydi, göz alan tentenin altın-

da basit bir halıdan başka bir şey yoktu. Süslü bir asayı kucağına yatıran Yaşlı Rhuba halının üzerinde bağdaş kurmuştu. Mazen masalcıyla daha önce bir kez tanışmıştı, ama asanın üzerindeki yeni oymaları hemen fark etti. Her yeni çentiğin, Yaşlı Rhuba'nın masal repertuvarına yeni bir hikaye eklediği anlamına geldiğini bildiği için heyecanlandı.

Asa etkileyiciydi, ama masalcı kadar etkileyici olamazdı. Bütün çarşıda onunkiler kadar benzersiz bir çift göz yoktu. Gözlerinin biri kahverengi meşe, diğeri altın kum rengindeydi. Yüzü kırışmış parşömen gibiydi. Gümüş beyaz sakalı göbeğinin üstünden sarkıyordu. Bıyığı dudaklarını saklasa da Mazen gözlerinin kenarındaki kırışıklıklardan adamın gülümsediğini tahmin edebiliyordu.

“Ah kimler gelmiş! Layla! Ve senin yüzünü daha önce görmüştüm ya seyit, ama korkarım adını hiç söylememiştin.”

Mazen şaşkındı, bununla birlikte hatırlandığı için sevinmişti. Gülümsemeden edemedi. “Yousef. Sizi tekrar görmek büyük zevk.”

“Bilmukabele Yousef,” diyen adam tekrar Layla'ya döndü. “Eh Layla... Benim için Dahlia'ya bir mesaj götürür müsün? Yarın akşamki gösteri davetini kabul ettiğimi söyleyiver.”

Layla gülümsedi. Daha önce suratında beliren kibirli sırtış yerine bembeyaz gülümsemesi gözlerinin ışıldamasını sağlıyordu. “Elbette. Sizi ağırlamak bizim için her zaman şereftir.”

Mazen gözlerini kırptırdı. “Özel bir hikaye mi anlatacaksınız?”

“Aynen! Doğu düzlüklerinde Bedevi kabilelerinden aylar-

dır masallar derledim. Yarın akşam ilk kez paylaşacağım. Bu masallar Dhahab'dan."

Mazen nefesini tuttu. Dhahab masalları! Cin şehirleri hakkında bir şeyler duymak nadir bir şanstı. Bu şehirlerin asırlardır kimselerin görmediği sihirli ve gizemli yaratıklarla dolu olduğu söylenirdi.

Yaşlı Rhuba kıkırdadı. "Masal hayranı mısın Yousef?"

"Evet," dedi Mazen mahcup bir gülümsemeyle. "Bugün de dinlemeyi umuyordum, ama sonra... ah, bir işim çıktı."

"Sanki masal belli zamanlarda dinlenirmiş gibi konuşuyorsun," derken yaşlı adamın gözleri neşeyle ışıldıyordu. "Lütfen biraz otur da yaşlı bir adamın eski efsaneler hakkındaki gevezeliklerine kulak ver."

Mazen'in ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Eğilerek tentenin altına girdi. Layla girişte durmayı tercih etmişti.

Yaşlı Rhuba sorular sormaya başladı. Mazen, Ak Kumul gulyabanilerini hiç duymuş muydu? Peki bu gulyabanilere hükmettiği söylenen son derece güçlü Kumul Kraliçesi'ni?

Her soruyla adamın ses tonu yükseliyor, berraklaşıyordu. Sonunda pazarı dolaşan genç yaşlı bir sürü insan etrafına toplandı. Çok geçmeden herkesi susturarak anlatmaya başladı. "Çöl halkı, izin verin ufkunuzu açayım! Size kemik gulyabanileriyle sahipleri Kumul Kraliçesi'nin hikayesini anlatayım. Ne orada ne burada, ama çok uzun zaman önce..."

Mazen hikaye başladığı anda kendini kaptırmıştı. Sanki bir fırtınanın göbeğindeydi. Kelimeleri yutarken nefes almayı unutuyordu. Zamanı unutmuştu. Hikaye sona erdiğinde gök-

yüzünde artık yıldızlar ışıldıyor, çarşı sokaklarını fenerler aydınlatıyordu.

Hemen kendini toparladı. Yaşlı Rhuba cini, ağabeyini ve akşamki randevusunu unutturmuştu. Hemen gitmesi gerekiyordu.

Masalcının ertesi gün nerede olacağını öğrendikten sonra tentenin altından çıkıp kalabalığın kıyısında duran Layla'yı buldu.

“Yoruldu mu, Yousef?” Genç kadın bir kaşını kaldırmıştı. “Uzun bir gündü.”

Mazen başını iki yana salladı. “Saatin farkına yeni varıyorum. Anlarsın ya... sokağa çıkma yasağım var.”

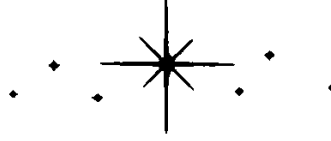
Layla kuşkuyla baktı. “Ah.”

“Yarın Dahlia'nın tavernasında görüşür müyüz?” Mazen, tavernaya gitmek için elinden geleni ardına koymayacağına çoktan karar vermişti. Gerekirse hasta numarası yapıp sayısız nöbetçiye rüşvet verebilirdi.

Layla omuz silkmekle yetindi. “Belki.”

Mazen, böylesi havada bir cevap karşısında bir parça bozuldu, ama genç kadını gelmesi için ikna edecek zamanı kalmamıştı. Güneş kararlılıkla batmaya devam ediyordu. “Belki görüşürüz o zaman.” Gülümsedi. “Seninle tekrar sohbet etmek büyük zevk olurdu.” Son bir kez teşekkür ettikten sonra altın kafesine geri döndü.

5

LOULIE

Yousef yanından ayrılır ayrılmaz, Loulie peşine takıldı.

Koca adama sokak yasağı da neymiş? Muhtemelen bir şeyler saklıyor.

Avcı olmasa bile Yousef’te kuşku uyandıran bir şeyler vardı ve Loulie bunun ne olduğunu öğrenmeye kararlıydı. Fazlasıyla muğlak hikayesine inanmadığı için, hayatını kurtardıktan sonra delikanlının gizemini korumasına izin vermeyeceği kesindi.

“Onu benim kurtardığımı unutma,” dedi Qadir.

Loulie iç çekmemek için kendini tuttu. Qadir olanları anlatmıştı. Kendisi cinin sihriyle boğulurken cin-kertenkele Yousef’i transtan çıkarmış, kapıya yönlendirmiş, cinin geçici olarak yenilgisinde rol oynayan güneş ışığını içeri almasını sağlamış, sonunda tapmaktan çıkarlarken Loulie’nin omzuna geri dönmüştü.

“Bana yardım edemez miydin?” diye sormuştu, Yaşlı Rhuba’nın çadırında.

“Cin olduğumun anlaşılması pahasına mı? Asla.”

“Ölebilirdim.”

“Beni dinleyip maceraya atılmasaydın ölümle boğuşmazdın.”

şimdi de cinin neden Mazen’i avcı sanarak kaçırdığını öğrenme umuduyla takipteydiler. Loulie, delikanlının ailesinde avcılar olduğu üzerine bahse girebilirdi.

Sonunda halkın yaşadığı toprak yollar parke taşlı yollara, derme çatma evlerse altın varaklı kapıları ve kafesli harika pencereleriyle etkileyici kutu gibi küçük konaklara, ardından çok katlı ve bahçeleri çitle çevrilmiş gösterişli malikanelere dönüştü. Müsrifliğin timsali gibi görünen en süslülerinden birinde iki balkon birden vardı.

Loulie dikkatini gösterişli binalardan hiç duraksamadan ara sokaklarda ilerleyen Yousef’e çevirdi.

Sırları olduğu kesin.

Delikanlının peşinden dar bir ara sokağa girdiğinde duvara yaslanmış bir adam görünce durdu. Dahası adam başını kaldırıp baktığında yüreği az daha ağzına geliyordu.

Sultanın en büyük oğlu Omar bin Malik, baş döndüren gülümsemesiyle ona bakıyordu. Yürümeye başladığında sanki gümüşe bulanmış gibi görünüyordu. Loulie, parmaklarındaki gümüş yüzüklerle belindeki hançeri görebiliyordu. Kulak memesindeki hilal şeklinde küpesi bile, ayışığında sanki tehditkar bir şekilde parlıyordu.

Loulie gülümsemeden etkilenmedi. Omar bin Malik karizmatik biri olarak nam salmıştı, ama aynı zamanda her şeyden

önemlisi bir avcıydı. Üstelik sıradan bir avcı değil, çöldeki cinleri katleden saygın bir çete olan Kırk Haramiler'in Efendisiydi...

Daha önce sadece uzaktan gördüğü yüzüne ihtiyatla baktı. Esmer ten, badem rengi gözler, ensede kesilmiş saçlar, nedense gözlerine ulaşmayan büyüleyici bir gülümseme... Önce bir anlığına aptala yatmayı düşündü, sonra hürmet göstermeye karar vererek dizlerinin üstüne düşerek, "Baş Prens!" dedi.

Prens kıkırdadı. "Ta kendisi."

"Büyük şeref ya seytit." Adam yaklaşırken Loulie titremeye çalışıyordu. Çöllerin en korkulan avcılarından biri karşıındaydı. Yetmezmiş gibi avcının çetelesine eklemek üzere kaşla göz arasında öldüreceği bir cin omzundaydı. Neyse ki Qadir ensesinde gözden kayboldu.

"Öyle olmalı." Adam önünde durduğunda Loulie çizme-lerindeki tozları görebiliyordu. "Lütfen ayağa kalk. Cübben kirlenecek."

Loulie, elinden geldiğince gururla ayağa kalktı.

Baş prens gülümseyerek bakıyordu, ama kaşları lütfedercesine havaya kalkmıştı. Cebinden çıkardığı birkaç bakır parayı uzatıp "Al," dedi. "Sıkıntıların için."

Loulie gözlerini kırıştırdı. *Dilenci* olduğunu mu sanmıştı?

"Ah hayır ya seytit, ben..."

"İsrar ediyorum." Adam paraları avcunda salladı. Alınmasını beklerken kibirli gülümsemesi hâlâ silinmemişti.

Loulie ona doğrudan bakmakla başını çevirmek arasında

karar vermeye çalışıyordu. *En iyisi ve en kötüsü yumruk atmak olurdu*, diye düşündü sinirle.

Sonunda adama bakmaya karar verdi. Parmakları değdiğinde irkilmemeye çalışıyordu.

Adam elini geri çekip “Evine dön,” dedi. “Geç oluyor. Geceleri sokaklarda tehlikeli şeyler dolaşıyor.”

Aleni emir karşısında Loulie diklenmemek için kendini zor tutuyordu, yine de başını sallayıp dönmek üzere kendini zorladı.

Prens arkasından seslendi. “Gölgelere dikkat. Ortalık cin kaynıyor.”

Loulie ona baktı, ama baş prens ellerini ceplerine sokmuş uzaklaşıyordu. Adamın gölgesinin kaybolmasını beklerken orada ne kadar durduğunu bilmiyordu, ama artık Yousef’i kaybetmişti. Delikanlıyı bulmak için pusulasını kullanabilirdi...

Hayır, daha sonra nasılsa zamanı olacaktı. “Eve gidelim,” diye mırıldandı.

“Evet,” dedi Qadir sessizce. “Gidelim.”

Dahlia’nın tavernasına giderken yorgunluk ağır bir battaniye gibi Loulie’nin omuzlarına çöküyordu.

Döndüklerinde gece göğünü yıldızlar istila etmişti. Takım-yıldızlarına odaklanmaya çalışırken Loulie ağzına bir fıstık attı, ama pek başarılı olamıyordu. Cinle yaşadıklarından sonra ailesinin ölümünü aklından çıkarmak çok zor olmuş-

tu. Nedense gölge cin, hafızasındaki katilleri görmüş, üstüne üstlük tanımıştı.

Kaşlarını çattı. *Annem, Qadir onları öldürmeden önce karşılaşmış olmalı.*

Qadir'in boğazındaki ses bir aksırık da olabilirdi, ama daha çok ıslık gibi bir şeydi. "Bu sefer tavernaya arka kapıdan girmeyi unutma."

Loulie iç çekti. "Evet, evet." Kırık dökük eğimli çatısıyla iki katlı salaş bir binadan ibaret tavernaya odaklandı. Alçak kirişlerden sarkan fenerler tozlu camları aydınlatıyor, içeride kahkahalarla gülen müdavimler hayal meyal seçilebiliyordu. Soğuk Mevsimin başlangıcı olması Dahlia'nın taze şarap getirttiği anlamına geliyordu ve bu her zaman başlı başına bir kutlama nedeniydi. Loulie müdavimlerin çakırkeyiflik aşamasını çoktan geçtiğinden emindi.

"Geçen seferki hatanı tekrarlama." Loulie kuyruğuna bir fiske vursa da Qadir aldırmadan devam etti. "*Kimse benim gibi sıradan bir kızı fark etmez, dedikten sonra adamın birini ısırmıştın.*"

Loulie onun erkek bedeninde olmamasına seviniyordu, çünkü muhtemelen yanaklarının kızarmasıyla dalga geçerdi.

Arka kapıya ulaştıklarında cin çoktan anahtarı almak için çantaya dalmıştı. Loulie kapıyı açıp şarap fiçileriyle dolu depodan binanın arkasındaki merdivenlere yöneldi. Şamatacı gürültü arasında şiir okunduğunu fark etti. Sözler yerine parayı tercih etse de tavernadaki doğaçlama atışmalar hoşuna gidiyordu. Ancak o akşam kalabalığa görünmeyi istemeyecek

kadar yorgun hissediyordu. Dahlia'yla ertesı gün konuşacaktı.

İkinci kattaki dairesine çıktı. Her şey bıraktığı gibiydi. Odanın ortasındaki alçak masanın üzerinde Qadir'le birlikte kutsal emanetleri test eder, yemeklerini yerlerdi. Pencerenin önündeki divanda güneşlenmeyi severdi. Sağ tarafta, haritalardan hikayelere, hatta felsefi tartışmalar içeren ciltlerle dolu raflar vardı. Duvarlar çöl manzaralarından oluşan halı koleksiyonuyla kaplıydı. Yere çoğu Bedevi kabilelerin Medine pazarında sattığı kilimlerden serilmişti.

Küçük, tanıdık ve rahat bir daireydi. Gelgitler arasında dinlenmek için mükemmeldi.

Sonsuz boşluk çantasını yere bıraktığında gözleri, Qadir'e ait raftaki bir nesneye kaydı. Kapıdan bakıldığında görülemeyecek bir şekilde köşeye sıkıştırılmıştı. Onun için yıllar önce aldığı *şemşir**, duvarla rafın arasına yerleştirilmışti. Basit ama zarıftı; çeliğin fildişi kabzasının üzerinde tek bir kırmızı mücevher taşı vardı. Sihir gücünü kullanamadığı ve silaha ihtiyaç duyduğu anlarda daha çok yayını kullanmayı tercih ettiğinden Qadir kılıcı nadiren kullanırdı, ama Loulie bunu ona hediye ettiği için hiç pişman değildi.

İçinden geldiği için aldığı ilk hediye idi. Kılıcı kabul ederken cinin gözlerindeki keyifli şaşkınlığı ve ağız kulaklarında gülümsemesini unutamıyordu. Qadir nadiren gülümserdi ve Loulie onu gülümsetebilmeyi bir başarı gibi görüyordu. Kılıcın artık çoğunlukla dekor niyetine kullanılmasının bir önemi yoktu. Cinin hediyeye kendince önem vermesi yeterliydi.

* Orta Asya kökenli kıvrık bir kılıç. (ç.n.)

Kapıyı kapatıp içeri girer girmez kendini pencerenin önündeki divana attı. “Sonunda evimize geldik,” dedikten sonra minderlerin üzerinde gerinirken iç çekti.

“Daha önce de gelebilirdik, ama çarşıdaki adamın peşine takılmadan edemedin.”

Loulie başını kaldırıp baktığında Qadir insan bedeniyle tepesinde dikiliyordu. Her zamanki gibi durumdan hoşnut değilmiş gibi bir hali vardı.

“Hatırladığım kadarıyla intikam dolu bir cin bulduk,” dedi.

Qadir kaşlarını çatı. “Bugün yaptığın şey tehlikeliydi.”

“Evet, biliyorum. Bunu bin bir kere söyledin.”

“Onlara bulaşarak ne kazandın ki?”

“*Ben* bir şey kazanmadım, ama bir adamın hayatı kurtuldu. Gerçi...” Loulie doğrulup saçlarını gözünün önünden çekti. “Gölge cinin tuhaf bir şey söylediğinden bahsetmiştim.”

Qadir masanın yanındaki mindere oturdu. “Kara cübbeli haydutlar hakkında söyledikleri mi? Hiçbir anlamı yok. Belki katiller siyahı seviyordur.”

Loulie pencereden dışarı baktı. Gecenin bu saatinde sokaklar ayyaşlarla doluydu ve çoğu Dahlia’nın tavernasından çıkmıştı. Aşağıda masalara vurulduğunu, birilerinin berbat bir sesle şarkı söylediğini duyabiliyordu.

Yutkundu. “Olabilir.” Cinin önemli bir bilgi vermek üzere olduğu hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Kabilesini katledenlerin öldüklerini görmüştü, ama geçmişiyle arasına ne kadar mesafe koyarsa koysun hatıralar onu hiç rahat bırakmıyordu.

“Onlar öldü, Loulie.” Qadir, kutsal emanetleri düzenliyordu. Birden durup ona baktı. “İcaplarına baktım.”

Hâlâ tetikte olsa da cinin kendine güveni, Loulie’nin de içini rahatlatıyordu. Başını salladıktan sonra ganimetleri düzenlemeye yardım etmek üzere masaya geçti. Çantalarından çıkan çoğu kutsal emanet önemsizdi. Sonsuz kumla dolu bir kum saati, insana en sevdiği kişiyi gösteren tozlu bir ayna, okşandığında çıkardığı tatlı seslerle insanı uyutan bir tespih...

Ama daha faydalı nesneler de vardı. Loulie’nin şahsi favorisi, iki ışıltılı kanat arasındaki küreydi. Dokunulduğunda parlıyor, avcunu bastırdığında daha parlaklaşıyordu. Qadir’le çölün ortasında bu ışık sayesinde yollarını bulabilmişlerdi.

Kürenin tembel ışığının duvarlarda yarattığı gölgelere bakarken gün içinde olanları düşünmeye başladı. Prens Omar’ı görmüştü. O kadar başarılı bir avcıysa, Medine’ye gelmeden önce o gölge cini neden yakalayamamıştı? Şehri sözüm ona istila eden cinleri neden bir türlü yakalayamıyordu?

“Prensler,” diye homurdandı.

Qadir bir kaşını kaldırarak “Prens Mazen’le Prens Hakim’in o kadar da kötü olmadığını duydum,” dedi.

“Nereden bileceksin ki? İkisi de saraydan hiç ayrılmıyor.” Dirseklerini masaya dayayan Loulie çenesini ellerine yerleştirdi. “Sence Omar, o gölge cinin Medine’de olduğunu biliyor mudur?” Gölgeleleri düşünmekten kendini alamıyordu.

Qadir omuz silkti. “Bilmemesi cinin hayrına.”

Loulie, onun bir bez parçasıyla elindeki nesneyi silişini seyrederken cinlerin katledildiği bir dünyada nasıl ve neden yaşa-

yabildiğini sormayı düşündü, ama sonra tereddüt etti. Bu soruyu daha önce defalarca sormuş, hep aynı bilmece gibi cevabı almıştı. *Ben tek bir cinim*, derdi hep. *Önyargıları değiştiremem*.

Sinir bozan türden bir cevaptı, çünkü aslında bir cevap değildi. Yine de Loulie çok uzun zaman önce Qadir’le çok farklı olduklarını anlamıştı. Kendisi sık sık başkalarının işine burununu sokarken, Qadir gerekmedikçe kendi işine bakardı. İnsanlardan uzak durdukları halde ikisinin de kendilerine özgü yollarla insanlarla bir arada olabilmeleri tuhaftı.

“Hımm,” dedi Qadir. “Sessizliğin kuşku uyandırıyor.”

Loulie, gözünün önüne düşen perçemine üfledi. “Düşünüyorum.”

“Ne hakkında?”

“Senin hakkında.”

Qadir’in kaşları çatıldı. “Şimdi daha çok endişelendim.”

“Kes şunu. Endişelenmekten bahsediyorum. Ölümsüz cildin kırışacak.”

Qadir’in dudakları belli belirsiz kıvrıldı. “Seninle tanıştığım dokuz yılda, asırlardır yaşlanmadığım kadar yaşlandım.”

Loulie yerden kaptığı bir yastığı ona fırlattı. Cin yastığı yakalayıp kucağına yerleştirdi de homurdandı. “Kaç yaşındasın ki?”

Belli belirsiz gülümseme cinin dudaklarını terk etmemişti. “Kadim yaşlardayım.”

“Bu kadar alaycı olmana şaşırmamalı. Daha çok şekerleme yapmalısın... belki sinirlerine iyi gelir.” Yatak odalarına giden sağındaki kapalı kapıyı başıyla işaret etti. İki yatak vardı, ama

Qadir nadiren orada uyurdu. “Ne dersin hep? En sinir bozan insanlar bile iyi bir gece uykusundan sonra daha katlanılır olur?”

Qadir küçük bir kahkaha attı. “Hayatımı gerçekten kolaylaştırmak istiyorsan, kendini pervasızca tehlikeye atmaktan vazgeç,” derken elindekini bırakıp uyku getiren tespihi aldı. “Benim uykuya ihtiyacım yok. Oysa sen gün boyunca bela arıyorsun.”

Köklerine inmekten çok hoşlanacağım belalar.

Medine’ye ilk geldiğinde Loulie kirasını, Dahlia için ulaklık yapıp dedikoduları yetiştirerek ödüyordu. Tavernanın sahibi kadın, ona bilginin güç olduğunu öğretmişti. Şantaj, karşılıklı iyilik, bağlantılar... Hepsi sürekli kulaktan kulağa yayılan dedikodularla bağlantılıydı. Bu ağı anlayamamak, kişinin tuzağa düşme riskini artırırdı.

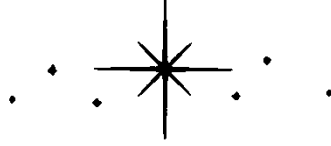
Loulie bu dersi ezberlemişti. Zaten bu yüzden dedikodulara öncelik vermesinin yanı sıra Medine’deyken Dahlia için ulaklık yapmaya devam etmesinin nedeni buydu. Bu kadar başarılı olmasının nedeni, kuşku uyandıran insan ve olayları görmezden gelmemesiydi.

Bu düşünce bir anafor gibi beyinde dönüp hiçlikte erirken gözkapakları ağırlaştı.

Qadir, dokunuşuyla kürenin ışığını kısarak, “Dinlenmen lazım,” dedi. “Çarşıda yorgun satıcıyı kandırmak kolaydır.” Tespihi parmaklarının arasında kaydırıyordu.

“O yüzden fedaim sensin, korku salan yaşlı adam.” Loulie gülümseyerek gözlerini yumdu ve sonunda karanlığın kendisini yutmasına izin verdi.

6

MAZEN

“Bir cin!” Mazen, ağabeyinin kapısını ardına kadar savurdu.
“Şehirde bir cin var!”

Eşikten, ağabeyinin fenerin ışığı dışında karanlık olan odasına bakıyordu. Cin olayından beri karanlık bir odaya girmeye pek istekli değildi, ama burası terk edilmiş bir tapınak değil, Hakim’in, tomar ve harita yığınlarıyla dolu klostrofobik bir hapishaneyi andırsa da sıcak duygular uyandıran odasıydı. Kağıt yığınları Hakim’in yatağının etrafını bile doldurmuştu, o yüzden eşikten yatağı görmek imkansızdı.

“Hakim?” Yalvarırcasına ağabeyinin sırtına bakıyordu.

Hakim, çalışma masasında parşömenlerin ve harita malzemelerinin üzerine eğilmişti. “Ne cini? Yine masal mı dinledin, Mazen?”

“Keşke. Hayır, gerçek bir cinden bahsediyorum, Hakim.”

“Hıhı.” Ağabeyi çalışmaya devam etti.

Mazen gözlerini kırptırdı.

Yeterince anlatamadım galiba?

Ağabeyinin ne çizdiğini görecektik kadar yaklaştı. Karmaşık çöl haritasındaki şehir ve vahalar o kadar detaylıydı ki kağıdın üzerinde adeta canlanmış görünüyorlardı. Etkileyici güzellikeydi. Mazen birkaç saniye, sadece masallarda ziyaret ettiğı yerlerde kaybolduğunu hissetti. Çocukluğundan beri oraları ziyaret etmeyi hayal etmişti. Ağabeyini izlerken niye geldiğini bile unutmuştu.

Birden hatırladı. “Hakim, cin gerçektir. Beni sihirle tuzağı düşürdü! Bir kadındı, güzelliğıyle bir şekilde beni büyüledi.”

“Bak bu iyiymiş, Mazen.”

“Beni terk edilmiş bir binaya götürdü, sonra neredeyse boğuyordu!”

“İtiraf etmeliyim ki bu hikayen diğer masalların kadar merak uyandırmıyor.”

“Masal değil!” Mazen, Hakim’in omuzlarını kavradı. “Gerçek diyorum, Hakim.”

Ağabeyi özenle fırçasını bırakıp ona baktı. Loş ışıktaki bile el gözleriyle sultanın oğlu olduğu anlaşılıyordu. “Gördüğüm kadarıyla boğulmamışsın,” dedi.

“Oradan geçen biri sayesinde.”

Hakim kaşlarını çatarak birkaç saniye Mazen’i seyretti. Sonra yavaşça kardeşinin elini tuttu. “Rahat ol, Mazen. Sana inanıyorum.” Gözleri masasındaki kum saatine kaydı. “Sultanın misafirlerini karşılamamız gerekiyor, ama dinleyecek kadar zamanım var.”

Mazen sektirmeden anlatmaya başladı.

Sözleri bittiğinde ağabeyi onun eline bakıp “Yüzüklerini takmamışsın,” dedi.

Mazen de çıplak parmaklarına baktı. “Kılık değiştirmişken neden saray yüzükleriyle dolaşayım ki? Elimi kaldırdığım anda fedailer üstüme çullanırdı.”

Hakim iç çekti. “Her zamanki gibi abartıyorsun.” Sonra beş parmağında, sultanın Mazen’e de hediye ettiği tıpatıp aynı süslü demir yüzükleri gösterdi. “Bu yüzükleri boşuna takmıyoruz. Gerekirse eldiven tak, ama daha ikna edici kılıklara bürünmek için kendini tehlikeye atma.”

Mazen bir şey diyemedi. Ağabeyi haklıydı. Zaaflar yaratan kılık kıyafet asla bir zırh olamazdı.

“Hayatta olmana sevindim,” diyen Hakim sandalyesinde öne eğildi. “Bundan Omar’a bahsetmek istemediğini biliyorum, ama bence...”

“Omar biliyor.”

Hakim burun kemerini sıvazladı. “Ah.”

“Çıkarken beni yakaladı ve bedelini ödersem sır olarak saklayacağını söyledi.” Mazen bu konuda Omar’ın şerefli biri olarak sözünde durması için dua ediyordu.

Hakim bir an için kardeşini azarlayacak gibi oldu, ardından zamanın bittiğini bildiren kum saatine tekrar göz atıp ayağa kalktı. “Sultanla buluşmamız gerekiyor,” derken Mazen’in paşpal kıyafetlerine bakıyordu. “Uygun bir şeyler giysen iyi olur. Hadi, çabuk ol. Sultana harita yaparken bana yardım ettiğini söylerim.”

Mazen rahatlayarak nefesini saldı. “Sağ ol, Hakim.”

Ağabeyi gülümseyerek eliyle onu kışkışladı. “Yallah, bütün gece oyalanma.”

Babasının sallapati davranışlardan hiç hoşlanmadığını bilen Mazen hazırlanmak için koşarak odasına gitti. Uşaklar onu görünce hiçbir şey demedi. Sırlarını saklasınlar diye para dağıttığı sürece çıtlarını çıkarmazlardı. Haliyle çekilebileceklerini söylediğinde yine çıtlarını çıkarmadılar.

Hizmetkarlar yokken odası devasa görünüyordu. Mazen yıllardır burayı doldurmaya çalışsa da başarılı olamamıştı. Arada sırada misafirleri ağırlamakla görevli olduğundan babası *fazlasıyla kişisel* bütün eşyaları yasaklamıştı. O yüzden en değer verdiği eşyalarını göz önünde tutmuyordu. Sayvanlı yatağının iki yanındaki sedef sandıklarda, Hakim’in yıllardır onun için çizdiği şehir haritaları vardı. Hazineden çaldığı hatıra paralarını pencerenin yanındaki dev boyutlu ahşap dolapta tutuyordu. Rafta sergilediği tek hatıra eşyaları, çocukken annesiyle birlikte çarşıdan satın aldıkları minyatür kil yaratık biblolarıydı. Koleksiyonu, misafirlerini ağırladığı köşedeki raflarda sergiliyordu.

Bir de ayaklarının altındaki mavi beyaz halı vardı. Çarşıda gördüğü halının neredeyse tıpatıp aynısıydı. Dokumacı kadına halının hediye geldiğini söylemişti, oysa gerçekte en sevdiği eşyalarından biri olduğunu bildiği için bunu annesinin odasından almıştı. Sultan halıyı hediye ettiğinde annesinin gözlerinin nasıl ışıldadığı hâlâ hatırlıydı. Evlenmeden önce annesi bir seyyahtı. Halının ona kendi kabilesini ve seyahatlerini hatırlatması şaşırtıcı olmazdı.

Mazen, annesinin ailesiyle hiç karşılaşmamış, Medine şehir sınırları dışına hiç çıkmamıştı, ama tıpkı annesi gibi seyahat tutkusundan mustarıptı.

İç çekip sade cübbesini çıkarıp koyu kırmızı tuniğiyle şalvarını giydi. Annesinin kabilesinden getirdiği tek aile yadigarı olan kırmızı altın eşarbi boynuna dolayıp on parmağına yüzüklerini geçirdi. Son olarak üç saray küpesini taktı: *küçük bir hilal, bir yıldız ve bir güneş.*

Hazırlanır hazırlanmaz odasından çıkıp avluya bakan koridordan koşarcasına ilerleyerek üzerini Medine şehrinin kalabalık pazar yeri, dalgaların arasında inci bulmak için açılan küçük yelkenlileri, cin kanıyla yemyeşil coşan tarlalarda yürüyen askerleriyle görkemli bir resminin kapladığı devasa kapıları olan divana gitti. Nöbetçiler kapıları açtığı anda manzara kayboldu.

Sultanın divanı, muhteşemliğiyle insanın gözünü korkutacak türdendi. Duvarlarda ışıldayan mozaiklerle, Medine'nin ilk sultanının cinleri katlettiği ve fantastik yaratıklarla dostluk ettiği anlar resmedilmişti. Bu resmin üzerine asılan incelikle boyanmış fenerler içeriği aydınlatıyordu. Geniş asma kat, etkileyici yarım platform ve tam ortada sofra...

Sininin etrafında sadece dört kişi oturuyordu, ama en az altı kişilik sofra kurulmuştu. Sofranın başında en iyi kıyafetleri ve en göz alan mücevherleriyle sultan oturuyordu. Bugün başına taktığı pahalı ipek kefiyesini altın bir bantla tutturmuştu. İpeğin altındaki saçları duman grisiydi.

Bıçaklarından *bazılarını* saklamasını sağlayan giyim tar-

zıyla Omar hemen sağında oturuyordu. Sultanın solunda oturan misafir, canlı yeşil kıyafetiyle orta yaşlı bir adamdı. Tanıdık geliyordu, ama Mazen onu nerede ve ne zaman görmüş olabileceğini hatırlayamıyordu.

Elinde sımsıkı tuttuğu kağıt tomarıyla Hakim misafirin solundaydı. Rahatsız olduğu gergin omuzlarından belli oluyordu; en az misafir kadar kendini ortama yabancı hissettiği kesindi. Öte yandan hep bir yabancı olmuştu. Prens unvanına sahip olsa da sultanın soyundan gelmiyordu. Sultanın ikinci karısının ihanetinin yaşayan anısıydı ve bu gerçek her daim yüzüne vurulurdu.

Mazen aklındaki karanlık düşünceleri kovup otururken misafiri selamladı.

“Mazen,” dedi babası onun yerleştiğini görünce. “Bu bey, iş yaptığım tüccarlardan biri olan Rasul al-Jasheen. Tanıdın mı?”

Mazen gülümsedi. “Bağışlayın ya seyt. Sizi hayal meyal hatırlıyorum. Görünüşünüzde bir değişiklik mi oldu?”

Tacir sırtıttı. “Sadece yüzüm değişti ya seyt.”

O anda taşlar yerine oturdu. Tek göz, harika cübbeler, rengarenk dişlerle dolu bir ağız... Evet, Mazen bu adamı tanıyordu. Nadir takıları sultana ilk sunan olmasının karşılığını cömertçe almıştı.

“Demek...” Mazen kendi sağ gözüne dokundu.

Adam güldü. “Evet, artık tek gözlü değilim. Bir mucize, öyle değil mi?”

Sultan genzini temizledi. “Oğlum geldiğinde bize bu mucizeyi anlatmak üzereydin Rasul.”

“Ah evet! İzin verin anlatayım sultanım.”

Ve gizemli Gece Taciri’nden aldığı iksiri anlattı. Mazen büyülenmişti. Tacirle ilgili hikayeleri ve maceraları duymuştu, ama henüz onunla *tanışan* herhangi biriyle karşılaşmamıştı. Kıskançlık hislerine engel olamıyordu.

“Gözleriniz her şeyi anlatıyor ya seyit,” dedi Rasul sultana sırtarak. “Gece Taciri’ni bulmak istiyorsunuz, değil mi? Umarım onu lağıma atmayı planlamıyorsunuzdur.”

Mazen ürperdi. Şehrin en derinliklerindeki çukur hücreler olan Lağım’dan kaçmak mümkün değildi. Oraya düşecek kadar aptal olanlar bir daha asla gün yüzü görmezdi.

“Sayısız yasadışı işe *bulaşsa* da hayır. O kadın için daha işe yarar bir amacım var.” Sultan başını sallayınca Hakim elindeki tomarı açarak çöl haritasını ortaya çıkardı.

Rasul, bedelini tahmin etmeye çalışıyormuş gibi dikkatle haritayı inceledi.

Sultan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu; Hakim’in yeteneklerini asla övmezdi. Delikanlıdan tek beklentisi, verilen emirleri yerine getirmesiydi. Parmağını Dhyme ve Ghiban şehirleri üzerinden, özenle çizilmiş vahalardan ve Batı Kumdenizi olarak tanımlanmış ışıldayan kum okyanusu üzerinden geçirdi.

Kumdenizi’nin tam ortasındaki *Dhahab* kelimesini görünce Mazen’in gözleri kocaman açıldı. Burası efsanelerdeki kayıp cin şehriydi.

“Gece Taciri sihirli emanetlerin izini bulma konusunda bu kadar maharetliyse, belki başkalarının bulamadığı bir şeyi de

bulabilir... Dhabab şehrindeki paha biçilmez bir emanetten bahsediyorum.”

Mazen’in rengi attı. Babasının bahsettiği emaneti biliyordu. Sultan bulunması için düzinelerce adamını göndermiş, hepsi başarısız olmuştu. Kumdenizi’ne giden kimse geri dönememişti.

Babam taciri ölüme gönderecek.

İtiraz etmek istese de sultan otoritesini asla sorgulatmazdı, o yüzden canı sıkılsa da dilini tutmaya çalıştı.

Sultanın son sözleri ortamı gerdiği için herkes yemeğini neredeyse çitını çıkarmadan yiyordu. Babası fazla uzatmadan Rasul’la yalnız konuşmak istediğini söyleyerek onları gönderince sevindi.

Divandan çıktıklarında Hakim korumaları eşliğinde odasına dönerken Omar avluya yönelince Mazen ağabeyinin peşine takıldı.

Ve bütün çabalarına rağmen onu bir şekilde gözden kaybetti. Gül bahçesinin köşesini döndüğünde Omar ortadan yok olmuştu. Şaşırsa da kararlıydı. Çiçeklerin arasındaki patikadan koşarak çeşitli meyve yüklü ağaçlarla dolu bahçeyi ve her yanı ağaç şeklindeki sütunlarla çevrili büyük bir ahşap platformdan ibaret kılıç idmanı alanını geçti.

Başta bir şey göremedi. Ama sonra biraz gerileyince idman alanında birilerinin durduğunu fark etti. Omar’ın karşısında cübbeli bir kadın duruyordu.

Ringe yaklaşan Mazen, uzağı net göremeyen gözlerine lanet etti.

Konuşmanın en hararetli anında olduğu halde Omar ona dönüp büktüğü dudaklarıyla, “Maceraperest küçük kardeşim mi gelmiş?” dedi aniden.

Ağabeyine gülümseyerek karşılık vermek için Mazen’in kendini zorlaması gerekti. “Selam Omar. Arkadaşın kim?” Yüzü kapüşonun gölgesinde kalan kadına baktı. Koyu kahve gözlerini, çatık kaşlarını ve gagayı andıran burnu seçebiliyordu.

“Kendisi Aisha bint Louas olur,” dedi Omar. “En iyi haramilerimden biridir.”

Mazen’in beti benzi attı. Bu kadın bir avcı mıydı? Omar’ın kırk haramisinden biri miydi? Haramileri uzaktan görmüştü, ama hiçbiriyle konuşmamıştı. Aslında konuşmaktan daima kaçınmaya çalışmıştı ve çoğunlukla bunu kolayca başarmıştı. Haramiler sarayda yaşamıyor, sadece Omar’a rapor vermek için geliyorlardı.

Bunun yanı sıra Mazen bir kadın haramiyi hiç görmediğinden emindi. Dahası bu delici bakışları görmüş olsa mutlaka tanırdı. Elini göğsüne götürüp eğildi. “Şeref duydum.”

Aisha bir kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

Mazen bir an için ne diyeceğini bilemediğinden gözlerini kırıştırmakla yetindi.

Omar gülüyordu. “Aisha en dürüst haramimdir. Bir erkeği bıçakları kadar sözleriyle de paramparça edebilir.” Elini salladı. “Gidebilirsin, Aisha.”

Aisha başıyla selam verdikten sonra uzaklaştı. O gittiğinde sütunlarından birine yaslanan Omar pis pis sırıtıyordu. “Alınma, Mazen. Aisha çoğu erkekten hoşlanmaz.”

“Ama senden hoşlanıyor, öyle mi?”

Omar omuz silkti. “Benden hoşlanıp hoşlanmamasının hiçbir önemi yok. Mükemmel bir avcı ve gözünü kırpmadan bütün emirlerime itaat ediyor. Önemli olan bu. Ama...” Bir kaşını kaldırdı. “Buraya herhalde Aisha hakkında konuşmaya gelmedin. Ne istiyorsun?”

Mazen derin bir nefes alarak sinirlerini yatıştırdı. “Bugün neden erken döndüğünü bilmek istiyorum.”

“Unuttun mu? Sana aradıklarımı bulduğumu söyledim. İşimi bitirdikten sonra çölde kalmaya hiç niyetim yoktu.” Omar sırttı. “Eminim benden daha ilginç bir gün geçirmişsindir. Masalcıyı bulmak için çarşıya gittiğini söylemiştin, ama gerçek bu değil, yanılıyor muyum? Bir kadın söz konusu.”

Mazen bakakaldı. “Ne?”

“Çok etkilemiş olmalısın ki sokaklar boyunca peşinden geldi.”

Mazen bayılacak gibi oldu. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Bir kadın, yukarı mahalleye kadar seni takip etti. Peşine takılmasına bakılırsa kızın kalbini kırmış olabileceğini düşündüm.”

Layla.

Yoksa... gölge cin miydi? Mazen, yüreğine kök salmasına fırsat vermeden korkusunu kafasından atıp Omar’ın söylediklerine... ağabeyinin sözlerindeki imaya odaklandı. “Demek beni takip ediyordun,” dedi. “Çünkü bir cinin peşindeydin, öyle değil mi?”

Omar gözünü bile kırpmadı. “Cesur bir eğlence, ha?”

Mazen'in kalbi kulaklarında atıyordu. "Ben saraydan ayrılmadan önce, şehirde bir cin olduğunu biliyordun. Kanına... kanımıza susamış bir cin olduğunu söyleyebilirdin."

Ağabeyi omuz silkti. "Bahsetmeyi unutmuş olmalıyım."

Mazen'in korkusunun yerini damarlarının buz kesmesine neden olan bir öfke aldı. Hiç düşünmeden yakasını tuttuğu gibi ağabeyini sütuna yapıştırdı. "Hiç komik değil, dallama herif. Ölebilirdim!" Omar eğleniyormuş gibi çakmak çakmak gözlerinin içine bakmaya devam ederken eli titriyordu. Her an yumruk atabilirdi.

"Bilakis bence çok eğlenceli." Omar elini tuttuğunda kardeşi parmaklarının soğukluğu karşısında irkilmeden edemedi. "Seni kızgın görmek her zaman eğlenceli be, *akhi*. Ama her zamanki gibi yanlış şeylere takılıyorsun. Cini dert etmeyi bana bırak. Sen *asıl* babamız olanları öğrenince başına gelecekle... saraydan kaçmakla kalmayıp aynı zamanda saldırıya uğradığını öğrendiğinde neler yapacağını düşün." Mazen'in parmaklarını tuniğinin yakasından koparırcasına ayırdı. "Sence sana ikinci bir şans verir mi? Hayır, Hakim'e yaptığının aynısını sana da yapacak, seni saraya hapsedecek. Korumalarıyla bile hiçbir yere gidemeyeceksin." Mazen gerilediğinde ağabeyi, sanki yüreğindeki korkuları okuyabiliyormuş gibi dalgındı. "Kimin elinin daha güçlü olduğunu unutma, *akhi*." Sonunda memnuniyetle gülümseyip ellerini cebine sokarak yürümeye başladı.

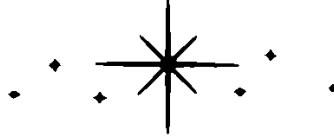
Mazen dili tutulmuş gibi ardından onu seyrediyordu. Ağabeyinin kehanetlerine söyleyecek tek bir sözü yoktu.

Omar'ın avcılıktaki başarısızlığını babasına kanıtlaması fayda etmezdi. Sonuçta ağabeyi sadece azarlanır, kendisiyse saraya hapsolurdu.

Korkusunu yutup odasına gitmesi için uzun zaman geçmesi gerekti.

Duzenleme
Ny.ozlem

7

AISHA

Efendisi emir verdiğinde Aisha bint Louas itaat ederdi.

Girmeye değer kavgalar vardı, bir de Omar bin Malik'le girilecek kavgalar... süslü kelimeler ve patronluk taslayan gülümsemelerle tek taraflı savaşlar vardı. Aisha her ne pahasına olursa olsun bu savaş meydanından kaçınırdı, çünkü siyasetçi değil, basit bir haramiydi. Kazandığı zaferler, kurbanlarının gümüş kanına bulanmış şemşirinin eseri idi.

Yine de bu, her şeyi sorgusuz kabul etmekten her zaman *mutlu* olduğu anlamına gelmezdi.

Yemekten sonra buluşmak üzere Omar onu avluya çağırdığında rahatsız hissetmişti ve şimdi konuştukları başını zonklattırken canı daha da sıkılıyordu. Yetmezmiş gibi beklenmedik bir anda en genç prensin ortaya çıkması yüreğinin daha fazla ekşimesine neden olmuştu. Geceyi sadece bıçakları ve bileyicisi eşliğinde en sevdiği pencere pervazına kıvrılarak geçirmeyi hayal ediyordu. Oysa şimdi bunun yerine sultanın en

gıcık askerlerinden birine bir mesaj iletmek zorundaydı.

Ayışığının aydınlattığı koridorlarda ve tozlu lambaların aydınlattığı merdivenlerde adeta ayaklarını sürüyordu. Sonunda ordu katındaki başkumandanın odasına ulaştı. Kapıda bir nazar boncuğundan başka işaret yoktu. Dört hızlı, iki daha gürültülü tıklamayla geldiğini haber verince, orta yaşlarında sarıklı ve irice bir adam kapıyı ardına kadar açarak onu görünce kaşlarını çattı. “Harami.”

“Adım *harami* değil.” Aisha kollarını göğsünde kavuşturdu. “Aisha dersiniz sevinirim!”

Başkumandan onu duymazdan gelerek içeri buyur ettiğinde yanından geçip girdi. Gözleri duvarları süsleyen silahlarla masasının üstüne yayılmış parşömenlerde dolaşıyordu. Sultanın ordu liderine ait bir odaya benzediği kesindi.

“Ne istiyorsun bint Louas?” Adam onu süzerken kapıyı kapattı.

“Prens Omar’dan mesaj getirdim,” diyen Aisha, devam etmeden önce adamın gözlerinde beliren korkunun tadını çıkarmak için kısa bir es verdi. “Kralım kaygılarınızı sultana ilettili. Neyse ki hünkarımız onları azletti. Bu durumda ilk teklifi doğrultusunda Prens Omar, ay sonuna kadar güvenlikteki açığı kapatmak üzere asker gönderecek.”

Birkaç saniyeliğine başkumandan ona bakakaldı. Beyhude bir şeyler söylemeye çalışırken koca dudakları kıpırdıyordu, ama sonra çenesini sıkıp gözlerinden kıvılcımlar saçarak öne doğru bir adım attı. “Prens mesajını neden şahsen getirmedi?”

Çünkü kendisi kraliyete yaraşır bir baş belası.

“Bunu kendiniz sorarsınız. Buraya sorularınızı yanıtlama göreviyle gönderilmedim.” Aisha kapıya doğru yeltense de başkumandan önüne geçti.

“Prensine güvenliğimde açık olmadığını söyle. Adamlarım bu şehri koruyacak kapasitededir. Yardımınızı istemiyoruz. Yardıma *ihtiyacımız* yok.”

Aisha adamın yüzüne karşı kahkaha atabilirdi. Bu şapşalların yaptığı insanları lağırma atıp gümüş kan gördüklerinde sinmekten ibaretti. Sultan adamlarının ne kadar yetersiz olduğunun farkındaydı. Dahası tanrılar bile bu adamların, sultanın merhum karısını koruyamadıklarına şahitti.

Aisha kendini bir kahraman olarak görmeyecek kadar akli başında bir kadındı, ama en azından *kendisi* yakalanması gerekenleri asla elinden kaçırmamıştı. Bıçağı eline alıp hepsini öldürmeye söz verdiğinde sözünü tutardı. “Hazretleri sanırım farklı düşünüyor. Belki asıl mesele sizin ricalarınızdır. Yetkin bir liderin davasını sözlerle anlatmaya ihtiyacı olmaz, eylemleri meselesini ortaya koyar.” Sertçe başkumandanın etrafından dolaşıp kapıya yürüdü.

Adam gözle görülür bir şekilde öfkeden titriyordu. Bir hışım döndüğünde Aisha gerilmeden edemedi, ama başkumandanın tek silahı, bıçak fırlatırcasına ağzından çıkan kelimeleliydi. “Bu oyunun bizden üstün olmanızı sağlayacağını sanma, bint Louas,” derken gözlerinden ateş saçıyordu. “Hepiniz katilsiniz. Kimse size asker deme hatasına düşmez.”

Aisha ona uzun uzun baktı. Sonra küçük bir kahkaha atıp uzaklaştı.

Asker dediğın şerefli katiller değildi de neydi ki?

Cevap vermeye değmezdi. Kapıyı ardından kapattığı anda serin bir yel pelerinini dalgalandırdı. Bir an için dünya adeta sessizliğe gömülmüştü ve Aisha o anda kendini gecenin huzuruna bıraktı. Sarayda böylesi bir sessizliğin nadir olduğu gözünden kaçmasa da önemsemedi. Fırtınadan sonra çöken ferahlatıcı sakinliği hatırlatan bu sessizliği gerginliğe tercih ederdi. Hava bile keyifliydi. Henüz soğuk değildi, ama biraz kalın giyinmeyi gerektirecek kadar rahat bir serinlik söz konusuydu.

Huzurun tadını çıkarmaya devam ediyordu ki göz ucuyla bir hareket sezince baktı. Çantasına bakılırsa bir ulak geliyordu. Yaklaşan adam başını yere eğmişti. Yanından geçip giderken Aisha omuzlarındaki gerginliği görmezden gelemezdi. Ne var ki adam merdivenlere ulaştığında gözle görülür bir şekilde rahatladı.

Aisha bu tür karşılaşmalara alıştı. Onu tanıyanlar kendilerini korumaya alırlardı. Böylesi daha iyiydi, çünkü omurgasız aptallarla mümkün olduğunca az konuşmayı tercih ederdi. Yine de sarayın koridorlarında bir ziyaretçiden ziyade bir harami gibi dolaşmanın... konuşulmaktan ziyade görmezden gelinmenin neye benzeyebileceğini hayal etmekten kendini alamadı.

Geldiği yönde geri dönerken düşüncelerinin dağılmasına izin verdi. Merdivenlerden tekrar giriş katına indi. Haramilerin zulası yönünde koridorda uzun adımlarla yürürken her ışık kırıntısının ve en küçük hareketlerin farkındaydı. Onu görün-

ce b z    en hizmetçiler ya da ona a  ık bir d    manlı  la bakan askerler gözünden kaçmıyordu. Dahası peşindeki ayak seslerini duymazdan gelemeydi. Bu adımları, kendi nefesi kadar iyi tanıyordu.

Kim bilir nereden çıkan Omar bir anda yanında belirince istifini bozmadı. Omar bunu bazen yapar, gölgelerin i  inden bir anda bir hayalet gibi fırlardı. En sevimsiz yanı, Aisha'nın onu her zaman duymamasıydı. "Lanet mesajlarını artık taşımayacağım," diye mırıldandı.

Omar dilini şaklattı. "Başkumandan gelişmeleri iyi karşıladı mı?"

"Bundan sonra onun emrinde çalışmak cehennem azabı olacak."

Omar keyifle kocaman gülümsedi. Karanlıkta bile g  l  msesi ba   d  nd  r  c  yd  . "O zaman bundan sonra seni başkumandanın güvenlik g    lerine atamamam iyi bir şey olacak."

Aisha homurdanarak başını çevirdi. "Beni o üniformaya sokmaya çalıştığın anda boğazını bı  ağım ile par  alardım. Bu içeri sızma i  i gerçekten gerekli mi?"

Omar kıkırdadı. "Başkumandanın onayı varsa, aslında sızma falan sayılmaz. Sen de Medine güvenliğindeki başarısızlığı en az benim kadar iyi biliyorsun. Bugün kardeşim çarşıda bir cinin saldırısına uğradı."

  ld  rmekle yükümlü olduğ  n bir cin, diye geçirdi i  inden Aisha, ama düşüncesini dile getirmedi. Omar'ın çetrefilli oyunlarından hiçbir zaman hoşlanmamıştı. O önüne çıkan hedefi, mümkünse fazla uğraşmadan öldürmeyi tercih ediyordu.

Sonunda ölüm varsa, oyunun pek anlamı yoktu.

“Aptal kardeşin çarşıda kendi başına dolaşıyordu.”

Omar yine kahkaha attı. “Sence de bu küçük maceraları çok cesurca değil mi?”

“Bence fazlasıyla *aptalca*.”

Elma ve portakalların dallarını ağırlaştırdığı ağaçların arasından yürüyorlardı. Loş fenerler dallardan sarkıyor, buğulu ışıklarıyla yerdeki çimleri ışılatıyordu. Aisha ışıltıların çiy damlaları olabileceğini düşünmeden edemedi. Sonra yanından geçtiği bir daldan kopardığı altın rengindeki bir elmayı havaya atıp tutmaya başladı. “Benden ne istiyorsun ya seyit?”

Omar sahte bir masumiyetle gözlerini kırıştırdı. “Ne yani? Beraber yürümekten aldığım keyif yetmez mi?”

“Beni şımartıyorsun. Gizli bir emelin olmasa kimseyle yürümekten *hoşlanmazsın*.” Aisha elmadan bir ısırık aldığı anda ekşiliğinden yüzünü ekşitti. Haliyle Omar ona uzandığında mutlulukla elmayı ona fırlattı.

“Aptallık bende,” dedi, ayışığında parlayan elmayı havada kapamaya çalıştı. “Seninle havadan sudan sohbet edemeyeceğimi bilmeliydim.” Ardından elmayı ısırarak sustu.

Yolun geri kalanında konuşmadan sarayın burçlarını takip ettikten sonra güneydoğu köşesindeki göze batmayan gözcü kulesini geçtiler. Kule, loş minarelerin gölgesindeydi ve burçlara tekinsiz bir şekilde kondurulmuştu. Her an ufalanıp dağılacakmış gibi görünüyordu.

Gösterişli yerler en iyi saklanma yerleridir, demişti Omar bir keresinde. Aisha neden üssü buraya kurduğunu sormuş, al-

diği cevap bazı sırların kahramanlara tapan meraklı halktansa kendilerinden bilinçli olarak kaçmayı çeken asillerden daha kolay saklanacağı olmuştı.

Oysa bütün bunlar Aisha'nın umurunda değildi. Sarayın bu tarafında gizlice şehre kaçılabilen bir kapı olması yeterliydi. Altın kafeste olabildiğince az yürüyebildiği sürece daha mutlu-
luydu.

Sonunda beklentiyle dönüp baktığında prens sırtarak elma koçanını fırlattı. "Neden peşinden geldiğimi merak ediyorsun, değil mi? Suçluluk duygusu."

Aisha etkilenmemiş gibi suratını astı.

"Öyle bakma. Seni vaktinden önce aniden görevden çektiğim için özür dilemek istedim. Kardeşimin cevaplarını anlayamayacağı sorular sormak gibi kötü bir alışkanlığı var. Onunla bu konuyu konuşmaktan kaçınmanın daha iyi olacağını düşünüyordum."

"Başkumandandan da kaçınmak istedin. O yüzden konuşmaya beni gönderdin."

"Sarayda nazik olmam *bekleniyor*, oysa sen..." Yine sırtıttı. "Büyük amaçlar uğruna alaycı dürüstlüğünü kullanmanı takdir ediyorum."

Emrettiğin için gittim, piç herif.

Aisha aklından geçenlere rağmen dudak bükmeyle yetindi. Prensten hoşlanıyordu, ondan emir almaktan gocunmuyor, sadece arada sırada sinir bozucu tartışmalardan pek hazzetmiyordu. Genç adam dobra ve dürüsttü, kelime oyunları ile zaman kaybetmiyordu.

“Şükran, Aisha.” Omar başını yana eğip onu süzdü. “Söz veriyorum, seni başkumandanın emrine vermeyeceğim. O kaz kafalı aptal seni hak etmiyor.”

“Hak etmiyor,” diye iç çekti Aisha. “Artık gidebilir miyim?”

“Elbette. Sadece teşekkür etmek istemiştin.” Prens başını kaldırıp kuleye bakınca Aisha pencerelerden birini fark etti. Kendi penceresi, yelde belli belirsiz salınan tülün ardında kalmıştı.

“Bir de sanırım uyarmak istedim.”

Bu sözler üzerine dikkat kesildi. Omar gözlerini gözlerine dikmişti, gülümsemesinden eser yoktu. “Kardeşıme saldıran cin hâlâ gölgelerde dolaşıyor. Dikkat et de sana pusu kurmasın. Ve onu görürsen kendi haline bırak. O benim hedefim.”

Aisha sinirlendi. Başkalarının hedeflerini öldürmeye eğilimi olduğunun kendisi de farkındaydı, ama zaten tanrıların lanetlediği yaratıkları kimin öldürdüğünün ne önemi vardı ki? O yaratıklar ki bütün bir köyü yerle bir ediyor, acımasızca çocukları katlediyor, zaferlerini kurbanlarının etine tırnaklarıyla yazıyorlardı...

Kendine hakim olabilmek için tırnaklarını avcuna batırdı. Hatırası bile pelerinin altındaki yara izlerinin kaşınmasına neden oluyordu. “Peki,” dedi sertçe.

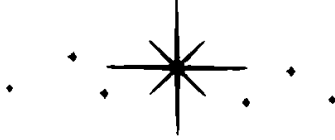
Bu gönülsüz boyun eğiş bile belli ki Omar için yeterliydi. Vedalaşırken yine gülümsedi. O gittikten sonra Aisha tekrar iç çekip aşırı karmaşık kapı kilitleriyle uğraşma işine girişti. Sonunda kapı açılınca tam kuleye girmek üzereyken arkasın-

da çimlerin ezildiğini duyduğu anda olduğu yerde donakaldı. Omzunun üzerinden bakarken, aynı anda parmakları kemerindeki bıçaklardan birinin üzerinde geziniyordu.

Ama adım seslerini duyduğuna yemin edebileceğini düşünse de yelde salınan ağaç şeklindeki gölgeler dışında bir şey göremedi. Buna rağmen kimse olmadığına kanaat getirene kadar uzun süre karanlığı seyretti. Sonra rkekliği yüzünden kendini azarlayarak kuleye girdi.

Kapıyı ardından kapattığında duyduğu son şey rüzgarın, rahatsız eden bir kahkaha gibi kulakları dolduran tekinsiz uğultusuydu.

8

LOULIE

“Eee!” Dahlia bint Adnan’ın nargilesinden çekip üflediği duman mavi bir sis gibi Loulie’nin tepesinde asılı kaldı. “Demek Rasul al-Jasheen’le tanıştın.” Tavernanın sahibi kadının kehribar gözleri loş ışıktaki bile altın paralar gibi ışıldıyordu. “Hoşlandın mı?”

“Günahım kadar çirkindi.”

Dahlia pis pis sırttı. “Buna karşı çıkamam, ama sorumun cevabını alamadım.”

“Bir tüccar için hiç fena değildi.” Loulie, son bir saat tir belki onuncu kez yaptığı gibi odasının kapısına baktı. Dahlia’ya son maceralarını anlatmayı dert etmiyordu, ama ay neredeyse iki saattir gökyüzündeydi ve artık sabırsızlanmaya başlamıştı.

Qadir bir süre önce çarşıda dedikodu turuna çıkmış, siyah giysili suikastçıyla ilgili dedikodulara özellikle kulak kabartmaya söz vermişti. Herhalde Gece Pazarı’na gidecekleri za-

man geri dönerdi, ama saatler geçmişti ve Loulie tacir cübbesini giyip gitmeye hazır olsa da cin henüz gelmemişti.

“Gergin görünüyorsun,” dedi Dahlia, dilini şaklatarak. “Dur, tahmin edeyim... Qadir mi?”

Loulie kaşlarını çatı. “Geç kaldı.”

“Zaten hep geç kalmıyor mu? Daha dakik bir fedai bulmalısın,” diyen kadın sırtı. “Ya da iyisi mi aklını işten alacak bir koca bul. Mesela Qadir’in korkutup kaçıramayacağı birini.”

Loulie nargileden hoşlanmazdı, ama o anda elinden marpu-cu kaptığı gibi Dahlia’nın yüzüne duman üflemeyi çok isterdi. Bu konuyu defalarca tartışmışlardı ve Loulie ona hep aynı cevabı verirdi.

“Bir erkektense toz kaplı bir emanetle evlenmeyi tercih ederim,” dediler aynı anda.

Loulie kızarıırken Dahlia sırtmaya devam ediyordu. “Evet, evet, biliyorum. Keşke daha iyi taliplerin olsa, ha? Belki erkeklerle tanıştığında fedaini göndersen...”

“Asla. Reddetme işini ona bırakmak işime geliyor.”

Bunun üzerine gülüştüler. Loulie’nin gergin omuzları biraz olsun gevşemişti. Kısacık bir an için Dahlia’ya gerçeği... Dhyme’da kendine rağmen bir şeyler hissettiği biri olduğunu anlatmak istedi, oysa Ahmed’in ismi boğazında bir düğümünden ibaretti. Son birkaç haftadır onu düşünmemeyi başarmıştı. O anda ihtiyacı olan son şey Dahlia’nın ilişkileriyle ilgili imalı sorular sormasıydı.

Kapı açılıp Qadir içeri girdiğinde neyse ki delikanlı için hissettiği karmaşık hisleri ortalığa serme tehlikesinden de kurtuldu.

Cin başıyla selam verdi. “Dahlia.”

Dahlia tatlı tatlı gülümsedi. “Serseri.”

“Geç kaldın.” Ayağa kalkarken Loulie rahatladığını göstermemek için iç çekecekken kendini tuttu. Sonsuz boşluk çantası omzundaydı, başına simli bir eşarp örtmüş, gözlerine kalem çekmişti. Eşarby yüzüne sarınca geriye sadece gözleri kaldı.

“İşte geldim,” dedi Qadir. “Gidelim mi?”

“Gidelim.” Kapıya doğru uzun adımlarla yürürken Loulie eliyle havadaki dumanı dağıtmaya çalıştı.

Dahlia da oturduğu minderden kalkmıştı. “Yaşlı Rhuba’nın hikayelerini dinlemek için kalmak istemediğinden emin misin?” diye sorarken tombul kollarını göğsünde kavuşturdu. “Seni özledi, biliyorsun. Dinleyicileri iyi kızıştırıyorsun.”

Loulie, hikayelere tutkun Yusef’in kıvılcımlar çakan gözlerini düşündü. “Bu onura sahip olmaktan mutluluk duyacak biri olacağına inanıyorum,” derken aslında onunla konuşmak için kalamadığma üzülyordu. Yüz yüzeiken sırlarını öğrenmek çok daha kolay olurdu.

Dahlia bir kaşını kaldırdı. “Yakışıklı biri mi?”

“Üstünden dökülen korkunç kıyafetleri dikkatimi dağıttığı için fark edemedim maalesef.”

Tavernacı kadın iç çekti. “Gözün hep ışıltılı şeylerde, değil mi?”

“Çünkü ışıltılı şeyleri satarak altına dönüştürebiliyorum.”

Tam dönüp yürümeye başlamıştı ki Dahlia arkasından seslendi. “Tekrar görürsen Rasul’a selamımı söyle. Çirkin olabilir, ama pazar yerindeki en göz alan mallara sahip.”

İşte o zaman Loulie, Rasul'un neden o kadar tanıdık geldiğini anladı. Kendisi gibi o da Gece Pazarı'nda tüccardı. Muhtemelen farkında olmadan tezgahının önünden defalarca geçmişti.

Qadir'le birlikte şarap mahzenine inip fiçilerin arasında Medine'nin yeraltı tünellerine açılan gizli bir kapağı açtı. Yıllar önce Dahlia'nın babası Adnan, kendisi gibi suça eğilimli bir grup adamla birlikte bu tünelleri kazmış, artık sultanın dikkatli gözlerinden uzakta yasadışı olduğu için değerli sayılan malların satıldığı yeraltı çarşısı Gece Pazarı'nı yaratmıştı. Babası öldükten sonra işin başına Dahlia geçmişti.

Loulie çantasından ışık küresini çıkarıp tünelde yolunu bulmak için fener yerine kullandı. Bazı tüneller şehre açılıyordu ve suçluların kaçış rotasıydı ama o bu yolları bilmezdi. Tek bildiği yol yeraltı pazarına giden yoldu.

Birkaç köşeyi döndükten sonra Qadir bir melodi mırıldanmaya başladı. Bazen sessizliği doldurmak için bunu yapar, hatta keyfi yerindeyse, kaybettiği aşkını aramak için dünyayı gezen kralla ilgili aynı şarkıyı söylerdi. Loulie defalarca dinlediğinden sözlerini ezbere biliyordu.

*Yıldızlar geceyi yaktı
Şeyhin yolunu aydınlattı.
Git ona, git ona diyorlar,
Gözünün nuruna git.
Git ona, git ona,
Kalbinin pusulasına git...*

Loulie aksırdı. “Çarşıdan haber var mı?”

Qadir mırıldanmayı kesti. “Çoğunlukla cin saldırılarında-ki artışla ilgili aynı şeyleri duydum. İnsanları Kumdenizi’ne kaçıran cinlerle ilgili bir sürü saçma hikayeye kulak misafiri oldum.”

“Cin avcılarını propaganda yapmaya bayılıyor, ha?”

Qadir homurdandı. “Kanlarına işlemiş sanki.”

Başka bir köşeyi döndükten sonra çok geçmeden Loulie, Gece Pazarı’na giden tünelin alametifarikası olan parlak kırmızı fenerleri gördü. “Siyahlı katillerle ilgili bir şey?” Fedaisi başını iki yana sallayınca inlememek için kendini zor tuttu. Keşke gölge cinle biraz daha konuşabilmiş olsaydı. Sonra merak etti. Acaba onu çağırmanın bir yolu var mıydı?

“Bir şey daha...” Qadir’in sesi düşüncelerini böldü. “Rasul’un *Aysham*’da bahsettiği emaneti hatırlıyor musun? Sultanın paha biçilmez bir hazinenin peşinde olduğunu duydum, ama kimse hazinenin ne olduğunu bilmiyor.”

“*Sultanın istediği şey* diyerek pusuladan yardım alamaz mıyız?”

Qadir’in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Maalesef. Ne olduğunu bilmemiz gerekiyor.”

“Buna rağmen pusula kader gibi *muğlak* bir konuda sana rehberlik etmeyi başardı, haksız mıyım?”

Öne geçerken fedainin gülümsemesi dudaklarına yayılmıştı. “Sadece pusulayla özel bir bağım olduğu için... Pusulayı büyüleyen cini tanıyorum.”

Loulie onun sırtına bakarak kaşlarını çatı. Bağlantıyı göremiyordu, ama üstelemedi. Qadir küçük sırların toplamıydı... Aslında kendisi de öyleydi. Fedaisinin sırları ona zarar vermediği sürece sorun yoktu.

Qadir'in ardından yürümeye devam etti. Biraz sonra tünel, rengarenk fenerlerin aydınlatığı büyük bir mağaraya açıldı. Işıkların altı adeta bir tenteli tezgah deniziydi. Medine çarşısıyla karşılaştırıldığında küçük olsa da Gece Pazarı'ndaki mallar yüz kat daha değerliydi. Buradaki tüccarlar tezgahlarını değerli taşlarla süslüyor, özenle boyanmış tabelalarının altında en nadir zanaat ürünlerini tanıtıyordu. Karmaşık tasarımlı yumuşacık kilimler, pirinç, kemik ve camdan yapılmış harika bıçaklar, ünlü batılı sanatçıların tasarladığı seramikler... Etkileyici bir ithal mallar sergisiydi, ancak hiçbir Loulie'yi pazara getiren şeyin değeriyle yarışamazdı.

Loulie bunu biliyordu. O yüzden ne zaman buralara gelse, çarpık sırtışına engel olamıyordu. Ama kalabalık panayırda dolaşp, Qadir'i fark edince yana kaçışan bıçkın müşterilerin yanından geçerken peçesinin altında sırttığını elbette kimse göremiyordu. Evet, ünlü olan kendisiydi, ama yeraltı pazarında herkes sözüm ona gizemli fedaisini çok iyi tanıyordu. Yıllardır Qadir'le ilgili dedikodular dolaşmaya devam etse de Loulie son yıllarda söylentilerin azalmasına seviniyordu. Müşterilerin iş konuşurken cinle ilişkisiyle ilgili tahminlerde bulunmalarını dinlemek gerçekten çok rahatsız ediciydi. Qadir, özellikle küstah bir müşteri tezgahlarına gelip Loulie için ne kadar başlık parası ödediğini sorduğunda bütün dedikodu-

lara bir son vermiş, adamın gözlerinin içine bakarak “*Patronum satın alınacak mal değildir,*” demişti.

İş ortağı, fedai, arkadaşı... Qadir bir sürü şeydi, ama kocalık asla bu şeylerden biri olmamıştı. Düşüncesi bile Loulie’nin ürpermesine neden oluyordu. Fedaisi ailesi değildi, ama aileden sayılırdı.

Omzunun üstünden bakıp fedaisinin ateş saçan temkinli gözlerle kalabalığı taradığını görünce sırttı, ama onu görünce Qadir’in suratı iyice asıldı. “Neye sırtıyorsun?”

“Hiç, sadece herkesin yüreğine korku saçan bakışlarına şükrediyorum.”

Fedainin yüz ifadesi yumuşadı. “Ah? Asıl senin *sırtıtışın* herkesin yüreğini korkuya boğuyor.”

“Neyse ki cüzdanlarına davranırken tereddüt edecek kadar korkmuyorlar,” diyen Loulie parmağını ona doğru salladı. “En önemlisi bu.”

Qadir’in tek tepkisi, uzun uzun iç çekmek oldu. Sonra başka bir tezgah koridoruna dönerlerken sessizce peşinden geldi. Sonunda Loulie iki tezgahın arasına sıkışmış boş bir tezgahın önüne geldi. Tezgahlardan birinin ardındaki genç adam pahalı nargileler satıyor, üflediği kocaman halkaların arasından hül-yalı bakışlar atıyordu. Diğer cam fanuslardaki nadir yabancı sikkeler satan yaşlı bir adamdı.

Genç adam marpucunu indirip gözlerini kocaman açarak hayretle, “Gece Taciri,” dedi.

Yaşlı adam kıkırdadı. “Dükkanını benimkinin yanına açmanı hak etmek için ne yapmış olabilirim, Loulie al-Nazari?”

“Eh, sana da selamlar olsun *ya sadık*,” diye sırttan Loulie, tezgahını hazırlamaya girişti.

Genç adam kafası karışmış gibi ikisine bakarken yaşlı tüccar başını iki yana salladı. “Yıldızlara çok yaklaşırsan yanarsın evlat.”

“Abartıyorsun.” Loulie, Qadir’in yardımıyla değerli malları raflara yerleştiriyordu. “Ben sadece hayırlı iş yapanları yakarım.” Sihirli küreyi tezgaha yerleştirip şaplak atarken yine sırtıttı.

“Sihir,” diye fısıldadı genç adam, kürenin genç kadının dokunuşuyla parladığını görünce.

Meraklıların etrafta toplanması uzun sürmedi. Dahlia, Rasul’un pazarda en çok aranan satıcı olduğunu söylemişti. Loulie onun ne sattığını bilmiyordu, ama kendi mallarının çok daha *üstün* olduğundan emindi. Topladığı emanetler son derece nadirdi. Gezginler böylesi sıra dışı mallarla hayatlarında ancak *bir* kez karşılaşırды.

Ama Loulie, başıboş sihir dahil her şeye erişmesini sağlayan pusulaya sahipti.

Ve sultanın emanet satışı yasağına aldırmamaya bir tek o cesaret edebiliyordu ve elbette cesareti fazlasıyla ödüllendiriliyordu. Hem de parayla.

Bir ara Qadir tezgahta arkasına geçip tehditkar gözlerle bakmaya başladı. Bakışları her yerdeydi, kimse emanetleri aşırılmayı göze alamıyordu.

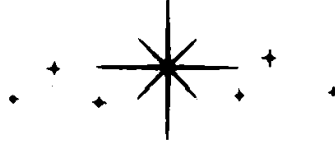
Sonunda bütün mallar yerini bulduğunda Loulie tezgahın açıldığını duyurdu. Kalabalık aç güvercinler gibi tezgaha yı-

* (Ar.) Dost, arkadaş. (ç.n.)

ğılmış, açgözlü elleriyle sihre dokunuyor, test ediyordu.

Yan tezgahdaki genç tüccarın gözlerinde hem hayranlık hem de kıskançlık vardı. Loulie ona bakıp parmaklarını oynatarak “Sihir,” diye fısıldadı.

9

MAZEN

Cinle karşılaştığı günün ertesı akşamı sultan bir anda, çeşitli saray siyasetçilerini davet ettiği bir ziyafet düzenlemeye karar vermişti. Saray divanı, elli konuk için göz alan kırmızı ve altın renkleriyle süslenmişti. En iyi dansçılar ve müzisyenler çağrılmış, sultanlığın her yerinden lezzetli yiyecekler hazırlanmıştı. şaşaalı bir kutlamaydı. Tüm konuklar hallerinden memnundu.

Mazen hariç. Çünkü kendini perişan hissediyordu.

Akşam Dahlia bint Adnan'ın tavernasına gideceğine söz vermişti, oysa sarayda sahte gülücükler saçarak konuklarla sohbet ediyordu. Sahte glcklerini saçmakta zorlanmasının nedeni iinden çığlıklar atmasıydı.

Divan toplantıları her zaman büyük olaydı, ama bu akşamki kutlama adeta bir gösteriye dnşmştı. Hiçbir saray daveti hediyesiz olmayacağından davetli siyasetçiler pahalı hediyeler konusunda birbirleriyle yarışa girişmişti. Sultan doğal olarak hepsini memnuniyetle kabul ediyordu. Mazen'in

tepesinde asılı duran çiçek şeklindeki fenerler gibi pencere-lerdeki değerli taşlarla süslenmiş brokar perdeler de yeniydi. Sahnenin arkasına, bir konuğun iddia ettiği üzere saray bahçe-sini andıran altın sarmal çizgileriyle devasa bir cam yerleşti-rilmişti. Sultanın itibarıyla ilgili yazıların süslediği küçük ama son derece ince işlenmiş halılar duvarlara asılmıştı.

Şaşaalı hediyelere göz atmak bile Mazen'i yoruyordu. Su-ratını asarak kuzu, *fettuş* ve *tabbuleyle** dolu tabağına baktı. Yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı; kaçırıldığı randevuyu düşünmekten başka bir şey yapamıyordu. Huzursuzca gözleri-ni sinilerin etrafına toplanmış kalabalıktan pencerelere kaydır-dı. Bahçe adeta parlıyor, ayışığındaki beyaz güller ışıldıyordu. *Cin kanı* gibi, diye geçirdi içinden sıkıntıyla. Öte yandan bah-çe elbette cin kanı gibi ışıldayacaktı, çünkü toprak cin kanıyla sulanmıştı.

Midesi bulanınca başını çevirdi. Bir zamanlar çorak olan bu toprakların böylesi bereketli olması için kaç cinin kanı akı-tılmıştı? Mazen, babasının kurbanlarını hatırlamıyordu, ama bu akşamki gibi şaşaalı kutlamaların bir parçası olmayı hâlâ rahatsız edici buluyordu. Bahçede yok olan o hayatları... ağa-beyinin katlettiği cini ve babasının öldürdüğü kadını düşün-medem edemiyordu.

İkisi de birer katildi. *Ve ikisi de ailem*, diye hatırlattı kendi-ne hemen. Yüreği ağırlaşmıştı.

O sırada sininin karşı tarafında Hakim'in ona çatık kaşlarla baktığını fark etti. *İyi misin?* diyordu bakışları. Mazen elin-

* Levant mutfağından iki salata türü. (ç.n.)

den geldiğince rahatlatmaya çalışarak gülümsese de Hakim ikna olmuşa benzemiyordu, ama bir şey demesine kalmadan sultanın danışmanlarından biri onunla konuşmaya başladı. Hakim'in haritalarına her zaman övgüler yağdıran nazik bir adamdı ve ona hak ettiği saygıyla davranan tek saray memuruydu.

Birkaç kişi ötede yüzlerce yaşıdaymış gibi görünen konsey başkanı vezir, onları bariz bir memnuniyetsizlikle izliyordu. Mazen ondan hoşlanmazdı, öte yandan zaten konsey üyelerinden kimseyi sevmiyordu. Çoğunlukla böyle toplantılarda etraftakilerle fazla haşır neşir olması gerekmediği için mutluydu.

Hakim'le adamın konuşmasına kulak misafiri olmakla ilgilenmiyordu, dahası adamın devreye girerek kendisini kurtarmasıyla rahatlamıştı.

Tepedeki fenerler loşlaştığında dikkatini yanan kılıçlarıyla sahneye çıkan iki göstericiye verdi. İpek kıyafetlerinden sarkan altın pullar ve ışıltılı taşlar, karanlıkta yıldızlar gibi göz kırptıyordu. Göz alıcı bir manzaraydı, oysa... Mazen daha çok göstericilerin gölgelerine takılmıştı.

Midesi düğüm düğüm oldu.

Güvendesin. Cin buraya asla gelemes.

Önceki akşam da kendini böyle rahatlatmaya çalışmıştı. Ne var ki hiçbir şey işe yaramamış, odasındaki gölgelerin gözünü kapadığı anda onu boğacağından korktuğu için neredeyse hiç uyumamıştı.

“Ne bu asık surat, *akhi*? Şölenlerden zevk aldığını sanıyordum.” Omar’ın yanındaki henüz boşalan mindere yerleşmesi Mazen’in irkilmesine yetmişti. “Yoksa başka planların mı vardı?” Hafifçe öne eğildi. “Belki belli bir hikayeciyi görmek için belli bir tavernaya gitmeyi düşünüyordun ha?”

Mazen ağzının kuruduğunu hissetti. Bu planından Hakim’e bile bahsetmemişti. Omar’ın bilmesi tek anlama gelirdi. “Ne zamandır beni gözetliyorsun?”

“Seni gözetlemekten daha önemli işlerim var. Çarşıdaki kulaklarımın yeteneğini hafife alma.” Ağabeyi bir süre sahne de alev kılıcını başının üstünde çeviren kadın dansçıyı seyretti. “Aslını istersen bu akşam tavernaya gitmemen iyi olmuş. Babam her halükarda planını devreye soktu.”

Mazen uyuşmuş halde tabağını didiklerken birden sırtını dikleştirdi. “Plan derken?”

“Gece Taciri’ni bulma planı.” Kardeşinin boş gözlerle baktığını görünce Omar gülümseyip ekledi. “Sultan paha biçilmez bir kaynaktan, Dahlia bint Adnan’ın tavernasından yasadışı bir yeraltı pazarına gizli bir giriş olduğunu öğrendi. Gece Taciri de orada olacak.”

Gizli giriş mi? Yaşlı Rhuba bunu biliyor muydu? Peki Layla? Bu soruları Omar’a soramazdı, asla *sormazdı*. Bunun yerine, “Babam ne yapmayı planlıyor?” diye sordu.

Omar bir kaşını kaldırdı. “Kadının için endişelendin, ha?”

“O benim kadını falan değil...” Mazen hata yaptığını çok geç anladı.

Omar kıkırdıyordu. “Ah, demek onu görmeye çıktın?”

“Ben... hayır...” Gölgelere boğulan sahne puslanmaya başlamıştı. Mazen gözkapaklarının ağırlaştığını, omuzlarının gevşediğini hissediyordu. Ayık kalmaya çalışsa da bir anda her şey karardı. Sadece yakut kırmızısı gözler ve yumuşacık tatlı bir ses vardı.

Gerekirse seni dünyanın öbür ucuna kadar kovalayabilirim.

“Yüzün fazla kızardı, *akhi*.” Omar’ın sesi tuhaf bir şekilde uzaktı. “Şarabı fazla mı kaçırdın?”

Mazen sininin kenarına tutundu. Belli belirsiz yanan parmaklarının... demir yüzüklerinin farkındaydı. Dünya bir anda renksiz bir pusa dönüşmüştü.

“Yoksa bana mı kızdın? Öfkeni hak etmek için ne yaptım ki?”

Mazen, ağabeyinden korkmak istemiyordu. Ama tersi mümkün müydü? Omar soğukkanlı bir katildi. Cini ve *cinin sevgilisini öldürmüştü. O bir canavardı ve dişi cin gözlerini oymaktan başka bir şey istemiyordu...*

Gözlerini kırptırdı. Zihni de... sisliydi.

“Ah, neden kızdığını biliyorum. Kendi beceriksizliğine öfkelen.” Omar büyük bir ciddiyetle gözlerinin içine bakarken Mazen ona bir anda saldırma arzusunu bastırmakta zorlanıyordu. “Ödleksin,” diye devam etti ağabeyi. “Aklından geçeni söylemeye ödün koptuğu için sürekli gölgelerde saklanıyor, öfkeni biriktirip seni tüketmesine izin veriyorsun.”

Mazen ağabeyinin gölgesine baktı. İyi bir gölgeydi. Sahibinden daha iyi olduğu kesindi. Sonra kendi gölgesine baktı. Anlaşılmaz bir şekilde soluk ayışığından gözleri olan gölgesine...

Omar hâlâ konuşuyordu. “Eee, ne yapacaksın?”

Mazen babasını, gece dışarı çıkma yasaklarını, Layla’yı, gölge cini, *cinin sevgilisini defalarca bıçaklayan avcıyı düşündü. İşini bitirdikten sonra dişi cine dönüp “Cinlerin bu kadar ödleğ olduğunu hiç bilmezdim,” demiş. dişi cin demir zincirlerin arasında çırpınırken kahkahalarla gülmüştü. Kocasının öldüğü yerde kalan canlı yeşil renge bakarken gözleri yaşlarla buğulanıyordu.*

Seni bulacağım avcı, *diye geçirdi içinden.* Yıllar alsa bile seni bulacağım. Dünyanın öbür ucuna gitmem gerekse bile seni bulacağım. *Hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.*

“Ah,” dedi Omar. Sesi okyanusun derinliklerinden geliyor gibiydi. “Şüphelerim vardı, ama anlaşılan gerçekten de kardeşimin gölgesinde saklanıyormuşsun.”

Mazen başka bir bedendeymiş gibi bacaklarının kıpırdadığını, kalbinin deli gibi attığını, başının zonkladığını hissedebiliyor, bütün bunları sanki uzaktan seyrediyordu. Bütün vücudu uyuşmuştu, gözleri dışında bütün duyuları iptal olmuştu. Hatta Omar’a... katil gözleriyle kendisini seyreden ve yeninden bıçağını çıkaran Omar’a bakarken görüşü bile bulanıktı.

Mazen kendisine ait olmayan bir gülümsemeyle ona baktı. “Seni bulmaya yemin etmişim katil.”

Sonra olan her şey, Mazen’in en korkunç kabuslarından da karanlıktı. Bir anda bütün divanı göreceğ şekilde görüşü genişledi. Sadece bir değil, hepsi etrafındaki karanlığa gizlenmiş bir sürü göz vardı. Yüzüklü parmakları aniden buz tutmuştu,

ama vücudunun geri kalanı katlanılmaz bir şekilde yanıyor, sanki damarları alev alıyordu. Biri adını söylüyordu... “Mazen, Mazen, Mazen...” Ama cevap vermedi. Cevap veremedi. Ağırlaşan elini kaldırdı.

Ve gölgeleri kendine çağırırdı.

İç çekişleri ve tıslamalar eşliğinde ona uzanan gölgeler ayışığını boğuyor, alevleri yiyor, insanlar çığlık atmaya başladığında zevkle kıkırdıyordu.

Omar’a dönüp gülümsedi. *Ben kazandım*, dedi içinden. *Kalpsiz bir avcı bile kendi kardeşine saldırmaz.*

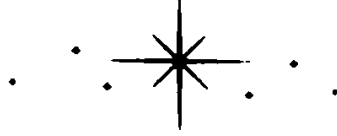
Mazen bileğini oynatınca en yakındaki gölge Omar’ı dizlerinin üzerine düşürüp elinden aldığı bıçağı boğazına dayadı. O anda bile avcı utanmadan gülüyordu. “İntikam için kardeşimi ele geçirecek kadar ileri gittin ha cin? Gerçek bir ödleksin.”

Mazen’in öfkesi somuttu. Kendi gölgesini bile öfkeyle titretiyordu.

“İntikamını alan bir ödle,” dedi fısıltıyla. “Güle güle avcı.”

Parmağını şaklattığında bütün gölgeler saldırdı.

10

LOULIE

“Elli altın veririm.”

Sonsuzluk kum saatini bir süredir gözüne kestiren genç adam sonunda Loulie’nin tezgahına yaklaştı. Elinde bir kese para vardı. Muhtemelen elli altın para...

Loulie önce keseye, sonra kum saatine baktı ve genç adam kalabalığın mırıltılarına aldırmadan kendisini seyrederken içinden ona kadar sayarak bekledi. Tahmin ettiği gibi yaşça daha büyük başka bir adam öne çıkıp daha ağır olduğu anlaşılan para kesesini havaya kaldırıp “Altmış,” dedi.

İşte başlıyoruz.

Loulie, peçesinin şeytani sırtışını saklamasına seviniyordu.

Pazarlığı çok severdi, ama asıl sevdiği müşterilerin kapıştığını görmektir. Kum saati gibi işe yaramaz bir sihirli emanet üzerinden kapışmaları çok daha eğlenceliydi. Qadir’le bir gulyabani ininde buldukları bu saatin zamanı tersine çevirebile-

ceğini, en azından zamanı yavaşlatabileceğini düşünmüştü.

“Hayır,” demişti Qadir bu tahmin üzerine. “Sadece sonsuza kadar akıyor.”

“Gulyabani sürüsüyle bunun için mi savaştık? Beş para etmezmiş!”

Qadir kaşlarını kaldırmıştı. “Şimdiye kadar sihrin sadece sihir olduğu için satılabileceğini öğrenmiş olmalıydın.”

Haklıydı. Açık artırma yüz yirmi altına kadar yükseldi.

Kum saati, Loulie’nin o gece sattığı son şeydi. Aklındaki rakama ulaştığı için artık Yaşlı Rhuba’nın hikayelerinden birine yetişmek için sabırsızlanıyordu. Şansı yaver giderse Yousef de orada olurdu.

“Gülümsüyorsun,” dedi Qadir temkinli bir ifadeyle.

Loulie son malları da toplayıp sonsuz boşluk çantasını omzuna astı. “Dhabab hikayeleri dinleyeceğin için heyecanlı değil misin?”

Qadir küçümsercesine nefesini burnundan saldı. “Hiç sanmıyorum. Siz insanlar, hikayeleri komiklik derecesinde abartıyorsunuz.”

“Ya ne yapacaktık? Bizden kimse oralara gitmedi.” Pazar yerinde yürürken Loulie, Rasul’u görmek için gözünü açık tutuyordu. Adamın mallarını merak etmişti. “Hem...” diye ekledi imalı bir şekilde. “Orayla ilgili hiçbir şey anlatmıyorsun.”

Qadir omuz silkti. “Ben hikayeci değilim.”

Loulie göz devirdi. “*Kalam farigh.*” Memleketini anlatmak için hikayeci olman gerekmiyor.” Dhahab, Qadir’in bir-

* (Ar.) Boş laf. (ç.n.)

çok sırrından sadece biriydi. Asla orayla ilgili detaya girmezdi. Hatta büyük cin şehrinde *olduğunu* söylemesi bile uzun zaman almıştı.

“Dhabab hakkında daha çok şey mi bilmek istiyorsun? Kum var, güneş var, cinler var.”

Loulie gülümsemeden edemedi. “Vay canına, adeta aydınlandım.”

“Aydınlanmalısın.” Qadir de tehlikeli bir şekilde gülümsemenin eşiğinde görünüyordu.

Bir köşeyi döndüklerinde kendilerini pazarın kalbinde buldular. Burada en tecrübeli tüccarlar tezgah açardı. Loulie çoğunu ismen bilirdi, hatta alet edevat karşılığında sihir önererek birçok kez çoğuyla iş yapmıştı. Qadir’in şemşirini, tek bir dokunuşta alevlerin canlandığı bir cam küre karşılığında almıştı.

Yanından geçtiği demirci tezgahındaki tahtalarda asılı duran kılıç ve bıçaklara göz attı. Qadir’in *verdiği* hançer, burada sergilenen silahlar kadar süslü değildi, ama Loulie hançerini hiçbir şeye değişmezdi. Eli cübbesinin gizli cebine gittiğinde sihirli bıçağın şeklini hissedebiliyordu.

Küçük ama ölümcül, diye düşündü. Sonra gölge cinle karşılaşmasını hatırlayınca yüzünü ekşitti. Bir daha karşılaşırlarsa, bıçağı düşürmemeye dikkat etmeliydi.

Pazar yerinden çıkmak üzere oldukları halde Rasul’u henüz bulamamışlardı, ama Loulie bunu dert etmedi. Nasılsa çöl seferine çıkmadan önce onu bulmak için bir sürü fırsatı olacaktı. Bu akşam işi bitmişti.

Girişe yakın bağırışlar duydu. Panikle tizleşerek tekrarlanan haykırışların korkusu gözünü adeta kör ediyordu. “Sıçan!” diye bağııyorlardı. “Pazar yerinde sıçan var!”

Biri, sultanın askerlerine pazarın yerini söylemişti.

Alarmlar çalmaya başladığında pazar yeri dalgalandı. Ardından ortalık karıştı. Loulie metal çınlamalar eşliğinde kaçışan tüccarlarla müşterileri duyabiliyordu. Kalabalık her yandan adeta üstüne çullanıyordu. Biri ayağına bastığında neredeyse yere yuvarlanacaktı. Neyse ki düşmeden Qadir kolundan tuttu.

“Gitmemiz gerekiyor,” derken cinin yumuşak ama kararlı sesi kaostun içinde tutunabileceği somut bir çapa gibiydi.

Loulie korkularını bir plan yapmak üzere kullandı. Yeraltı pazarının bir sürü girişi vardı. Sultanın adamları muhtemelen saray mahallesine yakın bir yerden gelmişlerdi. “Geldiğimiz yerden çıkalım,” dedi.

Qadir başıyla onaylayarak öne geçti ve artık çılgınlık noktasına gelen kalabalığa karşı kalkan oldu. Loulie o arada sultanın adamlarından birinin lacivert cübbeli bir kadını yakalamaya çalıştığını görebiliyordu. Adam tam kadını kolundan tutmuştu ki ardından gelen başka bir adam başına vurduğu gibi onu yere devirdi. “Karımdan ellerini çek!” Kocası askerle boğuşurken kadın çığlıklar atıyordu. Sonra...

Kılıcın ışıltısı. Fıskıran kanlar... Koca yaralı kolunu tutarak yere yuvarlandı. Asker dengesini bulmuş dimdik duruyor, kılıcından adamın kanı damlıyordu. Başını çevirip Loulie’yi görünce gözleri kocaman açıldı, ama bir şey demesine kalmadan Qadir dirseğini başına geçirip askeri bayılttı.

Loulie şaşkınlıkla geriledi.

Beni arıyorlar.

Bundan adı gibi emindi. Lacivertli kadını neden yakalamaya çalıştıklarını biliyordu.

“Her yeri kapatmışlar,” diye işaret etti Qadir.

Loulie geldikleri yere baktı. Askerler yolu çoktan kapatmıştı.

“Planın ne, Loulie?”

Loulie yumruğunu alnına bastırdı.

Düşün. Sen gulyabanilerle kapışmış kadınsın! Cinlerle savaştın! Düşün!

Ama cin ve gulyabaniler sorununu kılıcıyla çözebilmişti. Şimdi bir suikastçı gibi düşünmesi gerekiyordu.

Pazar yerinin orta yerlerinde, çok da uzak olmayan bir noktada bir haykırış yükseldi. “Gece Taciri, sultan seni çağırıyor!” Ses adeta gök gürültüsü gibi gürlemişti. “Öne çık, yoksa burayı herkesle birlikte yakıp yıkarız!”

Herkes artık ona bakıyordu. Yaşlı bir adam kolunu kavramak için atılsa da dokunmasına kalmadan Qadir onu itti. Bu arada Loulie’ye telaşlı bir beklentiyle bakıyordu. Bir çıkış bulmasını emretse Loulie cinin istediğini yapacağını biliyordu. Qadir gerekirse alevlerden bir yol açardı. Ama sonra? Uzun süre kaçamazdı. Sonuçta sultanın şehrindeydi.

Gözlerini sımsıkı yumdu. Çevresindeki insanlar, yasadışı bir pazar yerinin tehlikelerini biliyordu. Onları düşünerek teslim olması için hiçbir neden yoktu. Öte yandan...

Kimsenin benim için ölmesine izin veremem.

“Loulie?” Bu kadar yakinken Qadir’in gözleri, ateş almış gibi altın kıvılcımlar saçıyordu.

Loulie cebine sakladığı hançerine dokundu. “Beni bul.”

Qadir duraksadı. Sonra sahibinin omzundaki çantaya baktı. Loulie başını iki yana sallayarak sadece dudaklarını kıpırdatacak bir şey diyordu.

Güvence.

Sonuçta satacağı emanetler yanında olmadığı sürece Gece Taciri sayılmazdı.

Tehdit tekrarlanmadan önce ikisi uzunca bir süre bakıştı. Ardından Qadir yavaşça gerileyerek kalabalığa karıştı. Sonunda derin bir nefes alan Loulie yürümeye başladı. Kalabalık çıkını çıkarmadan ona yol veriyordu.

Sultanın askerleri, ortalarına aldıkları Dahlia bint Adnan’la birlikte pazarın ortasında yarım bir çember oluşturmuştu. Başörtüsü parçalanmış ve simsiyah uzun saçları dağılmış olsa da tavernacı kadın hâlâ tırnağına kadar bütün gururuyla dimdik duruyordu. Buna rağmen Loulie, onun da en az kendisi kadar şaşırdığını anladı.

Bir an için birbirlerine bakakaldılar. Sonra Dahlia sesini çıkarmadan dudaklarını büzüp kenara çekildi ve Loulie ellerini kaldırarak askerlere yaklaştı. “Beni mi görmek istemiştiniz?”

Sonsuz boşluk çantasını omzundan çekip ellerini arkasında kelepçeledikleri sırada direnmemek için kendini zor tutuyordu. Sesiyle pazar yerini gümbürdeten baskın lideri, adeta bir heykel gibi kıpırdamadan izliyordu.

Loulie ateş saçan gözlerini ona dikti. “Demek sultanın davetleri böyle oluyor, ha?”

Adam güldü. “Sana büyük bir saygı duyduğundan emin olabilirsin, Gece Taciri. Öyle olmasa sen ve bütün sabıkalı arkadaşların çoktan yanıp kül olmuştunuz.” Sonra dönüp havlarcasına adamlarına emirler yağdırdı. Her şey ayarlandıktan sonra askerler Loulie’yi kalabalığın arasından ayışıyla aydınlanan dünyaya doğru sürükledi.

Loulie son bir kez omzunun üstünden Dahlia’ya bakmayı ihmal etmemişti. Tavernacı kadın elini göğsüne götürüp eğildi. *İyi şanslar*, diyordu dudakları.

Hiçbir faydası olmayacağını bildiği halde Loulie bu iki kelimeye sımsıkı tutundu.

Neyse ki yukarıdaki pazar yeri boştu. Fenerlerin söndürülmüş olması ortalıkta fazla insan olmadığı için rezil olmayacağı anlamına geliyordu. Arada bir panjurlar açılıyor, birileri pencereden bakmak için başını dışarı uzatıyor, böyle anlarda Loulie başını gururla dimdik tutmayı ihmal etmiyordu. Erkekler denizindeki tek kadındı ve kırılgan ya da aciz görünmeyi hiç istemezdi. O anda kırılgan ve aciz *hissetmesinin* bir önemi yoktu.

Sokaklar boyunca ilerleyerek gecenin bu saatinde adeta bir hayalet gibi görünen ve duvarlarına tırmanan kırmızı güllerin kanlı yaralar gibi görüldüğü sarayın yolunu tuttular. Sarayın

bahçesi hem harika hem korkunçtu. Loulie doğal olmayan beyaz güllere ve meyve yüklü ağaçlara bakarken midесinin bulandığını hissediyordu, çünkü hepsinin cin kanından doğduğunu çok iyi biliyordu. Baktığı her yer göz alan güzelliklerle doluydu. Ayçiçeği şeklinde şimşirler, camdan dansçılarıyla bir süs havuzu, bütün bahçeyi çevreleyen yeşil kuleler...

İğrentiyle doldu.

Bu ölümsüz bahçeyi yapmak için kaç cin öldürüldü?

Askerler onu, bir düzine askerin durduğu koridora açılan süslü bir çifte kapıya götürdü. Başkumandan olduğu su götürmeyen sarıklı ve sakallı bir adam havlarcasına emirler yağdırırken askerler birbirine bağıyordu. “Hepiniz ödleк misiniz? Prensın haramilerine ihtiyacımız yok. Buraya gelin!”

“Daha kılıcımızı çekemeden cin bizi öldürür!”

“Peki Prens Mazen!”

Loulie şaşkınlıkla kapıya baktı.

Cin mi? Olamaz...

Baskın lideri uzun adımlarla içeri girip bir açıklama talep etti. Anlaşılan Mazen’in bedenini ele geçiren bir cin divanda ortalığı birbirine katmıştı. Konuklar kaçamıyordu ve içeri giren askerler henüz geri dönememişti.

Loulie’nin aklından binlerce tahmin geçiyordu. Yoksa gölge cin miydi? Cinin aradığı avcı sarayda mıydı? *Omar*’ı mı arıyordu? Boğazını temizledi. “Affedersiniz.”

Başkumandanla baskın lideri ona bakmak için sustu. Arından başkumandan, “Gece Taciri,” dedi buz gibi bir sesle. Loulie’nin yanında, sonsuz boşluk çantasını taşıyan askere

bakıyordu. Çantaya uzandığında Loulie kendini tutamayarak adamın önüne geçti. “Çantama dokunma. Parasını ödemedен emanetlerimi kullanırsan...” Gözlerinden adeta ateş fışkırıyordu. “Yavaş ve acı dolu bir ölümle lanetlenirsin.”

Başkumandan onu kabaca itip geçerken adama bakmak için hınçla dönse de askerler kollarını arkadan tutmaya devam ediyordu. “Hadi, denesene? O çantadaki sihri nasıl kullanacağını bilen tek kişi olduğumu herkes biliyor. Sultanla oğullarını kurtarmak için o emanetleri sadece ben kullanabilirim.” Ne var ki adamın sert bakışları altında büzüşmeden edemiyordu. Lanet olası aptalın tekiydi! Sultan onu yakalamak için pazar yerini neredeyse yakıp yıkacaktı ve şimdi kendisi ona yardım etmeyi mi öneriyordu?

Ama... sultan olmadan Medine çökerdi. Ve Medine hâlâ Loulie’nin eviydi. Hem yardımı karşısında sultan ona borçlu kalacaktı.

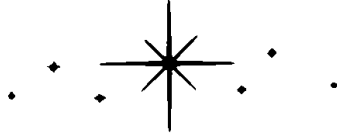
Başkumandan yumuşadı, ama Loulie’nin ellerini çözen askerler hemen silahlarına davrandı. Bunun üzerine Loulie, karanlıkta yol bulmak için ihtiyaç duyduğu küreyi çantasından çıkarıp Qadir’in verdiği hançeri cebinden çektikten sonra kapılara yöneldi. Geceye ölüm sessizliği çökmüştü, tek ses yerlerde takırdayan terlikleriydi.

Kapıya geldiğinde duraksadı. Acaba bunu Qadir olmadan yapabilecek miydi? Son seferinde neredeyse nefessiz kalarak ölecekti. Her halükarda bu düşüncüyü kafasından kovdu.

Bu sefer farklı olacak. Bu sefer hazırlıklıyım.

Hançerini sımsıkı kavrayıp karanlığa adım attı.

11

LOULIE

Divana girdiğinde gördüğü ilk şey... hiçlikti. Karanlık salonu öylesine yutmuştu ki içeriyi aydınlatması gereken ayışığı bile nüfuz edemiyordu. Yine işkencecilerinin eline düşeceğini bile bile bir an için gerisin geri kaçmak istedi. Sonuçta bir kahraman değildi. Bilakis hançeri ve parlayan bir küresi olan basit bir tüccardan ibaretti. Gölgeleeri silah olarak kullanan bir cine karşı şansu var mıydı ki?

Ama geri kaçmasına fırsat kalmadan kapılar ardından sım-sıkı kapandı. Görünmez bir ağırlık onu omuzlarından tuttuğı gibi yere devirdiğinde henüz panikleemeye fırsat bile bulamamıştı. Anlık panik anı çaresizliğe dönüşürken dürtüsel bir kararla, görünmez gücü aydınlatmak için parlatmak üzere elini küreye bastırdı.

Gölgeleeri gördü. Dokunaçları andıran tuhaf kollar ışığın dokunmasıyla cıyaklayarak kaçışıyordu. Sendeleeyerek ayağı kalktığıında iyice büzüşüklerinde oda yine aydınlandı. Kadın

ve erkekler gözlerini kısarak felç olmuş gibi ışığa ve ona bakıyordu. Loulie onlara yaklaştıkça etraflarının farkına varmaya başladılar. Hemen ardından da gözleri korkuyla doldu.

“Dikkat!” diye bağırdı bir adam.

Tam zamanında dönünce üstüne atılan gölgeyle yüz yüze geldi, ama ışık üstüne doğrulunca büzüşüp geriledi. Çevredeki her şey karanlıkta dalgalanıp fısıldıyordu. Kendisini uyaran adama döndüğünde hiçbir şey göremedi. Karanlık yine her yeri ve herkesi sarmıştı.

“Cin!” Küreyi havaya kaldırdığında karanlık ancak loşluğa dönmüştü. “Neredesin cin?”

Arkasında bir kahkaha yankılandı. Bir erkek kahkahasıydı. “İlk seferinde dersini almadın mı insan kızı?” Gölge karanlıktan çıktı. Loulie onu göremese de Prens Mazen olduğundan emindi, çünkü son derece zarif ve pahalı kıyafetler giymişti. Delikanlı ağırlığını diğer ayağına verirken altındaki gölgeler yavaşça uzanıyor, ışığa karışıyordu.

Loulie geriledi. Bir kez geri adım attı, iki kez geri adım attı. Sonunda cinin ele geçirdiği prensle arasına yeterince mesafe bırakana kadar geriledi.

“Yine beni *ikna* etmeye mi geldin?” Prens kollarını uzattığında gölgeler Loulie’nin topuklarını yalıyordu. “Burada gücün yok.”

Loulie yine gerilemeye başladı. Artık soğuk duvarı sırtında hissediyordu.

Prens Mazen iyice yaklaştı. Yüz hatları seçilmeye başlamıştı.

Loulie gözlerini görünce... durdu. Bu gözleri tanıyordu. Son gördüğünde bu gözler masum bir hayretle doluydu. "Yousef?"

Prens önünde durdu. Galiba yüzünde bir dalgalanma olmuştu. Belki korku, belki de pişmanlıktı. Sonunda gülümsedi. "Yousef artık yok."

"O sizden biri değil," dedi Loulie, zoraki bir sakinlikle. Eli titriyor, ışığın duvarlarda titreşmesine neden oluyordu. "Sana söylemiştim. O bir avcı değil."

"Değil," dedi prensin bedenini kuşanan cin. "Avcı değil. Aslında hiçbir önemi yok."

Hiçbir önemi yok.

Bu sözler, karanlık hatıraları aydınlatan çakmak taşı gibiydi.

Işıldayan gözleriyle kahkahalar atan babasını hatırladı. Mahcup gülümsemesi ve sıcacık sarılışıyla annesini hatırladı. Yılan gibi sırttan bir adamın boğazına dayadığı bıçağı hatırladı. *Hiçbirinizin önemi yok*, demişti.

Yavaşça nefesini salarak kendini prensin gözlerine bakmaya zorladı. "Her hayat önemlidir," derken artık kimle konuştuğunu kestiremiyordu. Tek umudu karşısındakinin, sözlerindeki gerçeği görebilmesiydi.

"Ya?" dedi prens kuru bir sesle.

O sırada tuhaf bir şey oldu. Odanın karanlığı bulanık bir griye bulandı. Loulie birkaç saniye önce karanlığa hapsolanların haykırıışlarını duyabiliyordu. Prens rüzgara kapılmış bir yaprak gibi titredi, sonra nefesi kesilerek dizlerinin üstüne düştü. Aynı anda yerden yükselen gölgesi keskin bir kılıca dö-nüştü.

Sanki dünya aniden hızlanmıştı ve Loulie çok yavaş kalıyordu. Bir uyarı çılgılığı attı, ama prensin hareketleri hantaldı. Başını kaldırdığında gözlerinde farkındalık kıvılcımları çaktı.

Ve hemen ardından gölge göğsüne saplandığında, gözleri acıyla kocaman açıldı. Sessizce yere yığılırken gölge geriliyordu. Kıpırmızı kan, yeri boyamaya başlamıştı. Loulie bir an için bütün salonun kırmızıya boyandığını düşünmeden edemedi.

“Söylemiştim.” Cinin sesi hem her yerde hem de hiçbir yerdeydi. “O önemsiz.”

Loulie cinin gölgelerin arasından kendisini seyrettiğini hissediyordu, ama gözlerini yerden alamıyor, prensin hareket etmesini diliyordu.

Delikanlı kıpırdamadı.

Loulie çılgınlıkları duyabiliyordu, ama sanki hepsi çok uzaklardan geliyordu. Hatta sultan oğlunun yanına koşup dizlerinin üzerine düşene kadar haykırışın kaynağını bile fark etmemişti. Adam cansız bedeni kollarına alırken Mazen’in adını haykırıyordu.

Loulie uyuşmuş gibi bakakaldı. Bu...

Benim yüzümden mi oldu?

Cin gölgelerin içinden öfkeli bir duman gibi üzerine çullanıp karşısında kırmızı gözlü bir hayalet gibi belirdi. Loulie hançerini dumana savursa da havayı yarmaktan başka bir şey yapamıyordu.

“Fazlasıyla yumuşak yüreklisin,” dedi cin usulca. “Böylesi kırılgan bir yürekle siyahlı suikastçılardan nasıl intikam alacaksın?”

Loulie hançeri deli gibi savurdu. Her savuruşunda ciğerlerindeki o tanıdık yangının farkına varıyordu. Umurunda değildi. Bütün vücudu yorgunluktan sarsılmaya başlayana kadar haykırarak hançeri savurdu. Kan, yıldızlar ve cesetler gözünün önünde canlanıyordu.

Ben kırılğan değilim, dedi içinden. Kırılğan değilim. Kırılğan değilim.

Ama gölgeler inatçıydı. Kollarından ve bacaklarından tuttukları gibi onu yere devirdi. Dahası gürültülü bir çatırtıyla kürenin ışığı titreşerek söndü. Divan kabus karanlığına gömülmüştü.

Loulie tırnaklarıyla yeri yokladı. Sonunda uyuşmuş parmaklarıyla hançerini kavradı. Burada ölmeyecekti. Burada ölmeyi reddediyordu...

KALK.

Kalp atışları kadar tanıdık gür bir ses beyinde gümbürdedi.

Loulie nefesini tutarak gözlerini açınca Qadir'in bıçağının mavi bir ateşle yandığını gördü. Ayna gibi metalde kırmızı gözler vardı.

Seni buldum, dedi Qadir.

Hançerin alevleri nazikçe parmaklarını sarıyor, onu harekete geçiriyordu. Loulie yavaşça ayağa kalktı. Yerde paramparça yatan küreye göz attıktan sonra kocaman gözlerle kendisini seyreden cine döndü.

"İmkansız," diyordu cin gerilerken. "O hançer... onu nereden buldun?"

Harekete geç, dedi Qadir. Orada olmasa da sihri... varlığı, Loulie'ye güç veriyordu. Karanlığı yarıp hançeriyle gölge cinin üzerine atladı.

Cin saldırıyı gölge bir duvarla karşılayınca çarpmanın şokuyla dişlerini sıkarak hançeri iyice kavradı ve bütün ağırlığını verdi. Metali saran alevler büyürken önündeki engel ateşe tutulmuş bir parşömen gibi dökülmeye başladı.

Ama cin çoktan kaçmıştı.

Arkanda, dedi Qadir sertçe.

Loulie tam zamanında döndü ve jilet keskinliğinde karanlığı hançeriyle karşıladı. Cinin gözleri şaşkınlıkla parlıyordu. Bu şaşkınlık Loulie'nin taktik değiştirip rakibinin dengesini bozmaya odaklanmasına yetti. Cin nefes nefese geriledi. Loulie onun bir savaşçı olmadığını fark etmişti. Sadece vahşi bir sihre söz geçirmeye çalışan bir kuklacıydı.

Güzel.

Hançerin alevleri eğleniyormuş gibi çatırdadı.

Bence de.

Kapıştılar. Gölgelere karşı ateş, karanlık duvarlara karşı alevden hançer... Sonunda alevden hançer cinin sihrini paramparça ettiğinde oda eski renklerine döndü. Gölge cin yere düşmüştü, bedeni ölen bir ateş gibi titreşiyordu. Buna rağmen Loulie onun yaralanmadığını biliyordu. Ateş onu kovabilirdi, ama öldüremezdi. Ayışığında belli belirsiz bir şekle dönen cin duvarda erimeye başladı. Tıpkı tapınaktaki gibiydi.

Loulie duraksadı. Elindeki hançer giderek ısınıyordu.

Ama ne yapacağına karar veremedi karanlıkta bir gümüş

ışılı dikkatini dağıttı. Işıldayan sivri bir şey kulağının yanından vınlayıp cinin göğsüne saplandı. Aynı anda kan donduran acı dolu bir çığlık geceyi titretti.

Loulie hemen dönüp saldırgana baktı. Ve gölgelerden çıkan Omar bin Malik'i görünce donakaldı.

Genç adam, artık sırtından karanlık bir nehir inen ve öksürürken dudaklarından kan boşalan güzel bir kadına dönüşerek kaybolan cinin yanından geçerken gülümsedi. "Sen..." Sonra Omar bıçağı çekince nefesini tuttu. "İmkansız." Cin geriledi. "Sen... seni öldürdüm!"

Omar'ın sırtışı vahşiydi. "Sen? Kırk Haramiler Kralı'nı öldürmek mi? Ne tuhaf bir yanılsama!"

Loulie genç adama ve tuhaf görünen siyah bıçağa baktı.

Cini kadına dönüştürdü. Ama nasıl?

Gölge cin kaçmaya çalışıyordu, ama fazlasıyla yavaştı.

Omar bıçağı sapladı. Tekrar tekrar sapladı. Kadın sonunda gözden silinerek öldü.

Loulie gözlerini yumup arkasını dönmüştü. Bakmadığı halde cinin toza dönüşeceğini ve kanının yerde akarak toprağı daha önce hiç tadına varmadığı varlıkla besleyeceğini biliyordu.

"Çıkın!"

Gözleri emri haykıran sultana kaydı.

"Hepiniz çıkın!"

Konuklar ve askerler kaçışmaya başladı. Sanki bir rüyadan uyanmış gibi hepsi kapılara yığılmıştı. Loulie kıpırdamadı. Artık herkes gittiğine göre sultanı yine görebilirdi. Onu ve kanlar içindeki Prens Mazen'in üzerine kapanan ela gözlü

genç adamı seyretti. Sonunda hanerindeki alevler sönünce de öne doğru bir adım atmaya karar verdi.

“Omar!” Sultan henüz onu görmemişti. “Ne yapıyorsun evlat? Kan!”

Prens Omar kaskatı ölü cine döndü. Ardından gömleğinin kolunu omzundan kesip cinin kanına buladı. Hemen sonra Prens Mazen’in yanına diz çöküp kumaşı kardeşinin ölümcül yarasına sıktığında Loulie anladı. Prens Mazen kıvranmaya başlamıştı, sultanla ela gözlü genç adam onu sımsıkı tutuyordu. Bu işlem, genç prensin yarası kapanıp yerde kıpırdamadan yatana kadar devam etti. Kendinde değildi ama ölmemişti.

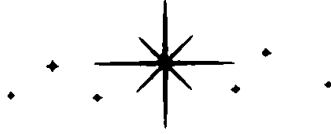
Halk buna Diriliş İksiri diyordu.

Cin kanının mucizesi, diye düşündü Loulie. Midesi kasılıyordu. Aynı zamanda rahatlamıştı.

Sultan alnını oğlunun başına dayamıştı. Ela gözlü adam, dua edercesine titreyen ellerini göğ e açmıştı. Loulie onun pi prens Hakim olduğunu fark etti. Ama Omar ne Mazen’e ne de ailesine bakıyordu. Bilakis gözlerini ona dikmişti. Hatta onu çıkarması için başkumandana seslenirken bile gözlerini üzerinden ayırmamıştı.

Dışarıda Loulie gardım düşürenin o bakışlar değil, daha çok o gözlerdeki karanlık öfke olduğunu düşünmeden edemedi.

12

MAZEN

Mazen rüyasında ağabeyi tarafından bıçaklandığını görüyordu. Saray divanındaydı ve kendisini siyah bir bıçakla kovalayan Omar dışında kimse yoktu. Ellerini kaldırmış yalvarıyor, çığlıklar atıyordu, ama ağabeyinin gözlerinde merhametten eser yoktu. Bilakis korkunç bir nefretle bakıyordu. Bıçağı Mazen'in boğazına saplamıştı. Göğsüne saplamıştı. Tekrar tekrar, tekrar tekrar...

Panikle uyandığında yüreği sıkışıyor, bütün vücudu titriyordu. Gözlerini açar açmaz gün ışığı bütün duyularına saldırınca inleyerek büzüştü. Seslerin ardından koşuşturan adım sesleri duyuldu. Eller onu yatağına bastırıyordu. "Şşş ya seyt. Güvendesin."

Mazen bu sesi tanıyordu.

Karima?

Başını kaldırdığında oda hizmetçisinin yanında durduğunu gördü. Gür kahverengi saçlarını topuz yapmıştı ve yorgun ar-

gın gülümsüyordu. “Yaşayanların dünyasına tekrar hoş geldin ya seyit,” dedi.

Mazen kahverengi ıslak gözlere bakakaldı. “Karima, niye ağlıyorsun?”

“Çünkü hayattasın.”

Hayatta?

Çıplak göğsüne bakıp kalbinin hemen üzerindeki kocaman yanık izini görünce donakaldı. “Karima,” derken sesi fısıltıdan ibaretti. “Bu ne zaman oldu?”

Hizmetçisi olanları anlattığı halde genç prens, olayın hatıralarını bir araya getiremiyordu. Hatırlayamadığı bir nedenle ağabeyinden intikam almak istediğini anımsıyordu. Karanlık ve acı hâlâ aklındaydı. Eşikte durup parlak bir yıldızı andıran bir şeyi havaya kaldıran Gece Taciri’ni görmüştü. Ve söylenen bir şeyi hatırlıyordu...

Önemsiz...

Bir de bütün bedenini ele geçiren bir his vardı.

Ölümün eşiğine geldiğini *nasıl* hatırlamazdı? Karima’ya göre dirilişine tanıklık edenler sadece sultan, kardeşleri ve...

“Gece Taciri,” diyerek birden doğrulunca göğsünü keskin bir sancı kapladı. Gözlerinde şimşekler çakıyordu. Oda bulanık da olsa yine eski renklerine dönene kadar sıkığı dişlerinin arasından soludu. Karima cıkcıklayarak onu yatırmaya çalışsa da direndi. “Sultanın tüccarla ne işi vardı?” Karanlıkta yüzünü gördüğünde kızın gözlerindeki şaşkın kıvılcımları hatırlıyordu.

Demek Loulie al-Nazari ve çarşıda karşılaştığı Layla aynı kişiydi.

Karima başını iki yana salladı. “Söylenenlere bakılırsa sultan öğle yemeğinde onunla iş konuşmayı planlıyormuş. Merak etme ya seyit. İyileştiğin haberini hemen iletceğim.”

“Hayır.” Gece Taciri hayatını... hem de iki kez kurtarmıştı ve sultan onu ölüme gönderecekti, öyle mi? Buna izin veremezdi. Ayağa kalkmak yürek istiyordu, ama yine de kendini zorladı. Alnında ter birikmişti, zorla soluyordu. Önemli değildi. Hareket etmek için ödediği küçük bir bedeldi bu sadece.

Acılar içinde ağır adımlarla dolabına ulaştı.

“Ya seyit!” Karima omzunu kararlı eliyle kavradı. “Anlamıyorum. Gece Taciri’ni görmek için bu telaş niye? Ayakta bile duramıyorsun! Sultan odandan çıkmana izin verdiğimi öğrenirse...”

“Vahşi bir deve gibi seni ezip geçtiğimi söylerim.”

“Ama yaraların...”

“Kapandı bile. Baksana dikişe bile gerek kalmamış!” Kahkaha attığında göğsüne saplanan acıyla kendini toparlamak için derin bir nefes alması gerekti.

Karima dudağını ısıırıyordu. Birkaç saniyelik tereddüdün ardından prence yardım etmeye karar verdi. Tuniğini giydirip özenle annesinin şalını omuzlarına doladı. Artık insan arasına karışacak kılığa kavuşunca da kapıdan çıkarıp bekleyen nöbetçilere teslim etti.

Adamlar prensin odadan çıkmasına itiraz ediyordu. Mazen acısına rağmen dik durmaya çalışarak “Divana sürünerek gitmek zorunda kalsam bile babamı göreceğim,” dedi.

Sonunda askerler pes etti, ama merdivenlerden inip koridorda ilerlemesine yardım etmeyi ihmal etmediler. Mazen geçerken hizmetçiler dehşet içinde ona bakakalıyor, selam verirken gözlerini kaçırıyordu. Koridorların sanki sonu gelmiyordu, üstelik güneş fazlasıyla parlaktı.

Ama işte divan kapısına gelmişlerdi. Askerler ona temkinli gözlerle bakıyordu. “Ya seyit,” dedi içlerinden biri. “Divan değişti. Yürürken dikkat edin.”

Mazen adamın ne kastettiğini ancak içeri adım attığında anladı. Önüne serilen yeşilliği görünce adeta nefesi kesilmişti. Adaçayı yeşili yapraklar, açık yeşil çimlerden patikalar, ağaçların dalları arasından süzülen zümrüt rengi huzmeler... Her yeri saran taptaze yeşillikler arasında ilerlerken hayretle bakakaldı. Vızıldayan böcekler ve cıvıldaşan kuşların sesleri arasında buranın divan olduğuna bir türlü aklı yatmıyordu, ama sonra sarmaşık ve ağaçların ardında kalan mozaik duvarlarla çimlerin altındaki çinileri gördü.

Önceki gece olanlarla ilgili en ufak kuşkuları bile haliyle buharlaştı. Her şey burada bir cinin öldüğüne kanıttı.

Ağır ağır divana yaklaşırken özenle köklerin ve otların üzerinden atlıyordu. Sonunda orman seyreldiğinde bir kilimin üstünde oturanları görebildi. Babası görmeye hiç alışık olmadığı bej rengi sade bir fistan giymiş, başına kefiye takmıştı. Yanında oturan yine sade giyimli Omar’ın bıçakları kuşağındaydı. Adeta bir dua gibi bembeyaz giyinen Hakim, sultanın diğer yanında oturuyordu. Ve beyaz kumlu lacivert örtüsüyle arkası dönük oturan Gece Taciri’ydi.

Sultan onu gördüğü anda sözünü yarıda bıraktı. Bariz bir şekilde beti benzi atmıştı. “Mazen?” Diğerleri en az onunki gibi bir endişeyle dönüp baktı.

Ayağa ilk kalkan Hakim oldu. Hemen üvey kardeşinin yanına koşup nazikçe omzuna dokundu. “*Akhi*, iyi misin?” diye sorduktan sonra Mazen’i diğerlerinin yanına götürdü. “Yatakta olmalıydın! Sen...” Bir anda susup yutkundu.

“Neredeyse ölecek miydim?” Mazen’in kahkahası iniltiden ibaretti. “Kendimi bir parça gulyabani gibi hissediyorum.”

“Mazen.” Sultanın sesi yumuşaktı. “Burada ne işin var?”

“Beni biliyorsun *abba*.* Hiçbir şey yapmadan öylece oturmak hiç bana göre değil. Hepiniz böylesi güzel bir ormanda keyifle sohbet ederken nasıl odama kapanıp kalabilirdim ki?” Gülümserken eğilerek selamlamaya çalıştı, ama bütün vücudu ani bir acıyla sarsılınca yere devrilmemek için bütün gücünü kullandı.

“Tanrılar aşkına... Otur. Yaralıyken huzurumda eğilmen gerekmiyor çocuk.”

Babasının duygusal sesi Mazen’i şaşırtıyordu. En son anesi öldüğünde babasının duygusallığını alenen sergilediğine tanık olmuştu. Ağır hareketlerle inleyerek yere oturup bağdaş kurdu.

“Nasıl hissediyorsun?” Babasının kül rengi kaşları çatılmıştı. “Daha iyileşmedin, buraya gelmemeliydin.”

“Oturup konuşmalarınızı dinleyecek kadar iyiyim. Hem...” Yüzünden ne düşündüğü anlaşılmayan Gece Taciri’ne döndü.

* (Ar.) Baba. (ç.n.)

Peçeli olduğu halde bu alev alev gözleri tanıyordu. “Gece Taciri’ne şahsen teşekkür etmesem olmazdı.”

Gece Taciri başını hafifçe yana eğdi. Belki de teşekkürü kabul ediyordu. “Ben sadece her Medinelinin yapacağını yaptım,” dedikten sonra susup gözlerini kıstı. Başta kendisini çarşıdan hatırlayıp o korkunç ilk karşılaşmalarından bahsedeceğini sanan Mazen’in yüreği ağzına gelmişti, ama genç kadın, “Mucizevi kurtuluşunuza sevindim,” demekle yetindi.

“Gerçekten mucizevi,” derken Omar’ın sesi yumuşak, ama ölümcüldü. Ona bakarken Mazen’in yüreğine anlaşılmaz bir korku hakim oluyordu. Ama ağabeyi ona değil, Gece Taciri’ne bakıyordu. “Eminim daha önce cin kanının gücüne tanık olmuşsundur al-Nazari. Rasul al-Jasheen’e bir şişe kan satmıştın, değil mi?”

Mazen gayriihtiyari elini göğsüne götürdü. Yarasını iyileştirmek için kullanılan gölge cinin kanını düşünürken yüreği ağırlaşıyordu.

Genç kadın küçümsercesine güldü. “Rasul... demek ispiyoncu oydu?”

Sultan belli belirsiz gülümsedi. “Sırrı saklamaya yeminli tüccarlar bile yeterince altın karşılığında satın alınabilir.” Ardından elleri kucağında öne eğildi. “Söylesene Loulie al-Nazari... senin fiyatın ne?”

Mazen duyulur bir şekilde nefesini tuttu. Omar bile bir kaşını kaldırmıştı. Sultan başka hiç kimseye böylesi cömert olmamıştı. Öte yandan başkaları muhtemelen sultanın isteklerini şan şöhret ya da korkudan yerine getirirdi. Mazen hangisi

olduğundan emin değildi.

“Ben satılık değilim,” dedi tacir buz gibi bir sesle.

Cesareti karşısında Mazen ister istemez irkildi.

Sultan etkilenmemişti. “Yazık. Hizmetlerinden yararlanabileceğimi ummuştum.”

“Tekliflerinizi genellikle çarşayı yangın yerine çevirerek mi yaparsınız?”

Omar gülümsemesini saklamak için elini ağzına götürüp öksürdü. Mazen hiç eğlenmiyordu. Nasılsa her saniye yüzü biraz daha heykel gibi taşa dönüşen babasına bakakalmıştı.

“Uğraştığım kişi bir suçluysa evet.” Sultan çenesini hafifçe havaya kaldırdığında Mazen, bu kadar durmasına rağmen onun tacire tepeden baktığı izlenimine kapılıyordu. “Bazen bu tür insanların yüreğine sağlıklı bir miktar korku salmak gerekir. Böylece hayatlarını mahvetmenin benim için çocuk oyuncacı olduğunu hatırlarlar.”

Soğuk bir sessizlik çöktü. Tacir sessizliği bir iç çekişle bozana kadar Mazen nefesini tuttuğunun farkında değildi. “Emaneti aramamı istiyorsunuz,” dedi genç kadın.

“Demek meramımı duymuşsun,” diyen sultan bir kaşını havaya kaldırdı. “Ne diyorsun? Çantanı gördüm. Emanetleri bulmanın bir yolunu bildiğinden eminim. Çoğu gezgin hayatları boyunca en fazla bir emanete denk gelir, oysa sen bulduklarını susam tohumuymuş gibi satıyorsun. Aradığım emaneti bulacak biri varsa, o da sensin.”

Gece Taciri karşılık vermeden durumu değerlendirmiş gibi soğuk gözlerle ona baktı. Layla da benzer bir gurura sa-

hipti, ama kaygısızdı. Şimdi sultanın karşısında oturan kadın, taştan yapılmış olabilirdi.

“Soru bu yardımdan ne kazanacağım değil, kabul etmezsem ne kaybedeceğim.”

Sultan gülümsedi. Çarpık gülümsemesi Mazen’e ağabeyinin gülümsemesini hatırlatıyor, bu manzara yüreğini burkuyordu. “Akıllı kadın. Medinelisin. Ya istediğimi yaparsın ya da beni açıkça reddedersin. Ve beni reddedenlerin başına ne geldiğini biliyorsun.”

Divandaki hava iyice gerginleşmişti.

Mazen babasının şiddete eğilimi olduğunu biliyordu. Annesiyle evlendikten sonra yumuşamıştı, ama ondan önce gözünü kırpmadan düzinelerce karısını öldüren ve öldükten sonra da cin avını başlatan da bu adamdı. Sorumluluğu Omar’a devretmeden önce Kırk Haramiler’in cani kralı oydu; cin avında adamlarına öncülük ederdi. Evet, babası cezalandırma sanatında ustaydı. Mazen bunu... unutmaya çalıştığında bile asla unutamazdı.

Unvanları alıp çölde sürgüne gönderilmek sultanın en hafif cezalarındandı. Daha kötüsü intikam arzusuydu ve o zaman kimse ondan kaçamazdı. Çölün her yerinde adamları vardı. Saklanmak imkansızdı.

Sultan ellerini iki yana açtı. “Ama ben cömert biriyim ve sana bedelini ödemek isterim. Yeter ki fiyatını söyle. Seni hayal edemeyeceğin kadar zengin edebilirim al-Nazari.”

“Abba...” dedi Mazen usulca. Ona bakan babasının yüzündeki haşinlik anında yumuşayınca genzini temizleyip ekledi.

“Ya bu emaneti bulmak imkansızsa?”

Sultan dalga geçercesine kıkırdadı. “*İmkansız* sadece başarısızların bahanesidir. Hayır, o emanet var ve onu bulacağım.” Tekrar Loulie’ye baktı. “Onu *sen* bulacaksın.”

“Eee?” Gece Taciri ellerini kucağında kenetledi. “Bulmak zorunda bırakıldığım bu imkansız emanet nedir?”

Sultanın emriyle Hakim bir harita çıkarıp verdi. Rasul’a da bu haritayı göstermişti. Babası kağıdı açıp Batı Kumdenizi’ni bulduktan sonra parmağını batık cin şehri Dhabab’ın olduğu yere bastırıldığında genç kadın aniden nefesini tuttu.

“Çok uzun zaman önce ilk sultan Batı Kumdenizi’nde kadim bir emanet gömdü. Dünyanın en güçlü emanetidir, çünkü içinde bulana hizmet edecek bir cin yaşıyor. Nesiller boyunca aktarılan aile hikayemizde emanetin nasıl yaratıldığı ve nereye gömüldüğü anlatılır. Bu kraliyetin sırrıdır, ama gerçekliğine ikna etme umuduyla şimdi seninle paylaşacağım.”

Babası bu hikayeyi defalarca anlatmıştı, ama asla annesinin yerini tutamazdı. Mazen’in annesi bir hikayeciye. *Mazen* de bir hikayeciye ve babasının detaylara değinmeden hikayeyi anlattığını duymak onu hep huzursuz ederdi.

“Abba,” dedi yine usulca. “İzin ver ben anlatayım.”

Sultan durdu. Gece Taciri kaşlarını kaldırdı.

Mazen ikisinin yüz ifadesi karşısında yüzünü ekşitti. “Hikayenin bütün detaylarını biliyorum.” Kafasında doğaçlama bir plan şekilleniyordu. Görüş ayrılığını açıkça dile getirebilirse, belki bir zamanlar annesinin yaptığı gibi babasını ikna edebilirdi.

Sultan kabul etti, ama şartı Mazen'in önce bir şeyler yiyip içmesiydi. Bir tabak kuruyemiş ve bir bardak suyun ardından sırtını dikleştiren delikanlı, ellerini birleştirip fısıldayan yaprakların ve ötüşen kuşların seslerini ancak bastıran sesiyle konuşmaya başladı.

“Baba, ağabeylerim, Gece Taciri... İzin verin, sizinle kadim bir hikayeyi paylaşayım.”

Amir ile Lambanın Hikayesi

Ne burada ne orada, ama çok uzun zaman önce!.

Bir zamanlar altın gibi yüreği ve zehir gibi zekasıyla bilinen Amir adında bir Bedevi şeyh yaşarmış. Cesur bir savaşçı olan Ghazi adındaki küçük kardeşinin hem yüreği hem de bedeni güçlüymüş. Yıllar süren barışçıl liderliklerinden sonra bir yıl, daha önce eşi benzeri görülmemiş bir Fırtına Mevsimi yaşanmış. Rüzgar o kadar şiddetliymiş ki kabilenin çadırları uçmuş, güneş o kadar sıcakmış ki sular kurumuş, insanların derisi çatlamış.

Sefer hiç bu kadar zor olmadığı için iki kardeş, halklarına nasıl yardım edebileceklerini bilemiyormuş. Sonra bir gün kabile hareketli bir kum okyanusuna denk gelince daha fazla ilerleyemeyeceklerini anlamışlar, çünkü herkesin ödünü koparan Kumdenizi'ndeymişler. İşte o zaman uçsuz bucaksız kıpırdanan kumlara bakarken Amir'in aklına bir fikir gelmiş.

Ay doğarken kardeşini yanına çağırıp “Sürekli kıpırdan-
nan bu kumların altında cin dünyası var,” demiş. “Anlatı-
lanlara göre pençeleriyle kumları kazıp intikam almak için
bu dünyaya geliyorlarmış.” Sonra yanında getirdiği küçük
çantayı okşamış. “Korku salan o cinlerden biriyle karşılaş-
mak için burada beklemem gerekiyor.”

Agabeyinin planına geçiren Ghazi, “Bir cinle konuş-
maktan ne elde etmeyi umuyorsun ki?” diye sormuş.
“Daha konuşmadan seni parçayıp eder!”

Amir gülümsemekle yetinmiş. “Cinler çok güçlüdür
ama ben de onları alt edecek zeka var. Bu mevsimi atla-
mıyorsak, onların sihrine ihtiyacımız olacak.”

Böylece planını anlatmış, Ghazi’ye çantasında taşıdığı
demir prangayla basit yağ lambasını gösterdikten sonra üç
kattalık işi olduğunu söylemiş. Sonunda Ghazi kabileyi,
teknik buluşacakları Altın Kum Tepeleri’ne götürmeyi kabul
etmiş ve iki kardeş orada ayrılmış. Ghazi kum tepelerinin,
Antik İsa yakıcı güneşten korunabilmek için sadece cübbe-
siyle günlerce bekleyeceği Kumdenizi’nin yolunu tutmuş.

Cin ortaya çıktığında şeyh açlıktan bir deri bir kemik
kalmış. Yine de kendini zorlayarak yaklaşan yaratığı eği-
lerek selamlamış. Alevden gözleri ve altın kum gibi teniyle
cin iki metre boyundaymış. Yüzü her adımında bir çakala,
bir kartala dönüşüyormuş. Öylesine korkunç bir görüntüy-

muş ki en cesur adamlar bile bu yaratık karşısında kum tepelerine kaçarmış.

Cin kahkaha atarak Amir'in karşısında durmuş. "Hey! Önündeki bu insan artığı da ne? Seni topuğumla ezmem işten bile değil."

Susuzluktan Amir'in sesi çatlamış. "Ah yüce cin, hayatımı bağışla diye yalvarmam için hiçbir nedenim yok. Güneş bütün vücudumu kavurdu, gözlerimi köreltti... Ölümün eşiğindeyim. Ama heyhat... hayatımı bir avcı olarak geçirdiğime yanyorum. Çöllerde iyi tanınırdım. Yayım ve oklarım olduğu sürece hiçbir yaratık benden kaçamazdı."

Cin düşünmüş. Bu adamı öldürmekle onu kendine hizmetkar etmek arasında gidip geliyormuş. Sonunda bir kölenin bir cesetten daha faydalı olacağına karar vermiş ve parmağını şaklattığı anda elinde Amir için bir yayla oklar bolarmış. "Göster maharetini bakalım," demiş. "Avcım olarsan hayatını bağışlarım. Hayal kırıklığına uğratarsan seni paramparça edip yerim."

Amir boyun eğince ikisi birlikte yürümeye başlamışlar. Amir her gün cin için avlanıyormuş. Kardeşi kadar güçlü olmasa da iyi bir nişancıymış. Karşısına çıkan yaratıkların hiçbir şansı olmadığını söylerken abartmıyormuş. Haliyle bu, insan hizmetkarından oldukça etkilenmiş ve zamanla güvenmeye başlamış.

“Söylesene ey yüce cin,” demiş Amir bir gün. “Sen neden avlanmıyorsun? Gözlerinin benden daha iyi olduğundan ve benden daha iyi bir nişancı olduğundan eminim.”

Cin, “Biz cinler tanrılar kadar yüceyiz!” diye karşılık vermiş. “Av aletlerine elimizi sürmeyiz. Neden insanların bile yapabileceği bir şeyi yapalım ki?”

“Peki söylesene yüce cin, .. insanların yapamadığı neler yapabiliyorsun?”

Cin gülmüş. “İmkansız görüneni gerçekleştirim, çünkü kü yedi cin padişahından biriyim ve dünyanın bütün gücü parmaklarımda ucunda.”

Amir düşünceliymiş. “Yeri sarsabilir misin?”

Cin ellerini çırpınca yer ayaklarının altında sarsılıp çatlamış.

“Göğü inletebilir misin?”

Cin ısıltı gelince rüzgar gökyüzündeki bulutları savurmuş.

“Bulutları ağlatabilir misin?”

Cin iç çektiğinde üstlerindeki bulutlar bütün yağmur yükünü boşaltmış.

“Gerçekten bir tanrısın yüce cin!” demiş Amir, hayranlıkla yaratığın önünde eğilerek.

Huflama geçerken Amir, cinde başka neler yapabileceğini göstermesini istemiş. Bir gün, “Cinlerin demurden

kötü etkilendiğine dair hikayeler duymuştum, bu doğru mu? Demir yanığına katlanabilir misin?" diye sormuş.

Cin tereddütlüymüş, ama gururu korkusuna üstün gelince Amir'e cinlerin demir yanığına dayanabileceğini söylemiş. Bunun üzerine Amir cinden, çantasından çıkardığı demir kelepçeyle seyahat ederek bunu kanıtlamasını istemiş.

Kibirli cin buna izin vermiş. Ancak kelepçeyi taktığı anda bacakları kurşun gibi ağırlaşmış, düşünceleri bulutlanmış. Yine de gururlu bir yaratık olduğu için dişlerini sıkarak "Gördün mü? Ben kralım, demir bana bir şey yapmaz," demiş.

İkisi seyahatlerine devam etmiş. Artık Amir önden gidiyormuş, çünkü cinin ayakta durmaya gücü yokmuş.

"Yüce cin," demiş Amir bir gün. "Sihrin olmadan beş para etmem. Kelepçeleri çıkarıp bizim için ateş yaktıktan sonra şu çöl rüzgarlarını dindirebilir misin?"

Amin cin kelepçeyi çıkarmayı reddetmiş, çünkü bunun rayıflık olarak görüneceğini düşünüyormuş. Bunun yerine Amir'e çantasında başka neler olduğunu sormuş. Sonra kolesinin verdiği yağ lambasının üzerine kendi kanıyla birtakım işaretler çizmiş ve lambanın içine ateş üfleyip burnunda isler ateş ister rüzgar ister su... her şeyi hapsedebileceğini söylemiş. *Sen benimsin ve bana hizmet edeceksin,* diyerek hapsediği her şeye hükmedebileceğini de eklemiş.

Birkaç gün boyunca Amir lambanın yeteneklerini sını-
mış. Rüzgarı, kumları, hatta yıldızları lambaya hapsetmiş.
Dipsiz lambaya her şey sığıyormuş. Cinle birlikte Altın
Kum Tepeleri'ne geldiklerinde artık planının işe yaradı-
ğından eminmiş.

Bir gece elinde lambayla cine yaklaşmış. Kendisini bi-
leklerini yakan ateşten kurtaracağını sanan cin rahatlaya-
rak iç çekmiş, ama Amir bunun yerine lambayı öne uzatıp,
"Beni dinle yüce cin," demiş. "Bu lamba sayesinde kendi
sihrinle seni kendime bağlıyorum. Bugünden sonra sana
hizmet ettiğim gibi artık sen bana hizmet edecek, senden
istediğim her şeyi yapacaksın." Aniden ayağa fırlayan cin
gözlerinden ateş saçarak üstüne atılmış, ama Amir kork-
muyormuş. "*Sen benimsin ve bana hizmet edeceksin,*" de-
diğinde cin elinde olmadan dizlerinin üzerine çökmüş.

Yaratık lanetler okuyarak tıslasa da Amir'in emirlerine
karşı gelemediği. Birlikte şeyhin kampına ulaşmışlar.
Onun öldüğünden korkan kabile büyük sevinç yaşamış.
Cine büyük bir ziyafet sofrası kurmasını emrettiğinde, aç-
lıktan perişan düşen kabile üç kişiye yetecek kadar yiyip
içmiş. Karınları doyduktan ve herkes uykuya daldıktan
sonra Ghazi, ağabeyinin yanına gelip içinde cinin uyudu-
ğu lambayı işaret etmiş. "Amir, zekan bize büyük refah
getirdi, ama cinle ne yapmayı planlıyorsun?" diye sormuş.

Bedevinü suistimal etmek akıl işi değil.”

Amir başını iki yana sallamış. “Saçmalık. Haftalarca cine hizmet ediyordum, şimdi ben de onu bana hizmet etmeye zorlayacağım. Yarın gelirsen planımı öğrenirsin.”

Ertesi gün cin padişahına, kabilesini şiddetli rüzgarlardan koruyacak duvarlar ördürmüştü. Sonra her geçen gün daha çok Bedevinin sığınabileceği bir şehir inşa etmesini emretmişti. Cin yüzlerce adamın yapacağı işi birkaç haftada bitirmişti. Tarihte hiçbir şehir bu kadar çabuk inşa edilmemişti. Sonunda Amir, kabilesini yükseklerden seyredebileceği bir saray inşa etmesini emretmişti.

Cin gönülsüzce en saf ve beyaz mermerlerden bir saray inşa etmişti. Yaptığı minarelerden şeyh çöldeki her şeyi görebiliyormuştu. Saray gerçekten de o topraklarda inşa edilen en görkemli yapıymıştı. Bir şeyh için bile fazlasıyla görkemli olduğu için halkı Amir’e sultan unvanını verip padişah olması için yalvarmıştı. Böylece çöl metropolisi Medine doğmuş ve ticaretin geliştiği bir yer olmuştu. Amir evlenmiş, bir sürü çocuğu olmuş ve Medine kraliyet soyu yürümüş.

Amir, Medine’deki altın tahtından topraklarına hükmederken, cin siyasi planlar yapıyormuştu. Ghazi korkularında çalışıyordu, çünkü gücün insanın gözünü gerçekten kör ettirebiliyordu.

Bir gün Amir lambayı karısına verip kendisi seferdeyken istediği her şeyi yaptırabileceğini söylemiş ve ancak avdan döndüğünde karısını ölü bulunca hata ettiğini anlamış. Gitmeden önce gerekli bilgiyi vermeyi ve isteklerinde son derece net olması gerektiğini söylemeyi unuttuğu için karısı bir ziyafet sofrası kurmasını istediğinde ein bütün yemekleri zehirlemiş.

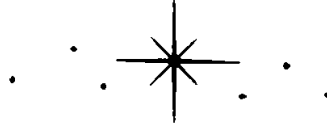
Haliyle Amir büyük kederle kapılmış. Cini lambaya hapsetmiş ordusuna başkumandan atadığı kardeşine vermiş. "Haklıymışsın Ghazi," diyormuş gözyaşları dökerken. "Güvendiğim güç beni mahvetti. Bu felaketin bir daha yaşanmaması için lambayı gömmemiz gerekiyor." Ve kardeşinden lambayı kimsenin bulamayacağı bir yere gömmesini istemiş.

Atına atlayan Ghazi hızla Kumdenizi'ne ulaşmış, ardından kum batağına fırlattığı lamba gözden kaybolana kadar beklemiş.

Karısının yasını tutan Amir bir daha asla sihre bel bağlamamış, çünkü gücün kendisini ne kadar açgözlü yaptığını öğrenmiş. Medine'yi yönetmeye devam etmiş. Ardından tahtı oğlu ve torunları devralmış. Ghazi'nin lambayı Kumdenizi'ne atmasının üzerinden yüz yıl geçmiş, ama insanlar eninde sonunda ölüme yenik düşerken cinler neredeyse ölümsüz olmuş ve efşanelere göre yüce

eli padişahı hâlâ Kumdenizi'nde yatıyormuş. Söylenenlere bakılırsa lambaya sahip olan, dünyaya sahip olurmuş. Ama sizi uyarırım nazik dostlarım, çünkü yine söylenenlere bakılırsa ölüm, yasak gülcün peşine şehvetle düşenlerin peşine bir hayalet gibi takılırmış...

13

LOULIE

Mazen bin Malik iyi bir hikayeciye. Yüzü kum kadar hareketliydi, yüz ifadesi kışkırtıcı bir akıcılıkla coşkuyla ciddiyet arasında gidip geliyordu. Loulie artık onun Yousef olduğundan emindi. Tıpkı dinlerken olduğu gibi hikaye anlatırken de prensin gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. Dahası hikaye bitene kadar kendini ne kadar kaptırdığını fark edememiş, bir an için kamp ateşinin etrafında masal dinleyen bir çocuk gibi hissetmişti. Ama elbette kamp ateşi yoktu ve fantastik efsane zararsız bir masal değil, onu muhtemelen ölüme gönderecek bir hikayeydi.

Kızgın gözlerini sultana dikti. “Bu efsanevi lambanın varlığına inanmamı mı bekliyorsunuz?”

Sultan, bir dizi kadim görünen tozlu parşömen rulosunu açmaya başlayan Hakim’e baktı. Papirüs lekeliydi, yıllar kelimeleri soldürmüştü. Loulie yatık harfler ve tarihlerin altında imzayı gördü.

Elif, mim, ye ve ra...*

Amir.

Sultan belgeleri işaret etti. “Bunlar krallığımızda bulunan belgeler. Amir, köle ettiği cini yazmış. Dahası cinin kendisi için büyülediği nesneleri ve lambanın gömülüşünü de kayda geçirmiş. En önemlisi Kumdenizi’ne giriş yollarını belirtmiş. Yolu var al-Nazari. Kumun altına inen mağaralar ve dalgaların arasında gizlenen yollar.”

“Başkaları lambanın yerini bulamadıysa, *benim* bulacağımı nereden çıkarıyorsunuz?” Kağıtlara bakarken Loulie’nin nefesi daralıyordu. Bir keresinde Kumdenizi’ne bakmış, ama asla adımını atmamıştı. Orası dönüşü olmayan ülkeydi. Bir zamanlar oradan çıkan Qadir bile yaklaşmak istememişti.

“Onlar kadim emanet toplayıcısı değildi,” dedi sultan. “Sen farklısın.”

“Neden ben?” diye üsteledi Loulie. “Neden oğlunuz Prens Omar değil?” Büyük prene bakıp kaşlarını çatı. Sultan Mazen’in üzerine eğilirken son bakışmaları ve genç adamın gözlerindeki öfke hâlâ aklındaydı. Birden sultanın Omar’a yaralanıp yaralanmadığını *hiç* sormadığını hatırladı.

“Oğlum izci değil, avcı.” Yaşlı adam sustuğunda tekinsiz bir ağırlık adeta duman gibi her yanlarını sarıyordu. Loulie, kötü bir rüya gibi *bu* ağırlıktan kurtulmak istiyordu. “Omar,” diyen sultan oğluna dönünce Omar boyun eğdi. “Sorumluluktan kaçmaması için tüccara eşlik edeceksin.”

“Ne?”

* Arap harfleri. (ç.n.)

Prensle aynı anda sormuşlardı.

“Bir fedain olduğunu duydum al-Nazari. Oğlumu ek bir güvenlik olarak düşün.”

Omar huzursuzca kıpırdanıp suratını astı. “Ama *abba*, haramilerim...”

“Onlarla ilgili planlarını ben yürütürüm,” dedi sultan, itiraz kabul etmeyen buz gibi bir sesle.

Çenesini sıkkan Omar’ın yüz kasları neredeyse hiç oynamamıştı, ama Loulie gözü korkutulacak kadın değildi. Şantaj yapılması yeterince kötüyken şimdi Kırk Haramiler Kralı’yla... bir *cin katiliyle* sefere çıkmaya mı zorlanıyordu?

“Başka fedaiye ihtiyacım yok.”

Sultan başını iki yana salladı. “Konu kapanmıştır.”

“Bana güvenmiyor musunuz?”

Sultan dalga geçercesine gülümsedi. “Komplocu bir tüccar kadına güvenmek? Hiç sanmıyorum.” Sonra öne eğildi. “Sakın unutma al-Nazari. Sen bir suçlusun. Seni Çukur’a atarabilir, özgürlüğünü elinden alabilir, boynuna ilmeği geçirebilirdim.”

Loulie titriyordu. Korkudan. Öfkeden. Çünkü sultanın yalan söylemediğini biliyordu. Adam karılarını soğukkanlılıkla öldürürken henüz doğmamıştı bile, ama anlatılanları biliyordu. Dahası daha küçük suçlar için insanları Çukur’a hapsedtiğini kendi gözleriyle görmüştü.

Hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Sultan dudaklarında belli belirsiz bir sırıtışla geri kaykıldı. “Bir uyarı daha. Sakın lambayı çalmayı aklından geçirme.

Cin, *benim* atalarımın esiri. Sihri kullanamazsın.”

Kibirli piç.

Kelimeler dudaklarında şekillenmeden Loulie dilini ısırıldı.

“*Abba*,” diye araya girdi Mazen halsizce. “Amir lambayı, güç gözlerini kör ettiği için Kumdenizi’ne attı. Bence geri almak hiç akıl işi...”

“Sus evlat.” Tokattan farksız bu sözle prens hemen sustu. “Yozlaştıran güç değil, niyettir,” diye ekledi sultan. “Ve benim niyetim çok temiz.”

“Ya?” Loulie kendini zorlayarak adamın gözlerinin içine baktı. Bir katilin bir cin köleyle ne işi olabilirdi ki?

“Cinler yıllardır topraklarımızda adeta bir veba gibi. Av-cılar yetersiz kalıyor. Cinler hâlâ varlığını sürdürüyor ve on-ları Kumdenizi’nden kazıp çıkaramıyoruz. Hayır. Ama on-lardan kurtulmamız lazım. Ailemi benden çalmalarına izin veremem.” Gözleri Mazen’e kayınca, oğlu solgun bakışları-nı kaçırdı. “Bu sihir sayesinde sonlarını getirecek güce ka-vuşacağım.”

Ah.

Loulie titremesin diye ellerini kucağında kenetledi.

“Sihri sihirle yenmek,” dedi Hakim usulca. “Cinlere karşı bir cin.”

Loulie nefes almakta zorlanıyordu. *Qadir*, diye düşündü. *Qadir’i öldürecek.*

“Basit bir cin değil, yedi cin padişahlarından biri,” diye doğruladı sultan. Sonra duygusuz bakışlarını Loulie’ye çevir-di. “Görüyor musun al-Nazari? Bu adil bir amaç.”

Ve bir katliama neden olacak.

“Ne diyorsun?” Sultan kapkara gözlerini gözlerine dikmişti. “Emaneti bulup kahraman mı olacaksın? Yoksa bir suçlu gibi kaçıp ardından yasını tutacak kimsesi olmayanlar gibi çölde ölüp gidecek misin?”

Loulie tam da bu senaryodan kaçmak için siyasetten uzak durmuştu. Başkasının oyununda piyon olmayı hiç istememişti. O paralı bir asker değil, bir gezgindi. Oysa orada otururken başka çaresi yoktu. Hayatında ilk kez, pes etmeye zorlanıyordu.

“İsteğinizi kabul ediyorum,” diyerek utançla başını eğdi. “Lambanızı bulacağım.”

Sultanın gözlerindeki zafer kıvılcımlarını görmedi. Görmek istemiyordu.

Yaşlı adam sarayda kalması için ısrar etti. Birkaç gün detayları konuşmaları gerekecekti ve sefere hazırlanmasına yardım edecekti.

Loulie dinlemekte zorlanıyordu. Bir akbaba gibi üstünden gölgesini düşürmeyecek Prens Omar’la seyahat ederken insan kılığında dolaşmak zorunda kalmaktan başka çaresi olmayan Qadir’i düşündü. Çöldeki yolculuğu, geçmek zorunda oldukları şehirleri ve vahaları düşündü. Ama daha çok Kumdenizi’ni ve içindeki emaneti düşündü. O emaneti bir şekilde bulması gerekiyordu.

Çekilebileceği söylendiğinde orman düşmanca görünüyordu. Nereye baksa yapraklarda ışıldayan gümüş kanı görüyordu. Çimler ve pencereler sanki çiy damlalarıyla süslenmişti.

O çıkarken sultanla oğulları başka bir konuyu tartışmaya geçmişti.

“Söylediğim şeyi bulabildin mi?”

“Bütün divanı aradım sultanım,” dedi Omar. “Burada değil.”

“Emin misin?”

Kısa bir sessizlik oldu. “Evet.”

Loulie’nin aklı başka yerdeydi. Şimdiki zaman için vakti yoktu. Hem kendisi hem de Qadir ölümle burun burunayken başka bir şey düşünemiyordu.

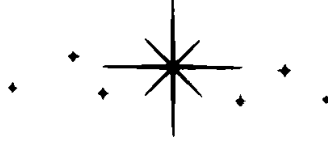
Kendini zorlayarak ciğerlerini havayla doldurdu.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Odadan çıkarken başını dikti.

Ben Gece Taciri Loulie al-Nazari, kendi kaderimin efendisiyim.

14

MAZEN

Gölge cin olayından önce Mazen karanlıktan hiç korkmazdı. Şimdi gaz lambasını yakmadan uyuyamıyor, lamba bile korkularını tam olarak dindirmiyordu. Işığın kendisi gölgelere neden olurken nasıl korkmazdı? Yine de kabuslardan uyandığında ışık içini rahatlatıyordu.

Hep aynı kabusu görüyordu. Omar her seferinde bıçağını kaldırmış onu kovalıyordu. Mazen bıçaklandığında bazen bir şeyler hatırlıyordu. Ölen bir adamın dudaklarındaki gümüş kan, çölde at süren siyah kıyafetli suikastçılar, yanaklarına gümüş kanın bulandığı Omar'ın gülümsemesi...

Her seferinde buz gibi tere batmış halde uyanıyor, nefes almaya çalışırken üstündeki yorganı atıyor, sonra kendine nerede olduğunu hatırlatıyordu.

Buradasın. Sen sensin.

Ama uyandığında bu kelimelerle rahatlarsa da kabuslar bitmiyordu.

Bazen duvarlara baktığında, cinin beyaz gözlü gölgesinin kendisine sırtarak baktığını görüyordu. *Önemsiz*, diye mırıldanıyordu cin. Ama gözünü kırptığı anda gölge kayboluyor, bunun üzerine mahmur zihninin oynadığı oyunlara hayıflanıyordu.

Tacirin sarayda geçirdiği üçüncü günde Mazen bitkindi. Yarasının ağrısından tükenmiş hissediyordu. En azından ağrısının uyuşuk bir zonklamaya dönüşmesine minnettardı, buna rağmen kahvaltı için yataktan kalkmak büyük güç sarf etmesine neden oluyordu. Günlerdir sultanın aklını başına getirmeye çalışıyordu ve vazgeçmeye niyeti yoktu.

Özenle giyinip odasından çıkarken gözleri yorgun olsa da kararlıydı. Bahçeden geçerken beyaz gül tarhına çömelmiş Gece Taciri'ni fark edince durdu. Genç kadın, kendisine hakaret etmiş gibi güneşe kızgın gözlerle bakıyordu.

Mazen onun çok güzel olduğunu düşündü.

Şu suçluyu düşünmekten gerçekten vazgeçmen gerekiyor, diye azarladı iç sesi.

Ama elinde değildi. İşte Medine'nin ele avuca sığmayan efsanesi Gece Taciri buradaydı! O hayat bulan bir hikayeydi. Ve hayatını iki kez kurtarmıştı. Bu bile ona sevgi beslemesi için yeterliydi.

Ne yazık ki genç kadın aynı duyguları paylaşmıyordu. Mazen'i gördüğü anda kaşları çatıldı. "Ya seyit."

"Gece Taciri. Kahvaltıya geliyor musun?"

Tacir çenesini havaya dikti. "Hayır."

Bu şaşırtıcı değildi. Sultan onu sarayda kaldığı iki gün bo-

yunca sayısız etkinliğe katılmaya zorlamıştı. Sarayda olmanın her anından nefret ettiği açıktı.

Mazen gülümsemeye çalıştı. “Ah.” Ardından rahatsız edici bir sessizlik geldi, ama genç kadın arkasını döndüğünde hemen genzini temizleyerek ekledi. “Güzel bir gün, değil mi?”

“Hiç değil. Gelecekte korkarken günün keyfini çıkarmak imkansız.”

Mazen yutkundu. “Üzgünüm,” diye mırıldandı düşünmeden. “Sefer nedeniyle, babam yüzünden, gölge cin...”

Başını kaldırıp baktığında tacirin yüzünde tuhaf bir ifade vardı. “Gölge cin için niye üzgünsün?”

Çünkü ağabeyim onu öldürmediği için sen zarar gördün. Ben. İkimiz.

Karşılık gelmeyince genç kadın konuyu değiştirdi. “Pekala, sana Prens Mazen demem gerekiyor o zaman? Yoksa?..” Kaşlarını kaldırdı.

“Mazen. Yousef, başka zamanlar için ayrı bir kimlik.” Ağırlığını diğer ayağına verirken biraz düşünen prens bir soru sormaya karar verdi. “Ama bunun gerçek adım olmadığını biliyordun, değil mi? Bu yüzden beni takip ettin.”

Tacirin şaşkınlığının tek belirtisi gözlerini yavaşça kırpması oldu. “Bir cin seni avlamayı dert edinmişti. Basit bir katip olmadığın belliydi.”

Kelimeler, sessiz bir suçlama gibi aralarında asılı kaldı.

Oysa tek yalan söyleyen Mazen değildi. “Peki sen?” dedi. “Ben sana nasıl hitap etmeliyim?”

Loulie mi, yoksa Layla mı?

Tacirin dudakları h        . “Loulie. Layla, başka zamanlar için ayrı bir kimlik.” Sonra arkasını döndü.

Mazen hayretle bakakalmıştı. Teredd  tl  yd  . Daha çok soru sorarsa onu elinden kaçıracak mıydı? Sultanla konuşmaktan hoşlanmadığı açıktı, ama belki kendisiyle konuşurdu? Temkinli adımlarla g  l yatağından çıkıp yanına çömeldi. “Hakkında anlatılanlar... Gece Taciri Loulie al-Nazari’yle ilgili hikayeler... doğru mu?”

Genç kadın omuz silkti. “Ne anlattıklarına ba  lı. Mesela sihir kullanarak bir hamlede bir grup kötü şöhretli haraminin hakkından gelmedim. *Ama* bir keresinde saklandıkları yeri ateşe verip   aldıklarını kurtarmaya çalışırken kendi kendilerini mahvetmelerine neden olmuşumdur.” Gözlerinde keyifli kıvılcımlar çakıyordu. “Peki ya sen Prens?” Hafifçe dönüp pas rengi gözlerini gözlerine dikti. “A  abeyinle ilgili bir sürü hikaye anlatılıyor, ama sen adeta bir gizemsin. Bir hikayecinin oğlusun, kendin de hikayecisin, ama hakkında anlatılan tek bir hikaye yok.”

Basit bir gözlem olmasına rağmen bu sözler bütün ağırlığıyla Mazen’in omuzlarına binmişti. “Evet. Saraya hapsolmuş bir prensle ilgili pek hikaye yok.”

“Buradan ayrılamıyor musun?”

“Yanımda heyet olmadan çıkamam,” diyen Mazen halsizce güldü. “Her saraydan çıkışım bir geçit alayına dönüşüyor.”

“O yüzden Yousef oldun.” Tacir   attı  ı kaşlarıyla hâlâ onu s  z  yordu.

Mazen genç kadınının sesinde herhangi bir yargı olmadığının

farkındaydı. Bilakis gerçekleri söylüyordu. “Doğrusunu istersen, seninle tanışmadan önce çarşıdaki adamlardan biriydim. Kimliğimi ilk merak eden sen oldun.” Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Yakın zamanda tekrar çıkabileceğimden emin değilim, ama bir süreliğine bile olsa kurmaca bir hayat yaşamak hoştu.”

Loulie hemen cevap vermedi. Ardından soğuk bir mırıltıyla konuştu. “Seni anlıyorum. Şöhret baş ağrıtabiliyor. Baksana, ölümcül bir sefere göndermek üzere birine şantaj malzemesi olarak bile kullanılabilir.”

Mazen irkildi. Bu iğneli sözlerin kendisine yönelik olmadığını bilse de babasının zalimliği konusunda kendisini daha az sorumlu hissetmiyordu. Bir cevap vermek için bocalıyordu ki omzunda bir el hissedince tekrar irkildi.

Omar arkalarında durmuş, tembel bir gülümsemeyle manzarayı seyrediyordu. “Selam Mazen.” Sonra Loulie’ye baktı. “Gece Taciri,” derken sesi buz gibiydi.

Loulie’nin yüz ifadesi de kaskatı kesildi. “Veliaht prens.”

“Her zamanki gibi seni görmek büyük zevk. Umarım kardeşimi senden çalmama üzülmezsin.”

Mazen kaşlarını çattı. Neydi bu şimdi? Kahvaltıya geç kalmadığı kesindi.

“Lafı bile olmaz,” diyen genç kadın gül yatağında ayağa kalkıp cübbesini silkeledi. Gün ışığında bahçeyle tezat oluşturuyor, parlak renkli çiçekler arasında bir gece yaması gibi görünüyordu. Yine de kendine has özgüveninden hiç taviz vermiyordu. Bu saraydan... gideceği seferden çok daha *iyisini* hak eden birinin özgüveniydi bu...

Mazen iç çekerek Omar'ın kendisini sürüklemesine sinirle izin verdi.

Bir süre yürüdükten sonra Gece Taciri arkalarından seslendi. "Merak ediyordum da Veliaht Prens... şu siyah bıçakları... nereden aldınız? Gölge bir cini bile cisimleştirmeyi başardılar."

Rüyasındaki siyah bıçağı hatırlayan Mazen irkildi. Daha önce aklına gelmemişti, ama ağabeyinin bıçakları *gerçekten* de tuhaftı, öyle değil mi?

"Seninkilerden farkı yok. Cinlerin büyülediği bir silah işte." Omar omzunun üstünden bakıp gülümsedi. Kardeşleri çapkın çapkın gülümsediğini söylerdi, ama Loulie etkilenmişse benzemiyordu. "Merak etme. Gerekirse seni korumak için bıçaklarımı kullanırım."

Genç kadın göz devirip arkasını döndü ve tek kelime etmeden koyu renkli cübbesini dalgalandırarak uzaklaştı. Mazen onunla gitmeyi çok isterdi. Tam olarak özgür değildi, ama babası bulmadan önce Loulie özgür bir kadın olarak çöllerde dolaşıyor, omuzlarında kraliyetin ağırlığı olmadan dilediği gibi yaşıyordu.

"Çok tatlı biri," dedi Omar, Mazen'i yürümeye davet ederek.

En azından senden daha iyi biri, diye geçirdi içinden Mazen.

Omar'ı avlu koridorlarından birinde takip edip basit bir ahşap kapının önüne geldi. Daha içeri girmeden, buranın depo odası olduğunu biliyordu, çünkü kapının üstüne parşömene yazılmış bir envanter listesi asılmıştı. Daha buraya neden geldiklerini sormasına kalmadan Omar onu içeri çekti.

Oda temizlik malzemeleri ve tozlu eski mobilyalarla doluydu. Masada oturan iki hizmetkar satranç oynuyordu. Omar'ı görünce hemen ayağa fırlayıp prensin emriyle telaşla odadan çıktılar.

Baş başa kaldıklarında sandalyelerden birine çöken Omar gülümsedi. "Biraz sessizlik iyi gelir."

"Burada konuşmamızın bir nedeni var mı?"

"Bir odaya ihtiyacım vardı ve casus hizmetkarlarıyla dolu olmayan en yakın oda buydu."

Mazen pencere pervazına tünedi. *Yardıma ihtiyacım olursa kolayca seslenirim*, diye düşünüyordu. Ama koridor günün bu saatinde boştu. Omar'ı biraz olsun tanıyorsa, mutlaka bunu de hesaba katmış olmalıydı.

"Bana bir iyilik borcun olduğunu hatırlıyorsun, değil mi Mazen?" Belindeki keseden altın renkli bir şey çıkardığında ağabeyinin gözleri çakmak çakmaktı. "Borcunu ödeyebileceğin bir yol buldum," diyerek nesneyi ona attı.

Mazen yere düşmesine ramak kala öne eğilerek yakaladığı şeye baktı. Göz alan ışıltılarıyla mücevherlerle bezenmiş altın bilezik fazlasıyla gösterişliydi. "Bana hediye mi aldın? Hiç gerek yoktu Omar," diye gülümserken şaşkınlığını gizlemeyi umuyordu.

"Ah, evet aldım," diyen ağabeyi bu sefer kesesinden... yine aynı bileziği çıkardı.

Mazen taklide temkinli gözlerle bakıyordu. "Mücevherleri zevksiz bulduğunu sanıyordum."

Omar kıkırdadı. "Zevksiz olmaktan ziyade sıkıcı," dedik-

ten sonra kuşağındaki bıçaklardan birini çekip Mazen’e uzattı. “Bilezikteki taşlardan birini kanınla doldur,” dedi. Kardeşinin gayriihtiyari irkildiğini görünce bıçağını salladı. “İyi bir nedeni olduğundan emin olabilirsiniz.”

“Eh, açıkla o zaman. Bilmediğim bir şey için kendimi kesmeyeceğim.”

Omar iç çekerek bıçağı masaya bıraktı. “Peki, tamam. Açıklama mı istiyorsun?” İkinci bileziği havaya kaldırdı. “Bunu bileğine tak.”

“Ama ben...”

“Dediğimi yap Mazen.”

Mazen, ağabeyinin attığı bileziği havada kaptı ve küçük bir tereddüdün ardından sol bileğine taktı. Hemen ardından gelen his, hayatında yaşadığı en tuhaf histi. İçinde bir şeyler yer değiştirmiş gibi dengesiz hissediyordu. Başı dönmeye başlamıştı, üstelik bedeni buz gibi olmuştu, fazlasıyla büyük hissediyor, tuhaf bir şekilde derisini kazıyana kadar kaşınmak istiyordu. Dahası görüşü keskinleşmişti. Odadaki her şey daha canlı görünüyordu.

“Bu ne?” derken kendi sesiyle donakaldı, çünkü kendi sesi değildi. Tınısı daha gürdü, kelimeler sanki dilinde ağırlaşıyordu. “Omar, bu...” birden sustu. Odanın köşesine sıkıştırılmış aynada kendini görmüştü. Başını çevirdi, sonra tekrar baktı. Görüntü değişmemişti.

Omar bin Malik, şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle aynadan kendisine bakıyordu.

Mazen artık ağabeyinin olan yüzüne dokunduğunda nefesi-

ni tuttu. Başta bir şey demeden değişen yansımasına bakarak anlamaya çalıştı. Hemen ardından keskin ve vahşi bir paniğe teslim olduğunu fark edince bileziği çıkardığı gibi minderlerin üstüne fırlattı.

Aynaya tekrar baktığında yine kendisiydi. İnleyerek yüzünü sıvazladı.

Omar ise kıkırdayacak kadar pervasızdı. “Melodramatik tepkilerin her zaman eğlenceli olmayı başarıyor.”

Mazen ona ters ters baktı. “Neydi *bu*? Sihir mi? Bunlar emanet mi?” Gece Taciri’nin emanetlerle dolu çantasını hatırlamıştı. “Yoksa tüccardan mı çaldın?”

Ağabeyi dilini şaklattı. “Ben sadece başka şekilde elde edemeyeceğim şeyleri çalarım. Sihirli nesneleri toplayan sadece Gece Taciri değil.”

Mazen bunu biliyordu. Babasının, çölde dolaşan avcı ve gezginlerin *bağışladığı* küçük bir emanet koleksiyonuna sahipti. Elbette sultan hepsine yüklü altın öderdi, ama emanetlerin ona teslim edilmesinin gerçek nedeni insanların korkmasıydı, çünkü sultanın bilgisi olmadan bunlara sahip oldukları anlaşılırsa başlarına gelecekleri biliyorlardı. Neyse ki bu her gün yaşanan bir sorun değildi. Sonuçta emanetler son derece nadirdi.

Omar bir çocuğu sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi ağır ağır konuşmaya devam etti. “Bu bilezikler çok özel. Cin padişahının Amir için büyülediği lambayı hatırlıyor musun? İşte bunları da o cinin ta kendisi yapmış. Amir’in parşömen tomarları kadar kadim.”

Mazen bileziklerden birini alıp hayranlıkla parmağını mücevherler üstünde dolaştırdı. “Yani aile yadigarı mı?”

“Dört yüz yıldır bizde. Hazineye toza gömülmüşlerdi, o yüzden kayıp olduklarının anlaşılacağını sanmam.” Omar öne eğildi. “Gördüğün gibi, birini kendi kanımla besledim. Aldatmacayı tamamlamak için senin de diğerini kanınla beslemen gerekiyor.”

Mazen’in midesi düğümlendi. “Aldatmaca?”

Ağabeyi gülümsedi. “Yer değiştireceğiz, Mazen.”

Elindeki bilezik yere yuvarlandı. “Ama babam tacire senin eşlik etmeni istiyor...”

“Sorun da bu zaten. Haramilerimle önemli bir harekate hazırlanıyorum ve başında olmam gerekiyor.” Omar dirseklerini dizlerine dayayıp öne eğildi. “Heyecanlanırsın sanıyordum. Hep çölde dolaşmak istemez miydin? Artık hayalini gerçekleştirebilirsin.”

Mazen kendisini aşağılayan kahkahasını yuttu. Çocukken hep annesinin kahramanlar, sihir ve fantastik yaratıklarla dolu hikayelerindeki gibi maceralar yaşamayı hayal etmişti, ama o hayaller eskide kalmıştı. “Böyle bir macera istememiştim.”

Omar kaşlarını çattı. “Sırrını sakladım, *akhi*. Dahası hayatını kurtardım. Bana borçlusun. Yoksa...” Gözleri parladı. “Sultana cinin gölgeni nasıl ele geçirdiğini açıklamamı mı istersin?”

Mazen’in yüreği ağzındaydı.

Gölge cini buraya getiren sendin. Onu sen kışkırttın!

Yine de dilini tuttu. Bunları söylemeyi göze alamazdı.

Sultan'ın Omar'la ilgili hayal kırıklığının kendisine öfke olarak yansıyacağından emindi.

Öte yandan Omar'ın isteği... imkansızdı.

“Bıçak kullanmayı bile bilmiyorum. Senmişim gibi davranmam.”

Omar, kardeşini irkiltme pahasına gülümseyerek bıçağını masaya sapladı. “Korkma. En iyi haramim Aisha'yı seninle birlikte göndereceğim. Bütün haramilerim gerçek kimliğini bilecek. Sorun çıktığında sen karışma. Aisha halleder.”

Mazen, Omar'ı avluda pelerinli bir kadınla gördüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Oysa üstünden daha bir hafta bile geçmemişti.

“Ne diyorsun Mazen?” diyen Omar başını yana eğdi.

Mazen gergin bir kahkaha attı. Aslında yarım bir kahkahaydı ve daha çok imdat çılgılığını andırıyordu.

Annesi ölmeden önce Medine dışındaki dünyanın sihirli olduğunu düşünürdü. Annesi bu dünyanın hayat, ışık ve sonsuz olasılıklarla dolu olduğu izlenimini yaratmıştı. Sonra hikayelerindeki yaratıklardan biri tarafından öldürülünce sihir kaybolmuştu.

Yine de...

Özgür topraklarda ölüm, altın kafeste yaşamaktan yeğdir.

Loulie al-Nazari'ye kendinden başka... efsanevi bir hikayecinin aşırı korunan oğlundan başka biri olarak yaşamaktan hoşlandığını söylemişti

İşte Medine'den ayrılma şansı ayağına gelmişti. Tek ve tehlikeli bir şanstı bu. Hem ilk kez başka biriymiş gibi davranmayacaktı.

“Peki,” diyerek ağabeyinin gözlerine baktı. “Macerana ben gideceğim.”

15

LOULIE

“Gerçekten bir kadeh içkiye daha ihtiyacın var mı?” Dahlia bint Adnan şarap şişesini, taverna bankosunda oturmuş başına diktiği kadehini sallayan Loulie’den uzaklaştırdı.

“Hayır,” diye surat astı Loulie. “Ama bir kadeh daha içmek istiyorum.”

Tavernacı kadın şişeyi arkasındaki rafa kaldırırken iç çekti. “Bir kadeh daha içersen yarın geçit töreninde atından düşersin. Öyle bir şey olsun istemezsin, değil mi? Sultanın hakkında düşündüklerini umursamayabilirsin, ama yarın önemli.”

Loulie kaşlarını çattı. “İstedğini düşünsün. Benim için şölen düzenlemesinden nefret ediyorum. Şu halime *bak*, Dahlia!” Korkunç bir şekilde parıldayan fistanının yakasını çekiştirirken ekledi. “Bu akşam bunu giymek zorunda bırakıldığım için yaşadığım utancı düşünsene. Hepsi bu değil! Bir de Prens Omar’ın kolunda yürürken bunu giymek zorundayım.”

Prens Omar bütün akşam kibirli gülümsemesiyle onu divanda dolaştırmış, tanışmayı hiç istemediği konuklarla tanıştırmıştı. Asiller onu sergilenen bir hazine gibi karşılamış, kaşlarını oynatarak elbisesine övgüler düzmüştü. Loulie hepsinden nefret etmişti. Gece sonunda asillerden kaçmak, sultandan rezil bir yolculuk öncesinde son gecesini Dahlia'nın tavernasında geçirme izni kapabilmiş olmak biraz olsun içini rahatlatıyordu.

“Şu söylediklerine bak. Hiç Gece Taciri'ne yakışıyor mu?”

Loulie boş ve acı bir kahkaha attı. “Tanıdığın Gece Taciri artık yok. Artık çok ünlüyüm.” Boş kadehine gözlerini dikmek, öfke gözyaşlarını tutmanın tek yoluydu.

Dahlia'yla dertleşerek ne yapıyordu ki? Daha önce onun önünde asla kontrolü elden bırakmamış, asla zaaflarını göstermemişti. Tavernacı kadın cömert bir ev sahibesi ve kurnaz bir sırdaş olabilirdi, ama Loulie her zaman duygusal hayatını ondan saklamaya dikkat etmişti. Birine karşı ne kadar az kırılgan olursa, onu o kadar kolay terk edebilirdi.

Bu yüzden Ahmed'le bile...

Homurdanarak düşünceleri aklından kovdu.

Gardımı indirdiğim anda aklıma geliveren adama lanetler olsun.

Sonra Dahlia'nın kaldırdığı kaşlarını görmezden gelip daha önemli meselelere odaklandı. Ne zamandır Qadir'in nerede olduğunu merak ediyordu. Divanda yardım etmiş olsa da üç gün önce Gece Pazarı'nda ayrıldıklarından beri ortalıkta yoktu.

“Kişi, başkalarıyla nasıl ilişki kurduğuyla değerlendirilir,” dedi Dahlia, başka bir şişeyi rafa yerleştirirken. Uyuyamadığında şişeleri bezle silmeyi alışkanlık haline getirmişti. Normalde bu saatte bütün masalar dolu olur, müdavimler şarap ve atıştırmalık paylaşırdı, ama yeraltı pazarı olayından sonra Dahlia’nın bütün müşterileri ayağını mekândan çekmişti. Muhtemelen baskından sonra biraz ortalıktan kaybolmaya karar vermişlerdi.

“Gece Taciri, kibirli *asillerle* ilişki kurmaz.” Loulie kadehini bankoya çarptı. Bir kere çarpmak yetmeyince, birkaç kere daha tekrarladı, çünkü kendisini daha iyi hissettiriyordu.

Dahlia inledi. “Of Tanrı aşkına...”

O anda tavernanın ön kapısı açılıp bir adam içeri girince Loulie hemen dönüp baktı. Sultanın askerlerinden biri olabileceğini düşünmüştü, ama gelen asker değildi.

Umursamaz görkemiyle Qadir karşılarında duruyordu. Bir kaşını kaldırarak “Bu zavallı ayyaş da kim?” diye sordu.

Dahlia sırttı. “Bilmiyorum, ama her an kapı önüne koyabilirim.”

Loulie sırtını dikleştirdi, ama ani hareketiyle birden dünya bulanınca dengesini kaybetmemek için önce bankoya tutunmak zorunda kaldı, sonra da Qadir’e odaklandı. “Nerelerdeydin?”

Cin yanındaki tabureye geçerken iç çekti. “Sana da gönülden selamlar olsun.” Elbiseyi görünce gözleri adeta buz kesilmişti.

“Sultanın hediyesi,” dedi Loulie. “Müşterilerin seveceğinden eminim. Gözlerini benden alamayacaklar.”

“Tam da bu yüzden elbiseyi yakmam daha iyi olur,” diye karşılık verdi Qadir.

Dahlia kıkırdıyordu. Tabii Qadir’in bir parmak şaklatmasıyla elbiseyi yakabileceğini bilemezdi. Son şişeyi de rafa yerleştirdikten sonra elleri belinde dönüp baktı. “İkiniz baş başa konuşun. İşiniz bitince fenerleri söndürürsünüz.”

Qadir başını eğdi. “*Tesbahin al-hayır.*”

Dahlia’nın cevabı esnemek oldu, ardından merdivenlere yönelip ikisini yalnız bıraktı. Loulie adamın boynuna sarılıp omzunda ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Bir süre bekledikten sonra tekrar sordu. “Nerelerdeydin?”

“Uzaktan izliyordum. Seferden haberim var.”

Loulie gezdiği odalarda yanan fenerleri düşündü. Qadir istese fenerlerin ateşinden onu gözleyebilirdi. Ateş sihri sonuçta cinin güçlü yeteneği idi. Zaten bir kertenkeleye dönüşmek dışında başka sihir gücü yoktu.

“Eee, ne düşünüyorsun?” diyerek dalgın bir şekilde kupayı ellerinin arasında çevirdi. “Şu efsane ve lamba hakkında?” Sonra cine baktı. “Sonrasında olacaklar hakkında?”

Qadir ahşap bankoda bir kez daha çeviremesin diye kadehi önünden aldı. “Taşa yazılmamış bir geleceği dert etmek faydasız. Lambaya gelince... pusulaya nerede olduğunu sormayı denedin mi?”

Loulie iç çekerek çenesini bankoya dayadı. “Lamba gerçek. Hem sikkeye *hem de* pusulaya sordum.”

“O zaman bulabilirsin.”

* (Ar.) İyi geceler / Hayırlara uyan. (ç.n.)

“Lambaya hapsolmuş bir cini sultana vermemi hiç mi dert etmiyorsun?” Loulie kısa bir es verdi. “Lamba hakkında bir şey biliyor musun?”

“Ben mi?” Qadir omuz silkti. “Hiçbir şey bilmiyorum. O kadar uzun zaman önce henüz insanların dünyasında değildim. Ama sultanın hikayesinde en ufak bir gerçeklik kırıntısı varsa, aradığı cin bir ifrit olmalı.” Loulie’nin şaşkınlığını görünce dudaklarını büzdü. “Ülkemizde yedi cin padişahına ifrit deriz. Farklı sihir yeteneklerini kullanacak kadar güçlü ateşten varlıklara bahşedilen bir unvan.”

Ifrit.

Kelime, uğursuz cin padişahı unvanından bile daha güçlüydü.

“Daha önce bana niye ifritlerden bahsetmedin?”

Cin yine omuz silkti. “Hiç karşılaşmadık, üstelik kimse bu topraklarda bu kelimeyi kullanmıyor. *Cin padişahı* unvanı pek doğru olmayabilir, ama tarih dersine gerek bırakmıyor.”

Bu dünyaya gelen bütün cinlerin tek bir sihirde usta oldukları doğrudu. Örneğin gölge cin gibi rakipler, sadece tek bir element üzerinden dünyayı manipüle edebiliyordu. Cinler nadirdi ve sözüm ona cin padişahları birer efsaneydi. Qadir’in bu kavramı daha önce gündeme getirmemiş olması şaşırtıcı değildi.

“Haklısın.” Loulie iç çekti. “Pekala... Diyelim ki bu çok güçlü ifriti bulduk... Öylece sultana mı teslim edeceğiz?”

“Öylece teslim etmek de nereden çıktı?” Qadir başını en yakınındaki fenere yaklaştırdığında içindeki alev titreşerek

söndü. Hemen ardından diğer fenerler de söndü. Cinin gözlerinde altın ve kırmızı renklerde kıvılcımlar oynayıyordu. “Sultanın katakulliyeye getirilecek bir müşteri olduğunu düşün.”

Taşa yazılmamış bir geleceği derin etmek faydasız.

Belki Qadir bir konuda haklıydı. Düşünmek şimdiye kadar başarı getirmemişti.

“Yani düşünmeden atla diyorsun? Büyük sorumsuzluk.”

Qadir elini bankoya yerleştirdi. “Kötülük kanıma işlemiş.”

Loulie dokunduğunda cinin sıcak elinden zevk aldığını hissediyordu. Çakırkeyifti ve bunun tek nedeni Qadir’in geri gelmiş olması ve yanında oturmasıydı. O yokken gardını indirmemeye çalışmak çok zor olmuş, sefere çıktıklarında cine ne olacağını düşünerek üç gece boyunca endişelenmişti.

Her zamanki gibi Qadir düşüncelerini yüzünden okuyabiliyordu. “Korkusuz Gece Taciri’ni daha sefer başlamadan böylesine çaresiz göreceğim hiç aklıma gelmezdi.”

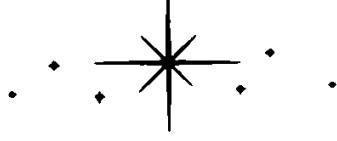
“Lambadaki cin, tehlikede olan tek cin değil,” diyen Loulie gözlerini ona dikti.

“Bana hiç mi güvenmiyorsun? Onca yılı kibirli bir insana yenilmek için yaşamadım.” Qadir bir kaşını havaya kaldırdı. “Dahası zaferi başkalarına teslim ettiğini hiç görmedim.”

Loulie olduğu yerde doğruldu. Cin haklıydı. Medineli olabilirdi, ama kimsenin hizmetçisi değildi. Sultanın, kurmak için dişini tırnağına taktığı hayatı mahvetmesine izin vermemeycekti. “Haklısın,” dedi. “Gece Taciri, karşısındaki sultan bile olsa kendini beğenmiş asillere boyun eğmez.” Sonra ani bir kararlılıkla parmaklarını Qadir’in parmaklarına kenetledi. “Bizi tehdit ettiğine pişman olacak.”

Qadir gülümsedi. “Sonunda hepsi pişman olur.”

16

AISHA

Kuşku uyandıracak kadar sakin bir geceydi.

Böyle akşamlarda sultan genellikle konuklarını ağırlar, saray bahçesi gürültücü ve sinir bozacak derecede meraklı asillerle dolup taşardı. Oysa bu akşam her yer tenhaydı, o yüzden Aisha tereddüt etmeden perdesini açtı ve pervaza tünedi. Ay ve yıldızlar tek izleyicisiydi. Bir fırça alıp boyamaya başladı.

Çoğu gezginin sefer öncesi ritüelleri vardı. Bazıları dua eder ya da sevdikleriyle öpüşürdü. Aisha uzun zamandır bunları yapamıyordu, o yüzden resim çizmekle yetiniyordu.

Yara izlerinin üstüne kınayla desenler çiziyor, kısa bir anlığına bile olsa derin düşüncelere dalma lüksünü kendine bağışlıyordu. Tenine çiçekler çizerken annesinin yumuşacık kına fırçasını hatırladı. Kız kardeşleri kına kuruyana kadar beklemediği için yemek pişirirken, temizlik yaparken ya da tarlada işlenirken kazara deseni bozduğu için onu azarlardı.

Sabırlı olmayı öğreneceğin günü sabırsızlıkla bekliyorum,

diye dalga geçerdi annesi sık sık. *O zaman sabrınla tanınan büyük bir güç olacaksın.*

Şimdi tenine dövmeleler işlerken sabırlıydı. Dikkatliydi. Fırçanın her darbesinin tenine işlenen hatıralar olduğunu hayal ediyordu. Yeni bir halı dokumak için koptuktan sonra tekrar bağlanan ipler gibi... Hatıralar kederden çok kararlılık sağlıyordu.

Kolunu ayışığıma kaldırıp çentikli yaprak ve çiçeklere baktı. Annesi haklı çıkmıştı. Sabır öğrenmesi zor ama gerekli bir dersti. İntikam aceleye gelmeyen bir yolculuktu.

İç çekip kolunu kucağına indirdi.

Bir saat sakın geçti. Son dövmesine rötuşlarını bitirmek üzereydi ki kapının tıklandığını duydu. Anında kaskatı kesildi, ama Samar'ın sesini duyunca rahatladı. "Girebilir miyim Prenses?"

Haramilerin taktığı sinir bozucu lakaplardan biri olan prenseslik unvanı homurdanmasına neden oluyordu. "Bir daha bana prenses dersin gözünü oyarım." Ardından yastıkların üstünde duran tüy hafifliğindeki örtüsünü alıp koluna yaptığı yeni kına dövmesine değdirmemeye dikkat ederek omuzlarına doladı. "Ne istiyorsun?"

Kapı ardına kadar açıldığında pembe yanaklı bir adam yuvarlanırcasına içeri girdi.

Aisha hemen duvardaki yeni bilediği şemşirini çekip göğsüne doğrulttuğunda genç adam baykuş gibi ona bakakaldı.

Aisha da şaşkındı. "Prens Mazen?"

Hımbıl prens, üzerine fazlasıyla büyük gelen mavili siyahlı

bir cübbe giymişti. Altın rengi gözleri dalgındı. Dahası bir rüyadan uyanıyormuş gibi ona bakarken ağır ağır gözlerini kırptırdı. Genç adamın ardından Samar odaya girdi. Aisha ona ters ters baktı, ama harami sadece omuz silkti. Oysa bu bir eşek şakasıysa, Aisha onu gözünü kırpmadan gebertmeye kararlıydı.

“Ş-şey,” dedi prens usulca. “Özür dilerim. Farkında değilim...” Gözlerinin sade eşyalar üzerinde dolaşması sinir bozucuydu. Zaten görülecek pek bir şey yoktu.

Oda bir han odasından farksızdı; eşyalar sadece bir yatak, basit bir masa ve kıyafetler için bir sandıktan ibaretti. Tek kişisel dokunuş, duvarda asılı duran kına desenleriydi. Ama bunun önemi yoktu. Burası hâlâ *kendi* odasıydı. Prens gelmiş olabilirdi, ama kalmasına izin veremezdi.

“Dışarı.”

Aisha’nın üzerine yürüdüğünü görünce prensin gözleri kocaman açıldı. “Özür dilerim,” dedikten sonra telaşla bileğindeki bilezikle oynadı. “Lütfen açıklamama izin ver...”

Aralarında bir adım kalmıştı ki bileziği fark eden Aisha durdu. Mücevherli bileziği Omar günler önce kardeşiyle sefere çıkması gibi saçma bir istekle geldiğinde göstermişti. Tekrar prensin yüzüne baktı. Genç adamın dudakları tanıdık bir sırtışla kıvrılmıştı. Bu sırtış Prens Mazen’e ait *olamazdı*.

Genç adam abartılı bir şekilde eğilerek selamladıktan sonra bileziği bileğinden çıkardı ve kaşla göz arasında Omar’a dönüştü. Cübbe artık üzerine büyük gelmiyordu ve gözleri eğleniyormuş gibi ışıldıyordu. “Ne diyorsun? Prens Mazen rolüm ikna edici, değil mi?”

Aisha onun sırtısına çatık kaşlarla karşılık verdi. Omar'ı yemeği bittikten... gece yarısından sonra bekliyordu. Ve kılık değiştireceği aklının ucundan bile geçmemişti. Genç adamı omzundan itti. "Gözünü *oymalıydım*."

Samar kapının kenarında güldü. İri yarı adam sırtını duvara dayamış, kollarını siyah tuniğinin üstünde kavuşturmuştu. "Kendini daha iyi hissedeceksen, aynı numarayı bize de yaptı. *Çoğumuz* kandık." Kara gözleri alaycı gülümsemesiyle kırışmıştı. "Şahsım hariç. Yine de tepkini görmek için gözümü kaybetmeyi göze aldım."

Aisha parmağıyla kapıyı gösterdi. "Derhal defolup gitmezsen seni pencereden atarım."

Samar kirpiklerini kırıştırdı. "Her zamanki gibi fazlasıyla duygusal."

Ne var ki adam kapıya uzandığında Aisha kolundaki bir şeyi fark etti. Teninde bir çatlak gibi görünen pürüzlü ve renksiz bir yara vardı. "Bunu hangi cehennemde aldın?"

Samar kafa karışıklığıyla bakakalınca prens başını iki yana salladı. "Dünkü avdan dönerken aptal herifi cin yaraladı."

Harami elini yarasının üzerine yerleştirdi. "Ah, evet. Canavarı öldürdüm, ama o arada yaralandım. En kahraman anım değildi," dedikten sonra mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Aslında prens bu... yüzle geliverdiğinde yaramı sarmak üzereydim. Haliyle ne yaptığımı unuttum."

Aisha kuşkuyla yaraya baktı. "Yara kabuk bağlamadan önce cin kanıyla iyileştirmedin mi?"

Samar iç çekti. "Damarlarımda lağım akmasını tercih ede-

rim. Neyse ki derim kalın, ha? Yaptığımız iş için fazlasıyla uygun.” Odadan çıkarken omzunun üstünden bakarak ekledi. “Omar şu küçük sefere çıkmayı kabul ettiğini söyledi. İyi şanslar küçük harami. Döndüğünde sana övgü şarkıları söyleriz.” Başıyla selam verdikten sonra kapıyı ardından kapattı.

Şemşiri ikizinin yanında duvara asarken Aisha hâlâ kızgındı. “Ne şarkısı? İşe yaramaz bir prensin güvenliğini sağlamak dışında hiçbir şey yapmayacağım.” Omar yastıklara gömülürken o da pencere pervazına dönerek fırçalarıyla kavanozunu kaldırdı.

Prens bir kaşını kaldırmıştı. “Görevinin önemini çok hafife alıyorsun. Hem seni başkumandanın ordusuna aldırırsam beni *bıçaklamakla* tehdit ettin. Seni kardeşimle göndermenin, ikimiz için de daha keyifli bir alternatif olduğunu sanıyordum.”

“Doğru sanmışsın.” Aisha kurumaya başlayan kollarını dizlerinin üzerine yerleştirip pencereden dışarı baktı. Eğik kule odasından bütün şehri... hatta en uzaktaki kenar mahallenin ışıklarını bile görebiliyordu. Dokuz yıl önce o sokaklarda yaşadığını düşünmek şimdi tuhaf geliyordu. Yankesicilik yaparak Omar’dan bir şey çalmayı orada denemişti. Prens kendisini astırabilirdi, ama bunun yerine kırk haramilerinden biri yapmıştı.

“Anlaşılan yemek iyi gitti?”

Omar omuz silkti. “İyiden kastın çileden çıkarmaksa, evet.”

“Her zaman öyle değil mi?”

“Kardeşim için farklı. Asiller, sultana yaranacaklarını düşünerek onu övüp duruyor. Peki ben? Kibirli herifler, çizmelerimi öpmekten daha fazlasını yapmaya korkuyorlar.”

Aisha göz ucuyla bir ışıltı görür gibi oldu. Omar dalgın bir şekilde elindeki bir gümüş parçasıyla oynuyordu. Hilal şeklindeki küpeyi hemen tanıdı. “Onu kardeşine vermeyi unuttun mu? Kılık değiştirmenin önemli bir unsuru değil mi?”

Kaskatı kesilen Omar, parmağını hilalin üzerine kıvırdı. “Benzerliğim fazlasıyla ikna edici. Küpeye ihtiyacı yok.” Konuşurken gözlerinde Aisha’yı huzursuz eden bir umutsuzluk ve kırılganlık vardı.

Bazen küpenin, prenze annesinden kalan yegane eşya olduğunu unutuyordu. Kadın en azından kendi kayıplarının anısına sahipti; oysa prens, onu dünyaya getirirken ölen annesini hiç hatırlamıyordu.

“Evet, yok,” dedi Aisha birkaç saniye sonra. “Medine dışında kimsenin dikkatini çekeceğini sanmıyorum.” Gözleri bileziğe kaydı. “Öte yandan şu şey gözden kaçacak gibi değil. Kimsenin fark etmeyeceğinden emin misin?”

Değişen konuyla prensin çöken omuzları da gözden kaçacak gibi değildi. Genç adam küpeyi kulağına taktı. “Fark etsinler. Kardeşim her zaman ışıltılı takılar takıyor. Bir tane daha takmış, ne önemi var? Öte yandan...” Gözlerinde sessiz bir soru vardı.

“Hayır,” dedi Aisha. “Kılık değiştiren *ben* olmayacağım. Emanete falan ihtiyacım yok.”

“Cini kendi sihriyle öldürmek daha kolay, biliyorsun.”

“Ya bıçakla öldürürüm ya da hiç öldürmem.” Emanet kullanmak —*cin sihri* kullanmak— fikri bile midesinin altüst olmasına neden oluyordu. Siyasetin güç savaşları cehennemi

boyalayabilirdi. Cinleri tanrılar adına değil, intikam için öldürüyordu. Hayatını mahveden sapkın sihirle intikam almaktansa ellerini kesmeyi yeğlerdi.

“Her zamanki gibi inatçısın.” Omar onu sessiz gözlerle süzüyordu.

Aisha bu boş bakışları tanıyordu. Prens birini ölçüp biçerken böyle bakardı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Yoksa burada kalmakla ilgili endişelerin mi var?”

“Asla.” Omar gülümsedi. “Sana sonuna kadar güvenebilirim, öyle değil mi?”

“Elbette.”

“Ölmeyeceğine söz veriyor musun?”

Aisha alaycı bir şekilde nefesini saldı. “Haramiler hayat çalar. Hayatlarının çalınmasına izin vermezler.”

“Güzel dedin.” Bileziği cübbesinin cebine atan Omar ayağa kalktı. “Maalesef ayrılmak zorundayım. Yarın hepiniz ayrılmadan önce kardeşimin hazırlanmasına yardım etmem gerekiyor.” Kısa bir duraksamanın ardından ekledi. “Mazen sırları yüzünden bana borçlu, ama ona göz kulak olursun umarım?”

“Elimden geleni yaparım, ama söz veremem.” Aisha başını pencereye dayayıp iç çekti. “Babanın onu neden saraya hapsedtiğini anlayabiliyorum. Çok kolay bir hedef.”

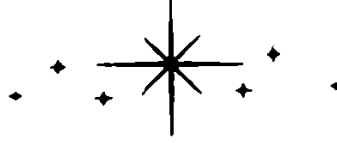
“Tam da bu yüzden onu koruyacağına güveniyorum,” diyen prens sırtıttı. “Sana borçluyum Aisha.”

Aisha önemsemiyormuş gibi elini salladı. Alacaklı olmak ya da kazanmakla hiç ilgilenmemişti.

Omar elini göğsüne götürüp eğildi. “Öyleyse yarın sabah görüşürüz.”

O gittikten sonra Aisha kolundaki yara izlerini kapatan desenlere baktı. Çiçeklerden bir zırh yapmıştı. Geçmişe ağıt yakmaya inanmazdı, ama bugün... bugünü bıçağıyla daha güzel bir hale getirebilirdi.

Şehir, prensin mıntıkasıydı. Onun mıntıkası hep çöl olmuştu. Ve çöle geri dönmek için sabırsızlanıyordu.

MAZEN

Mazen'in macerası henüz başlamamıştı, ama şimdiden bıkmıştı. Ağabeyinin bedeninde koridorlarda yürürken karşılaştıklarına küçümseyen gülücükler atmak gerçekten yorucuydu. Hizmetkarların gözlerinde korkuyla kendisine bakmasından nefret ediyordu. Tanrı aşkına! *Asiller* bile onun yanındayken gerilip ne diyeceğini şaşıırıyordu.

Ama Gece Taciri'nin tepkilerinden kötüsü yoktu. Diğerleri gözlerini kaçırırken, genç kadın ona öfkeyle dik dik bakıyordu. Onu suçlayamazdı... Babası önceki gece kendisini tacirin gölgesi olarak atadıktan sonra onu suçlaması doğru olmazdı. Asıl suçlanması gereken Omar'dı. Ağabeyi kılık değişimini sınama-nın akıllıca olacağını düşünmüştü, haliyle Omar ziyafete Ma-zen, Mazen ise ağabeyinin kılığında gitmişti. Veliaht prensin ikna kabiliyetinden hiç hazzetmiyordu.

Bir iç çekip kahvesini yudumladığında sultan fincanının üstünden ona baktı. "Oturduğumuzdan beri iç çekiyorsun. Aklında neler var, Mazen?"

Kendi ismini duyunca omuzlarındaki gerginlik biraz olsun rahatladı. Öğleden sonra Kırk Haramiler Kralı ve Medine'nin Veliaht Prensi olacaktı, ama şimdilik divanda babasının yanında otururken neyse ki kendisiydi.

“Her zamanki şeyler,” diyerek kahvesini üfledi. “Cinler, gölgeler, kabuslar.”

Sultan fincanını bıraktı. Üzerinde rengarenk gül desenleri olan küçük porselen fincandan başkasını kullanmazdı. Mazen'in annesi de sultanla aynı fincanı kullanırdı. “Cin öldü ve tanrılar adilse şu anda cehennemde yanıyor olmalı.”

Mazen neredeyse boğuluyordu. Gölge cinin onu ölümün eşiğine getirmesinin önemi yoktu... Hâlâ onun için üzülüyordu. Bunun bir zaaf olduğunu biliyordu, böyle düşünmeye hakkı yoktu. Yine de cinin zihnini puslara gömen öfkesini ve acısını düşünmeden edemiyordu.

Sultan başını iki yana salladı. “Bu bir daha olmayacak. Lambayı ele geçirdiğimde bütün cinlerin köküne kibrit suyu dökeceğim.” Oğlu bir şey demeyince çalı gibi kaşlarını çatıp öne eğildi. “Neden bu sefere karşısın? Gece Taciri bir *suçlu*. Ona günahlarından kurtulma şansı veriyorum.”

“Bütün cinler kötü değil, *abba*. Annem hikayelerinde anlattırdı... unuttun mu?” Babasının yüzü buz kestiğinde yanlış bir şey söylediğini anladı.

“Anneni o cinlerden biri öldürdü. Hafızan bunu unutacak kadar bulandı mı?”

“Ama annem...”

“Tanrı ruhunu şad etsin, annen yufka yürekliydi.” Gözlerindeki duygusal kıvılcımları anlamak kolay değildi. “Annenin duygusallığını aldın diye cinlerin seni de benden almasına izin verirsem ruhum lanetlensin. Unutma Mazen... çöl, yufka yürekliilere göre bir yer değildir.”

Mazen’in annesi bir zamanlar bunun tam tersini söylemişti. Dedigine göre geldiği ülkede güzel bir yürek her şeyden değerliydi, çünkü çöl insanın duygularını kuruturdu. Ama bunu babasına söylemedi.

Sultan geri kaykılıp derin bir iç çekti. “Umarım senin için en iyisini istediğimi biliyorsundur.” *Dallah** ile fincanı doldururken düşünceliydi. “Bu yüzden kılıç eğitimi almana karar verdim.” Oğlu yüzünü ekşittiğinde bakmadı bile. “En azından bir meşgalen olur. Omar dönene kadar sarayda kalmanı istiyorum. Burası daha güvenli.”

Mazen düşürmemek için fincanı bıraktı. Annesi şiddetle şiddetle karşılık vermeye inanmazdı. Bu yüzden hiç silah eğitimi almamıştı. Sultan da Kırk Haramiler Kralı olmaktan annesi yüzünden vazgeçmişti. Ama bütün bunlar annesinin ölümünden önceydi. Mazen, babasının eline kılıcı tutuşturmasının an meselesi olduğunun farkındaydı.

Kılıç tutanın Omar olduğunu bilse...

Neredeyse komikti. Kılıç kullanmaya alışma rolü yapmak zorunda kalacağından Omar beceriksiz görünecekti. Anlaşılan ikisinin de işi başından aşkın olacaktı.

* (Ar.) Kahve demliği. (ç.n.)

Babası gülümsedi. Çarpık değil, samimi bir gülümsemeydi. “Her şey iyi olacak. Kılıç kullanmayı bilmeyen prens mi olurmuş? Ülkenin yükünü omuzlarında taşıyorsun, Mazen. Sadece iyi niyetinle topraklarımızı koruyamazsın.”

Babası bu konuda haklıydı. Mazen’in canlı birine saplanacağı korkusuyla kılıcı eline almaktan korkması ya da şiddete karşı olmasının bir önemi yoktu. En azından krallığın lanet olası geleceğini omuzlarında taşıyacak kişinin Omar olmasına seviniyordu. Tahtta asla gözü olmamıştı.

“Sıkılacağından korkuyorsan endişelenme.” Sultan kahvesini üfledi. “Günlerini faydalı işlerle doldururuz. Danışmanlara toplantılarımıza katılacağını söyledim bile. Yarın öğleden sonraki toplantıda seni görmeyi bekliyorum. Anlaşıldı mı?”

Ah, demek olası gelecekte kılıç ve politika kaderi olacaktı. Ama Mazen o hayata adım atmıyacaktı. Henüz adım atmıyacaktı. “Peki, *abba*,” dedi usulca.

Babasıyla vedalaşması bundan ibaretti. Ne kucaklaştılar ne babası alnına bir öpücük kondurdu. Sadece boyun eğme vardı. Divandan ayrılırken yüreği söyleyemedikleriyle doluydu.

Şafağın beşinci saatinde Hakim’in çalışma odasına ulaştı. Sefer için hazırlanmış, kendine ait olmayan kıyafetleri toplamış, Kırk Haramiler Kralı olarak bilmesi gerekenleri Omar’dan öğrenmişti. Ağabeyi ona hemen bütün eşyalarını vermişti. Bir tek hilal şeklindeki küpesini vermeyi reddetmiş-

ti. O yüzden Hakim'in kapısında dururken Mazen'in kılığında küpesi eksikti.

Tereddütle her zamanki ritimle kapıyı tıklattıktan sonra Hakim buyur edince içeri girdi.

Delikanlının odası her zamanki gibi tomarlar, gölgeler ve haritalarla doluydu. "Mazen? Bugün tuhaf bir şekilde sessizsin," diyerek sandalyesinde döndü. Sonra Mazen'i görünce gerildi. "Omar?"

Mazen, normalde rahat davranan ağabeyinin Omar'ın karşısında huzursuz görünmesinden nefret ediyordu. Bunun kendi suçu olduğunun farkındaydı. Yıllar önce annesi Hakim'in varlığını açıkladığında, Mazen babasına kovduğu kardeşini saraya geri getirmesi için yalvarmıştı. Aslında tek isteği oyun oynayabileceği, Omar'm aksine kendisine kardeş gibi davranacak biriydi. Bunun üzerine sultan gönülsüzce Hakim'in yaşadığı kabilenin izini sürüp onu saraya getirtmiş, hatta Mazen'in hatırına kendi kanından olmadığı halde Hakim'e prenslik şerefini bahşetmişti.

Omar'dan iki yaş küçük olan Hakim hem yaş hem de tavır açısından Mazen'e daha çok benziyordu. Gelişiyle çok daha huzurlu bir başlangıç yaşanmıştı. En azından Mazen'in annesi ölene ve sultan Hakim'i odasına kapatana kadar... Babası, Omar'ın onu küçümsemesine bile izin vermişti.

Benim suçum, hepsi benim suçum.

Hakim'i kabilesinden ayıranın kendisi olduğunu bildiği için Mazen yüreğine saplanan utanç mızrağına aldırmazlık edemiyordu. Çocukken Hakim'in *aileden* olduğunda ısrar et-

miş, ancak ağabeyi odasına kilitlendiğinde ne kadar büyük bir bencillik ettiğini anlamıştı.

Düşünceleri beyninin gerilerine göndermeye çalışırken bileziği bileğinden çıkardı ve Hakim'in irkilmesine halsizce gülümsemedi. "Selam, Hakim."

"Mazen!" Hakim neredeyse masaya yığılıyordu. "Az daha kalp krizi geçirecektim."

"Özür dilerim. Şimdiye kadar bu lanet şeyi çıkarma şansım olmadı."

"Omar gibi dolaşmak için sihir kullanmanın bir nedeni var mı?" Hakim bileziğe baktı. "Bu bir... emanet mi?"

"Evet ve evet." Yaklaştığında Mazen'in gülümsemesi soldu. Sultan'ın Rasul'la Loulie'ye gösterdiği harita masanın üstünde açık duruyordu. Ağabeyi sefer güzergahlarına yenilerini eklemişti.

Dikkatle incelendiğini hissedebiliyordu. Ağabeyinin nefesini tutmasını ya da homurdanmasını beklemişti, ama konuşurken Hakim sakindi. "Bugün Omar'ın yerine geçmeyi planlıyorsun."

Mazen yutkundu. "Ona iyilik borcum vardı ya? İşte böyle ödüyorum. Onun kılığında tacire eşlik etmemi istedi."

"Ve istediğini yapacaksın, öyle mi?" Hakim birden ayağa fırladı. Geniş omuzları ve upuzun boyu Mazen'in kendisini küçük ve önemsiz hissetmesine neden oluyordu. "Sırf sırtını sultandan saklamak için katiller ve cinlerle dolu çöle kendi isteğinle gideceksin, öyle mi?"

Mazen gerileyip ağabeyinin gölgesinden kurtuldu. "Ama öğrenirse..."

“Sultan seni *seviyor*, Mazen! Sen onun gözdesisin. Sana asla zarar vermez.”

Mazen neredeyse gülecekti.

Ben mi? Gözdesi?

Hakim bunu nasıl düşünebiliyordu? Babası ona asla kulak vermemişti. Hatta güvenmiyordu bile, çünkü bütün önemli sorumlulukları Omar’a vermişti. Ama Mazen, Hakim’in ona gün batımına karşı itiraz edeceğini biliyordu. “O zaman sevgisi gözünü kör etmiş. Beni hiç anlamıyor.”

“Saraydan çıkarken yanında fedai olmasını istemesi kötü bir şey mi?”

Mazen başını iki yana salladı. “Artık sürekli sarayda kalmamı istiyor.” Söylediklerinin ne kadar şımarıkça olduğunu fark edince duraksadı. Hakim sultanın izni olmadan saraydaki etkinliklere bile katılamazken, orada durmuş halinden şikayet ediyordu. Keşke sözlerini geri alabilseydi. Öte yandan oluşan sevimsiz sessizlikte konuşmaya cesaret edemiyordu. Bunun yerine, odanın kasvetli loşluğunda iyice canlanan renkleriyle annesinin eşarbını çıkarmak üzere çantasına davrandı.

Hakim sandalyesinde kaykıldı. Omuzları çökmüştü. “Gitmenin tek nedeni sultan değil, haksız mıyım? Gece Taciri yüzünden. Ve saraydan kaçmak istiyorsun.”

Mazen yine yutkundu. Medine’den *gerçekten* ayrılmak istiyordu. Görevin kendisini aştığını bilmesine rağmen Gece Taciri’ne *gerçekten* yardım etmek istiyordu, çünkü bunu ona borçluydu.

Hakim’in yumuşacık kahkahası yüreğini burkuyordu.

“Seni senden daha iyi tanıyorum,” diyen ağabeyi elini uzattı. “Eşarbı saklamam için getirdiğini biliyorum. Ve karar verdiğinin farkındayım. İnatçılığın sultana çekmiş.”

Mazen itiraz edecek gibi oldu, ama Hakim haklıydı. “Her zamanki gibi ruhumu okuyorsun.”

“Duygularını saklamadan yaşıyorsun,” diyen ağabeyi eşarbı aldıktan sonra haritayı rulo haline getirdi. “Bu yer değiştirme olayını başka kim biliyor? Hizmetkarların? Karima?”

Mazen başını iki yana salladı. “Kimse bilmiyor. Bu riski göze alamam.”

“Peki Gece Taciri? Gerçek kimliğini bilse sefere seninle çıkmayı daha çok isteyeceğini mi düşünüyorsun?”

Mazen’in yüreği bu sefer suçluluk duygusuyla burkuldu. Loulie al-Nazari’ye yalan söylemekten nefret ediyordu, ama başka çaresi mi vardı? Genç kadın sultandan iğreniyordu. Mazen’in sırrını öğrendiğinde, babasına şantaj yapmaktan geri durur muydu? Böyle bir durumda sultan kendisini asla affetmezdi. Loulie’den hoşlanıyordu, ama babasından daha çok korkuyordu.

Bunları söylediğinde Hakim ciddi bir ifadeyle başını salladı. “O zaman geriye gözünü Omar’dan ayırmayacak bir tek ben kalıyorum.” Kaşları çatıldı. “Kendi çıkarlarını sultanınkinden önce tutması canımı sıkıyor. Üstelik seni böylesi tehlikeli bir sefere gönderebiliyor.”

Can sıkıcı olsa da şaşırtıcı değildi. Çocukken Omar yaralandığında sırf gülmek için kardeşini en tehlikeli durumlara sokardı.

“En bilinen ve güvenli güzergahları haritada işaretledim,” diyen Hakim ruloyu uzattı. “En hızlı yol Dhyme ve Ghiban üzerinden.”

Mazen alaycı bir şekilde gülümsedi. “Ah evet, tam da ihtiyacım olan buydu. Rol yapmak zorunda kalacağım kalabalık şehirlerden başka ne isterim ki?”

Hakim bir şey demeden sessizce ona baktı. Parlak gözleri, loş ışıktaki gölgeliydi. Mazen haritayı göğsüne bastırduğunda kalbinin aniden sıkıştığını hissetti. Kabul ettiği aldatmacadan, kendisi yüzünden saraya hapsolan ağabeyinin önünde yakınamazdı. “Özür dilerim, Hakim,” derken sesi bir fısıltıdan ibaretti.

Hakim gözlerini kırptırdı. “Neden?”

Mazen halsizce odayı ve tomar yığınlarını gösterdi. Yer *yokluğundan* haritalar duvarlarda üst üste iğnelenmişti. Çocukken tutturmamış olsa Hakim haritalarını çölde çizecekti. Oysa bir tutsak gibi sarayda yaşıyor, Mazen’e kaçış *anahtarını* veriyordu.

Gülümsediğinde Hakim’in yüzündeki gölgeler yer değiştirdi. Gözlerinin altındaki koyu torbalar yirmi beş yaşından çok daha yaşlı görünmesine neden oluyordu. “Söylemiştim... bana özür borcun yok. Hem şimdi zamanı değil.”

Mazen’in boğazına bir yumru oturmuştu.

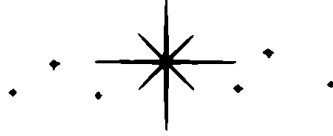
Hayır, şimdi vedalaşma zamanı.

Ağabeyi ayağa kalkıp sarıldığında tek yapabildiği titrememektir. Geri çekildiğinde Hakim’in de gözleri dökemediği gözyaşlarıyla parlıyordu. “Yıldızlar sana yol gösterebilir, tanrılar seni korusun. Ve unutma Mazen...” Kardeşinin omzunu tuttu. “Kuşkuya düştüğünde kendin olmalısın.”

Mazen zorla gülümsedi. “Başkası olmayı hiç istemedim.”

Ağabeyine bu seferde kendisi olarak hiçbir işe yaramayacağını söylemedi. İçten içe asıl sorunun bu olmasından korkmaya başlamıştı.

18

LOULIE

Normalde Loulie'nin Medine'den ayrılışı olaysız olurdu. Qadir'le güneşle birlikte uyanır, Dahlia'yla çay içtikten sonra sonsuz boşluk çantasındaki nevaleleri ve elindeki pusulasıyla at sırtında yola koyulurlardı.

Bugün farklıydı. Bugün Medine'de herkes şehirden ayrılışını seyretmeye gelmişti. En azından öyle görünüyordu. Loulie hayatında böyle kalabalık bir geçit töreni görmemişti. Belli bir şöhreti olduğunu elbette biliyordu, ama bu kadar *çok* insanın kendinden haberdar olmasını beklememişti. Gece rengi cübbesiyle sultanın alelacele yaptırdığı sahnede gizemli bir hava yaysa da insanların kendisine büyülenmiş gibi bakması tuhaftı. Normalde Medine'den kahverengi eşarbiyle ayrılırdı. Çölde dikkat çekmeye hiç gerek yoktu.

Ama işte şimdi burada duruyordu. Gizemli Gece Taciri, gün batımında sahneye çıkmıştı.

Tüccar Rasul al-Jasheen sahnenin bir kenarından onunla

göz göze gelmeye çalışıyordu. Loulie onu görmezden geldi. Bu belayı başına açan *adamı* asla affetmeyecekti.

Sultanın konuşması sonlara yaklaşırken kalabalığa baktı. Alkışlar bütün bedeninde nabız gibi atıyor, beyninin içinde adeta gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu. Midesindeki kasılmanın nedeninin akşamdan kalmalık mı, yoksa endişe mi olduğunu kestiremedi. Her şey fazlasıyla gürültülü, fazlasıyla parlaktı. Tezahüratlar en kötüsüydü. Belli ki halk seferi onaylıyordu ve bu işten kaçarsa onu asla affetmeyecekleri ortadaydı.

Sultanın emri üzerine Loulie, alayın önünde bekleyen kestane rengi kısrağa bindi ve adamın bala buladığı tehditlerden ibaret iyi dileklerini dinlerken dik durmaya çalıştı. Ona ve oğullarına bakmayı reddetse de gözleri sırtını dönen genç prence takıldı.

“Prens,” dedi usulca. “Cin saldırısı senin suçun değildi.” Bahçedeki karşılaşmalarından beri bunu söylemek istiyordu.

Prens başını yana eğip gülümsedi. “Şükran. İyi yolculuklar al-Nazari,” dedikten sonra sultanla ağabeylerinin ardından gitti.

Delikanlının sertliği ve sesindeki samimiyetsizlik nedeniyle Loulie irkilerek gözlerini kırıştırdı. Sonra kısrağını dehleyerek huzursuzluğunu bastırdı. Hâlâ bütün dünyanın etrafında dönmesine neden olan baş dönmesiyle cebelleşiyordu. Prens Omar ve asık suratlı haramisi Aisha onu bekliyordu. Qadir de yayıyla oklarını sırtına bağlamış halde iri bir aygırın üzerine tünemişti. Odalarındaki şemşirin kınında belinden sarkması şaşırtıcıydı.

“Duygusallaştık mı yoksa?” diye sırıttı. “Şemşirin süs eşyası olduğunu sanıyordum.”

Yan yana geldiklerinde Qadir dönüp baktı. “Çöle kılıcsız gitmek aptallık olmaz mıydı?” diyerek eğleniyormuş gibi göz kırptı. “Zaten duvarda tozlanıyordu. Sonunda kullanmam için bir neden olur düşüncesiyle yanıma almanın iyi olacağını düşündüm.”

Umarım öyle bir neden olmaz, diye düşünen Loulie iç çekmemek için kendini tuttu.

Qadir eyerinde arkaya kaykılıp başıyla halkı işaret etti. “Canlılar dünyasında bu kadar sevildiğini bilmiyordum,” derken gözleri çığlık çığlığa tezahürat yapan kalabalığı tarıyordu.

“Böyle söyleyince kendimi bir hayalet gibi hissettim.”

“Ya da bir efsane.” Qadir gözlerine baktı.

Loulie iç çekti. “Ben de basit ve mütevazı bir hayat yaşadığımı sanıyordum.”

Qadir kıkırdayarak başını çevirdi.

Ona göz ucuyla bakan Loulie düşünceliydi. Cine hâlâ sorması gereken bir sürü soru vardı. Lamba, sefer ve...

Çöl canileri.

Gölge cinin uyarısını unutmamıştı. İntikam almak istiyorsa, yüreğini kapatması gerektiğini söylemişti. Bu kelimelerin bir anlamı olmalıydı. Bunu yalnız kalabildikleri ilk anda Qadir’e soracaktı. Ama ne zaman baş başa kalabilecekleri başka bir dertti. Şimdi bile Prens Omar’ın sırtarak kendisini seyrettiğini hissediyordu. Birinin suratındaki sırtışı tokadıyla silmeyi hiç bu kadar istememişti.

Ona bakmadan haramisine göz attı. Ördüğü koyu renk saçları beline gelen uzun boylu, zarif bir kadındı. Aisha kendisine hınçla baktığında Loulie, çizmesinin altında ezilmeyi hak eden bir böcek gibi hissediyordu. Ondan daha kötü bir sefer arkadaşı olamayacağından emindi.

En azından Qadir yanımda. Yola devam ederlerken bu düşünceye sımsıkı tutundu.

Etraflarındaki kalabalık haykırışlarına devam ederken baş ağrısı beynini zonklatan bir işkenceye dönüştü. Çocuklar çatılardan flamalar sallandırıyor, kadınlar adeta uluyarak tezahürat ediyor, erkekler yolcuların üzerine ışıldayan bakır paralar atıyordu. Sultanın askerleri yolun iki yanına dizilmiş, gözlerini kalabalıktan ayırmadan heykel gibi resmi geçidi izliyordu.

Loulie kalabalıklara alıştı, ama hayatında ilk kez bu kadar insanı bir arada görüyordu, o yüzden manzara kanını donduruyordu, ama sonra Dahlia'nın sözlerini hatırladı.

Kişi, başkalarıyla nasıl ilişki kurduğuyla değerlendirilir.

Loulie'nin kimliği gizeminden kaynaklanıyordu ve böyle devam etmeye niyetliydi. Eyerinde sırtını dikleştirip başını havaya dikti. Çarşı çıkışına yaklaşmışlardı ki tanıdık birinin kendisine seslendiğini duyunca elinde olmadan dönüp baktı.

Rasul al-Jasheen, insanları ite kaka ilerlerken ona el sallıyordu. Sonunda dokunabileceği kadar yaklaşıncı “Başka şansım yoktu,” dedi.

Loulie bir şey demedi, ama dizginleri tutan elleri titriyordu.

Adamın gözleri telaşla yaklaşan askerlere kaydı. “Kabilem... onları... riske atamazdım.”

Loulie'nin kalbi delice atıyor, kendi düşüncelerini bile duymakta zorlanıyordu.

Kabile.

Kelime onun için yuva ve kalp kırıklığıyla eşdeğerdi. Yıllar önce katledilen kabilesini kurtarma şansı olsaydı Rasul'un yaptığı yapar mıydı?

"Ona itaatsizlik etme," diye mırıldandı adam gerilerken. Sonunda yeşil cübbesi, çarşının kıpır kıpır kalabalığına karıştı ve kaşla göz arasında kayboldu.

Şehir kapısına baktığında Loulie sarsılmış hissediyordu. Gözleri ister istemez yine etrafta dolaşırken Dahlia'nın meydan okurcasına kollarını göğsünde kavuşturmuş halde kalabalığın arkasında durduğunu gördü. Kadın güneşe karşı kehribar rengi gözlerini kısmıştı. Bir an için göz göze geldiler, sonra Dahlia elini kalbine götürüp eğildi.

Loulie nefesini salıp başıyla selamladı.

Hoşça kal Dahlia.

"Emin misin?" diye sordu tavernacı.

Layla sırtıttı. "Kesinlikle. Kazandıklarımı bir şekilde hak etmem gerektiğini söylemiştin."

Dahlia kıkırdadı. "Sadece bedavaya yetim barındıramam demiştim. Burada yaptığın işler, fazlasıyla ödeme yerine geçiyor. Var oldukları bile kesin olmayan emanetler için çöllerde dolaşmanı asla salık vermedim. O şeyleri nasıl bulmayı planlıyorsun ki?"

Layla, fincanına kaşık kaşık şeker atan Qadir'e göz attı. Adam karıştırmadan çayı başına dikiğinde gülmemek için dudaklarını ısırdı. Çayına şeker atıyormuş gibi yaptığını bildiğinden cinin haberdar olduğunu hiç sanmıyordu. Fincan boştu. Qadir sadece şeker içiyordu.

Sabırla fincanı indirmesini bekledi, sonra elini uzatarak istediği pusulayı cinden alınca Dahlia'ya gösterdi.

Tavernacı kadın kuşkuyla bakıyordu. "Antika bir pusula?"

Layla cam kadrana vurunca kırmızı ok titreşti. "Sihirli bir pusula."

Dahlia etkilenmişe benzemiyordu. "Otuz gün içinde emanetlerle gelersen inanırım. Otuz birinci gün, çölde seni aratmaya başlarım."

Layla kaşlarını kaldırdı. "Seni tanımasam, benim için endişelendiğini düşünürdüm, Dahlia bint Adnan. Bir kalbin olduğunu hiç sanmıyordum."

"Sen benim için bir yatırımsın, o yüzden endişeleniyorum kızım. Bana canlı lazımsın." Kadının bakışları yumuşadı. "Dikkatli olacaksın, değil mi? Çöl tehlikelidir."

"Biliyorum." Layla elindeki fincanı salladı. "Özlüyorum."

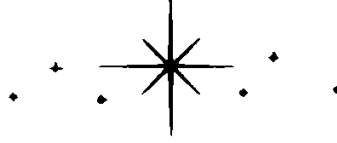
"Ah siz gezenti bedeviler," diyen Dahlia iç çekti ama gülümseyordu. "Eh, sağ salim dön yeter. Bana hâlâ kira borcun var."

"Daha iyisini yapacağım," diyen Layla öne eğilerek fincanını uzattı. "Küçük bir servet edinecek kadar emanetle geri geleceğim. Sonra ganimeti seninle bölüşeceğim."

Dahlia gülerek fincanını havaya kaldırdı. "O zaman küçük servetlere içelim."

Fincanları tokuşturdular. "Küçük servetlere," diye tekrarladı Layla.

19

MAZEN

Mazen çöle ilk kez at binmeyi öğrenirken gelmişti. Gerçi asillerin mahallesindeki alan at binme eğitimleri için temizlenmişti, ama sultan en iyi eğitimin, kendisinin de sık sık at bindiği çöl olduğunda ısrar etmişti. Mazen, ilk kez şehir kapılarının dışına çıkıp çölün görkemini gördüğünde ne kadar şaşırdığını, uçuşan kumların göz kırpan yıldızlar gibi nasıl parladığını, batan güneşin altında altın renginde parlayan kum dalgalarını, kıyafetlerini oyun oynarcasına çekiştiren rüzgarı hâlâ hatırlıyordu.

Dersler zorluydu, ama çok keyif almıştı. O zamanlar hayat daha basitti. O zamanlar henüz bir gün babasına eşlik edeceği iş seyahatlerini iple çeken bir çocuktü. Kum tepelerinde atıyla gezerken karşılaştığı efsanevi yaratıkları annesine ballandıra ballandıra anlatmanın hayallerini kurardı.

Sonra annesi ölmüş, o günler bir daha geri gelmemişti.

Medine şehrinin kapısından çıkıp yolda ilerlerken tuhaf bir nostalji hissine kapıldı. Geleceğe değil de geçmişe at sürüyormuş gibi hissetmesi gerçekten tuhaftı. Batan güneşin uzaktaki kum tepelerini kızıl altın renklerine boyadığı manzara aynıydı. Yelin uçuşturduğu kumlar belli belirsiz ışıldıyordu. Yere bakınca kumdan fışkıran sarı renkli yabani çiçekleri fark etti. Acaba bunları birileri mi ekmişti? Yoksa gördüğü yeşillik cin kanının eseri miydi?

Yalnız olsaydı, bu soruyu yüksek sesle sorabilirdi.

Fark edilmeyeceğini umarak eyerinde ağırlığını dengeledi. At binmeyeli çok olmuştu ama bedenini nasıl gevşetmesi gerektiğini hâlâ hatırlıyordu. Hayır. Kendi bedeninden çok daha ağır -çok daha yapılı- bedenini gevşetmesi gerekiyordu. Neyse ki yoldaşları huzursuz kıpırdanmalarına dikkat etmiyordu. Aslında hiçbiri konuşmuyordu.

Mazen sessizliği iyiye yormaya çalıştı. En azından yolculuğun tadını çıkarabiliyordu.

Keyfi uzun sürmedi.

İki yanı kayalıklı yol aniden kaybolunca tacir pusulasını çıkarıp kervanı sağa yöneltti. İki saat kadar kervan yolunu takip ettiler, sonra haritalarındaki ilk durağa ulaştılar. Şehirden pek uzak olmayan karargaha, ziyaretçiler *al-Waha al-Akhdar** diyordu. Kerpiç evleri ve rengarenk ahırlarıyla bir mola yerinden ziyade minyatür bir inziva köyü gibi görünüyordu. Karargah vahanın etrafına kurulmuştu. Geniş gölün çevresini sararmış otlar, dalları sarkan hurma ağaçları ve çadırlar sarmıştı.

* (Ar.) Yeşil Vaha. (ç.n.)

Mazen, bu vaha için kaç cinin canına kıyıldığını merak etmekten kendini alamıyordu. Karargaha girdikleri sırada bu sevimsiz düşünce kapkara bir bulut gibi tepesinde dolaşıyordu.

Loulie dönüp kaskatı bir yüz ifadesiyle, “Bu akşam burada konaklayacağız,” dedikten sonra bir cevap beklemeden atını sürmeye devam etti.

Mazen onun fedaisiyle, konaklamak için su yanında hazırlanmış kamp yerine giderken esnememek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu. Bir an için genç kadının neden yorgun olduğunu merak etti, ardından dikkatini hiç tanıdık gelmeyen yepyeni manzaraya çevirdi, başlarının üzerinde hasır sepetler taşıyan kadınları, ağaçlara dayanmış kuzu şiş kemiren erkekleri, kıkırdayarak ahırların arkasına saklanarak saklambaç oynayan çocukları seyretti.

Manzara karşısında gülümseyecek gibi olsa da Omar olması gerektiğini hatırladı. Ağabeyi böyle şeylerle ilgilenmezdi. Bunun üzerine atını dehleyerek biraz ileride duran Aisha bint Louas’m ardından giderken kıyafetlerindeki tozları silkeledi. Kadın sefer hakkında tek kelime etmemişti. Aslında geçit töreninde daha dik durması gerektiğini söylemek dışında Mazen’le hiç konuşmamıştı bile.

Çadırlarını kurarken sessizlik devam etti. Loulie al-Nazari de akşam boyunca kimseyle konuşmadı, ama Mazen onun ahırların civarında dolaştığını görmüştü. Her saniyesini gölgesi gibi peşinden ayrılmayan fedaisiyle geçiriyordu. Ne zaman yaklaşmayı düşünse, adının Qadir olduğunu duyduğu fedai uzaktan ona çatık kaşlarla bakıyor, Mazen bu ölümcül

bakışları, Aisha'nın asık suratından çok daha rahatsız edici buluyordu.

Gece geldiğinde, kapüşonunun altından yüzünü tanıyan birkaç kişi dışında kervandaki hiç kimseyle konuşmamıştı. Ağabeyi olarak tanınmak tuhaftı. Daha da tuhafı gülümseyen insanların gözlerindeki ışıltılarla kendisine ait olmayan unvanlarla hitap etmeleri idi.

Kırk Haramiler Kralı, diyorlardı. *Kahraman*. En tuhafıysa daha önce hiç duymadığı üçüncü bir unvandı. *Yıldıztozu Hırsızı*. Bu hepsinden kötüydü, çünkü Omar'ın gerçekte nasıl biri olduğunu herkesin bildiğini kanıtlıyordu. O, cinlerin hayatını çalan bir adam, gümüş kana bulanmış bir katildi.

Gece yarısı çadırında uyuklarken hâlâ bu unvanı düşünüyordu. Haliyle aklındakiler kabusu oldu. Omar siyah bıçağıyla ona yaklaşırken dudaklarından sadece bir fısıltı döküldü. *Kıyma bana, Yıldıztozu Hırsızı*. Ama pis pis sırttan korkunç Omar'da merhametin kırıntısı yoktu. Bıçağı indiriyor, sonra...

Mazen yüreği ağzında uyandı. Nefes alamıyor, etrafını saran tanımadığı kumaş duvarların ortasında dehşet içinde öylece oturuyordu. Sonunda çadırda olduğunu hatırladı. Kendi odasında değildi. Sarayda değildi. Titreyen ellerini saçlarından geçirdiğindeyse kıvırcık saçlarının yerine kısa kesilmiş saçları olduğunu fark etti.

“Bir terslik mi var Prens?”

Başını kaldırıp baktığında Aisha'nın karşısındaki döşekte uzandığını gördü. Kadın dirseğine dayanmış, çatık kaşlarla kendisini seyrediyordu.

Tanrılar aşkına! Bu kadın yere t  y düşse uyanırdı herhalde.

“Yok bir Şey,” diye mırıldandı. “Sadece bir kabus.”

Aisha bir kaşını kaldırdı. “Ninni söylememi ister misin?”

Mazen gözlerini kırpıştırdı. Kadın ilk kez söylediği bir Şeye karşılık vermişti. Yorgun argın başını iki yana sallayıp ayağa kalkarken Aisha’nın gözü hâlâ üstünde ydi.

Bir parça göz korkutsa da güzel bir kadındı. Neredeyse karaya çalan kopkoyu kahverengi gözleri çekiciydi. Daha önce ördüğü saçları, şimdi omuzlarından ipek perdeler gibi dökülüyordu. Yüzü şekilli ydi; çıkık elmacık kemikleri, belirgin bir burun,  ekik gözler, sivri bir çene...  nsanın topraktan yaratıldığına dair efsaneler doğruysa, Aisha bint Louas muhtemelen en sert taştan oyulmuştu.

“Biraz temiz hava alacağım.”

Tam çıkacaktı ki harami konuştu. “Kabuslar normaldir. Cinlerle ilk savaşımda ben de kabuslar görmüştüm. Geçer.” Tekrar uzanıp i  çekerek arkasını döndü. “Eninde sonunda geçiyor.”

Sert söylense de bu sözler Mazen’in yüreğini soğutmuştu. “Duyduğuma sevindim.”

Aisha’nın cevap vermemesine alınmadı. Artık aralarındaki sessizlik bozulduğu için kadının kendisiyle konuşmaması eskisi kadar ağır gelmiyordu.  adının kapısındaki perdeyi ararken dudaklarında bir gülümsemeyle, “*Tesbahin al-hayır,*” diye mırıldandı.

“*Wa inta min ahlu,*” oldu cevap tam çıkacakken.

* (Ar.) Sen de o hayırlardan biri ol. ( .n.)

Çadıra girmeden önce vaha, beraber yiyip içerken dedikodu yapan ziyaretçilerle doluydu. Şimdiyse tamamen sessizdi. Kamp ateşleri söndürülmüştü. Tek ışık vahanın etrafındaki uzak meşalelerden geliyordu. Başta karanlık boğucuydu. Tısılıyor, fısıldıyor, Mazen'e kabuslarını hatırlatıyordu.

Neden sonra gökyüzünü fark etti. Duman, ağaç ya da binalar yoktu. Göz kırpan yıldızlarla bezenmiş sonsuz bir gece mavisinden başka bir şey yoktu.

Yıllar önce kendisine takımyıldızlarını öğreten Hakim'i hatırladı. Çocukken ağabeyi yıldızlar sayesinde yönünü belirlemeyi öğrenmişti. Mazen, şehirden ayrıldığında bu meziyeti kullanabileceğini düşünmüştü, ama yıldızlar bir pusula olsa da henüz onları okumayı bilmiyordu.

Yel nazikçe kıyafetlerini çekiştirirken vahanın ortasındaki kampa yürüdü. Suyun etrafında yürürken, yelin Omar'ın tenine pek nüfuz etmediğini fark etti. Ağabeyinin bedenindeyken daha sıcak, daha hafif hissediyordu. Hâlâ başka bir bedeni yönetmeyi öğrenmeye çalışsa da bu bedende güveninin arttığını hissedebiliyordu. Sanki her şeyi yapabilirdi. Ancak yer değiştirmelerinin en güzel yanı, gölge cinden kalan yara izinin gitmiş olmasıydı. Bu sayede dişi cine neredeyse av olduğunu unutmaması mümkün olacaktı.

Kabuslar hariç.

Korku yine yüreğine çöreklenmişti. Gönlünü eyleyip yine konuşmaya razı ettiğinde Aisha'ya, kabuslardan ne kadar zamanda kurtulduğunu soracaktı.

Çadırın olduğu açıklığa dönerken iç çekti. Ortada çatırda-

yan ateşi görünce duraksadı. Daha önce yanmadığından emindi. Birileri tam söndürememiş miydi?

“Yolunu mu kaybettin, Prens?”

Sesle birlikte Mazen olduğu yerde sıçradı. Ateşin yanında... daha önce hiç kimsenin olmadığından adı gibi emin olduğu yerde birden bir adamın gölgesi belirmişti. Kara tenine tezat oluşturunca kor gibi parlayan gözleriyle bir hayalet...

Mazen neredeyse bayılacaktı.

Bir cin değil.

Yüreğini hafifletmek için derin bir nefes aldı.

Cin değil.

Adım attığında hayal silindi, gölgeler ışığa kavuşurken Mazen ateşin yanında oturan adamı tanıdı. Gece Taciri'nin fedaisi Qadir'di. Yutkunup kıkırdadı. “Ben mi? Ne komik bir düşünce!”

“Hımm.” Fedai başını çevirip bütün dikkatini dizine koyduğu bir şeye yöneltti. Karanlıkta bile pusula okunun deli gibi döndüğünü seçilebiliyordu. Yoksa Gece Taciri'nin yolda bahsettiği pusula bu muydu? Çok benzediği kesindi, ama o anda pek de güvenilir bir aletmiş gibi görünmüyordu.

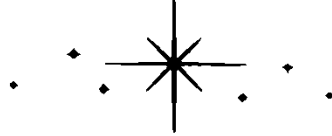
Mazen bir kaşını kaldırdı. “Bozuk bir pusula mı?”

Qadir ona bakmadı bile. “Bozuk değil, gayet iyi çalışıyor.”

“Gayet iyi derken?”

Fedai cevap vermedi. Mazen bir süre bekledi, ama ağabeyi gibi sessizliği silah niyetine kullanabilecek biri değildi. Sonunda yürümeye başladı. Merak etmişti, ama aynı zamanda yorgundu ve bu sefer uyuyabilmeyi diliyordu.

20

AISHA

Medine’de geçirdiği haftaların ardından Aisha çöle geri dönmekten memnundu, ama beraber olduğu insanlardan memnun olduğu söylenemezdi. O yalnız çalışmaya alışıktı. Nadiren Omar’la ya da başka bir haramiyle çalışırdı. O yüzden neredeyse hiç tanımadığı insanlarla kamp yapmak sinir bozucuydu.

Kamp ateşinin üzerine eğildiğinde kendi kendine homurdandı. Galiba daha kötüsü de olabilirdi. En azından Gece Taciri’yle fedaisi münasebetsizlik yapmıyordu. Bilakis Qadir okçulukta iyiydi, Loulie ise fedaisinin getirdiği avın derisini yüzüp pişirmekte ustaydı. Medine’den ayrıldıktan sonraki üç gün, Dhyme güzergahında kamp kurmaya yardım etmişlerdi. Sonuçta Aisha, ister istemez ikisinin gayet makul yol arkadaşları olduğunu kabulleniyordu.

Bir de Prens Mazen vardı. Ağabeyinin tavırlarını bildiği için fena sayılmayacak bir şekilde rol yapsa da kervan için bir yükü. Üç günde ona sadece ateş yakmayı öğretebilmişti.

Diğer bütün işleri kendisi yapıyordu. Gerçi kralı olmayan birine hizmet ediyormuş rolü yapmak zorunda kalmasa bu kadar sıkılmazdı.

Ateşin kıyısından aldığı bir dalla, yüzünde düşünceli bir ifadeyle kumda bir şeyler çizmeye başladı. Bir süre Loulie al-Nazari'nin baktığını görünce çizdiklerinin çiçek olduğunu fark edip yapmacık bir umursamazlıkla kumları dağıttı.

Genç kadın dizlerini göğsüne çekmişti. "Hobin mi?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez," dedi Aisha.

"Pek konuşkan değilsin, ha?"

"Konuşana bak. Bizimle konuşmamak için elinden geleni ardına koymuyorsun."

Tacir omuz silkip ateşe yaklaştı. "Eee? Sen de *bizimle* konuşmuyorsun." Ellerini ateşe uzatmıştı ki rüzgar bir anda kumları uçurup alevlerin savrulmasına neden olunca geri kaçtı.

Aisha kapüşonunu başına çekerken ürpermemek için kendini zor tutuyordu. Çöle ne zaman dönse çölün sert rüzgarlarına alışması hep birkaç gecesini alırdı.

Arkalarındaki ayak seslerini duydular. Prens Mazen'le Qadir gelmişti. Delikanlının elinde incelemesi için ısrar ettiği harita, Qadir'in elindeyse iki gün önce kamp yaptıkları vahadan satın aldığı anlaşılan bir torba hurma vardı. Mazen birkaç adım öteye otururken fedai, tacirin hemen yanına oturdu. Loulie de ona iyice sokulup kucağındaki torbadan hurma aşırırdı.

Genç kadın yemişleri ağzına atarken Qadir pek umursamış görünmüyordu. "Hava değişti," dedi.

Mazen pis pis sırttı. Omar'ın her zamanki sırtışını böylesine mükemmel taklit etmesi sinir bozucuydu. “Yerinde bir gözlem.”

Aisha gözlerini göğe çevirdi. Dolunay bir serap gibi pusluydu. Bulut olmadığına göre yağmur yağmayacaktı. E, o zaman? Fedai sadece soğuk rüzgardan mı bahsediyordu? Yılın bu mevsiminde soğuk rüzgarlar görülmedik şey değildi. “Önemli bir değişim değil,” diyerek bu sefer, cübbesinin altında kollarını göğsünde kavuşturarak belli ki soğuğa dayanmaya çalışıyormuş gibi görünen tacire baktı. Qadir soğuktan etkilenmişe hiç benzemiyordu.

Ve Prens Mazen... Aisha çenesini sıkmasına bakarak dişlerini takırdatmamaya çalıştığını görebiliyordu. “Değişim olsun olmasın, yarın Dhyme'dayız,” dedi genç adam. “Şehir burçlarından içeri girdiğimizde hava değişiminden korkmamıza gerek kalmayacak.”

Genç kadın bir kaşını havaya kaldırdı. “*Yerinde* bir gözlem, veliaht prens.”

Mazen şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Aisha hemen imalı bir şekilde genzini temizleyerek konuyu değiştirdi. “Dhyme valisini unutmayın ya seyit. Şehre ulaştığımızda kendisini ziyaret etmemizi bekleyecektir.” Omar, her Dhyme ziyaretinde valiyi mutlaka ziyaret ederdi.

Mazen'in bu beklentiyi zaten bilmesi küçük bir teselliydi. Sonuçta o da bir prensti ve kuşkusuz Medine'de valiyle karşılaşmıştı.

Prens iç çekti. “Elbette. Ahmed'i ziyaret etmemek olmaz, yoksa çingar çıkarır.”

Loulie al-Nazari irkildi. Belli belirsiz bir irkilmeydi, ama sessizliği göz önüne alınırsa fark edilmeyecek gibiydi. Demek tacir, adamı tanıyordu. Ama merakı saman alevi gibi sönüverdi. Genç kadının duygularını yüzünden okumak mümkün değildi ve aslında Aisha bunu hiç umursamıyordu.

Sessizlik çöktü. Herkes kasvetli gözlerini sessizce ateşe dikmişti. Sonra tacir kenardan taşan bir dalı atınca alevler çatırdayıp harlandı. Yüzündeki gölgeler keskinleştii için bakışları her zamankinden daha sert görünüyordu. “Eh,” dedi. “Hava söz konusu olduğunda, sanırım bekleyip görmekten başka çare yok.”

Ertesi gün lanet olası bir kum fırtınası koptu.

İnatçı rüzgar çölü kasıp kavuruyor, sert yel kıyafetlere saldırıyor, adeta kırbaçlıyordu. Ürkütücü derecede turuncu gökyüzüne bakan biri, kum fırtınasının göbeğinde olduğunu hemen anlardı. Birkaç saat uzaklıkta olması gereken Dhyme şehri, toz bulutlarının ötesinde hayal meyal seçilebiliyordu. Doğru yolda olduklarının tek kanıtı, tacirin hiç şaşmadan kuzeyi gösteren pusulasıydı.

En azından Aisha böyle düşünüyordu. Tacirle sessiz fedaisi kum sisinde kaybolduğundan onları artık göremiyordu.

Rüzgar kulaklarında uğulduyordu. Saldırgan kumlar yüzünden bütün yüzünü örtmek zorunda kalmıştı. Bütün dünya kuma, rüzgara ve kasvete boğulurken içinden küfretti. Göz-

lerini sımsıkı kapattığında bile kumlar kirpiklerine yapışıyor, gözkapaklarını ısıırıyordu. Her nefesi boğazındaki kumlar yüzünden ıslıklı bir öksürüğe dönüşerek canını yakıyordu.

Sisli gökyüzünün bir işaret olduğunu anlayamadığı için kendisini tekmelemek istedi. Sefer boyunca havanın iyi gideceğini düşünecek kadar aptallık etmişti, çünkü henüz Soğuk Mevsim'in başıydı, ama çöl havasının oyunlar oynayabileceğini öğrenmiş olması gerekirdi.

Rüzgarın çığlıkları yaslı inlemelere döndüğünde fırsat bilip gözlerini kısarak etrafına bakındı ve kumların içinde bir hareket aradı. Gece Taciri'ni göremiyordu, ama birinin yaklaştığını gördü. Adamın yüzü saklı olsa da Omar'ı nerede olsa tanırdı.

Omar, Omar olmasa bile.

Kısrağını prene doğru sürdü. Yaklaşırken rüzgar yine şiddetlendiğinde kalın bir kum perdesi üstlerine çöktü. Haliyle görüşü sıfırlandı.

Karanlıkta zaman yoktu. İlerlemeye çalışmak beyhudeydi, o yüzden yüzünü şalının altına gizleyip iç huzuruna odaklandı. Rüzgar her yandan dövdüğü için yön duygusunu kaybetmişti. Sanki hem havadaydı hem de kumlara gömülmüştü. Nefes almak zorlaşmıştı, neredeyse imkansızdı. Sadece tek bir düşünce eyerine sıkı sıkı yapışmasını sağlıyordu.

Fırtınaya yenilmeyeceğim.

Uzun dakikalar geçti. İçinden aynı kelimeleri tekrarlayıp duruyordu. Sonunda rüzgar yine dinince gökyüzü loş bir kırmızıya boyandı. Bunu fırsat bilip hemen kumdan acıyan

gözlerindeki şalı indirdikten sonra etrafına bakındı. Gözlerini çölde dolaştırırken kumlar gözyaşı gibi yanaklarından süzülüyordu.

Etraf boştu. Ne prens ne tacir ne fedai... Sadece kum vardı.

Ani bir korku, bir yumruk gibi midesine inince titreyen elleriyle dizginlere sımsıkı yapışarak eyerinde öne eğildi. Omar çok basit ve tek bir iş vermişti. Sırf kum fırtınasını hafife aldığı için kardeşini kaybettiğini, herhangi bir önlem almadığını, atları birbirine bağlamayı bile akıl etmediğini veliaht prene itiraf etse...

Hayır.

Sertçe yanağını ısırdı.

Kendine acımak, zavallılar içindir.

Prensi *bulacaktı*. Onu korumak göreviydi ve bu görevde başarısız olmayacaktı. Deli gibi atan kalbini sakinleştirmek için şalının altından derin soluklar almaya odaklandı. Tacirle fedai, muhtemelen bir tür sığınak için kuzeye gidiyordu. Yönünü tekrar bulabilirse...

“Aisha!”

Ses neredeyse bir mırıltıdan ibaretti, ama nereden geldiği anlaşılabiliyordu. Aisha’nın kalbi aynı anda hem sıkıştı hem de rahatladı. Eyerinde dönüp bakınca prensin uzaktan el salladığını gördü. O da el salladı. Gördüğünü belli edecek kadar kısa ve sert bir hareketti.

Prens eliyle doğuyu işaret edince atını sola sürdü. Arayı kapatmaya çalışırken prensi takip ediyordu, ama mesafe çoktu ve rüzgar yine hızlanmaya başlamıştı. Öyle ki kalın bir kum

katmanı yüzünden prensin bir mil ya da birkaç adım ötede olup olmadığını kestirmekte zorlanıyordu. Bu görüş mesafesinde delikanlının yüzünü bile seçemiyordu.

Öfkesinden beslenerek odaklandı. Vücudunun her yerine kum girmesinin ya da ciğerleri kum dolduğu için aldığı her nefesin işkenceye dönüşmesinin bir önemi yoktu. Rüzgarın kıyafetlerini çekiştirmesinin ya da uğultuların tuhaf bir fısıltıya dönüşmesinin hiçbir önemi yoktu...

Ya Awasha, sakinleşmezsen öfken yüzüne yapışacak!

Aisha gerildi. Göz ucuyla bulanık bir renk görebiliyordu. Fırtınanın ortasında yüzünde çarpık bir gülümsemeye kendisine bakan adamı fark edince nefesini tuttu.

Ama...

Hayır, yanılmıştı. Fırtına yoktu. Sadece Sameesh kırlarında durmuş, onu harekete geçirmenin en iyi yolu olduğunu bildiği için dalga geçen ağabeyi vardı.

Seni çok iyi tanıyorum sevgili kardeşim. İstediğin kadar inkar et, ama seni besleyenin öfke olduğunu biliyorum.

Baktıkça ağabeyi netleşiyordu. Şekilli yüzü, koyu gözleri, asla sakala dönüşmesine izin vermediği kirli sakalı...

Beynindeki kapı sertçe kapandığında ağabeyi aniden kayboldu. Dizginlere sımsıkı yapışırken tek bir şey düşünebiliyordu.

Ölüler konuşamaz.

Normalde çöl seraplarına kapılmamak için kendine hakim olmak yetiyordu, ama fırtınada seraplar biraz daha ısrarlı olabiliyordu. Ne zaman başını çevirse, başka bir serap karşısında

belirliyordu. Bir hurma ağacının altında sepet örerken onu yanına çağırarak annesini gördü. Kırılarda koyunlara çobanlık eden dayısını gördü.

Tırnakları avcunu acıtiyordu. “Ölüler konuşamaz,” diye mırıldandı kendi kendine. “Ölüler konuşamaz.”

“Seslerini bastırabilmen ilginçmiş.”

Bir hışım döndüğünde yine ağabeyiyle karşılaştı. Anlaşılmaz bir şekilde prensin atını sürüyordu. Hayır, prensin atı değildi. Mazen olduğunu sandığı gölge de o değildi.

“Söylesene cani. Kurbanlarının sesini kesmek vicdanını rahatlatıyor mu?” Hayaletin gözleri pis sırtışıyla karardı. Göz akları kömür gibi kapkaraydı. “Tipik bir avcısın, kendini ölümden üstün sanıyorsun.”

Cin sihri.

Bunu fark etmek damarlarını adeta ateşe veriyordu. Hemen yenisindeki bıçağı çekip ağabeyinin suratına fırlattı. Kanlı canlı hayalet anında atıyla birlikte toza dönüştü.

Ama Aisha artık yalnız değildi.

Rüzgar ve kum dalgalarının arasında bir tepeli seçebiliyordu. Ve tepede tek başına bir silüet sırtıyordu. *Beni bul cin katili*, diye fısıldadı gölge beyninin içinde. Aisha’nın parmaklarındaki koruyucu yüzükler de alev almıştı. Cinleri uzak tutmak için tek çaresi bu yüzüklerdi.

Aslında geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Geri dönüp prensi bulmaya çalışmalıydı. Fırtınayla savaşmak delilikti ve cinler onunla alenen dalga geçiyordu. Ama o yaratık beynine girmiş, onu kandırmıştı. Ve Aisha, bir cinin oyununa gelmeyi kaldıramıyordu.

Kısrağını dehlerken ölümcül bir sakinlik kuşandı. Bu canavar ve yarattığı hayallerle savaştık, sonra kervanı aramaya devam edecekti. Yarattığı alt etmesi uzun sürmezdi; daha önce bir sürü yaratıkla yüzleşmişti.

Gölge istifini bozmadan, uzakta gülümseyerek duruyordu. *Bul beni*, diye fısıldadı. *Bul beni. Bul beni.* Aisha atından indiğinde ses artık iyice dalga geçiyor, gelmesi için onu kışkırtıyor, gözünü kan bürümesine neden oluyordu.

Tepeye tırmandı. Rüzgar her yandan saldırdığı ve dünya daha da karardığı halde tırmanmayı sürdürdü. Dudaklarını sıktağında kumlar dişlerinin arasında gıcırıyordu. Adım adım ilerledi. Tekrar tekrar adım attı. Sonra topuğu birden havada asılı kaldı...

Bir an için öylece asılı kaldı. Sonra boşalan dizleriyle birlikte kumlardan aşağı yuvarlanmaya başladı. Şalı uçup gitti. Tepenin dibine ulaştığımda boğazını tıkayan kumlar yüzünden neredeyse nefes alamıyordu.

Sinirliydi, şaşkıındı. Bıçaklarına davranırken küfretti. İki bıçağının hâlâ kınlarında olması içini rahatlatmıştı.

Güzel.

Gözleri yanıyordu, her yeri sızlıyordu, ama en azından silahı vardı. Parmaklarıyla kabzaları kavrayıp toz bulutunda gözlerini kıstı. İşte o zaman uçurumu gördü. Püsküren kumdan perdenin ardında gizlenen tekinsiz bir karanlıktı.

Omzunun üstünden çöle baktı. Arkasında çölü kasıp kavurmaya devam eden rüzgar, önünde açılan boşluk kadar yıldırııcıydı. Ama tuzağı nerede görse tanırdı. Cin oyununu oynamıştı. Nereye giderse gitsin kaybolacaktı.

Bul beni.

Karanlıkta yankılanan dalgacı ses adeta şarkı söylüyordu.

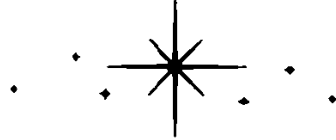
Öfkeli gözlerle önündeki karanlık çukura baktı. Kum fırtınasını yaratanın cin olup olmadığını bilmiyordu, ama bunun zaten bir önemi yoktu. Görevi bu yaratıkların işini bitirmektir. Bir avcı, masum kervanları felakete boğan bir canavarın kaçmasına izin verir miydi?

Önce cinle hesaplaşacak, sonra kervanını bulacaktı. Bu kadar basitti.

Öne doğru bir adım attı. “Hazırlan cin.”

Ve ava koyuldu.

21

LOULIE

Loulie önce Qadir'i gördü. Biraz ileride parlak mavimsi bir alev titreşiyordu. Zifiri kum fırtınasındaki tek rehber ışık buydu. Atını oraya doğru sürdü ve atının toynakları kum yerine taşa değince durdu.

Yanında beliren Qadir atı bir mağaraya sokarken yüzüne doladığı şalı çözen Loulie küfrü bastı. Gözleri fena halde yanıyordu, ağzı burnu kum olmuştu. Fedai bir şey demeden su tulumunu verdiğinde yüzünü ve boğazını temizledi, sonra üst başına yapışan kumları silkeledi.

“Ciğerlerin ne alemde?” diye sordu Qadir.

Loulie öksürdü. “Her zamankinden biraz daha kumlu.”

Fedai atı henüz bağlamıştı ki karanlık kum perdesinin arasında beliren prens mağaraya girdi. Eyerinden inip yüzünü açtığında gözleri kıpkırmızıydı. Endişeli bakmak yerine yüzünde pis bir sırıtış olmalıydı. “Aisha geldi mi?” diye sordu.

Loulie baktığında Qadir başını iki yana salladı.

Prens küfretti. “Onu fırtınada kaybettim.”

Sakince konuşsa da Loulie genç adamın paniğini adeta nabız gibi atan boynundan ve omzunun üstünden sadece bir değil, harami her an ortaya çıkacakmış gibi geriye bakmasından anlayabiliyordu, ama bir şey demesine kalmadan prens tekrar mağaranın girişine gidip durdu. Kumlar her yandan saldırdığı halde dimdik duruyor, zifiri bir karanlığa dönüşen çölden gözlerini ayırmıyor, “Tanrılar aşkına!” diye mırıldandığı duyulabiliyordu.

Loulie sesteki duygusallık karşısında afalladı.

“Fırtına dindikten sonra aramaya çıkarız,” dedi Qadir, prensin atına yaklaşıp burnundaki kumları temizlerken.

Genç adam bir hışım döndü. “Ama Aisha... bint Louas...” Devamını getiremedi.

Loulie neredeyse... *neredeyse* onun için üzülecekti. Ama üzülmesinin nedeni daha çok onun da fırtınada kaybolmamış olmasıydı. Prensten kurtulup bu korkunç seferden kaçamayacaktı.

Maskesini indirdiğini fark etmiş gibi prens aniden içeri girip iç çekti. “Peki. Fırtınanın dinmesini bekleyelim.”

Ve beklediler. Akşam olunca ateşin başında ekmek paylaşır sırayla mağaranın girişinde nöbet tuttular. Neredeyse hiç konuşmuyorlardı ve Loulie bu durumdan gayet memnundu. Kayıp harami hakkında konuşmak istemiyordu. Hatta Ahmed’in başrolde olduğu Dhyme konusunun bir daha açılması düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyordu, çünkü önceki geceden beri unutmaya çalıştığı halde adamla ilgili konuşulanlar beyninin bir köşesinde sürekli kendisinin de onu ziyaret et-

mesi gerektiğini hatırlatıyordu. Dahası karmaşık duygularına rağmen adamı görmek *istiyordu*.

Daldığı düşünceler ancak uyuduğunda unutuldu, daha sonra ilgilenilecek meselelerin arasına karıştı. Böyle şeyler hep daha sonra ilgilenmek içindi.

Fırtına ertesi sabah şafağa kadar dinmedi. Hemen eşyalarını toplayıp haramiyi aramak üzere yola koyuldular. Loulie, Aisha'nın bir yerlere sığındığını düşünüyordu, ama etrafta sığınabilecek hiçbir yer görünmüyordu. Attan da iz yoktu. Belki pusulayı kullanarak yerini tespit edebilirdi, ama bu fıkirden vazgeçti. Prense pusulanın sihrini göstermek istemiyordu. Sonuçta Omar bir haramiydi ve pusulayı çalmaya kalkışacağından adı gibi emindi.

Geldikleri yolun izini sürmeleri mümkün değildi, fırtına araziye tümünden değiştirmiş, bütün izleri silmişti. Aisha'yı hangi noktada kaybettiklerini kestirmeleri imkansızdı. Orada burada birkaç kaktüs ya da çalı dışında çöl dalgalanan tepelerden, derin vadilerden ve dik yamaçlardan ibaretti. Yakındaki tek medeniyet, önceki günden de uzak görünen Dhyme şehriydi. Ancak gözlerini kıstıklarında şehri ufuktaki minicik bir nokta halinde görebiliyorlardı.

Çarpık çurpuk sarı bir çalının yanından tekrar geçtiklerini fark ettiğinde Loulie sıkıntıyla homurdandı. Belki pusulayı *kullanmalıydı...*

“Galiba ileride bir mağara var,” dedi Qadir parmağıyla işaret ederek. Loulie'nin gördüğü gri renkli bulamaç, altın ve kırmızı renkli manzarada gerçekten umut vaat ediyordu. “Gidip

bakayım,” diyen fedai ona bakıp yayını kaldırdı. *Beni bekle,* diyordu bakışları.

Loulie tereddütlüydü. Prens Omar’la yalnız mı kalacaktı? Düşüncesi bile sinir bozucuydu. Ondan *korktuğu* falan yoktu, hayır korkmuyordu, ama yanlarında Qadir olmadan aynı yerde baş başa kalma fikri bile içinin öfkeyle kavrulmasına neden oluyordu. Öte yandan...

Prese çaktırmadan baktı. Genç adamın omuzları çökmüş-tü, dudaklarını bastırırken yüzünün ekşimesi öfkesinden ziyade endişesindendi.

Bu haliyle fena sayılmaz, diye düşünen Loulie, Qadir’i onaylamak için başını salladı. Ama fedai gittikten hemen sonra prens eyerinden atlayıp en yakındaki tepeye tırmanmaya başlayınca kaşlarını çatı. “Ne yapıyorsunuz?”

“Etrafı görmek için yükseğe çıkıyorum,” diyen prens duraksadı. Kumlar ayaklarının altından akıyordu. Sonra dönüp merakla baktığında Loulie sinirlendi. Öyle ya da böyle birinin ona tepeden bakmasına gıcık oluyordu.

Tepeye ulaştığında bacakları sızlıyordu, ama manzara etkileyiciydi. Doğuda Dhyme şehrinin gölgesi vardı. Batıda Qadir minik bir noktadan ibaretti. Fedai atını hızla gri renkli bulamaca sürüyordu. Tepeden bakıldığında bulamacın bir mağara olduğu daha iyi seçilebiliyordu. Uzakta bir kervan olabileceğini düşündüğü uzun bir gölge gördü, ama Aisha’nın bir gecede ulaşamayacağı kadar uzaktaydılar.

Aşağı baktı. Tepe dik bir yamaçla iki yanı kumlarla kaplı küçük bir vadiye iniyordu. Ürkütücü olmasına rağmen büyüleyici bir görüntüydü.

“Bir şey gördüm,” diye mırıldandı prens.

İşaret ettiği yere bakan Loulie aşağıda renkli bir nokta gördü. Bu mesafeden sahibi olmayan eğri büğrü bir gölgeye benziyordu. İncelemek için hemen vadiye inmeye başladı. Ardından kumların arasından renkli şeyi çıkardığında yüreği ağzına geldi.

Kadife bir eşarptı.

Omar hafif kumaşı elinden kaptı. “Aisha’nın eşarplarına benziyor.”

Loulie ayağa kalkıp etrafına bakındı. Bu gerçekten haraminin eşarbyısa ve iki tepenin arasında bulduklarına göre... genç kadın bu vadiye yuvarlanmış olabilir miydi? Yoksa eşarbın burada olması rüzgarın eseri miydi?

Omar yanında sertçe derin bir nefes alıp olduğu yerde dönerek gözlerini kıstı. “Şu...” Bakışları tuhaf bir şekilde dalgınlaşmıştı. “*Sinir bozucu* ses ne?”

Loulie kulaklarını açtı, ama bir şahinin çığlığından başka bir şey duyamadı.

“Bir ses var,” diyen Omar tepeye doğru ilerledi. Sonra durup başını yana eğdi. “Kadın sesi?” Avcunu devasa tepenin kumlarına dayadı. Bir an için gözlerini kısarak öylece durdu. Ardından eşelemeye başladı.

Loulie uçuşan kumlardan kaçmak için geriledi. “Ah, harika fikir veliaht prens. Aisha’nın kuma gömülmüş olması ihtimali aklımın ucundan bile geçmemişti!”

Prens cin çarpmış gibi eşelemeye devam ediyor, yüzüne adeta kum püskürtüyordu.

Loulie şaşkınlıkla ağzını açtı, ama bu berbat bir fikirdi.

Ağız anında avuç dolusu kumla dolunca neredeyse boğulacaktı. Öksürürken boğazı adeta yangın yeri ydi.

Dudaklarında bir küfürle veliaht prene döndü, ama küfür anında unutuldu. Uçuşan kumlara rağmen tepe aynı tepeydi.

Ve Omar ortalıkta yoktu.

Nedense bir anda üstüne atlayacağını düşündü, ama öyle bir şey olmadı. Seslendiği halde prensten ses çıkmıyordu.

Sihir miydi?

Öğrenmenin tek bir yolu vardı. Cübbesinin cebinden pusulayı çıkardı. Daha iğnesine bakmadan pusulanın ona göstereceğinden emindi. Pusula gerçekten de keşfedilmeyi bekleyen bütün emanetlere yaklaştığında olduğu gibi titreşiyordu.

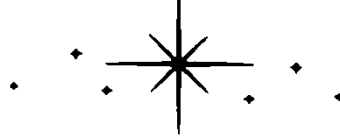
Ama iğnenin kırmızı ucu doğrudan kumdan duvarı gösteriyordu. Loulie temkinli gözlerle tepayı süzdü. Bir emanetin etrafındaki alanı değiştirmesi rastlanmadık şey değildi. Ne kadar güçlü olursa, aldatmaca o kadar güçlü olurdu. Ama... koskoca bir tepe?

Tepeye dokunduğunda yüzükleri ısınınca irkildi, ama pusulaya tekrar baktığında kararsız kaldı. Yanında Qadir olmadan hiç emanet avına çıkmamıştı. Oysa...

Prensi bulup çıkarmam gerekiyor. Qadir dönmeden çıkarım.

Pusulayı cebine atıp bir adım attı. Bu sefer sihir kendini gösterdi. Kumlar açıldığında karşısında bir giriş belirdi ve Loulie karanlığa adım atıp vadiden kayboldu.

22

MAZEN

Yerden tavana harika mozaiklerle ışıldayan koridor muhteşemdi. Vitray camların süslediği kubbeyi taş sütunlar destekliyordu. Kurukafa şeklinde aplikler duvarlardan sarkıyor, içlerinde yanan beyaz mumlar göz alan çivit mavisi çinilerin üzerine damlıyordu. Tekinsiz görünmesine rağmen Mazen hayatında böylesi güzel bir yer görmemişti.

Ve buraya nasıl geldiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Kum tepesini gördüğünü, kumları eşelediğini ve tepenin içine düştüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Zifiri karanlıkta çığlık atmış, paniklemiş, çıkış bulabilmek için karanlık duvarları yumruklamıştı. Ama sonrası bulanıktı.

Sağ tarafındaki çatlak resme baktığında derin bir nefes aldı.

Karşısındaki kaotik tasvir herhalde yedi cin padişahına aitti. Cinlerden biri yarı kuş, yarı erkekti; gövdesi ve bacakları insandı, ama kanatları vardı ve bir şahinin başına sahipti. Acaba bu, Amir'in esir aldığı cin padişahı olabilir miydi?

İkinci cin dönerken resmedilmişti, o yüzden hatları sislerin arasına karışmıştı. Üçüncü cinin bir elinde kurukafa, diğerinde bir asa vardı. Dördüncüsünün derisini kaplayan pullar parlıyordu, sırtında yüzgeçleri vardı. Beşinci cinin fistanı iki farklı parçadan oluşuyordu; biri mücevherlerle ışıldarken diğeri paramparça ve sefil görünüyordu. Sonuncu iki cin en tuhaflarıydı. İlki ahşaptan yapılmış gibi görünüyordu ve parmaklarının arasında çiçekler bitmişti. Diğeri gözleri kıpkırmızı parlayan, sivri dişli bir gölgeydi.

Gerilerken Mazen'in kalbi kulaklarında atıyordu. Gölge cini hatırlamıştı. Ama... hayır. O dişi cin, cinlerin kralı olamazdı ya?

Sinirli kahkahasını bastırıp kendini yürümeye zorladı. Her adımı sessiz koridorda adeta patlayarak yankılanıyor, duvardaki cinler sanki gözleriyle onu takip ediyordu.

Panikleme.

Kuşağından cesaret vermesi umuduyla Omar'ın hançerini çekti. Her yer o kadar sessizdi ki kıyafetlerinin hışırtıları arasında deli gibi atan kalbini duyabiliyordu. Genelde sessizlikte bile ses olur, bütün diğer gürültüler kaybolana kadar alttan alta bir uğultu duyulurdu, ama buradaki sessizlik doğal olamayacak kadar keskindi.

Panikleme.

Kendini yine yürümeye zorladı. Yürüdü. Yürüdü.

Yedi cinin resmini yine görünce midesi ağzına geldi. Aynı olduğu biliyordu, çünkü taş aynı yerlerden çatlamıştı. Sonsuz bir koridorda değildi, aynı yerde dönüp duruyordu.

Yakındaki bir ışık titreştiğinde hançerin kabzasını sımsıkı kavradı. Bütün kasları gerilmişti, nefes almakta zorlanıyordu.

Tanrılar aşkına, ne olur yine cinler içime girmesin...

“Selam.”

Dönmesiyle birlikte hançeri savurdu, ama havayı yarmaktan öteye gidememişti. Yabancı uzak durduğu için bıçak hiçbir yerine değmemişti.

Mazen donakaldı. Bu kadını tanıyordu.

Uzun saçları cilalı ahşap gibi parlıyordu, esmer teni çilliydi, tuhaf kahverengi gözlerinde altın kıvılcımlar çakıyordu...

Mazen hançeri indirdi. Bu gözler *kendi* gözleriydi. Annesinin gözleriydi.

“*Ummu?*” Gözlerini kırptırsa da inanılmaz bir şekilde annesi hâlâ karşısındaydı.

“*Habibi,*” diye mırıldandı kadın.

Buz gibi parmaklar yanağına dokunduğunda irkilse de Mazen geri çekilmedi, çünkü soğuk elleri aynı zamanda *yumuşacıktı*. Sonunda annesi elini geri çektiğinde sanki canı çekiliyordu. Gözlerini yine kırptırdığında kadın bir serap gibi dalgalandı. “*Ummu...*” Parmakları havayı okşuyordu.

“*Habibi.*”

Dönüp baktığında koridorun aşağısında duran babasını gördü. Kurukafalardaki mumlar gibi aynı renkte ışık veren bir fener tutuyordu. Annesi yumuşacık bir gülümsemeyle parmağını oynattı. “Benimle gel.”

* (Ar.) Anne. (ç.n.)

** (Ar.) Canım. (ç.n.)

Mazen bir adım attı. “Nereye gidiyorsun?”

Ama Shafia cevap vermeden dönüp yürümeye başladı. Yanından geçtiği mumlar titreşerek sönüyor, karanlık Mazen’in peşinden geliyor, *önemsiz* diye fısıldıyordu.

Mazen karanlıktan kaçarcasına annesinin peşine düştü. Kalbi kulaklarında ve gözlerinin ardında atıyordu. Aniden bütün bedenine çullanan ağırlığın ve beynindeki tuhaf basıncın farkında bile değildi. Parmaklarını sıkarken ateş gibi yanan demir yüzüklerini hissedebiliyordu... Sonra o his de kayboldu. Gözünü her kırptığında zihni daha çok bulanıyordu. Sonunda tatlı bir mırıltı dışında hiçbir şey kalmadı. Koridor kayboldu. Sadece bir şarkı mırıldanan annesi vardı.

Gece yanan yıldızlar

Şeyhe yolunu gösterir...

Mazen bu şarkıyı bilmiyordu, ama ağırlaşan gözlerine rağmen içinden mırıldanıyor, aynı anda tuhaf bir nostalji duygusuna kapılıyordu.

Aniden beliren odaların önünden geçtiler. Bir an için örümcek ağlarıyla dolu bir yerdeydiler, sonra duvarları ve yerleri zarif halılar süslüyordu. Sonunda böceklerle dolu kupalarıyla iskeletlerin oturduğu divana benzer bir yere girdiler. Mazen yanlarından geçerken iskeletler ete bürünüyor, canlı insanlara dönüşüyor, kupalarını kaldırıp haykırıyordu. “Kurtarıcı! Kurtarıcı!”

Birkaç kez endişelerini dile getirip getirmemeyi düşündü.

Sizi neden kurtaracağım? diye sormak istiyordu. Ya da... *Sen nasıl hâlâ hayatta olabiliyorsın, ummu?*

Ama her seferinde annesinin şarkısına kapılıp gidiyor, her şeyi unutuyordu. Şarkı sustuğunda bile uyuşmuş düşüncelerinin üstünde yankıları devam ediyordu.

Annesi sessizlikte konuştu. “Kum Tepeleri Kraliçesi’nin hikayesini biliyor musun Mazen?”

Mazen onu duyuyor, ama nedense anlayamıyordu. Uygun bir karşılık olmasını umarak gülümsemekle yetindi.

Annesi de gülümsedi. Gamzelerini gösteren her zamanki ıslıl ıslıl gülümsemesiydi. “Kraliçe bütün dileklerini gerçekleştirebilir. En imkansız olanları bile.” Döne döne karanlık kuleye çıkan merdivenlerin başında durdu. Sonra eğreti ahşap basamakları tırmanmaya devam ederken “Ama bütün dileklerin bir bedeli vardır,” diye devam etti. “Kraliçe senden bir şey isteyecek. Bütün yüreğinle istediğin şeye kavuşmadan önce bu isteği kabul etmelisin.”

Dilersen ölüleri bile diriltebilirim.

Gür ama nazik bir ses zihnini okşuyordu.

Mazen’in yüreği hopladı. Gözleri bulanırken annesi kayboldu. Onun yerine upuzun kolları ve bomboş göz yuvaları olan bembeyaz bir yaratık belirdi. Annesinin sesiyle konuşuyordu. “Bana yardım edeceksin, değil mi Mazen?”

Mazen nefes almak için... çığlık atmak için ağzını açtı, ama şarkı yine başlayınca bütün korkuları silinip gitti. Yaratık gözden kaybolduğunda annesi bir kez daha karşısındaydı. Endişeyle kaşlarını çatmıştı.

Elbette sana yardım ederim, ummu.

Kadın yine ıslıl ıslıl gülümsedi. “Sana güvенеbileceğimi biliyordum Mazen.”

Mazen gözlerini kırptırdı. Sesin sadece beyninde olduğunun farkında değildi. Ama bunun önemi yoktu. Annesi ne düşündüğünü yüzünden anlamayı hep bilmişti...

Bir anda durdu. Omar’ın bedeninde olduğunu unutmuştu. Annesi nasıl...

“Geldik.” Kadın merdiven sahanlığına bakan bronz kapıyı işaret ediyordu. “Dediğimi unutma. Fedakarlık etmeden hiçbir şey kazanılmaz.”

Mazen duraksadı. Tuhaf bir sis zihnini yine ele geçiriyor, düşünmesini imkansız kılıyordu. Ama sonra annesi elini omzuna yerleştirdiğinde bütün dikkati tamamen dağıldı. “İnançlı ol Mazen.” Yumuşacık sesi bir fısıltıdan ibaretti, sanki bir sır veriyordu. “Bizden çalınan her şeyin çalıntı olarak kalması gerekmiyor.”

Mazen derin bir nefes aldı. Sonra ağır adımlarla kapıya ilerledi.

Kaybetmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Annesini kaybetmişti. Özgürlüğünden olmuştu. Kendisi bile değildi.

Onu geri getirebilirim, diye mırıldandı kafasının içindeki ses. *Anneni geri getirebilirim.*

Kapılar sönmeye yüz tutan meşalelerin aydınlattığı yuvarlak bir odaya açıldı. Harabeyi andıran duvarlardaki çatlakların ardından sert bir rüzgar üfürüyor, kestane rengi perdeleri uçuşturuyordu. Hışırtılar dışında, duvarları çatlamış yuvarlak oda hem boştu hem de beklenmedik bir şekilde sessizdi.

Sonra odaya adım attığı anda Mazen bir çatırtı duydu.

Çini zemin kemiklerle doluydu. İçinden bir ses... çok uzak bir ses, bunun rahatsız edici olması, endişelenmesi gerektiğini söylüyordu, ama endişelenmek için zamanı yoktu. Bununla daha sonra ilgilenmek üzere endişeleri beyninin gerilerine iterek kemik denizinin üstünde yükselen taş podyuma ilerledi. Podyumda altın kurukafalardan oluşan zarif bir halka vardı. Yine içindeki ses, neden çembere çekildiğini merak etmesi gerektiğini hatırlatıyordu, ama üzerine düşünmedi, çünkü bu halka dileklerini gerçekleştirecekti. Tek yapması gereken...

O zaman yine kraliçe olacağım.

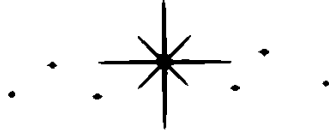
Halkaya yaklaşırken Mazen mırıldanmaya başladı. Taca uzanırken kemikler fısıldıyordu.

Kraliçe, kraliçe, kraliçe.

Sesler bütün vücudunda... parmak uçlarında nabız gibi atıyordu.

Kemikten halkayı eline aldı.

23

LOULIE

Tatlı Ateş? Uyan Tatlı Ateş.

Sanki dünya simsiyah küllerden ibaretti.

Loulie! Lou-Lou-Loulie!

Loulie irkildi. “Baba?”

Babası dışında kimse ona böyle seslenmezdi. El yordamıyla karanlığı aradı.

Buradayım, Tatlı Ateş.

Tuhaf karanlık aniden kalkınca kendini zarif mozaikler ve kurukafa şeklinde ürkütücü apliklerle dolu bir koridorda bulduğunda loş ortamda gözlerini kısarak görmeye çalıştı, ama koridorun sonu yok gibiydi. Havada yoğun bir sessizlik asılı duruyor, kendi nefeslerinden bile rahatsız olmasına neden oluyordu, ama üzerine düşünmesine kalmadan sessizlik paramparça oldu.

“Buradayım, Loulie.”

O zaman uzaktaki mumların mavi ışığında beliren gölgeyi seçti. Geniş omuzlarıyla uzun boylu babasının koyu kahve-

rengi gözleri her zamanki afacan kıvılcımlarla ışıltıyordu. Bir elinde fener vardı. Diğer eliyle yaklaşmasını işaret ediyordu.

“Baba?” Kalbi göğsünden fırlamak üzereydi.

Olamaz.

Kalbi sıkıştı.

Sen öldün.

Rüyadaymış gibi babasına doğru ilerledi. En azından denedi. Her adımında babası sanki uzaklaşıyordu. “Tatlı Ateş,” diye seslendi ileriden. “Gel. Beni takip et.” Sonra döndü. Gece Taciri’yle aynı cübbesi hareket ederken yerleri süpürüyordu.

Loulie tereddüt etti. Bunun bir aldatmaca olduğu açıktı. Karanlık koridorlarda serap kovalayacak zamanı yoktu. Dönüp girişi aramaya koyuldu, ama yol kapalıydı. Öfkelendi.

Şahane.

“Çabuk!” diye seslendi hayalet. “Karanlıkta tekinsiz şeyler dolaşıyor, Tatlı Ateş.”

Loulie sesin kulaklarında fısıltılara dönüştüğünün farkındaydı. Ürpertisini bastırıp yürümeye başladı. Aklında bir plan oluşmaya başlamıştı. Birinci adım... Onunla dalga geçen karanlık tarafından yutulmaktan kaçınması gerekiyordu.

Ama karanlıktan uzak durabilse de seslerden kaçamıyordu. Babasının hayali yaklaştıkça, sesler yükseliyordu. Dişlerini sıkıp yüzüklerine dokunarak parmak uçlarındaki yanma hissine odaklandı.

Hiçbiri gerçek değil. Sihir bu. Bu...

Babası şarkı söylemeye başladı. “Gece yanan yıldızlar, şeyhe yolunu gösterir.”

Loulie irkildi. Bu şarkıyı nereden hatırlıyordu? Düşündükçe zihni bulanıyordu. Sonunda sadece şarkının sözleri kaldı. Şarkı içini ısıtıyor, arzularını körüklüyor, kendini evinde hissetmesini sağlıyordu.

“Evet,” dedi babası tatlılıkla. “Evdeyiz.”

“Ev?” Kelime Loulie’nin dudaklarında bir fısıltıydı. Uzun zaman önce eve dönmekten vazgeçmişti, çünkü... çünkü kötü bir şey olmuştu. Ateşi, acıyı ve ölümü hatırladı. Kaybettikleri ve kayıplarını kabul etmeyişi hâlâ aklındaydı. Hatırlamak istemediğini de hatırlıyordu.

“Ev,” dedi babası nazıkçe. “Ama önce herkesi geri getirmeliyiz.”

Loulie ağır ağır başını salladı. Mantıklıydı. Hatta makuldü. Babasına güvenebilirdi. Babası onu asla yanlış yola sokmamıştı. Babası asla...

Bir şey hatırladı. Kırık camlar gibi paramparça bir hatıraydı. Kamp ateşinin önünde dip dibe otururken babası cebinden ahşap ve camdan yapılmış düz bir disk çıkarmıştı. Bu bir pusulaydı.

Çölde sayısız gizemli şey var, Tatlı Ateş. O şeyleri bulursan, çok dikkatli olmalısın, çünkü emanetleri cinler büyülemiş olabilir.

Pusulayı avcuna bıraktığında babasının sıcak ellerini hissettiğini hatırlıyordu.

Bu pusula da sihirli mi?

Babası gülmüştü.

Bana bir faydası olmadı, ama belki sana yolunu gösterir.

Hatıra duman gibi dağıldığında gözlerini kısan Loulie yine odaklanmaya çalıştı. Tam bir köşeyi döneceklerdi ki gözü son derece korkutucu bir mozağe takıldı. Resimde denizciler lacivert bir okyanusun dibine batmış, çaresizce gökyüzüne ulaşmaya çalışıyordu. Ağzları açıktı, gözleri korkunç bir şekilde pörtlemişti. Loulie başını kaldırıncaya ulaşmaya çalıştıkları tanrıyı gördü. İnci beyazı teni ve mürekkep gibi parlayan kapkara gözleriyle bir kadın tasviriydi bu. Saçları yere dökülen alevli küllerden oluşuyordu ve boynunda altın kemiklerden bir halka vardı.

“Loulie?” diye seslendi babası, ama sesi çok uzaktı.

Mozaiğe dokundu. Soğuktu. Yanan yüzüklerini hatırlatacak kadar soğuktu. Birden kendine geldi. Şarkıyı nerede duyduğunu hatırlamıştı.

Qadir. Bu şarkıyı Qadir söylüyor.

Dönüp baktı, ama hayal çoktan gitmişti. Işık karanlıkta mavi renkli minik bir noktadan ibaretti. Sonra o da kayboldu. Ateş sönünce her yer karardı.

Beynindeki mırıltılar aniden kulaklarını zorlayan tiz bir vızıltıya dönünce dizleri boşalır gibi oldu. Ağzında metal... daha doğrusu kan tadı vardı. Burnu kanıyordu. Başlı zonklar-ken bayılacağını hissetti.

Koş, diye geçirdi geçirdi içinden. Kendi sesinden ziyade Qadir'in sesi kadar keskin bir sesteydi beynindeki.

Koş, yoksa öleceksin.

Düşünmeden harekete geçti. Karanlık üstüne çullanıyor, ayaklarına saldırıyor, kulaklarında çığlıklar atıyordu.

Cin katili! Cani!

İtiraz edemeyecek kadar korkmuştu.

Keşke parlak küre, sultanın divanında patlamasaydı! Şu anda işine yarayabilir, en azından düşmanını görmesini sağlayabilirdi. Ama hayır, yalnızdı ve...

Birden keskin hatları olan bir şeyin altında kaldığında panikleyerek dirseğini savurdu. Bir çatırtının ardından tıslama eşliğinde ağırlık geri çekilince Loulie hemen ayağa fırlayıp koşmaya başladı. Arkasına baktığında karanlık, saldırganı tamamen yutmuştu.

Karanlık mavi altın tonlarında parçalandığında hâlâ koşuyordu. Fenerli birini çok geç fark edince ikisi çarpışıp birlikte bir yumak halinde yere yuvarlandı. Ama Loulie hemen kendini kurtarıp ayağa kalktı. Gözleri hançerler gibi parlayan Aisha bint Louas'ı görmek şaşırtıcıydı. Genç kadın bıçağını ona doğrultmuştu, ama kim olduğunu alınca silahını indirdi.

Kısacık bir an için ikisi de ne yapacağını bilemedi.

Gerçek miydi? Yoksa bu da bir aldatmaca mıydı?

Loulie henüz ne yapacağına karar verememişti ki Aisha'nın kolunu kaldırıp fırlattığı bıçak omzunun üzerinden geçti. Ardından yırtılan bir kumaşla birlikte bir çığlık duyuldu. Öyle ki çığlık adeta kemiklerinde titreşiyordu. Daha önce böyle bir sesi hiç duymamıştı, ama yine de ne olduğunu biliyordu.

Çığlık atan babasıydı.

Olduğu yerde dönünce babasının sesiyle çığlık atan şeyi gördü. Upuzun kolları, bomboş gözleri, bıçaklar gibi derisin-

den fırlayan kemikleri ve çürümüş etiyle insan şeklindeki yaratık bir gulyabaniydi.

O benim babam değil.

Düşüncesi beyninde alarm zillerini harekete geçirirken Qadir'in hançerini çektiği gibi yaratığa atıldı. Panik gözünü açmıştı, nefes bile almadan parçalanacak hiçbir şey kalmayana kadar hançeri sapladı, savurdu, paramparça etti. Kanser kemikler toza dönüşürken resmen titriyordu.

Daha önce de gulyabanilerle karşılaşmıştı, ama hiçbirisi bu sonuncusu kadar irkiltici bir görüntüye sahip değildi. Gulyabanilerin iz sürücü olduğunu sanıyordu. Neredeyse kör sayılabilecek bu yaratıklar çok uzaklardan sihrin kokusunu alabiliyor, emaneti taşıyan insanların peşine düşüyordu. Gizlenme yetenekleri son derece güçlüydü, ama en ölümcül yetenekleri sessizlikti. Çölde bir yere yaklaştıklarında ortalığı doğal olmayan bir sessizlik sarardı.

Şimdi en azından Loulie koridorun neden bu kadar sessiz olduğunu anlamıştı.

Aisha bint Louas iç çekerek yanından geçti. "Selam al-Nazari."

Loulie bu serinkanlılık karşısında afalladı. Genç kadının cübbesinde ve saçlarında hâlâ fırtınadan kalan kum taneleri ışıldıyordu, ama onun dışında zarar görmemişti. Sinirlenmek elde değildi. Buraya bu kadını kurtarmaya gelmişti ve şimdi aynı kadın rahatsız olmuş gibi iç çekerek yanından geçip gitme kabalığını gösterebiliyordu, öyle mi?

“Dokuz cehennemden hangisindeydin? Her yerde seni arıyorduk!” Loulie sesini yumuşatma zahmetine bile girmiyordu.

Aisha bıçağını kuşağına taktı. “Cevap çok açık değil mi? Cin avlıyordum. Hatta beni evine davet edecek kadar nazik davrandı.”

Loulie, kum tepesinin önünde dururken prensin yüzünde beliren tuhaf ifadeyi hatırladı. Bir kadın sesi duyduğunu söylemişti. Belki o da sesin büyüüne kapılmıştı ve muhtemelen hâlâ buradaydı. Ama küçük bir ihtimaldi. Tanıdığı Omar bir kurban değil, bir katildi.

“Cinler seni kumların altındaki bir harabeye hapsettiğinde hep böyle mi konuşursun?” diye kaşlarını çatı. “Demek seni evine *davet* etti ha?”

Aisha’nın gözleri sertleşti. “Söylediklerine dikkat et Gece Taciri. İğneli sözlerine katlanacak değilim.”

“Ben de *kaybolduklarını* kabul bile edemeyecek kadar büyük bir egoya sahip haramilere katlanacak değilim. İyi bir avcıysan, neden cini hâlâ bulamadın?” Genç kadın dönüp yürümeye başladığında peşine takıldı. “Söylesene?”

Tam uzanıp Aisha’nın omzunu tutacaktı ki kadının kolundaki izleri görünce durdu. Aisha genelde kollarını kapatırdı, o yüzden bileğinden başlayıp kıvrılarak omuzlarına yükselen kınayla yapılmış zarif çiçek desenlerini daha önce hiç fark etmemişti. Fazlasıyla dikenli ve jilet keskinliğinde yapraklar çizmemiş olsaydı ona bunu hiç yakıştıramazdı. Ama durmasına neden olan desenler değil, kınanın altında kalan ve kınayla belirginleşen yara izleriydi.

Harami döndü. “Söylemek istediğin bir şey mi var tacir?”

“Daha ilk soruma cevap almamışken başka soru sormanın anlamı yok.” Karşılıklı kaşlarını çatıp bakışırken Loulie gözlerini kırpmamak için kendini zorluyordu.

Sonunda Aisha yürümeye devam etti. “Gerçeği mi istiyorsun? Evet, kayboldum. Kum fırtınasında kayboldum ve şimdi bu cehennem çukuruna hapsoldum. Buraya düştüğümünden beri yolumu bulamıyordum. Şahane fikirler paçandan akıyorsa, bize çıkışı göstermeye ne dersin?”

Loulie kızardı. Bıçağı dışında yanında sadece iki eşyası vardı ve bunları kullanmanın daha iyi bir zamanı olamazdı.

Önce pusulayı çıkardı, ama iğnenin kadranda deli gibi döndüğünü fark ettiği gibi vazgeçti. Sessiz emirleri bile emaneti yatıştırmaya yetmiyordu. Sonunda sikkeyi kullandı. Yazı tura sonucuna göre evet, kaybolmuşlardı ve evet... bir yerlerde bir çıkış vardı.

Aisha kıkırdadı. “Demek efsane Gece Taciri de kayboldu.”

“Sessiz olabilir misin? Düşünmeye çalışıyorum.” Loulie, babasının kılığındaki gulyabaniyi düşündü. Kendine gelmeden önce yaratığın onu bir yere götürmeye çalıştığından emindi. Aisha’ya baktı. “Gulyabani seni de bir yere götürmek istedi mi?”

Aisha’nın sırtışı solarken yüzü ekşidi. “Fazla uzun sürmedi, ama evet.”

Haraminin her zamankinden daha asık suratına bakarken Loulie onun da bir hayalin peşine takıldığını anlayabiliyordu. Acaba... kimi görmüştü? Ailesinden biri miydi? Yoksa alçak cin katili ustası mıydı?

Aisha boş gözlerle baktı. “Bir şey mi diyecektin?”

Loulie genç kadının merakının bir alev olduğunu hayal ederek zihninde söndürdü. İsteyebileceği en son şey cin katilleriyle daha fazla içli dışlı olmaktı. Bunun yerine başını iki yana salladı. “Sanırım gulyabaniler yolumuzu bulmamızı sağlayabilir.”

Aisha bir kaşını kaldırdı. “Buradan çıkmak için tek çaremiz bir gulyabani rehber bulmak mı yani?”

Loulie gerçekten *bunu* mu söylemişti? Gulyabaninin sahip olduğu hiçbir şeye ihtiyaçları yoktu. Yaratık bir fener taşıyordu; onlarda da fener vardı. Yaratık koridorda tıpkı şimdi yaptıkları gibi yürümüştü. Ve...

“Şarkı söylüyordu.” Hatırlamak tokat gibiydi.

Aisha kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sanırım o ulumadan bahsediyorsun. Şarkı ne hakkında?”

Loulie’nin aklına komik bir fikir geldi. Öyle ki kahkahayı basabilirdi, ama sonuçta gulyabaniden tek eksikleri şarkıydı, o yüzden denememeleri için bir neden mi vardı? Sonsuz karanlığa bakıp derin bir nefes aldığı anda yanaklarının yanmasına ve midesinin kasılmasına aldırmadan Qadir’in şarkısını hatırlamaya çalıştı ve kelimeler odaklandı.

Gece yanan yıldızlar

Şeyhe yolunu gösterir.

Gerisi çorap söküğü gibi gelirken Aisha’nın kahkahasını duymazdan geldi.

*Ona git, ona git diyorlar,
Gözünün nuruna git.
Ona git, ona git,
Yüreğinin pusulasına git.*

Loulie sanki suda süzüldüğünü hissediyordu. Şarkı bir haritaya, sözler hiç tanıdık gelmeyen sisli hatıralara dönüşmüştü. Söylerken etrafındaki harabe bulanıp mermer ve altından görkemli bir saraya dönüştü. Her şey görkemle ışıldıyordu.

*Kumları ısıtan güneş
Şeyhin yüreğini ateşe veriyor
O gölgede bekliyor, diyor güneş,
Rüyalarındaki aşkın,
Gölgede, gölgede, seni bekliyor.*

Ayakları kendiliğinden harekete geçti. Geçmişle geleceğin birleştiği yolda yürüyordu. Aynı anda hem renkli hem renksiz hollerden, hem filizlerle hem de külle dolu bahçelerden, hem göz alan dansçılarla hem de kıpırtısız iskeletlerle dolu salonlardan, hem yenilikten ışıldayan hem de eskilikten solan koridorlardan geçtiler.

Sonunda her an yıkılacakmış gibi görünen bir merdiven sahanlığına geldiler.

Beynindeki ses bir anda bütün düşüncelerini dağıttı.

Hoş geldiniz konuklarım!

Bir kadının gür ve etkileyici sesiydi.

Hain cin katilleri! En yüceleri katledenler! Zafer peşinde misiniz? En vahşi hayallerinizin bile ötesindeki güçleri mi arıyorsunuz?

Kafalarının içinde olduğu halde kahkaha attığında ses duvarlarda yankılanıyordu.

Korkarım geç kaldınız. Biri çoktan bu şerefi sahiplendi. Ama buraya kadar geldiğinize göre lütfen buyurun. Konuklarımı ağırlamazsam ne derler?

“Omar?” diye mırıldandı Aisha.

Loulie’nin aklında tek bir düşünce vardı.

Kum Tepeleri Kraliçesi.

Aklında resimdeki hayalet beyazı teni ve kapkara gözyuvalarıyla gördüğü kadın vardı. Kum Tepeleri Kraliçesi... Yaşlı Rhuba’nın cin kraliçesiyle ilgili hikayesi kum gibi zihnine akmaya başladı.

Kum Tepeleri Kraliçesi'nin Hikayesi

Ne orada ne burada, ama çok uzun zaman önce...

Bir zamanlar zalim bir tüccara satılan Naji adında bir köle varmış. Gece gündüz eziyet çekermiş, çünkü sahibi onu nedensiz yere acımadan dövermiş. Genç kadın işkenceyle geçirdiği yıllardan sonra bir kum fırtınasında kaçmayı başarmış ve artık bacaklarında güç kalmayana kadar koşmuş. Sonra ücra bir vadide yığılıp tanrılardan yardım dilemiş, ama tanrılardan biri ipek yumuşaklığında sesiyle cevap verince şaşırılmış. Scs ona, vadinin derinlerindeki kumdan perdenin ardındaki şahane saraya gitmesini söylüyormuş.

Naji anında yorgunluğunu unutup bir çocuğun heyecanlı masumiyetiyle sarayı aramaya koyulmuş. Sonunda efendisinin servetini bile gölgede bırakan bir görkemle

döşenmiş taht salonunu bulmuş. Harika tahtta porselen beyazı teni ve gece karası gözleriyle bir kadın oturuyormuş. "Hoş geldin saygın konuğum!" diye cıvıldaayan ses onu bu saraya getiren sesmiş. "Lütfen kalıp bir süre dinlen *habibim*.^{*} Senin için yemek ve eğlence hazırlayacağım."

Naji minnettarlıktan ağlamak üzereymiş, ama dansçıları gördüğü anda bütün heyecanı sönmüş, çünkü gördüğü hayatın bir taklidinden ibaretmiş. Dansçılar gerçekten de gözyuvaları ve bedenleri boş birer kılıftan başka bir şey değilmiş. Kuklalar gibi dans ediyor, tahtta oturan kadının emriyle şarkı söylüyorlarmış.

Gösteri bittiğinde Naji dizlerinin üstüne düşüp ev sahibinin buz gibi ellerine yapışmış. "Bana çok iyi davrandınız *ya sayyidati*,^{**} ama izninizi rica ediyorum. Tehlikeli bir zaman pesimde ve onun bu saraya gelmesini hiç istemem."

"Benim için endişelenme çocuğum. Ben hiçbir adamdan korkmam. Hayır, asıl onlar *benden* korkar." Kadın sırtı açık gülümsemiş. "Seni o canavardan kurtarmamı ister misin?"

Naji onun cesareti karşısında öyle bir hayrete kapılmış ki gördüğü tuhaf dansçıları bile unutmuş. "Onu beni arandıktan vazgeçirebilir misiniz?"

* (Orj) Kadınlar için kullanılan 'canım'. (ç.n.)

** (Orj) Hanımın (ç.n.)

"Ah, daha fazlasını bile yapabilirim! Hayal bile edemeyeceğin bütün dileklerini gerçekleştirebilirim." Kadının gözleri, uzak yıldızlar gibi ışıldıyordu. "Tabii her dileğin bir karşılığı vardır. İsteğini yerine getirebilmem için senden bir şey almam gerekiyor."

Kendisini hepten çaresiz hisseden Naji anında başını eğip nasıl hizmet edebileceğini sormuş.

Bunun üzerine sarayın sahibi şöyle demiş. "Sihrimi yapabilmem için bu saraydan ayrılmam lazım ve bunun için bir bedene ihtiyacım var." Sonra altın kemiklerden facı başından çıkarıp Naji'ye vermiş. "Bunu boynuna takarsan bütün kabuslarını yok etme gücüne kavuşursun."

Naji söyleneni yapmış. Sarayın sahibi kadın duman ve küle dönüşerek gözden kaybolurken bütün bedeninin ürktüğü bir güçle dolduğunu hissedebiliyordu. Açlığının ve susuzluğunun yerini doymak bilmez bir intikam arzusu almış. Bu halde çöle dönüp millerce yürümüş ve sonunda zallın efendisinin kervanına ulaşmış. Adam onu bulmak için paralı asker tutmuş, ama kölesi karşısında belirmeye atılmış.

"Demek döndün köle!" demiş tüccar, kırbağıyla yaklaşıırken. "Affedilmek için yalvaracak mısın, yoksa seni cezalandırmam mı gerekecek?"

Naji çenesini havaya dikip eski efendisinin gözlerine

“Bir daha asla affedilmek için yalvarmayacağım,” dediikten sonra kollarını havaya kaldırıp damarlarındaki karanlık sihiri çağırması.

Etleri döküldüğü için kemikleri görünen yaratıklar çağırısına cevap vererek kumların içinden öfkeli ulumalarla ulayıvermiş. Tüccarla adamları kaçarken gulyabaniler peşlerinden tazi gibi koşuyor, yakaladıklarının kemiklerini kump yüreklerini paramparç ediyorlarmış. Sonunda Naji yaratıkları geri çağırması, ama kolları bacakları kopan cesetlerin yerden kalkıp ayaklarını sürüyerek yürümeye başladığını görünce çok şaşırarak çığlık çığlığa gerilemiş. “Bu nasıl korkunç bir sihir?”

Saraydaki kadın kafasının içinde gülererek “Sevgili kızım, bu Kum Tepeleri Kraliçesi’nin sihiri,” demiş. “Benim sihirim. Artık özgür olduğum için sihrimi sayende dünyada kullanabildim.”

Naji hayatında hiç böylesine derin bir korku hissetmemişti. Çünkü kraliçe fani bir kadın değil, yedi cin padişahından biriydi. Kemik tacı boynundan çıkarmaya çalışsa da hecelememiş.

Kum Tepeleri Kraliçesi gülmüş. “Henüz işimiz bitmedi. Seni kabuslarından kurtardım, o yüzden şimdi sana bedelini ödünç vermek zorundasın. Üzülme canım kızımla birlikte yenilmez olacağız.”

Böylece kötü kalpli kraliçe Naji'nin zihnini adeta bir mum gibi söndürüp hain planlarını yapmaya başlamış. Çölde ordusunu ışıklar saçan şehre yöneltmiş ve valiyle buluşmuş. Dahası barınak sağlarsa şehri daha önce görülmemiş bir güçle koruyacağına söz vermiş. Açıgözlü adam hemen kabul etmiş ve öldürülen askerleri için biraz olsun üzülmemiş, çünkü kraliçe ölü askerleri diriltip korku salan ölümsüz ordusuna katıyormuş. Hatta vali, kraliçenin sihri karşısında öylesine hayrete düşmüş ki korkmayı bile unutmuş. Bu elbette en büyük hatası olmuş. Şehrin ordusunu ele geçirdikten haftalar sonra Kum Tepeleri Kraliçesi onu çorak bir savaş meydanında öldürmüştü. "Yüreksiz bir adamın kalbe ihtiyacı yok," dedikten sonra da adamın göğsünde hâlâ atan kalbini söküp cesedini ordusuna katmış.

Kraliçe yıllarca çölleri dolaşarak ordusunu büyüttü. Sonunda askerlerinin inşa ettiği yeni sarayında görkemli sarayda yıllarca hem tapınılan hem korkulan bir kraliçe olarak orada yaşamış.

Yakın bir köyde yaşayan Munaqid, köylülerinin aksine kraliçeye tapınmayı reddediyor, "Cinler kötülükleri yüzünden tanrıların katından kovulan günahkarlardır," diyor. "Ve yedi cin padişahı, kötülüğün kökü olduğuna için en kötüleridir." O yüzden kraliçenin korku salan hükümdarlığını sona erdirmenin yolunu arıyormuş. Plan

vağıp saraya gelmiş ve kraliçenin karşısına çıkarak yalandan bağlılığını önermiş. Ertesi gün döndüğünde kraliçeyi övgülere boğmuş.

Kum Tepeleri Kraliçesi bu bağlılık karşısında keyfe gelerek köylünün hizmetkârı olarak sarayda kalmasına karar vermiş. Munaqid'i öldürmüyormuş, çünkü yüzündeki hıyranlık ve korku savaşını seyretmek pek hoşuna gidiyormuş. Zamanla adama güvenmeye başlamış.

Bir gün kumlu bahçede yürürlerken Munaqid, "Tanrılara yaraşır yüce bir güzelliğiniz var. Kimden esinlendiniz?" diye sormuş.

"Bir zamanki güzelliğimin gölgesinden başka bir şey değilim." demiş kraliçe. "Bu dünyada var olabilmek için bir bedene ihtiyacım vardı. Sahibi bu bedeni bana sundu." Boynundaki kemikleri okşarken tatlı tatlı gülümsüyormuş.

Munaqid ne yapması gerektiğini anlamış. Gece olunca kraliçenin yatak odasına giderken yoluna çıkan bütün gulyabanileri susturmuş. Kraliçe yatağında uyuyormuş. Uyumasına kalmadan adam halkayı boynundan çıkarıvermiş. Nâji'nin yapamayacağını Munaqid yapabilmiş, çünkü kraliçeyle sihir bağı yokmuş. Halkayı yere attığı gibi Nâji'yi kucaklamış ve kraliçenin gulyabanileri peşlerine düşerken saraydan kaçmış.

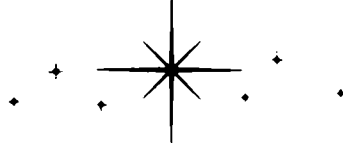
Kurtulunayı başardıklarında Munaqid fena halde yarılmış, üstelik bitkin düşmüş, ama hâlâ kraliçenin sesini kafasının içinde duyabiliyormuş. *Hain!* diye haykırıyormuş kraliçe. *Rezil hain!* Munaqid bu sesi asla susturamayacağından korkarken birden kopan kum fırtınası bütün sesleri bastırmış. Bulduğu bir mağaraya sığınıp fırtına çölü kısıp kavururken Naji'yi bağrına basmış. Fırtına dindiğinde dışarı çıkmış, ama sarayın yerinde artık altın renginde bir kum tepesinden başka bir şey yokmuş.

"Tanrılar dualarımı duydu." diye fısıldamış kendine. "Kum Tepeleri Kraliçesi'ni bir kez daha kumlandırmıştık. Artık hepimiz özgürüz."

Mağaraya döndüğünde başka bir mucizeyle karşılaşmış, çünkü Naji kendindeymiş. Genç kadının elini tutmuş, ardından birlikte köye yürümüşler. Adamın zaferi bütün çöl krallığında kutlanmış ve halk bir kez daha huzur bulmuş.

Bu görkemli zaferin üstünden asırlar geçmiş. Ama sakın aldanmayın sevgili çöl halkı, çünkü barış ve huzur verilmiş bir vaattir. Çöldeyken hatırladığınız bir sesteki en büyük arzularınızı gerçekleştirme teklifi duyarsanız hemen oradan uzaklaşın. O yol kırık döküktür ve ölümce yılanlarla doludur.

24

MAZEN

Halkaya dokunduğu anda kışkırtıcı bir sıcaklık bütün damarlarına yayıldı. Mazen bu baş döndüren gücün altında adeta eziliyordu.

Rahat ol, dedi kafasının içindeki nazik ses.

Tacı kaldırırken eli titriyor, sıcağın altında başka bir hissi sezebiliyordu. Sihre direnen demir yüzükleri yanarken iliği buz tutmuştu. Parmaklarıyla sımsıkı kavradığı tacı... boynuna mı götürecekti?

Taç değil, diye düşündü. Kolye.

Donakaldı. Gölge bir hatıra gözünde canlanmıştı. Karanlıkta doğal olamayacak bir şekilde parlayan yakut gözleriyle bir hayalet... Dişi yaratık yaklaşırken nefesi kesilmiş, ciğerlerine dolan dumanlara teslim olmuş ve...

“Hayır.” Işıldayan kolye boynundan sadece birkaç parmak uzaktaydı.

Mırıldayan korkunç ses kafasının içinde konuştu.

Evet.

Ses aynı zamanda hem bir fısıltı, hem bir uluma hem de bir çığlıktı.

Rahat ol rahat ol rahat ol...

“Peki,” dedi Mazen, sıktığı dişlerinin arasından ve kolyeyi kaldırdı. Kaldırdı, kaldırdı... sonra uzağa fırlattı. Bedeninin tekrar ele geçirilmesine izin veremezdi.

Sonrasında bir sürü şey oldu. Mırıltı kesildi, halka çığlık atmaya başladı, kemik denizi dalgalanarak öfkeyle ulumaya başladı. Mazen canlanan iskeletleri, parçalanan etleri ve ışıldayan bıçakları seçebiliyordu. Gulyabaniler o kadar hızlı canlanıyordu ki en korkunç halleriyle karşısına dikildikleri ana kadar iskeletlerin canlandığını fark edememişti.

Teslim olmazsan, o zaman bana hizmet edeceksin, dedi mırıldanan ses.

Korku aniden adeta şimşek hızında bütün damarlarına yayıldı. Bıçaklarına davranırken parmak uçları nabız gibi atıyordu, ama terden ıslanan avuçları yüzünden kabzalar kaygandı. Sonunda bıçaklardan birini kavrayabildiğinde gulyabanilerden biri onu bıçaklayacak kadar yakındı. Çürümüş toprak ve et gibi kokuyorlardı. Mazen midesinin ağzına geldiğini hissetti, ama kendini yutkunmaya zorlanarak gulyabanilerin dökülen yüzlerinin dışında herhangi başka bir şeye odaklanmaya çalıştı. Yine de gözlerini sivri dişlerden, boş göz yuvalarından, ezik burunlardan alamıyordu.

Paramparça boğazında kükreyen gulyabanilerden biri üstüne atılınca gayriihtiyari geri çekilip bıçağını çaresizce savurdu.

Çarpık dişlerinin arasından tıslayan gulyabaninin de geri kaçması inanılmazdı.

O bıçak!

Ses kafasının içinde bıçak kadar keskindi.

İğrenç! Cin katili!

Her kelime Mazen'in yüreğine saplanıyordu. Gerçek olmadığı halde bu kelimeler kim bilir kaç kere yüzüne söylenmişti?

Hizmetkarım olmaya bile değmezsin.

Mazen sesin sırtını döndüğünü düşünmekten kendini alamıyordu.

Öldürün onu. Kemiklerini bile parçalayın.

Bu sefer gulyabaniler tereddüt etmeden üstüne atıldı. Mazen'in tek dürtüsü, hayatta kalma umuduyla çaresizce bıçağını savurmaktı. Omar'ın bedeninde daha hızlı, daha güçlüydü, ama korku düşünmesine engeldi.

Gulyabaniler insafsızdı. Organize saldırı yeteneğinden yoksun olsalar da her yandan geliyorlardı. İçlerinden biri üstüne atladığı sırada kulağının yanından bir ok ıslık çalarak uçtu. Sendelese de kabzayı başka bir yaratığın karnına indirdi. O sırada bir kılıç kolunu yırttı. Bir başkası bacağını ıskalamıştı.

Tökezleyerek gerilerken ayağını burkunca bileğinin acısıyla çığlık attı. Başka bir darbeden kaçarken dişlerini sıkıp bıçağını diğer bir gulyabaninin göz yuvasına saplamak üzere savurdu.

Metal değdiği anda gulyabaninin bembeyaz küle dönüşüp yere dökülmesi afallatıcı olmuştu.

Omar'ın bıçağına baktı. Gece Taciri'nin, bıçakların büyüğü

olduğuna dair söylediklerini hayal meyal hatırlıyordu, ama o zaman bunun ne anlama gelebileceğini dűşünecek zamanı olmamıştı.

Hemen yeni bir gulyabani dalgasına hazırlandı.

İşte o zaman beyazlar içinde bir renk seçti ve girişe baktığında kahverengi cűbbeleri gördű. Loulie al-Nazari uzaktan ona ateř saçan gözlerle bakıyordu. Birkaç saniye sonra Aisha bint Louas belirdi ve Mazen'i görünce iç çekti. İç çekişi ürkütücü sessizliği paramparça etmişti. Gulyabaniler dağıldı. Bazıları kapıya, diğerleri Mazen'in hâlâ durduğu podiyuma yönelmişti.

Hayatta kalmaya odaklanması gerekiyordu. Bıçağını savurdukça bazen çürümüş ete ve kemiğe denk getiriyor, metalin dokunduğu her şey kül oluyordu. Çok geçmeden gulyabanileri yenmek için bıçakla yaralamasının yeteceğini fark etti, ama bunun farkına varmak onu yenilmez kılmıyordu. Eli hâlâ titriyor, düşünmekte hâlâ zorlanıyordu. Ama çaresiz olmaktan daha iyi bir durumdaydı, o yüzden tüm gayretiyle her darbeyi karşılarken bu savaştan çıkmayı... bu savaşi bitirmeyi ummaktan başka yolu yoktu.

Saniyeler, dakikalar, belki de saatler geçti. Sonunda başını kaldırıp önündeki kül yığınlarının ötesine baktığında tacirle haramiyi görebiliyordu. Aisha güçten ziyade hızına güveniyor, gulyabanileri deviriyor, karşı koymalarına fırsat bırakmadan kollarını bacaklarını koparıyordu. Diğer uçtaki Loulie perdeleri kalkan etmişti. Mazen bir çatırtı duyduğunda genç kadın bir perdenin arkasındaydı. Tekrar ortaya çıktığında bıçağı alev

almıştı. Dahası bıçağı savurup gulyabanileri ateşe verirken zaferle sırtıyordu. Gulyabanilerden biri ellerini bir şeyi ele geçirmek istercesine öne uzatmış halde uluyarak yere yığıldı. Gözleri olmasa da yaratığın bakışları yerde duran halkadaydı.

Gece Taciri emanete bakmak için durdu. Birkaç saniye hiç kıpırdamadan bir şey dinliyormuş gibi başını yana eğdi.

Onun yanına giderken Mazen'in bacakları hâlâ titriyordu. "Al-Nazari," dedi zorla, buz tutan dudaklarının arasından. Genç kadın onu duymazdan geldi. "Gece Taciri!" Kadın parmaklarını yavaşça halkaya uzattı. "Dur al-Nazari!"

Loulie hâlâ eğiliyordu.

Mazen toslarcasına halkayı elinden düşürdü. Aynı anda kadının dizini midesine geçirince nefesi kesildi, ama acıyla dişini sıkarken bütün gücüyle bileklerini sımsıkı kavrayarak onu yere yapıştırdı. "Kendine gel!"

Tırnaklar etine battığında acıyla bağırarak geri çekildi ve genç kadın bunu fırsat bilerek anında bıçağını savurdu. Mazen gözlerini yumarak alevli bıçaktan kaçtı. Teninde sadece sıcaklığı hissetmişti. Ardından yavaşça gözlerini açtığında mavi alevler önünde dans ediyordu. Parlaktı, ama zararsızdı. Demek Gece Taciri neden alev almadığını düşünmesi için ona zaman vermeye karar vermişti. Düşünmesine fırsat kalmadan yumruğu burnuna yiyince gözlerinin önünde yıldızlar uçtu.

Mazen görüşünü netleştirmeye çalışırken göz kırpmıyor, Loulie'nin ayağa kalkmasını izliyordu. Karanlık geri çekildiğinden tacirin kahverengi cübbesini bulanık da olsa seçebildi. Ve düşünmeden bacağını uzatıp çelme taktı.

Genç kadın sertçe yere kapaklandığında bir süre boğuştu-
lar. Kollardan, bacaklardan, bıçaklardan ve küfürlerden ibaret
bir yumak halinde yerde yuvarlanıyorlardı. Loulie'nin yüzünü
tekrar net bir şekilde gördüğünde, genç kadın alevden bıçağını
boğazına doğrultmuştu.

Çaresizlik Mazen'i ele geçirdi. Darbeden son anda yuvar-
lanarak kurtuldu ve kendi bıçağını tacirin eline savurdu. Lo-
ulie hayvani bir çığlıkla yere devrilmişti. Yarayı görünce Ma-
zen suçluluk duygusuyla midesinin kasıldığını hissetti. Derin
yaradan kanlar boşalıyordu.

“Prens!”

Mazen arkasına bakınca beyaz küle bulanmış Aisha'yı
gördü. Haraminin gözü Loulie'nin yarasına kaydıldıktan sonra
tekrar prene döndü. “Gitmemiz gerekiyor. Cin nerede?” Ama
Mazen cevap veremeden gözü yerdeki halkaya takılınca şaş-
kınlıkla kaşları çatıldı. “Bu bir... emanet mi?”

Hayır!

Mazen harekete geçemeden harami halkayı aldığı gibi çan-
tasına attı.

Ve halka gözden kaybolduğu anda oda, bir devin ağırlığı
altında eziliyormuş gibi sarsılıp inlemeye başladı. Hâlâ kı-
pırdayan gulyabaniler kuma karışıyordu. Tacirin bıçağındaki
alevler dumana dönüştü. Yukarıda tavan çatlarken üzerlerine
kum yağıyordu.

Kimse bir şey demedi. Aisha şalından yırttığı bir parçayı
tacirin kanayan eline sardı, sonra sağlam kolundan tutup yer-
den kaldırdı. Ardından üçü birden koşmaya başladı. Topalla-
yan tacirin parmaklarından kan damlıyordu.

Ufalanen merdivenlerden giriş katına çıkmayı başardıklarında bir duvar yıkılıp bir kum çağlayanı yarıktan aşağı boşaldı. Sarsıntı Mazen'in ayaklarını yerden kesmişti. Sertçe dört ayak üstüne düşünce bir kez daha acıyla tısladı. Tekrar ayağa kalktığı anda koridor duman kadar yoğun tozlardan karanlığa gömülmüştü. Duvarlar çatlıyor, mozaikler renklerini kumlara akıtıyor, yer sarsılmaya devam ediyordu.

Biri arkadan itti. Aisha ileride Loulie'yle kaçmaya çalışıyordu.

Korkunç bir inilti koptu. Taşlar birbirine sürterken çıkan inilti kulaklara zarardı. Sonra tepelerindeki tavan parçalandı ve kumlar dalgalar halinde üstlerine çullandı.

Mazen kaçtı. Aisha'yla Loulie'nin peşinden koşuyor, batan koridorlarda depar atıyor, labirent daralıp tek bir koridora ve tanrıların göndermiş olabileceği görkemli bir ışığa dönüşürken önüne düşmekle kalmayıp çıkışı kapatmaya ant içmiş gibi görünen kaya parçalarının üstünden atlıyordu.

Harabe, harabe olduğunu hatırlamış gibi hızla çöküyordu. Duvarlar devrildi, tavan düştü. Her yer sarsılıyor, sarsıntıyı bütün hücrelerinde hisseden Mazen dengesini kaybediyordu. Titreyen dizleriyle bir duvara doğru tökezlediğinde omuzlarına bir ağırlığın bindiğini hissetti. Her yer kumdu, sadece kum vardı.

Gözlerinde, kulaklarında, ciğerlerinde...

Nefes alamıyordu. Koşmakta zorlanıyordu. Ama...

Az kaldı.

Hızlandığında yer yana yatınca kaydı, ama hemen dengesini buldu.

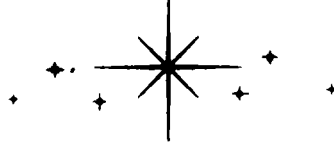
Az kaldı, az kaldı.

Aisha'yla Loulie'nin ardından ümitsizce körlemesine tökezleyerek artık iyice yaklaşan ışığa atladı.

Bir kum perdesi. Taze hava. Heyecandan titreyen bir fısıltı.

Sonunda, dedi Kum Tepeleri Kraliçesi. *Sonunda özgürüm.*

25

LOULIE

Loulie rüyasında ateş gördü.

Rüyasında kumlar küle dönüşmüştü, gökyüzü çıtırdayan korlarla dolmuştu. Kabilesinin kampı uzakta yanıyordu, dumanın kimin katil kimin kurban olduğunu anlamak imkansızdı. Katliam yerine yaklaşmaya çalıştığında gökyüzündeki korlar harlanırken ayaklarının altındaki kumlar yanmaya başladı. O sırada dumanın içinden en koyu gece rengine cübbesiyle bir siluet belirdi. Kordan gözlerini gözlerine dikmişti. Ona doğru adım atarken kanlı bıçağı kıpkırmızı parlıyordu.

Ölümü mü, köleliği mi istersin küçük kız?

Loulie çığlığını yutarak uyandı. Alnında biriken ter damlalarını silerken yanan kampın hatırası silinmeye başlamıştı bile. Elinin acısını fark edince aniden bütün netliğiyle prensin bıçağını hatırladı.

“Sonunda, ceset uyandı.”

Başını kaldırıp baktığında çatık kaşlarla yanında oturan Qadir'i gördü. Yakındaki masada duran fener tekinsiz bir yeşil ışıkla titreyiyor, fedainin yüzünde farklı tonlarda gölgeler oluştururken çatık kaşlarını daha da derinleştiriyordu. Temkinli gözlerle adama baktı. "Sen de bir hayal değilsin ya?"

Fedai bir kaşını kaldırmaktan başka bir şey yapmayınca iç çekti. Ne kadar kuşkulu olursa olsun Qadir'in sakinliği hep sakinleşmesine yardım etmişti. Gözü eline kaydığında parmaklarına dolanan tanıdık boncukları gördü. Bu boncuklar uyumayı sağlayan bir emanetti.

"Uyumana yardımcı olsun diye," dedi Qadir. "At üstünde o kadar acı çekiyordun ki şehre baygın girmenin daha iyi olacağını düşündüm."

Dhyme'a geldik mi?

Loulie etrafına bakındı. Qadir'le şehre her geldiklerinde kaldıkları kervansaraydaki odayı hatırlıyordu. Küçük odada tek bir yatağın yanı sıra sadece sade bir yazı masası vardı. Sonsuz boşluk çantası ve Qadir'in şemşiri, bir dizi küçük taş biblonun durduğu girintinin hemen yanındaki köşeye bırakılmıştı. Bazen Loulie bu bibloları yeniden düzenleyerek bir savaş sahnesi yaratmaktan hoşlanırdı. Şimdi hepsi düz bir sıra halinde ona bakıyordu. Yüzleri olmadığı halde yargılayıcı bakışlara sahip oldukları kesindi.

Tekrar eline odaklandığında kana bulanan kumaş karşısında irkildi. Artık uyandığı için keskin sancıdan kaçması imkansızdı. Aisha'nın elini sardıktan sonra kendisini çöken harabeden dışarı çektiğini hatırlayınca "Ne oldu?" diye sordu.

“Burnunun dikine gittiğin için neredeyse ölecektin,” diye terslendi Qadir.

Loulie bu ses tonuyla başını kaldırınca fedaisinin gümüş mavisi kıvılcımlar çakan gözlerini görünce yüzünü ekşitti.

“Yenilmez olmadığını anlayana kadar kaç kere ölümün kıyısından dönmen gerekiyor, Loulie?” Adam öne eğildiğinde gözleri öylesine parlaktı ki neredeyse beyaza çalıyordu. “Önce gereksiz yere gölge cine saldırdın, sonra sonuçlarını düşünmeden *doğrudan* ölümcül bir hayaletin peşine düştün.”

Loulie’nin utancı boğazına oturan bir yumruk gibiydi, o yüzden konuşmakta zorlandı. *Üzerime titremen gerekmiyor*, demek istiyordu. *Ben aciz değilim*. Sağlam yumruğunu sık-tığında yüzüklerin soğuşunu hissedince duraksadı. Yüzükler harabede hiçbir işe yaramamıştı. Kum Tepeleri Kraliçesi’ne yenilmiş, neredeyse bedenini ona...

Aciz değilim.

İçinden ne kadar tekrarlarsa tekrarlasın, kelimelerin içi boştu.

“Özür dilerim,” derken sesini titretmemek için bütün gücünü kullanıyordu. “Tek derdim prensi kurtarmaktı.” Qadir’in cevabını duyar gibiydi. İstese cesaret gösterisini iki kelimeyle paramparça edebilirdi, ama o öyle biri değildi.

Fedainin beyaz gözleri güneşte eriyen buz hızında eski haline döndü, yaralı elini tutarken çatık kaşları yumuşadı.

Adam nazikçe dokunduğu halde avcu açılırken parmakları sızlamaya başlayınca inlememek için Loulie dilini ısırarak sargısının açılmasını izledi. Korkunç yaranın etrafı kabuk

bağlamıştı, kesik o kadar derindi ki kemiğini görebiliyordu. Midesi altüst oldu.

Qadir kuşağından çektiği hançerle kendi avcunu kestiğinde Loulie fedaisinin derisinden süzülen gümüş kana bakakaldı. Adam ona bir şey sorma fırsatı bırakmadan kanlı elini yaranın üstüne bastırarak “Anlat,” dedi.

Loulie nefesini tuttu. Gümüş kanın sihrini damarlarında hissetmeyeli çok olmuştu, çünkü Qadir, özellikle *düşünme*den harekete geçmenin sonucu küçük yaralarla ilgilenmek gerekmediğine inandığından onu nadiren iyileştirirdi. Sihir sevimsiz bir soğukla derisinin altını karıncalandırıyor, acıyla uyuşukluk arasında gidip geliyordu. Daha beteri... Loulie yarasının kendi kendine kapandığını *hissede*biliyordu.

“Anlat,” diye tekrarlarken Qadir’in sesi yumuşacıktı. Belli ki dikkat dağıtmaya çalışıyordu.

Loulie oyuna katılmakta zarar görmüyordu. Prensın kaybolmasının ardından gezdiği harabeyi, şarkıyı, kafasının içindeki sesi, gulyabanileri ve kolyeyi anlattı. Prensle boğuşmasını hatırlamaya çalışırken, sadece elindeki acının ve kabustan dehşet içinde uyanmanın hatırası vardı. Son hatırladığı şey, harabelerden yuvarlanarak çıkması ve sonrasında... Qadir’in sıcacık göğsünde sarhoş olmuş gibi derin bir uykuya dalmasıydı.

Sözü bittiğinde beyni çektiği acı nedeniyle bulanıktı. Yine de aklını meşgul eden soruyu sormak için kendini odaklanmaya zorladı. “Emanete ne oldu?”

Qadir yüzünü ekşitti. “Veliaht prensin haramisi vermedi reddediyor, çünkü prens bulduğu için prene ait olduğuna

inanıyor.” Kaşları iyice çatıldı. “Nasıl bilmem, ama onu geri almanın bir yolunu bulmamız gerekiyor, çünkü... çok özel.” Elini geri çektiğinde berbat yaranın yerinde belli belirsiz ısıldayan bir iz vardı.

Loulie, temizledikten sonra yaralı elini tekrar sarması gerektiğinin farkındaydı. Prensle haraminin bu kadar çabuk iyileştiğini görmesini istemezdi. “Şükran,” diye mırıldanırken baş parmağını taze izin üzerinde gezdirdi. “Yaramı iyileştirdiğin için,” dedikten sonra fedaisinin gözlerine baktı. “Ve harabede yardım ettiğin için.” Uzak olsa bile Qadir ona hep kol kanat geriordu.

Qadir başını sallamakla yetindi, ardından pencereye dönüp gözlerini simsiyah gökyüzünde asılı duran yıldızlara dikti.

Loulie bir karşılık beklerse, fedaisinin bütün gece orada öylece oturarak yıldızları seyredeceğini biliyordu. Konuşmak istemediğinde hep böyle yapardı. O yüzden Qadir’in yüzüne bakabilmek için üstündeki örtüyü attığı gibi yatağın kenarına tünedi. “Neden özel bir emanet olduğunu anlatacak mısın? Kum Tepeleri Kraliçesi’ne ait olmasıyla bir ilgisi var mı?” Bu isim bile başlı başına bir soruydu.

Qadir iç çekti. “Manasız unvanları bir yana bırakırsak, evet... Medine çarşısında kovalarken tapınakta karşı karşıya geldiğin cin, ölüm sihride ustadır. Bu sayede gulyabanilerin hareketlerini kontrol edebiliyor.”

Loulie yarasını incelerken koluna yayılan acıyla irkildi. Fedaisinin kendisini seyrettiğini hissedebiliyordu. “Peki şarkı?” diye sordu usulca.

“Eski bir şarkı.” Sandalyesinde ateşten uzaklaşmak için arkasına yaslandığında Qadir’in gözleri gölgelere büründü. “Dhabab’ın evleri olduğuna inanan cinlerin nesiller boyunca söylediği nostaljik bir şarkı.”

Ev.

Loulie kumların altındaki o harabelerde evine dönmek için doymak bilmez bir arzuyla dolup taşmıştı. Acaba *evin* tam karşılığı olduğu için mi babasını görmüştü? “Şarkının insanları *ele geçirme* gücüne sahip olduğunu bilmiyordum.”

Qadir duygusuzca gülümsedi. “İfrit seni büyülemek için şarkıyı değil, sihri kullandı,” dedikten sonra gülümsemesi soldu. “İfritler bu yüzden tehlikelidir. İnsanları çaktırmadan, ama çok güçlü bir şekilde etkilerler. Daha da beteri emanetler üzerinden uzaktaki birini bile ele geçirebilirler.”

“Peki emaneti bir şekilde Aisha’dan geri almayı başardığımızda ne olacak?” Loulie duraksadı. “Ya biz emaneti alamadan ifrit onu ele geçirirse?”

“Emanet şimdilik sessiz görünüyor, ama evet... zamanımız yok.” Fedai kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kolyeyi aldığımızda, ne yapacağımıza karar verene kadar ben saklayacağım. Bir cin olarak, ifritler beni ele geçiremez.”

“Bir de *bana* kibirli dersin.” Ama Loulie sözler ağzından çıktığı anda pişman oldu.

Oysa şaşırtıcı bir şekilde Qadir ona... tam olarak gülümseme sayılmasa da dudaklarında gülümsemeyi andıran bir kıvrımla karşılık verdi. “Senden farklı olarak, ben haddimi biliyorum.” Fenere dönüp ışığı kısıtığında tamamen gölgelere büründü, sonra gözden kayboldu.

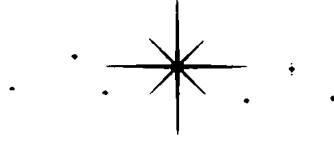
Loulie sonunda fenerin dibine kıvrılıp başını metale dayayarak gözlerini yuman kertenkeleyi fark etti. “Koridorun sonunda hamam var,” derken sesi fısıltıdan ibaretti. “Elini yıkadıktan sonra uyusan iyi olur.”

Yataktan kalkarken Loulie inledi. Tam kapıya varmıştı ki iyileşen eline bakarken duruverdi. “Qadir? Kum Tepeleri Kraliçesi’nin hikayesini duymuştun... Sence emanetteki ifrit, o hikayedeki kraliçe mi?”

Qadir duyulmaktan korkuyormuş gibi karanlıkta usulca konuştu. “Kim bilir? İnsanlar sürekli masallar uyduruyor, ama masallar bile gerçek kırıntılarından doğar.”

Qadir’e yakışır *cinsten* muğlak bir cevaptı. O yüzden Loulie’nin endişelerini yatıştırmaya yetmemişti. *Eh*, diye düşündü kapıyı açarken. *En azından artık endişelenmek için bir nedenim var.*

26

LOULIE

Loulie uyandığında Qadir'in sabah gelen bir mektubu okuduğunu görünce hemen valinin daveti olduğunu anladı. Ahmed bin Walid alışkanlıklarına bağlı bir adamdı. Dhyme'a ne zaman gelse Loulie'yle aynı şarkıda dans ederdi. Bu sefer tek fark, gelişini haber vermemiş olmasıydı.

Şahane.

Mahmur gözlerini ovuşturdu.

Şanım artık şahsımın önüne geçmiş durumda.

“Ahmed?” diye sordu fedaisine.

Qadir kağıdı elinde top haline getirerek “Ahmed,” dedi.

“Bu akşam divanına davet veriyor.”

“Onu gördüğüne çok heyecanlanmış görünmemeye çalış.”

“Kendi adına konuş. Şapşal şapşal sırtıyorsun.”

Loulie yanaklarının kızardığını çok geç fark etti. Asık suratla yataktan kalkıp hamama gitti. Geri döndüğünde temizlenmiş, sade kahverengi cübbesini kuşanmıştı. “Eee?” derken

Qadir'e merakla baktı. "İftara gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

Gündüz vakti şehir canlı ve renkliydi. Dolambaçlı sokaklar, hepsi rengarenk elbiseler ve cübbelere bürünmüş gülüşen çocuklar ve dedikodu yapan yetişkinlerle doluydu. Kutu gibi açık renkli evler sokakların iki yanında yükseliyordu. Yuvarlak pencereler kafesliydi. Çatılar arasına gerilen çamaşır ip-leri, amaç bu olmasa da göçmen güvercinlere geçici konak haline gelmişti. Şehrin toprak yollarının iki yanına palmiye ağaçları ve parlak renge boyanmış tezgahlar dizilmişti.

Loulie'nin her zaman pita ekmeğiyle süzme yoğurdu aldığı meydandaki dükkanın tabelasında havada hamur döndüren fırın ustaları görülebiliyordu. Omzuna tünemiş Qadir'e bir parça ekmek verirken tabelaya hayranlıkla baktı. En sevdikleri çeşmenin kenarına yerleşmişlerdi. Burada her şeye kulak misafiri olabiliyorlardı. Bu sade çeşmenin üzerindeki taşta ünlü şairlerin ismi yazılmıştı.

Bağdaş kuran Loulie, yanından geçenleri dinlerken ekmeğini kemiriyordu. Bazıları kendisiyle ilgili olan dedikodulara kulak verdi. Dhyme sakinlerinin onun bir prensle seyahate çıktığını bilmelerine şaşırmamıştı. Şehirler arası iletişim, atlardan daha hızlı olan şahinler sayesinde gerçekleşiyordu. Medine'den ayrıldığı anda Dhyme ve Ghiban'a gideceği haberi uçurulmuştu.

Son lokmasını süzme yoğurduna bandırmıştı ki duyduğu bir şey nefesini tutmasına neden oldu. "...Kara Avcı diyorlar," diyordu sarıklı bir adam, bıyıklı arkadaşına.

Bıyıklı adam güldü. "Adı yok değil mi? Ne kadar da gizemli."

"Hatta melodramatik. Ama asıl önemlisi hesap defteri. *Tekniği*. Dediklerine göre veliaht prensten daha çok cin öldürmüş."

Bıyıklı adam arkadaşının ensesine bir şaplak indirdi. "Şşş! Biri duyarsa..." Sesi fısıltıya dönüşünce Loulie devamını duymak için iyice kulak kabarttı, ama faydasızdı.

Kara Avcı.

Yoksa gölge cinin bahsettiği canilerden birini mi kastediyordu? Kendi kabilesini katleden katillerden biri olabilir miydi?

"Al-Nazari?"

Aniden dönünce veliaht prensin şaşkınlıkla arkasında durduğunu gördü. "Çok kuşku uyandırıyorsun. Hain planlar yapıyorsun, değil mi?"

Loulie diklendi. "Ne istiyorsun?" Prens gülümsemesi yaralı eline kaydığında hiç düşünmeden elini cebine soktu. Sabah temiz sargıyla sarmıştı, ama sargı bile parmaklarını oynatabildiğini saklayamazdı.

Omar genzini temizledi. "Elindeki yara için özür dilemek istiyordum."

Loulie gözlerini kırıştırdı. "Efendim?"

Delikanlının kaşları endişeli sayılabilecek şekilde çatıldı, ama yüz ifadesi anında değişerek pis sırıtışı geri geldi. "Dedim ki..."

"Özrün kabul edilmiştir," diyen Loulie sırtını döndü. Kalbi deli gibi atıyordu. Aslında prens onu kendine zarar vermekten

kurtarmıştı. Hatta genç adamın kendini *ondan* kurtardığı söy-
lenebilirdi. Bunun için özür duymayı hiç beklememişti.

*Ama teşekkür etmeyeceğim. O lanet ailede kimse şükran
duygularımı hak etmiyor.*

Kalkıp gitmeye hazırlanıyordu ki prens ardından, “Akşa-
ma görüşürüz!” diye seslenince cevap vermedi. Elbette akşam
Omar da davetliydi. O oradayken Ahmet bin Walid’le nasıl
sohbet edeceğini düşünürken içi sıkılıyordu.

Hana dönerken o kadar dalgındı ki çarşıdaki dedikoduları
dinlemeyi bile unutmuştu. Qadir kulağına fısıldadı. “Şahane
başlangıçlarda üstüne yok ha?”

Akşam olduğunda keyfi hâlâ yerine gelmemişti. Valinin
avlusuna adım attığında daha da kötüleşti. Burası o güne ka-
dar gördüğü en güzel ve en korkunç bahçeydi; çiçekli ağaçlar
ve ısıltılı havuzlarla dolu, yaprak dökmeyen bir labirentten
farksızdı. Fenerlerle kaplı köprüler suyun üzerinde kıvrılır-
ken, mermer heykeller çimenli bir alanın çeşitli yerlerinde poz
veriyordu. Ahmed’in ziyaretçilerinin burayı huzurlu bir yer
olarak gördüğünden hiç şüphesi yoktu. Loulie gümüş kanla
ıslanan toprakların huzurlu olabileceğini asla düşünmüyordu.

Heykeller de korkunçtu. Ölmek üzere olan cinlere benze-
yecek şekilde yontulmuş bu heykeller Loulie’nin hayatında
gördüğü en zevksiz şeylerdi. Pörtlek gözleri ve dehşet içinde
açılmış ağızlarıyla çaresizce ona doğru uzanıyor gibiydiler.

Aklına harabelerde gördüğü mozaikteki boğulan adamlar geldi. Valinin muhafızları onları cinlerden yapılmış bir ormandan geçirip divana götürürken heykellere bakmamaya çalıştı. Ahmed'in babasının henüz hayattayken öldürdüğü cinlerin anısına diktiği heykelleri düşünmek istemiyordu. Ahmed'in kendisi bile kurbanların yasını tutsa da heykeller devraldığı ölümcül mirasın bir hatırlatıcısıydı.

Omzunun üzerinden, küçümsemesini saklamayan Qadir'e baktı.

Tüm güzelliğine rağmen ormanda bile hava bunaltıcıydı. Ayışığını bile engelleyecek kadar dip dibe yetişen ağaçlar tuhaf bir his yaratıyordu. Bir de rüzgarın yaprakların arasında çıkardığı o lanet ses... Her zaman içini huzursuz eden o uğursuz inilti vardı.

Sonunda dışarı çıkıp avlunun ortasındaki divana geldiklerinde Loulie rahatladı. Birkaç basamakla, iki çiçekli çitin arasına yerleştirilmiş büyük bir ahşap platforma çıkılıyordu ve ahşap tavan tam ortasında yıldız manzarası sunuyordu.

Loulie birçok kez bu tavanın altında valiyle baş başa oturmuş, omzuna yaslanıp gözlerini yummuş, Qadir'le birlikte karşılaştığı gulyabanileri, tırmandığı uçurumları, geçtiği okyanusları, peşine düştüğü emanetleri anlatmıştı. Ahmed iyi bir dinleyiciydi ve her zaman hevesle daha fazla ayrıntı dinlemek isterdi. Loulie onun bu kadar kolay güvenilebilir olmasından nefret ediyordu. Lanet olası bir avcı olarak onun güvenini hak etmiyordu.

Bilinçli bir çabayla hatıralardan sıyrılıp divana odaklandı.

Her yer minderlere uzanmış cömert yiyecekler ve şarap hakkında dedikodu yapan gözden düşmüş sanatçılarla dolmuştu. Loulie girerken peçesinin altından iç çekti. Bir şiir okuyan *rawi** susmuş, sahnedeki müzisyenler ut çalmayı bırakmıştı. Sessizliğe aldırmadan sahneye yakın divanında doğrulan valiye odaklandı.

Ahmed bin Walid göz alan kırmızı ve turuncu renklere bürünmüştü. Örtmediği yüzü yakışıklıydı, fener ışıkları altında gözleri ışıldıyordu. Yanaklarını gölgeleyen kirli sakalı gülümsemesini belirginleştiriyordu. Kalem çektiği kahverengi gözleri çok daha büyük, çok daha parlak görünüyordu. Baş döndüren bir gülümsemeyle yaklaşıp “Ah, şeref misafirimiz de geldi!” dedi.

Loulie’nin yüreği pırpır ediyordu.

Sıradan bir adam işte, diye düştü. Beni etkileyecek güce sahip değil.

Qadir ayakta durmasına yardım etmek istiyormuş gibi elini omzuna koydu. “Sizi yeniden görmek büyük zevk, bin Walid,” diyordu.

Ahmed dilini şaklattı. “Ya Qadir, ben yabancı mıyım? Dost değil miyiz?” Gözlerinde tanıdık gelen sorunun kıvılcımlarıyla Loulie’ye dönmeden önce fedainin sırtına bir şaplak indirdi.

Loulie aylardır bir cevap vermemişti.

Bırak merak etsin.

Vali bu akşam da bir cevap alamayacaktı.

“Seni yeniden görmek güzel ya seyit.”

* (Ar.) Ozan. (ç.n.)

“Seni görmek benim için her zaman zevktir, al-Nazari.” Misafirlerine dönen adam ciddileşti. “Niye bu kadar ciddisiniz sevgili misafirlerim? Keyiflenin, çünkü bu akşam sultanın Gece Taciri şahsen bizimle!”

Alkış kopunca Loulie omuzlarını büzmemek için kendiyle savaştı. *Sultanın* Gece Taciri? İnsanlar onu gerçekten böyle mi anıyordu?

Coşkulu alkışlardan sonra herkes rahatladı. Sohbetler samimi bir şekilde devam ederken *rawi* yeni bir şiire, ut çalan da yeni bir şarkıya başladı. Ahmed, Loulie’yle Qadir’i, bağdaş kurdukları minderlerde gül lokumu atıştıran veliaht prensle Aisha’nın oturduğu sahneye yakın bir yere götürdü. İkisi de sanki oraya ait değilmiş gibi görünüyordu. Gerçi Loulie de aksini hissetmiyordu. Ahmed onu her zaman çeşitli tüccarlarla tanıştırmayı görev edinse de hiç böylesi büyük bir şölene davet etmemişti, çünkü Loulie’nin bu davetlerden hiç hoşlanmadığını bilirdi.

İki boş minder vardı. Biri Ahmed’in yanında, diğeri Omar’la Aisha’nın arasındaydı. Qadir, Ahmed’in yanındaki mindere oturarak Loulie’yi kararsız kalmaktan kurtardı.

“İlgi çekmekten nefret eden birinin geç gelmeyeceğini düşünmüştüm,” dedi Omar, selam niyetine.

“*Bazılarımızın* yapacak daha önemli işleri var,” diye terslendi Loulie.

Hizmetkarlardan birine el eden Ahmed güldü. “Gece Taciri işi başından aşkın bir kadındır. Ziyaretine gelmesi bile büyük şans.”

Aisha bir kaşını kaldırdı. “Bir suçluyla bu kadar yakından tanıştığınız hiç aklıma gelmezdi ya seyit.”

“*Suçlu* fazlasıyla basit bir unvan! Bence cesur girişimci unvanı ona daha çok yakışıyor.”

Loulie, valinin kimle bağlantısı olmasının önemli olup olmadığını merak etti. Sultanın kuşkusuz kendi yasadışı bağlantıları vardı. Bu bağlantılardan biri kendisiydi. Dhyme valisi bu konuyu neden dert etsindi ki?

Hizmetkar kadehlere köpüklü şarap doldurmaya başladı. Ahmed’i biraz olsun tanıyorsa, muhtemelen bulunabilecek en pahalı içkiydi. Şehrin sultan tarafından atanmış valisi olarak Dhyme’daki en zengin insanlardan biriydi... ve şehrin en güçlü memuruydu. Bir keresinde Loulie’ye etkili insanların önünde zenginliğiyle gösteriş yapmanın sadece bir ayrıcalık değil, aynı zamanda gücünü korumanın bir gereği olduğunu söylemişti. En azından öyle düşünüyordu. Adam pahalı şarap şişelerini ne zaman ikram etse Loulie hep kuşkuyla bakardı.

Hizmetkar Loulie’nin kadehine uzandığında Ahmed onu kovaladı. “Lütfen.” Şişeyi alıp şarabı kendisi doldururken gözleri neşeyle ışıldıyordu. “İzin ver bu akşam sana ben hizmet edeyim.”

Kadehi uzattığında parmakları değince Loulie yüz ifadesini bozmamak için kendiyle boğuşuyordu. Kalbinin atışlarını başkalarının duymaması adeta bir mucizeydi. Neyse ki başka bir hizmetkar gelip bir misafirin kendisini sorduğunu söyleyince muhabbet daha ileri gitmeden vali gülümseyerek ayağa kalktı. “Lütfen rahat olun, burası sizin eviniz,” dedikten sonra yine gülümseyerek uzaklaştı.

Omar şarabına bakarak iç çekti. “Bu adam *gülümsemeden* duramıyor mu?”

Loulie genzini temizledi. Vali yanlarında değilken hakkında konuşmamaya kararlıydı. Hem adam artık gittiği için haramilerle yalnız konuşma şansı doğmuştu. “Valiyi boş verin. Sizlerle konuşmam gereken önemli bir mesele var. Konu...”

“Emanet mi?” diye kaşlarını çattı Aisha. “Size vermem için beni ikna edemeyeceksiniz.”

Loulie duraksadığında gözleri sessizce kendisini seyreden Omar’a kaydı. “Çok tehlikeli bir emanet,” diye üsteledi. “Neler yapabildiğini kendi gözlerinle gördün.”

“Tabii gördüm. Beni öldürmeye çalıştığını nasıl unutabilirim?” Tacirin yanakları kızarınca genç adam kıkırdadı. “Umarım cinin ele geçirdiği kişinin kendin olduğunu unutmuyorsun tacir.”

Loulie bozuldu. Harabelerde prens kolyeden korkmuştu. Şimdiyse alçak herif başından beri hakimiyetini hiç kaybetmemiş gibi mi davranıyordu? İtiraz etmek istese de Omar’ın ya da haramisinin ifritin sihrine kapılıp kapılmadığını asla bilemeyeceğini fark etti. Kum tepesinin altında onlara ne olduğunu öğrenememişti.

“Şansıma alevli bıçağın yüzümü yakmadı,” diye devam etti veliaht prens. “Kazara bile olsa böylesi bir saldırıyı affetmek çok zor.”

Loulie dudaklarını sıktı. Tanrılara şükür Qadir vardı. Uzaktan bile olsa alevlerin sıcakını kontrol edebilmesi takdire şayandı, ama sıradan bir bıçak olduğunu düşünürken prene ger-

çeği söyleyemezdi. “Sihirli ateş dostla düşmanı ayırt etmeye yarıyor,” diye mırıldandı.

Omar kaşlarını kaldırdı. “Çok etkileyici.”

Loulie yine genzini temizledi. “Dediğim gibi... sihri etkisiz hale getirebiliyorum.” Yardım etmesi umuduyla Qadir’e baktı, ama fedaisi sıkıntılı bir ruh haliyle çalgıcılarla heyecanlı bir şekilde konuşan valiye dikmişti.

“Etkisiz hale getirmek?” Prens başını yana eğdi. “Anlat-sana.”

“Hayır, anlatma,” diye araya girdi Aisha sertçe. Prens on ona kızgın gözlerle bakması Loulie’nin gözünden kaçmamıştı. “Beni ikna etmeye çalışman faydasız. Söyledim... emaneti vermeyeceğim. Emaneti prensim buldu, o yüzden onundur.”

Loulie gözlerini kıstı. “Öyleyse neden karar *seninmiş* gibi konuşuyorsun?” Bir sonraki cümlesini düşünürken sakince şarabını yudumladı. Haraminin keskin bakışlarını görmezden geliyordu. Bu yolda devam edebilir, prensi kendi yanına çekebilirdi. Ya da...

Aniden kopan alkışlar düşüncelerini böldü. Başını kaldırdığında davetlilerin, Ahmed’in konuştuğu çalgıcıları alkışladığını gördü. “Şimdi!” diye bağıırıyordu sahnedeki vali elini çırparak. “Çok özel bir performans izleyeceğiz!” Sözleri bittiği anda canlı bir müzik başladı ve divan neyin ıslığı, tefin temposu ve kanunun tıngırtılarıyla çınladı.

Herkes, yabancıların dans partneri aramak istemesine neden olan sarhoş edici bir enerjiye kapılmıştı. Haddinden fazla içtiği anlaşılan neşeli bir genç adam onu çekince Loulie ken-

dini kalabalığın arasında buldu. Omzunun üstünden fedaisine baksa da Qadir çok eğlenmiş gibi bakmakla yetiniyordu. Aisha ve Omar da kalabalığa karışmıştı.

Ödlekler, diye surat astı Loulie. *Konuşmamız bitmeden kaçmışlar!*

Başta kaçmaya çalıştı, ama kalabalıkla ne kadar boğuşursa boğuşsun, her seferinde içine çekiliyordu. Sonunda pes edip intikam alırcasına dans etmeye başladı. Başta hareketleri kontrollüydü, ama sonra kendini melodinin ritmine kaptırdıkça özgüveni yerine geldi.

Müzik aktıkça *dabke** dansında bir partnerden diğerine uçuyor, artık partnerlerinin yüzünü bile göremiyordu. Tanıdık bir gülümseme görüp odaklandığında Ahmed bin Walid'in yaklaştığını fark etti. Adam büyük bir zarafetle kayarcasına gelip sol eliyle Loulie'nin *sağlam* elini tutarak havaya kaldırdı ve onu kolunun altında döndürdü. Gülümsemesi göz alıcıydı. "Tekrar selam Loulie."

Karşılıklı dönerlerken Loulie adamla arasına biraz mesafe koyarak "*Gece Taciri* hitabı yeterli," diye mırıldandı. İhtiyacı olan son şey, valiyle ahbaplıklarının anlaşılmasıydı.

Ahmed güldü. "Özür dilerim. Söylesene Gece Taciri... son buluşmamızdan sonra teklifimi düşünme şansın oldu mu?"

Loulie tökezleyince Ahmed'in ayağına takılıp düşer gibi olduğunda adam elinden tutup dengesini sağladı, ama yüzüne bakmamak için gözlerini kaçırdığında valinin bileğini bilezik gibi saran dövmeleri fark etti. Dört harf vardı: mim, ha, lam,

* (Ar.) Doğu Akdeniz Arap halklarının geleneksel halk dansı. (ç.n.)

şad. *Muhlis...* sadık demekti. Bir keresinde vali, sadakatinin tanrılara olduğunu söylemiş, ardından gözlerini gözlerine dikip eklemişti. *Ve kabul edersen, sana da sadığım.* Evlilik teklifi ederken gösterdiği dövme buydu. Ve o anda Loulie gözünü adamın bileğinden alamıyor, *görmeye çalışıyordu.*

Teklifin üzerinden dört ay geçmiş, bu dört ayda Loulie herhangi bir cevap vermemişti. Meseleyi bu kadar uzatmak acımasızcaydı. Hatta Dhyme’da olmadığı süre boyunca teklifi unutmaya çalışması daha büyük acımasızlıktı, ama... Ahmed bin Walid bir cin avcısıydı. Bir *siyasetçiydi.* Loulie’nin nefret ettiği her şeydi. Öte yandan anlaşılmaz bir şekilde onu çekici buluyordu. *İkimiz aynınız,* demişti vali bir keresinde. *Macera aşkıyla evden ayrılmak için bahaneler buluyoruz.*

Ancak Loulie çölde hazine ararken Ahmed cin avlıyordu. Dediğine göre görevi olduğu için yapıyordu. Bu görev tanrılara ve halkına borcuydu. Hatta kurbanları için dua bile ediyordu. Loulie başmdan beri onun iyi niyetli olduğunu düşünerek hatasını görmesini sağlayabileceğine inanmıştı. Denemeye değer olduğuna inandığı hikayelerini birbirleriyle paylaşıırken onu bir avcı olarak değil, güzel bir ruh - bir canavar değil- ve iyi bir adam olarak gördüğü için kendinden nefret ediyordu.

“Hayır,” derken boğazına yerleşen yumru nedeniyle zorla konuşuyordu. “Henüz düşünmedim.”

Ahmed her zamanki gibiydi. Bu sözler karşısında incinmedi. “Anlıyorum. Çok yoğunsun,” dedikten sonra bir çift yanlarından kayarak geçerken onu kendine çekti.

Dengesini kaybetmemek için Loulie koluna yapışmıştı. Birden ne kadar yakın durduklarını fark etti. Adamın bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebileceği kadar yakınlardı. Yanaklarını tutup başını kaldırarak...

Yüreği tekledi ve önünde durmaktansa hemen yanma geçerek adamın dansına odaklandı.

Çapraz, tekme, hora. Çapraz, tekme, hora.

Dizleri her an boşalacakmış gibi hissediyordu. Kenetlenen parmaklarının ve avcundaki avcının sıcaklığını düşünmemek imkansızdı.

“Gece Taciri,” diye fısıldadı Ahmed kulağına iyice eğilerek. Boynundaki sıcak nefesi adeta sarsıcıydı. “Umarım ısrarcı olduğumu düşünmüyorsunuzdur. Bu konuda ya da herhangi başka bir konuda konuşmak istersen, kapım her zaman açık. İstersen buranın senin de evin olduğunu unutma.”

Evin.

Loulie yutkundu. “Çok nazıksın.” Belki bir gün güvenini toplayıp Ahmed bin Walid’in teklifini reddedecek, kalbini paramparça eden bir şeyi ummaktan vazgeçecekti. Ama... bu ilişkiye bir isim vermek kadar adamla bağını koparma düşüncesi bile ödünü koparıyordu. Duygularını bastırdığında birinden kolayca uzaklaşabileceğini kendine söyleyip durmuştu. Sonuçta bağlanmadığı birini kaybetmiş sayılmazdı.

Oysa aylardır Ahmed’i reddetme konusunda gönülsüzdü.

O kadar dalgındı ki partner değiştiren dansçıların kaşları havada dudak bükerek ikisine baktığını görene kadar diğer misafirleri unutmuştu. İlgiye alışıktı, ama böylesini hiç yaşamamıştı. Aniden elini geri çekip Ahmed’den uzaklaştı.

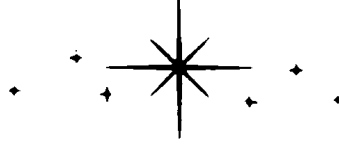
Valinin gözlerinde endişe kıvılcımları uçuşuyordu. “Lou?..” derken birden susup sargılı ele baktı. “Eline ne oldu?”

Loulie gayriihtiyari elini arkasına saklayarak “Küçük bir yara,” diye mırıldandı.

Ona doğru adım atarken adamın gözleri umutla ısındı. “Hadi anlat! Herkes gittikten sonra?”

Loulie birkaç saniye tereddüt etti. Kalıp maceralarını anlatmayı düşündü. Gölge cini, Kum Tepeleri Kraliçesi’ni, kum fırtınasını, batan harabeyi anlatabilirdi, ama sonra çakırkeyif olup kendini salacak, mahcubiyet hissetmeden adamın sıcaklığına sokulacak, o zaman hep olduğu gibi evlilik teklifini kabul etmenin, biriyle yaşamını birleştirerek bütün duygularını ve sırlarını açmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal edecekti.

Düşüncesi bile yüreğini dehşete boğuyordu. “Hayır,” dedi. O kırılgan ve korkutucu hayallere duyduğu özlemde kendini geri çekmesinin nedeni. “Bu gece olmaz,” diye ekledikten sonra adamın ardından seslenmesine fırsat bırakmadan koşarcasına kalabalığın arasına karışarak divandan çıktı.

MAZEN

Mazen, Ahmed bin Walid'den hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

Bu duygusu yıllar öncesine... Ahmed'in o zaman Dhyme valisi olan babasını Medine'de ilk ziyaretine kadar uzanıyordu. Henüz on yaşındaydı ve babası Ahmed'e göz kulak olmasını emretmiş, o da sorumluluğunu fazlasıyla ciddiye almıştı. On üç yaşındaki Ahmed, kocaman gülümseyen çelimsiz bir çocuktur. Mazen onun özgür ruh denilen cinsten biri olduğunu çabucak anlamıştı. Bu hayat dolu çocuk, kendisine emredilen şeyler dışındaki her şeyi yapmayı tercih ediyordu. Babasının emirlerini yerine getirmediğinde başı belaya giren Mazen'in aksine Ahmed asla azarlanmıyordu. Ortadan kaybolduğu her seferinde Mazen peşine düşüyor, kendisinden büyük yaştaki oğlan masum bir gülümsemeyle, *Ya Mazen! Başından beri arkamda olduğundan emindim! Nerelerde kaldın?* diyordu. Daha sonra bu açıklamayı yaptığında yetişkinler onu affedip kızgınlıklarını Mazen'e yöneltiyorlardı.

Gülücükler Ahmed'in tercih ettiği para birimiydi. Gülümseyerek istediği her şeyi... sevgiyi, istediği eşyayı, hatta dostlukları satın alabilirdi. Gülümsemesinden herkes etkileniyordu. Mazen hariç.

Şimdi bile Omar'ın bedeniyle Ahmed'in karşısında otururken, bu duygulardan kurtulamıyordu. Sebebi valinin lanet olası gülümsemesiydi. Ağzı kulaklarındaydı, neredeyse ışılda-yan, neşeli bir maske takmıştı!

Davetten sonraki sabah vali divanda oturmuş, Mazen'in hiç ilgisini çekmeyen şeyler hakkında konuşurken yine gülümsüyordu. "Hani şu tatlıya bayılan avcı vardı ya? Issa? Kuzeye gitmeden önce beni görmeye geldi."

Kendi yerinde Omar olsaydı, muhtemelen Ahmed'in bahsettiği avcıyı tanırdı. Bu yüzden dinliyormuş gibi yapmaktan, başını sallamaktan ve sadece güvenli olduğunu düşündüğü anlarda bir yorum yapmaktan nefret ediyordu, ama zaten akli başka bir yerdeydi. Kum tepesinin altındaki olaydan sonra kol-veyi düşünmekten kendini alamıyor, hâlâ emaneti Aisha'dan almaya çalışıyordu.

Cinin neredeyse onu ele geçireceğini itiraf ettiğinde Aisha gözlerini devirip "Cinler seni hep *neredeyse* ele geçiriyor," demiş, bir harami olarak Omar için emanet toplamanın görevinin bir parçası olduğunu söylemiş, ardından ne söylene duymazdan gelmişti. Hâlâ onunla ilgilenmiyordu, bu yüzden yanına oturmak yerine divanın basamaklarında beklemeyi tercih ediyordu.

"Çok konuştum," dedi Ahmed, dudaklarında tatmin olmuş

bir gülümsemeyle divanına uzanırken. “Seyahatlerini anlat ya seyt. Galiba yeni bir emanet bulmuşsun?”

Valinin bileğindeki sihirli bileziğe baktığını fark edince Mazen neredeyse boğuluyordu. “Keşke öyle olsa,” diyerek eliyle bileğini kapattı. “Maalesef gösterişli bir aile yadigarı.” Ahmed’in yumuşak bir yeli andıran kahkahası tüylerini diken diken ediyordu.

“Faydayı duygusallığa yeğ tuttuğunu sanırdım. Bugüne kadar kullandığını gördüğüm tek takın küpendi.” Vali kendi kulağına vurup bir kaşını kaldırdı. “Yoksa küpeni verip bileziği mi aldın?”

Mazen sinirli kahkahasını yuttu. Omar küpeyi kimsenin fark etmeyeceğinde ısrar etmişti, ama *elbette* sinir bozacak kadar dikkatli Dhyme valisi bir istisna olacaktı. “Her zamanki gibi gözünden bir şey kaçmıyor. Seyahat sırasında çıkardım. Kum fırtınasına yakalanınca küpenin güvenli bir yerde olmasının daha iyi olacağına karar verdim.” Anında uydurduğu baştan savma bir açıklamaydı, yine de vali sırtıttığında rahatladı.

“Ah, kum fırtınası,” diyordu Ahmed. “Macera için harika bir başlangıç olduğu kesin. Umarım yolculuğun geri kalanı daha keyifli geçmiştir?”

Cehennemden beterdi.

Mazen genzini temizledi. “Ah, son derece... sıkıcıydı.”

“Ya?”

“Dün söylemiştim. Gelirken belaya çattık.”

“Baş belası bir cinle baş etmek zorunda kaldığını söylemiştin, ama ayrıntıya girmedin,” diyen Ahmed, kollarını dizlerine

dolayıp öne eğildi. Kambur haliyle bile yakışıklı görünmeyi başarıyordu. “Her şeyi öğrenmem gerekiyor! Neler oldu?”

Mazen tereddüt etti. Böbürlenmenin tehlikesi neydi? Ağabeyinin işlediği cinayetlerle böbürlendiğini defalarca duymuştu. Ardından kimin sahibi olduğu soru işaretlerine neden olmasın diye Aisha’nın diğer eşyalarla birlikte çantaya koyduğu emaneti çıkardı. İkisi de Omar’ın haramisi bile olsa bir emaneti başkasına vermeyeceğini biliyordu. Tabii bu durum, yanlarında başkaları *olmadığında* Aisha’nın çantayı sımsıkı sahiplenmesinin önüne geçemezdi.

“İlginç bir hikaye...” diye söze başlayan Mazen, kendisiyle ilgili kısımları ve Loulie’nin cin tarafından ele geçirilmesini atlayıp kısa bir özet geçti. Sonunda Ahmed alçak sesle bir ıslık çalıp emaneti incelemek için heyecanla elini uzattığında kolyeyi verdi.

“İnanılmaz...” Vali kolyeyi elinde evirip çeviriyordu. “Küçük şeyin böylesi bir güce sahip olması inanılmaz.”

Mazen omuz silkerken ağabeyine yaraşır bir umursamazlık sergilediğini umuyordu. “Zaten emanetler hep böyle değil midir? Tek bir bakışta ne kadar önemli olduklarını söylemek imkansızdır.” Konuşurken gözü bileğine takılıyordu. Bileziği çıkarıp yeniden kolayca kendisi olabileceğine inanmak zordu.

Ahmed düşünceliydi. “Doğru sanırım. Ama yeterince emanet görmediğim için bir şey diyemem.” Gülüp kolyeyi kucağına yerleştirdi. “Gece Taciri’nin bu kolye için pazarlık yapmamış olması şaşırtıcı.”

Ah, hem kendisi hem de fedaisi çok denedi.

Mazen hemen konuyu değiştirdi. “Anlaşılan al-Nazari’yi iyi tanıyorsun. Sık sık alışveriş eder misin?”

“Gece Taciri’ni defalarca gördüm, ama hayır... ondan hiçbir şey satın almadım. Anlamadığım cin sihrine güvenmemeyi tercih ederim.”

Mazen bir kaşını kaldırdı. “Bir şey satın almayacaksan bir tacirle neden görüşürsün ki?”

Ahmed gülümsedi. “Ahbablığından hoşlanıyorum.” Mazen bir şey söylemek üzere ağzını açsa da bir şey söylemeyince vali kıkırdayarak devam etti. “Onunla zaman geçirmekten hoşlanmam çok mu tuhaf? Loulie al-Nazari bir mum gibi... gülümsemesiyle en karanlık geceleri bile aydınlatıyor.”

Loulie al-Nazari... *gece karanlığını aydınlatan bir mum?* Aslında davette Gece Taciri adama hiç de sıcak davranmamıştı. Yoksa Ahmed reddedildiğini kabul etmeye yanaşmıyor muydu?

Ahmed ya Mazen’in şaşkınlığını fark etmedi ya da görmezden geldi. “Bence ikimiz çok uyumluyuz,” derken hülyalı bakıyordu. “En azından öyle olduğunu ümit ediyorum.”

Mazen, bir fırtına bulutundan farksız Loulie al-Nazari’yi her dem güneşli Ahmed bin Walid’in yanında hayal etmeye çalışırken kahkaha attığını ancak valinin gülümsemesi solunca anladı.

“Bu kadar eğlenceli olan nedir ya seyt?”

“Sensin Ahmed. Loulie al-Nazari bir seyyah. Evlenecekse ancak çölle evlenir.”

Ahmed’in yüzündeki ifade ona hiç yakışmayacak kadar so-

ğuktu. “Onu tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun ya seyit, ama o senin piyonlarından biri değil!”

Mazen bakakaldı. Böylesi bir dobra çıkışa nasıl cevap verirdi ki? *Omar* olsa ne derdi? “Tacirle ilişkim seni hiç ilgilendirmez,” derken buz gibi konuşmak için çaba sarf etmesi bile gerekmemişti. “Hem bunun *karasevdanla* ne alakası var?”

Ahmed birkaç saniye onu süzdükten sonra arkasına yaslanıp nefesini saldı. “Hiçbir alakası yok. Sadece bilmediğin yanları olduğunu ima etmeye çalışıyorum. Bu yanlarını bilsen, ilişkimizi o kadar da tuhaf bulmazdın,” derken gülümsüyordu, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu.

Çöken huzursuz sessizlik, ikisinin de bu konuya devam etmeye gönüllü olmadığını kanıtıydı. Zaten Mazen de bu fırsatı bekliyordu. İç çekerek ayağa kalktıktan sonra geldiğinden beri bu anın geleceğini hiç beklemiyormuş gibi yavaşça gerindi. “Sanırım bu iç meseleler için fazlasıyla yorgunum,” dedikten sonra Omar’a benzediğini umduğu bir sırtışla baktı. “Misafirperverliğin için teşekkürler, ama korkarım artık gitmem gerekiyor. Yarın ayrılmadan önce güzergah üzerine çalışmam lazım.”

Ahmed’in gülümsemesi de gergindi. “Elbette ya seyit. En azından bu akşam diğer avcılarla tanışmak üzere yemeğe gelebilecek misin?”

Cin avcıları belli ki ayda bir Dhyme’da toplanıyordu. Ahmed’in şahsi davetinden sonra Aisha son akşam konudan bahsetmişti. Ne Mazen ne Aisha, Omar’ın toplantıya katılması taraftarıydı, çünkü Mazen eli kanlı katillerin böbürlenmelerini

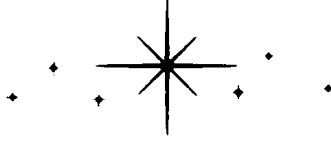
dinlemeyi hiç istemiyordu, Aisha ise prensin eli kanlı biriymiş gibi ikna edici bir şekilde rol yapabileceğinden kuşkuluydu.

Mazen havada bir cevap vermekle yetindi. “Zaman bulabilirsem geleceğim.”

Ama Ahmed’in kaşlarının ortasında bir çizgi belirince yüzünü ekşitti.

Aptal! Omar gücüyle böbürlenebileceği böylesi bir fırsatı niye tepsin?

Ne var ki sözlerini geri alması artık mümkün değildi, o yüzden yapabileceği en iyi şeyi yaparak daha çok batmadan oradan kaçtı.

AISHA

Aisha'yla prens kervansarayın tavernasına döndüğünde, küçük mekan alışverişe çıkanlar ve seyyahlarla tıka basa doluydu. İçerisi kadeh tokuşturmaları ve kahkahalarla çınlıyordu. Bu kaos karşısında Aisha yatak odasının güvenli sessizliğini özlemeden edemiyordu. Ama şimdi duygusallaşmanın zamanı değildi. Prens ve... o lanet olası konuşan *emanet* sürekli bir endişe kaynağıydı. Medine'de kalmanın daha az sinir bozucu bir tercih olup olmayacağını merak etmekten kendini alamadı.

Tavernaya girdikleri anda prens donakaldı. Aisha da bakışlarını merdiven sahanlığına çevirince Loulie al-Nazari'nin kahverengi cübbesiyle indiğini gördü. Yüzünü boyamamıştı, gözleri uykusuz kalmış gibi kızarmıştı. Fedaisi ortalıkta görünmüyordu.

Aisha prene kaçamak bir bakış attı. Genç adamın yüzündeki arzulu ifadeye tanık olmak son derece utanç vericiydi. Tacir yanlarına geldiğinde prens bir şey söyleyecekmiş gibi

ağzını açtı, ama sonra dostane bir baş selamı vermekle yetindi. Ama tacir onları fark etmeden geçip gidince suratı asıldı.

Aisha onu dirseğiyle dürttü. “Aşkın yüzünden okunuyor ya seyit.”

Prens kızardı. “Ben...”

Ama haraminin mazeretlerle işi olmazdı, o yüzden merdivenlere yöneldi. Mazen ona yetiştiğinde yedek anahtarıyla prensin odasına girip Hakim’in haritasını yatağın üzerinde açtı. “Umarım valinin önünde kendini utanç verici durumlara düşürmemişsindir,” dedikten sonra çalışma masasını gösterdi.

Çantasını masaya bırakan Mazen iç çekerek “O kadar endişe ediyorsan yanımda olmalıydın,” diye söylendi. “Merdivenlerde surat asmandan daha işe yarardı.”

“Omar beni sana bebek bakıcılığı yapayım diye göndermedi.”

“Ya? Oysa bana tam tersini söyledi. *Tehlikeli işleri Aisha’ya bırak, o seni korur*, dedi.”

“Sanırım fedaiyle bakıcıyı karıştırıyorsun.” Aisha yatağın kenarına vurdu. “Şu işi bitirelim.” Prens itiraz etmeden otururken de hedefe ulaşmalarını sağlayacak en hızlı güzergahı belirlemeye koyuldu. Şelaleler şehri Ghiban yolunda mola verebilecekleri köylerle Bedevi kamplarını işaret etmekle başladı. Etkilenmişti, çünkü Prens Hakim’in kayalık ve nehir çizimleri o kadar ayrıntılıydı ki tam hatırladığı gibiydi. Parmağı Ghiban üzerinde durduğunda duraksadı. “İlginç.”

Prens Mazen ona baktı. “İlginç olan ne?”

“Ağabeyin.” Genç adam gözlerini kırpıştırarak bakmakla

yetinince bir kaşını kaldırıp devam etti. “Saraya hapsolmuş biri çölü nasıl bu kadar iyi tanıyabiliyor?”

Soru Mazen’i de afallatmıştı. Çizgiler ve renkler arasında cevabı bulabilecekmiş gibi gözlerini kısarak haritayı inceledi. Sonra usulca, “Ağabeyim Medine’ye gelmeden önce annesinin kabilesiyle çölde dolaşıyormuş, o yüzden çölü benden daha iyi tanıyor,” dediğinde Omar’a hiç benzemeyen sevgi dolu bir gülümseme dudaklarına yayılıyordu.

Aisha ona kuşkuyla baktı. Sürekli değişen bir coğrafyayı bir haritacının ezberden çizmesi mümkün değildi. Her şey bir yana, katledilen cinlerin kanıyla her gün yeni bir vaha doğuyor, insanların yaşadığı köyler kaşla göz arasında haritadan siliniveriyordu. Bir zamanlar yerle bir olmadan önce kendi köyü de bu haritalardan birinde yer alıyordu. Ama Sameesh ile ilgili hatıraları yüzeye çıkamadan başını iki yana salladı. Prens Hakim’in harita bilgisi önemli değildi. Önemli olan haritanın güvenilir olmasıydı.

Dikkatini tekrar güzergaha verdi. “Ghiban’dan ayrıldıktan sonra çok az vaha var, ama kayalık yamaçlardaki mağaralar barınak görevi görebilir.” Batı Kumdenizi’nin kıyılarındaki kayalıkları parmağıyla takip etti. “Son mevzi Kumdenizi’nin hemen kıyısında, yani burada.” Haritada bir noktayı gösteriyordu. “Ağabeyin Kumdenizi’nin altına inebilecek mağaraları işaret etmiş, ama hiçbir şey kesin değil. Gittiğimizde yayan olarak aramamız gerekecek.”

Prens dalgın bir ifadeyle başını salladı. Ziyafet sofrasındaki aç biri gibi haritayı adeta ezberliyordu.

Aisha bu seyahatin çıktığı onlarca seyahatten sadece biri olduğunu, oysa prensin Medine dışına çıkmadığını unutmuştu. Muhtemelen çöl, genç adam için yepyeni bir dünyaydı.

“Şimdi... Dhyme burada...” Mazen parmağını şehrin üstüne bastı. “O zaman emaneti bulduğumuz harabeler...” Birden sustu. Yüzündeki merak aniden dehşete dönüşmüştü.

Aisha hemen kuşkulandı. “Niye öyle bakıyorsun? Suçluluk duygusuna kapılmış gibisin.”

Genç adam yutkundu. “Suçluluk duygusu mu? Hayır, suçlu olduğum tek şey taciri yaralamak, ama sonuçta durumu iyi.”

Aisha onu dikkatle süzdü. “Hâlâ o meseleyi mi düşünüyorsun? Birinin yaralanmasından daha beter şeyler olabilirdi, biliyorsun.” Sonra kaşlarını kaldırdı. “Onları öldürmek zorunda kalabilirdin.”

“Farklı bir durum. Cin öldürmeyi seçersin ya da seçmezsin.”

Bu amiyane sözler Aisha’yı rahatsız etmemeliydi. Ama akıllı Sameesh’teydi. Altın-yeşil tarlalar, uzun otların arasında dans eden kız kardeşleri, hurma ağaçlarının altında uzanan teyzeleri, elinde bir tabak ballı lokmayla kapıya çıkıp herkesi tatlı yemeye çağıran annesi gözünün önündeydi. Sonra her şeyi gördü: yanıp kül olan tarlalar, ev, cesetler...

“Aptalca sözler,” derken gözleri gibi sesi de dalgındı. “Her katil bıçak kullanmayı tercih etmez. Bazılarımız ihtiyaç doğunca bıçak kullanırız.”

Prens afallamış görünüyordu. “Haramilerin cin öldürmek istedikleri için Omar’a katıldığını sanıyordum?”

Mazen'in ağzını yoklamasına muhtemelen sinirlenmesi gerekirdi, ama Omar'dan önceki hayatı hakkında birileri çok uzun zaman önce bir şeyler sormuştu ve tuhaf bir şekilde Aisha konuşmak istiyordu. Geçmişini asla bir sır olmamıştı. Belki bu yüzden kimse geçmişini ondan çalacak kadar değerli bulmuyordu. "Belki," diye omuz silkti. "Ama bıçak sallama arzusuyla büyüdüğüm söylenemez. Sameesh'teki bir çiftlikte yaşıyordum. Elleyebildiğim tek sivri şey oraktı. Sonra bütün köy cinler tarafından katledilince her şey değişti. Hayatta kalmamı sağlayan çiftlik aletleri değil, bir bıçaktı."

Prens hüzünlenmiş görünüyordu. "Üzüldüm," diye mırıldandı.

Omar'ın yüzündeki samimi anlayıştan rahatsız olunca Aisha bakışlarını kaçırdı. "Üzülmene ihtiyacım yok. Kılıç kullanmayı öğrendiğimden beri öğrendiğim bir şey varsa, o da anlayışlı olmanın bir zaaf olduğudur."

"Tıpkı bir..."

"Katil gibi mi konuşuyorum? Alışsın." Aisha kendini yatağa atıp gözlerini yumdu. O sırada cübbesi uçuşunca prensin sessizliğinden yara izlerine baktığını anladı. "Bakmak ayıp," dedi gözlerini açmadan.

"Ben sadece..."

"Yara izlerime mi bakıyordun? Çok mu etkileyici?" Aisha iç çekti. "Bazıları yara izlerini saklar, bense madalya gibi taşımayı tercih ediyorum. Hayatta kalmak için neler yaptığımı ve kimden intikam almam gerektiğini hatırlatıyorlar."

Yumduğu gözlerinin önüne yine Sameesh gelmişti. Alevler

içinde yanan, kül olan, ölen Sameesh... Yıkımın ortasında duran dumandan yaratıklara bakarken gözleri nefretle yanmıştı. Evlerine aldıkları cin seyyahlar, misafirperverliklerinin karşılığını şiddetle ödemişlerdi.

Prensin sesi fısıltıdan ibaretti. “Sameesh’teki cinler...”

“Gittiler, ama kana susamışlığım dinmedi. O yüzden buradayım Prens,” derken bir gözünü araladı. “Beni seyretmekten daha iyi bir işin yok mu?”

Mazen aniden kalkarken masaya çarpınca çantası neredeyse yere devriliyordu. Gözleri pencerenin dışında yıldızların ışıldadığı göğe kaydı. “Ahmed’in konağında bir şey unuttum,” diye söylendi sonra. “Toplantı başlamadan alsam iyi olur.” Tam çıkacaktı ki kapıda duraksadı. “Aisha?” dedikten sonra omzunun üzerinden bakarken gözlerinde... umut kıvılcımları mı vardı? “Bana açıldığın için teşekkürler. İçtenliğin için teşekkürler.”

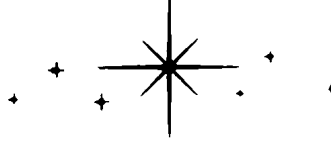
Aisha elinde olmadan kahkahayı patlattı. Prensin, zaten açıkça tenine yazdığı geçmişini kendisiyle paylaşmasının bir anlam taşıdığını düşünmesi komikti. Prensin ayak sesleri koridorda uzaklaşırken hâlâ kıkırdıyordu. Sonunda çantaya uzanıp alışkanlıkla içindeki kolyeyi aradı.

Ama parmakları hiçbir şeye değmeyince kahkahası boğazına takıldı.

Duzenleme

Ny.ozlem

29

MAZEN

Emaneti Ahmed'in divanında unutmuştu.

Suçluluk duygusu o kadar ağırdı ki handan dışarı fırlarken neredeyse düşecekti. Tek yapabildiği valinin konağına koşmaktı. Belki hızlı davranabilirse, Aisha kaybolduğunu fark etmeden emaneti alabilirdi. Kadının zaten olduğundan daha beceriksiz olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Ahmed iyi durumda. O bir avcı. Bir cinin sihrine kapılması mümkün değil.

Sonuçta Aisha harabelerde kolyeyi gözünü kırpmadan eline almış, Mazen cinin onu kandırmaya çalışıp çalışmadığını sorduğunda küçümsercesine kahkaha atıp “Ben senin kadar ahmak değilim,” demişti.

Yine de Ahmed'in konağına yaklaşırken yüreği her adımda korkuyla doluyordu. Sonunda korkusu bütün ağırlığıyla onu paranoyanın karanlık sularına çekmeye başladı. Oysa gölge cinle karşılaştığından beri bu karanlıktan kurtulmaya çalışıyordu.

Dhyme şehrinin labirent gibi sokaklarında koşarken duvarlarda kıvranan karanlığın farkına vardı. Kırmızı gözlü gölgeler palmiye ağaçlarına dolanıyor, fenerlerin aydınlattığı yola yayılıyordu. *Ahmak*, demişti Aisha. Ama saflığı nasıl böylesi korkunç hayallere neden olabilirdi ki? Nereye baksa karanlık yaklaşıyordu. *Önemsiz*, diye fısıldıyordu başka bir ses kulaklarında.

Kendini hayal gördüğüne, kabusun gerçek hayata bulaştığına ikna etmeye çalışsa da gölgeler onu rahat bırakmıyordu.

Kaçabileceğini sandın, ama kanını tanıyorum.

Valinin konağına birkaç sokak kalmıştı ki birden midesi bulanmaya başladı. Titreyen dizleriyle en yakındaki ara sokağa girip bir duvarın dibine yığıldı. Alnında ter damlaları birikmişti, kalbinin topuklarında attığını hissedebiliyordu.

Sonra karanlık üzerine çullandı, topuklarına yapıştı. *Cin katili!* diye çığlık atıyordu. *Hizmetkarım olmaya değmezsin!*

“Gerçek değil,” dedi Mazen, nefesini yavaşça salarken. “Hiçbiri gerçek değil.”

Gözlerini yumduğunda gözünün önüne yedi cin padişahı mozaigi geldi. Kırmızı gözlü cin ona bakarak sırtıyordu. Mazen kaçmaya çalıştıkça gözünün önüne başka bir korkunç tasvir geliyordu. Üçüncü bir cindi bu. Elinde bir kurukafa tutan bir kadın. Kum Tepeleri Kraliçesi.

Kumların altında kalan harabelerden sonra, iki cin arasındaki bağlantıyı fark edene kadar Yaşlı Rhuba’nın hikayesi aklına gelmemişti. Kuşkularını Aisha’ya açmamıştı. Kadın onun delirdiğini düşünebilirdi.

Sana acı çektirmek için acele etmeyeceğim.

Mazen ellerini kulaklarına bastırdı, ama sesleri susturamıyordu. Tırnaklarını avcuna batırdığında acı dayanılmaz hale gelince bu sefer parmaklarını toprağa batırdı.

Dokunmasıyla birlikte yer *buruştu*.

O kadar beklenmedik bir şeydi ki ister istemez gözlerini açıp baktığında, parmaklarının altında saten gibi buruşan kendi gölgesini gördü. Gözlerini ayırmadan elini geri çektiğindeyse gölge mürekkep lekesi gibi düzleşti. Saldırmıyordu. Kıpırdamıyordu bile.

Temkini elden bırakmadan tekrar yavaşça parmaklarını toprağa uzattı. Dokunuşuyla gölgesi dalgalanınca derin bir iç çekip elini yerden *çekti*. Gölge elini sardığı anda kaybolmuştu.

Tanrılar aşkına. Gerçekten deliriyorum.

Birkaç dakika boyunca tek yapabildiği kuşkuyla eline... daha doğrusu olmayan eline bakmaktı. Sonra yine yavaşça, ama bu sefer deney yaparcasına başka bir yerini gölge kumaşa kaydırды. Bedeninin gözden kaybolmasını hayretle seyrediyordu. Eli, kolu, bacağı... Gölgenin altına giren her şey gözden kayboluyordu.

Bu sihirdi. Sihir olmalıydı. Ama kaynağı neydi?

Gölgeyi ellerinin arasında evirip çevirirken görünüp kaybolmasına hayretle bakıyordu. Bir an için kapkara olan kumaş, kaşla göz arasında teniyle birlikte tamamen kayboluyordu.

Gölgem sihirli.

Düşüncesi o kadar komikti ki kahkaha attığında ara sokağın yakınından geçen bir çift durakladığında Mazen başını kaldırıp telaşla geriledi.

Aklına bir fikir gelmişti. Gölgeyi kaptığı gibi bütün bedenini kapladıktan sonra ara sokaktan çıktı.

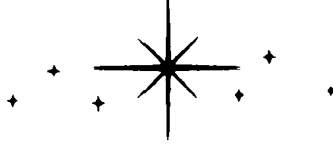
Gelip geçenler onu fark etmiyormuş gibiydi. Bazen bakışlarını hissetmiş gibi duvara dönseler de asla ona bakmıyorlardı. Mazen artık bir gölgeydi. Görünmez olmuştu.

Sonunda gölgeyi üstünden çıkardı. Gölge peşinden gelirken aklında bir sürü soru vardı. Acaba gölge cinin laneti olabilir miydi? Belki bu yüzden gölge cin rüyalarına musallat olmuştu.

Ya da belki... diye düşündü bir ürpertiyle. Belki sadece kötü bir alamettir.

30

LOULIE

“Bakışlarınla cinayet işleyebilseydin, çarşıdaki herkesi öldürürdün,” dedi Qadir, aldıkları son falafeli ağzına atarken. Cevap gelmeyince kese kağıdını yumruğunda top haline getirip Loulie’nin başına attı, ama Loulie havada yakaladığı gibi geri fırlattı. Fedaisinin derdini paylaşması için uğraştığını biliyordu. Öğleden sonra çıktıkları yürüyüş boyunca Qadir onu neşelendirmeye çalışmıştı, ama Loulie o anda bunlarla uğraşacak halde değildi, çünkü Ahmed’le buluşmasını düşünmekle meşguldü.

Çarşının kalabalığı bile düşüncelerini bölemiyordu. Palmiye ağaçlarından sarkan fenerler fazlasıyla parlaktı, rengarenk tezgahlar artık göz alıyordu. Çarşı artık o kadar kalabalık olmasa da birbirine dolanan sokaklar, Medine çarşısından daha karmaşıktı. Loulie boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Qadir iyice sokuldu. “Bu akşam gelmemi istemediğinden emin misin?”

Loulie yakındaki bir çatıya tüneyip kendisini işaret ederek heyecanla fısıldaşan çocuklara bakıp gülümsedi. “Dert etme. Ahmed zararsız biri.” Bakmadığı halde fedaisinin bir kaşını kaldırdığını biliyordu. “Dün gece...” Devamını getiremedi. Önceki gece kendinden nefret etmişti. O akşam farklı olacaktı. O akşam konu Ahmed’le ilişkisi değil, işiydi.

Davet sabah uyandığında ulaşmıştı. Ahmed, şehirden ayrılmadan önce onu potansiyel müşteri olabilecek arkadaşlarıyla tanıştırmak istiyordu. Cin katillerinin kana bulanmış altınlarıyla ilgilenmiyordu. Aslında fırsatı varken bile onlarla alışveriş yapmaktan kaçınırdı. Hayır, o akşam alışveriş olmayacaktı. Hoşuna gitmeyen bir anlaşmayı reddetme özgürlüğünü daha yeni elinden kaçırmıştı, o yüzden o akşam hayatının kontrolünü ele geçirmek için savaşıyordu.

Qadir iç çekti. “Dün akşam acıklıydı.” Loulie ateş saçan gözlerini ona çevirdiğinde kıkırdayıp ekledi. “İşte yine o cina-yete meyilli bakışlar. İyi *görünmüyorsun*.”

“Sana fikrini soran olmadı.” Bir köşeyi dönüp dükkanlarında cam fanuslarda altın ve gümüş takılar satan kuyumcular sokağına girdiklerinde Loulie’nin gözleri safir ve yakutlarla süslenmiş kolyelerle yüzüklerde, haddinden fazla kalın altın bileziklerde ve ucunda minicik inciler olan çok özel zincirlerde dolaştı. Her vitrin fener ışıkları altında göz kamaştırıyor, kuyumcular abes fiyatlar isteyene kadar bütün takılar bakamı adeta büyüleyordu.

Pazarlık etmeyi bilmeyen zavallı aptallara tanrılar yardım etsin, diye geçirdi içinden.

Ahmed'inkin de aralarında bulunduğu gösterişli konakların olduğu şehir merkezine yaklaşırlarken Qadir önüne geçti. "Bu son şansın. Sana eşlik etmemi istemediğinden emin misin?"

"Eminim," diyen Loulie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Medeni bir görüşme için yanımda olmana ihtiyacım yok, Qadir. Bence siyahlı suikastçılarla ilgili dedikoduların peşine düşsen daha iyi edersin."

Fedaisi iç çekti. "Dedikodulardan bir şey çıkmayacağı kesin."

"Yine de zamanını daha iyi değerlendirmen için iyi bir yol. Bana kol kanat germene gerek yok." Zaten gün boyunca aynı şeyi söylemişti, ama onu mu, yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığını kestiremiyordu.

Qadir ona sertçe baktı. Loulie gözlerini kaçırmayınca da sonunda pes etti. O gittikten sonra Loulie, Ahmed'in konağına bakarak derin bir nefes aldı.

Ahmed bin Walid sadece bir adam. Ona ihtiyacım yok.

Nöbetçiler onu avluya alırken içinden bunu tekrarlayıp duruyordu. Daha görmeden Ahmed'in misafirlerini duydu. Pahalı ipek ve mücevherlere bürünmüş bir düzine avcı divandaki halının etrafına oturmuştu. Şık kıyafetlerinin altında silahları seçilebiliyordu.

Loulie bir bakışta divanın boşaltıldığını fark etti. Davet için kurulan sahneyle lüks mobilyalar gitmiş, yerine sadece etrafında gözden düşmüş katillerin oturduğu halı kalmıştı.

Halının en ucunda oturan Ahmed bin Walid, bej tunik takımı ve omuzlarına sardığı lacivert şalıyla sade giyinmişti.

Loulie’yi görünce her zamanki gibi yürekleri hoplatan gülümsemesiyle baktı. “Ve işte şeref misafirimiz de geldi. Hoş geldin Gece Taciri,” dedikten sonra hemen sağındaki boş minderi işaret etti.

Loulie ona doğru ilerlerken kendini rahatlatmaya çalışıyordu. Kendini zorlayarak kenetlenen parmaklarıyla boynunda hissettiği nefesi unutmaya çalışırken omuzlarını gevşetti. Peçesinin altından iç çektiği belli olmadığı için seviniyordu. Valinin yanına oturdu. “Her zamanki gibi benim için şeref-tir,” dediğinde avcılar kendilerince onu merakla süzüyordu. Yüzünden en gençleri olduğu anlaşılan biri kuşkuyla gözlerini kısmıştı.

Loulie kaşlarını çatı. “Sorun mu var ya seyit?”

Avcı kıpkırmızı kesildi. “*Bağışla* tacir. Bu kadar genç olmanı beklemiyordum.”

Loulie göz devirmemek için kendini zor tuttu. Meselenin sadece gençlik olmadığını biliyordu. Genç yaşta başarılı olan erkeklere övgüler düzülürdü, ama başarılı kadınlar her zaman kafa karıştıran bir bilmece gibiydi. Çoğu erkek, özgüvenli duruşu karşısında nasıl davranması gerektiğini kestiremezdi.

Bir kaşını kaldırdı. “Hayır, sen bağışla. Bir çocukla böyle sert konuşmamalıydım.”

Gözlerinden ateş saçan avcının yüzü bu sefer morardı. Loulie delikanlının öfkesinin tadını çıkarıyordu, ama diğer avcıların kahkahasına bayılmıştı.

Ahmed bile sırtıyordu. “Loulie al-Nazari ile ilgili bilmeniz gereken tek şey, hakaretleri hiç önemsememesidir. Tabii

karşılığını verir, o ayrı,” dedikten sonra gözlerinde kıvılcımlar çıkarken davetlilere baktı. “Eh, artık herkes geldi galiba.”

“Veliaht prens?” diye sordu, yüzünde birden fazla yara izi olan saçları ağarmış yaşlı bir avcı.

Vali iç çekti. “Davet ettim, ama sanırım gelemeyecek kadar yoğun.”

Davetliler mırıldanırken Loulie neye üzüldüklerini merak ediyordu. Prens bu adamlarla gerçekten bu kadar yakın bir ahbablık mı kurmuştu? Yoksa onu sadece bir ünlü olarak mı görüyorlardı?

Ahmed ellerini çırparak herkesi susturdu. “Rahat olun! İyi zaman geçirmek için veliaht prene ihtiyacımız yok,” dedikten sonra elini sallayınca kenarda bekleyen hizmetçiler sofrayı donatmaya başladı. Hellim, pita ekmeği, babaganuş, fettuş, tavuk şiş, kuzu şiş ve dolmalarla dolu tabaklar önüne dizilirken Loulie’nin karnı gurulduyordu.

“Hadi, hem yiyelim hem muhabbet edelim! Bu akşam iyi dostlar arasındasınız.”

Loulie’nin buna itirazı yoktu. Omar bin Malik orada olmadığı sürece, davetin en ilginç misafiri olduğu için avcılar sürekli geçmişi, sattığı mallar, seyahatleri, hatta fedaisiyle ilgili sorular soruyordu. Qadir için *gizemli* yorumu yapıldığında kıkırdayarak gerçeğin ancak yankısı olabilecek ilginç bir yalanla soruları geçiştirdi.

Sonunda tüm yemekleri tüketip tatlıya geçtiklerinde avcılara emanetlerini gösterdi. Yanında sadece birkaç tane vardı, çünkü çoğunu Medine Gece Pazarı’nda satmıştı, ama adamların merakını tatmin etmek için bu kadarı da yeterdi.

“Satacak bu kadar emaneti nereden buluyorsun?” Soru, baklava ve künefe tabakları sofraya dağıtılırken yüzü yara izleriyle dolu avcıdan gelmişti.

Loulie künefeyi reddedip iki tabak baklava istedi. Baklavayı çok seviyordu ve Ahmed’in konağında hazırlanan tatlılar gibisi yoktu. Ardından ağzına tıktığı baklavayla avcıya döndü. “Ticari sır, maalesef söyleyemem.”

“Hmm.” Loulie’nin içinden *Basık Burun* lakabını taktığı başka bir avcı, tespihini düşünceli bir şekilde parmaklarının arasında kaydırıyordu. “Ülkenin en değerli koleksiyonuna sahip olacakken niye satıyorsun?”

“Koleksiyonculuk hobidir,” diyen Loulie bir kaşını kaldırdı. “Ben ticaret yapıyorum.” Hem öylece raflarda tozlanması için sihirli emanetler toplamanın ne anlamı vardı ki? Emanetleri değerli kılan kullanılmalarıydı... ve bu sayede Loulie para kazanıyordu. Gizli bir koleksiyon ona hiçbir şey kazandırmazdı.

Sinir bozucu tavırları olan genç avcı burnunu havaya dikti. “Yaptığın şey yasadışı değil mi?” Ahmed’e baktığında görünmez bir işaret almış gibi diğer avcılar da baktı.

Loulie kaşlarını çatarak “Kendi adıma konuşabilirim, teşekkürler,” dedi, ama tepkisini merak ettiğinden valiye göz attığında çelik gibi bakışlarla karşılaşınca şaşırdı.

Diğerleri de bu bakışı fark etmişti. Sinir bozan genç avcı kaşlarını kaldırdı. “Ahmed?”

“Bir sorun mu var?” dedi başka bir avcı.

Ahmed gözlerini kırptırdı. Sanki bir rüyadan uyanmıştı. “Hmmm? Ah, hayır. Özür dilerim, bir an için düşüncelerimin

esiri oldum,” dedikten sonra gülümsedi, ama dudaklarındaki kıvrım fazlasıyla gönülsüzdü. “Emanetlerden konuşuyorduk, değil mi? Emanet koleksiyonları ve alet gibi kullanılmak üzere satılmaları üzerine?”

Loulie kaşlarını çatı. “Emanetler kullanılabilecek aletlerdir.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?” Valinin belli belirsiz gülümsemesi de kayboldu. “Yaptığın işin çekilen acılardan faydalandığını hiç düşündün mü tacir?”

Bu dikenli sözler Loulie’nin irkilmesine neden oldu. Emanetler, cinlerin büyülediği ve çölde kaybolmuş nesnelerdi. Acı çekmek de nereden çıkmıştı?

“Korkarım ne kastettiğini anlayamıyorum,” diye karşılık verdi. Yüzündeki ifadesizlik nedeniyle validen hafifçe uzaklaşırken içine küçük bir huzursuzluk hakim olmuştu. Bu bakışı daha önce hiç görmemişti. Sonra hiç düşünmeden ellerini çırpı, ama sargılarının altındaki yüzüklerinin sıcaklığıyla yüzünü ekşitti.

Ahmed kuru bir kıkırdamayla güldü. “Elbette anlamıyorsunuz,” dedikten sonra diğer davetlilere döndü. “Söylesenize dostlar...” Dudaklarında beliren çarpık sırıtış o kadar yabancıydı ki Loulie kanının donduğunu hissediyordu. “Cinleri sihirlerini çalma umuduyla mı öldürüyorsunuz? Yoksa kanları için mi? Öldürme heyecanı yaşamak için olabilir mi?” Elini kaldırdı. “Hayır, konuşmayın. Cevabın önemi yok.”

Loulie afallamış halde valiye baktı. Yanında pis pis sırıtan bu yabancı da kimdi?

Avcıların bıçaklarına ve silahlarına davrandığını görünce yüreğindeki korku tohumları filizlenirken gayriihtiyari eli

çantasındaki rehber pusulaya gitti. Ardından, “Ya seyyit?” dedi usulca.

Adam gülümseyerek elini şalına götürdü. “Tekrar merhaba cin katili. Benimle şarkı söylemek ister misin?” Ve Loulie cevap veremeden o tanıdık şarkıyı söylemeye başladı. Nostaljik bir şarkı, demişti Qadir. Oysa daha çok bitmek bilmeyen beyhude bir yolculuğa yakılan bir ağıt gibiydi.

Şarkıyı hayal meyal duyuyor, odaklanmakta zorlanıyordu. Avcılardan birinin sesini tanıdı. O sırada bir şey savruldu, belki bir kılıçtı, ama sonra görüntü kayboldu ve geriye sadece her saniye biraz daha hızlı atan kalp atışlarının sesi kaldı. Tuhaftı, çünkü sanki kalp atışları rehberden geliyordu ve...

Avcı demir prangayı boynuna doladığında nefes almakta zorlanıyordu. Sıcak ve keskin acı damarlarına yayılıyor, kemiklerini sızlatıyordu.

Yaklaştığında adam kapkara gözlerini kıstı. “Sence bu ne kadar eski?”

“En az yüz yıllık,” dedi arkadaşı. “Belki daha eski.”

“Kadim bir canavar,” diye fikir yürüttü avcı. “Daha çok direneceğini sanıyordum.”

Avcının arkadaşı yanına geldi. Peçeli yüzde seçilebilen tek şey, altın parçaları gibi görünen gözlerdi. “Konuşabiliyor musun canavar?”

Cevap verme zahmetine girmede. Konuşmamaları için dilleri kesilen cinlerle ilgili hikayeleri duymuştu. Ayağının altındaki çimleri, çimlerin doğması için avcılarının döktüğü kendi kanını düşünmemeye çalıştı ve kendini Onu düşünmeye zorladı. Uya-

nıp onu bu insanlarla görürse... eh, onu kurtarmaya çalışıp öldürdü. Ve bu kadere Onun mahvı için razı olmamış, Onu özgür bırakmıştı. Tekrar yakalanmasına izin vermeyecekti.

Avcılar çığlık atmasını sağlayamayacaklarını anladığında, onu kayaya bağlayan zincirleri sağlamaya alıp öylece göle attılar. Ölüm bu kadar yakinken bile dua etmekten... hatırlamaktan vazgeçmemişti.

Onun gözlerindeki boş bakışları, ellerindeki kanı, işkence edip korkuturlarken dimdik duruşunu düşündü.

Onun geleceği zihninde bir harita gibi açılıyordu. Bir kervan gördü. Cübbeler yıldızlarla ışıldıyordu. Katiller çetesi... O alevlerin arasından duman halinde çıkıp elinde bir pusulayla ağlayan bir kıza yaklaşıyordu. Birden o pusulanın kendisine ait olduğunu anladı. Cebindeki ağırlığı hissedebiliyordu. Çölde el ele ona rehberlik edemeyeceksem, en azından kaderine giden yolu işaret edebilirim, diye düşündü. Ciğerlerindeki son hava boşalırken Onu düşünüyordu.

Sonra...

Loulie boğulurcasına gözlerini açtı. Dünyanın ekseni kaymıştı. Birden ağırlaşan başını kaldırdığında elinde sımsıkı tuttuğu pusulasıyla yerde yattığını fark etti. Her nefesinde ahşap alette kalp atışlarının yankısını duyabiliyordu.

Hayır, kendi kalp atışları değildi. Emanet... yaşıyordu.

Sadece bir pusula değil, bir ruhtu. Pusulada bir hayat vardı.

Aklı karışırken bir an için yine suyun altındaydı, nefes alamıyor, ölüyordu. Pusulayı bırakınca görüntü kayboldu. Yine gözlerinde ışıldayan bir nefretle hançeriyle tepesinde duran

Ahmed bin Walid’le karşı karşıyaydı. Açılan şalından boyunda parlayan altın kolye görülebiliyordu. “Artık bizim için ölümün nasıl bir şey olduğunu biliyorsun,” diyordu. “Ama bu bile telafi için yeterli değil.”

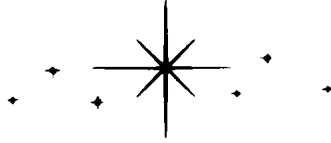
Loulie bulanık manzarada gözlerini kısıtığında, tıpkı vali gibi kızarmış gözlerle etrafa yayıldığını gördü.

“Kaç cin öldürdün? Sihri çalıp dünyanı kanımızla boyamak adına kaç cin öldürdün?”

Hiç, diye geçirdi içinden. Hayatımda hiç cin öldürmedim. Ama kelimeler dudaklarında şekillenmeyi reddediyordu.

Kolundan tuttuğu gibi Ahmed’in onu havaya kaldırdığını hissetti. “Artık öldüremeyeceksin,” derken sesi kederle ağırlaşmıştı. “Elveda cin katili,” dedikten sonra bıçağını boğazına bastırdı.

31

MAZEN

Ahmed bin Walid'in avlu kapısından girerken Mazen hâlâ gölgesini düşünüyordu. Nöbetçiler onu divana götürme zahmetine bile girmemişti. Kuşkusuz veliaht prensin yolunu bulabileceğinden emindiler.

Paranoya ciğerlerini boğarken boş avluya girdi. Gözü sürekli gölgesine kayıyordu. Normal bir gölge gibi *görünüyor-du*, ama ayağıyla her dürttüğünde çizmesi gölgeye batıyordu.

Bu nasıl olabilir?

Yemyeşil bahçede yürürken soru üzerine düşündü. Karanlıkta bile avlu çok güzeldi. Ve... bir fark mı vardı?

Ağaçlar yolu kapatmak istercesine sıklaşmıştı. Rüzgarın uğultusu tuhaf bir şekilde kederliydi. Dalların arasından sızan ayışığı ürkütücü bir gümüş rengine parlıyordu. Mazen başını çarpmamak için bir dalın altından eğilerek geçti. Sanki gözleniyordu.

Divanın basamaklarını tırmanırken düşünceleri başından kovdu, ama bacakları yavaşlayıp gözleri ağırlaşırken dünya

birden bulandı. Tanıdığı o korkunç yumuşaklıktaki şarkının uyuşukluğu zihnine yayılıyordu.

Tökezledi. Gölgesinin yumuşaklığını parmak uçlarında hissedene kadar düştüğünü bile fark etmedi. O sırada kolunda, ayağında... her yerinde... ikinci bir mırıltıyı hissedince rengi attı.

Gölgemin kalbi atıyor.

Midesi korkuyla düğümlendi.

Elini geri çekemeden... kadın öksürdüğünde dudaklarından damlayan kanı hissetti. "Nasıl?.." Bıçak omzundan geri çekildiğinde acıyla nefesini tuttu. Dönüp eliyle yarasını kapatırken dişlerini sıkıyordu, ama karşısındaki manzarayla donakaldı.

"Olamaz." Geriledi. "Seni... öldürmüştüm!"

Bir serap olmalıydı. Bir hayal. Hayatta olması mümkün değildi. Sihirle kalbini boğduktan sonra... gözlerindeki hayatın solmasını seyrettikten sonra... divandaki herkes cansız bir şekilde yere yığıldığını gördükten sonra bu imkansızdı.

Oysa... avcı korkunç kara bıçağıyla sırtarak karşısında duruyordu.

"Sen Kırk Haramiler Kralı'nı mı öldüreceksin? Ne büyük bir yanılğı."

"Olamaz!" diyerek geriledi. Burada işi biterse, kölesi olmaktan başka çaresi kalmayacaktı. Dahası tıpkı sevgilisini öldürdüğü gibi onu da öldürecek, sonra sihrini çalacaktı. Gözleri kaçmak için son çaresi olan gölgelere kaydı.

Ama avcıdan kaçmak imkansızdı. Saniyeler içinde üstüne atılıp lanetli hançerini kalbine saplayacak ve...

Gölge cinin hayali solarken Mazen nefes almakta zorlanıyordu. Dünya -*kendi dünyası*- yıldızların aydınlattığı kaosuyla birlikte geri geliyordu. Yakınlardaki sesleri duyabiliyor, alışılmadık bir şekilde yumuşak olsa da nefret etmek için yeterince zaman harcadığı o uyuşturucu sesi çok iyi tanıyordu.

Ahmed.

Yalpalayarak merdivenleri tırmandı. Gözünün önünde karanlık lekeler, onu kendine ait olmayan hatıralara geri çekmekle tehdit ediyordu. Çaresizce yüzüklerine dokunduğunda parmakları cehennem ateşine kapılmış gibi yandı, ama... sıcaklık o ana tutunmasına ve Ahmed'in alışılmadık yumuşak sesine odaklanmasına yetti. Tanıdığı Ahmed asla komplocular gibi fısıldamazdı. Tanıdığı Ahmed sessizliğe boyun eğmez, bilakis sesiyle paramparça ederdi.

"Kaç cin öldürdün?" diye sorarken valinin sesi tuhaf bir şekilde katıydı, ama sesin altında neredeyse duyulamayacak kadar yumuşak başka bir ses daha vardı. "Sihri çalıp dünyanı kanımızla boyamak adına kaç cin öldürdün?"

Mazen divana daldı.

Ahmed'in misafirleri yere yayılmış, boş gözlerle etrafa bakınıyordu. Anlaşılan ziyafetin ortasındaydılar, çünkü yiyecek ve içecekler yerlere saçılarak pahalı halıyla çinileri lekelemişti. Vali her şeyin ortasında durmuş, yakasından tuttuğu taciri havaya kaldırıyordu. Genç kadın elinde tuttuğu bir bez bebek-ten farksızdı.

"Artık öldüremeyeceksin," diyen vali elini kaldırdığında bir gümüş pırıltı oluştu. "Elveda cin katili."

Mazen hiç düşünmeden harekete geçti.

Bir an için kimseye görünmeden divanın girişinde duruyordu, sonra kaşla göz arasında Ahmed'i yere devirmişti. Ahmed birkaç saniye donakalmış gibi öylece kaldı. Mazen'in -Omar'ın- aniden ortaya çıkışıyla beti benzi atmıştı. "Sen," diyebildi boğulurcasına.

Mazen'in gözü valinin gevşeyen şalının altından görünen altın kemiklerden oluşan halkaya takıldı ve hemen sırttan kurukafalara uzandı. Ama halkaya dokunamadan Ahmed bileğini tutup sertçe bükünce buz gibi bir acı dalgalanarak koluna yayıldı. Vali onu iterken çılgınlığını yuttu.

Bir kalp atışı süresince felç olmuş gibi yerde kaldı. Kemiklerine sızan acıyla kendinden geçmek üzereydi, ama adrenalin yüklemesiyle birlikte tekrar ayağa kalktı. Tam o anda sersemlemiş görünen bir avcının bıçağıyla Ahmed'e yaklaştığını gördü. "Pis yaratık!" diye bağırıyordu. "Valiyi rahat bırak!"

Adam üstüne atıldığında Ahmed bıçağına davrandı. Çarpışan metalin sesi kulak zarını zorlayacak cinstendi. Bir iki saniyeliğine kıpırdamadan kaldılar. Sonra yana kaydığında avcı dengesini kaybedince Ahmed fırsatı değerlendirip adamın bacağına tekme attı. Bu sefer avcı yere yuvarlandı ve vali hançeriyle üstüne atıldı.

Mazen daha önce idman niyetine dövüş seyretmiş, saray askerlerinin manevralar yaparken birbirlerini keserek kan akıttıklarına tanık olmuştu, ama burada ustalığın uzağından yakınından geçen taktikler bile yoktu. Ahmed kıvrık bıçağını avcının boğazına saplarken, sadece hayat sonlandıran bir sa-

vunma söz konusuydu. Can çekişen adamın çığlığı boğuk bir gürültüye dönüştü, ardından Ahmed kana bulaan cübbesiyle ayağa kalkarken korkunç bir ıslıkla son buldu.

Mazen ardından kopan kükreme sesleri arasında kendi çığlığını duymadı, ama emekleyerek katliamdan uzaklaşırken seslerin göğsünü parçaladığını hissediyordu. Divanın diğer ucunda başka bir haykırış duyduğunda başını kaldırıp bakınca, yüzünde yara izleri olan saçları ağarmış bir avcının kılıcıyla valinin üzerine yürüdüğünü gördü. Ahmed yine yana kayarak hançerini ensesine sapladığında adam dudaklarında kırmızı köpüklerle yere yuvarlandı.

Hemen ardından iki avcı divanın iki tarafından Ahmed'i kısıp aldı. Vali bir adımda yana kayıp birinin savurduğu bileğini havada tuttu. Avcının kendini kurtarmaya çalıştığı bir tutukluk anı oldu, ama çok yavaş kalmıştı. Ahmed onu diğerinin üzerine fırlatınca ikisi birden yere yuvarlandı. Vali hemen ayağıyla çığlıkların arasında bile duyulabilecek bir çatırtıyla üsttekinin boynunu kırdı, ardından eğilip hızlı bir hareketle yeninden çıkardığı bir hançeri diğerinin boğazından geçirdi.

Mazen felçli bir izleyici gibi gözünün önünde gerçekleşen katliamı seyrediyor, Ahmed avcılarını teker teker keserken nefes almakta zorlanıyordu. Kemikler kırıldı, kollar koptu, kan fışkırdı... Tek yapabildiği panik gözyaşlarını tutmaya çalışmaktı. Sıra kendisine geldiğinde kaçamayabilirdi.

Ama vali sadece kendisine saldıranlarla ilgileniyordu. Bir sonraki rakibi, Mazen'in gördüğü en genç avcıydı. Delikanlı korku dolu gözlerine rağmen azimliydi. İkisi bir cesedin iki

yanında karşı karşıya gelince delikanlı ilk hamleyi yaptı, Ahmed hamleyi karşıladı. Kılıçları havada çarpıştı.

Bir an için Mazen'in kalbi delice bir umutla attı. Delikanlı rakibinin dengesini bozup geri itmeyi başarmıştı. Kılıç havaya kalktığında Ahmed sendeliyordu.

Aralarındaki ceset kıpırdadı.

Mazen hemen ayağa fırlayıp bağırdı. "Dikkat!"

Geç kalmıştı.

Ceset hâlâ hayatta olan arkadaşının bileğini kavrayıp çekince delikanlı yalpaladı. Ahmed hazırlıklıydı... Başkasından aldığı bıçağı delikanlının göğsüne sapladı. Genç avcı yere düştüğünde artık gözlerinde hayat yoktu.

Tekinsiz bir sessizlik bütün divanı ele geçirirken Mazen dehşet içinde titreyerek bir duvarın dibine kıvrılmıştı. Valinin gözleri, yarım çember oluşturan son altı avcıya dönerken ona takıldı. Ama adamlar kana bulanmış yüzle karşı karşıya gelince, silahlarını kalkan gibi kullanarak geriledi.

Eğilip bir cesedin kılıcını alırken Ahmed'in dudaklarında çarpık bir gülümseme vardı. "Ne oldu? Avcıların ölümden korkmadığını sanıyordum. Karşıma çıkmaya yüreği yeten yok mu?" Kimse harekete geçmeyince kıkırdayıp parmaklarını şaklattığında cesetler, görünmez iplerin ucundaki kuklalar gibi beceriksizce yerden kalktı. Boş bakıyorlardı. "İyi o zaman. Sizi ölümün gözlerine bakmaya zorlamak durumundayım."

Ölümden dirilenler atılınca avcılar ormana kaçtı. Mazen o kadar uyuşmuştu ki Ahmed ona döndüğünde bacaklarını oynatamıyordu. Korku bütün bedenini felç etmişti.

“Cesur olduğunu sanıyordum,” dedi Ahmed’in bedenini kuşanan cin. “Ama diğerleri kadar ödleksin, öyle değil mi?” dedikten sonra yürümeye başladı.

Kaç, diye vücuduna emretti Mazen. Kaç, kaç!

Ama bedeni ona itaat etmeyi reddediyordu.

Ahmed kılıcı geri çekti... ve divanı dolduran ateş çıtırtılarıyla aniden donakaldı. Loulie al-Nazari yine ayağa kalkmış, elindeki tuhaf bir şekilde alev almış hançerle arkasında duruyordu. Genç kadın öne doğru adım attığında, alevlerin gözlerinde yansıdığı görülebiliyordu. “Onu nasıl pençene düşürdün bilmiyorum, ama vali senin değil. Ahmed’i rahat bırak.”

“Artık benim,” diyen Ahmed de ona doğru yürüyordu. Tacir yana adım attığında o da tam tersi tarafa yöneldi. Karşılıklı dönüyorlardı.

“Onu derhal bırak, yoksa seni hançerimle çıkarırım,” diye tısladı genç kadın.

Ahmed gözlerini kırıştırdı, ardından kahkaha attı. “Aptal kız. Beni çıkarmak için ateşi kullanamazsın.”

Tacir bir ok gibi fırladığında ardında kıvılcımlardan bir iz bırakıyordu. Vali hançeri kılıcıyla karşıladı, ama hamleyi durdurmuş olsa da tıslayarak ona doğru *uzanan* alevleri durduramıyordu. Alevler bileğini yaktığında kükreyerek geri kaçtı.

“Ateşe dayanıklı *olabilirsin*, ama insanlar değildir.”

“Kurtarmak istediğin adamı yaralayacak mısın?” Ahmed yine güldü. Tiz kahkahası neredeyse çaresizlikle çınlıyordu. “Siz insanlar gerçekten kalpsizsiniz.”

“Ölüleri huzurlu uykularından uyandıran cinlerden daha kalpsiz değiliz.”

Kapışma metal çınlamaların karmaşasında bulanık bir hayale dönüştü. Ahmed üstün bir savaşçıydı, ama tacirin ateşi vardı. Her darbeye bıçak daha parlıyor, sonra patlıyordu. Her patlamada hızla geri kaçan Ahmed’in kol yeni alev alınca kılıcını indirip ateşi söndürmeye odaklanmaktan başka çaresi kalmadı.

Mazen gayriihtiyari duvardaki gölgesine uzandı ve vali yaklaşırken başından geçirerek bütün bedenine sardı. Görünmez olunca sonunda geri kaçacak kadar rahatlamıştı. Bir adım attığında iki şey fark etti. Birincisi, Ahmed’in yeni alev olsa da derisi yanmıyordu. Tıpkı tacirin dediği gibiydi: *Sihirli ateş dostla düşmanı ayırt eder.*

İkincisi ise tacir inanılmaz bir şekilde yaralı eliyle bıçak sallıyordu.

Ama bunlar geçici farkındalıklardı, çünkü dövüş aniden yön değiştirince Mazen kaçmak zorunda kaldı. Ahmed artık tacire doğru koşmuyor, bilakis tacirden kaçıyor, divanın basamaklarını ikişer ikişer atlıyordu.

Ne bekliyorsun? diye haykırdı iç sesi, panikle çırpınan kalbinin sesleri arasında. *Sen Yıldız Tozu Hırsızısın! Peşlerinden gitmen gerekiyor!*

Ses yanılıyordu. Mazen korkusuz bir cin avcısı olan ağabeyi değil, ödlele bir prensti ve her hücreli kaçması için çığlıklar atıyordu. Ama kaçmaya, hareket etmeye çalıştığında, kana bulanık yerli gördü ve yüreği ağzına geldi ama yumruklarını sıkarak kendini nefesini salmaya zorladı.

Daha fazla ölüme gerek yoktu. Tek yapması gereken Ahmed'in boynundaki halkayı almaktı.

Zor da olsa cin kanıyla sulanan ormanın ağaçları arasındaki çatışma seslerine doğru ilerledi. Adrenalin damarlarını yakarken sivrilmiş eğri büğrü dalların ve ölümlerle canlıların savaşının arasından koşuyordu. Her çarpışma beyhudeydi; canlılar hayatta kalmak için savaşırken cesetler sadece öldürme peşindeydi. Manzara Mazen'in ölümcül bir dansın ortasında olduğunu hissetmesine neden oluyordu, ama o bu dansı bilmiyordu.

Bir açıklığa daldığında Ahmed'le Loulie'nin arasında kalınca tacirin alev saldırısından son anda kaçabildi. Genç kadının hareketlerine bakılırsa gücü tükenmek üzereydi. Mazen bunun henüz farkına varırken tacir tökezleyince Ahmed kılıcını havaya kaldırdı.

Mazen içinden dua ederek üstüne atılıp arkadan kolunu Ahmed'in boynuna doladığında gölgenin omuzlarından kaydığını hissetti. Kendi bedeninde olsaydı, vali ondan kolayca kurtulabilirdi, ama Omar'ın ağırlığıyla iki büküm oldu.

"Kolyeyi al!" diye bağırdı, adam nefes almakta zorlanırken.

"Sen nasıl..." Tacir gözlerini kırptırdı, ardından alevli hançerini ona doğru salladı. "*Kendin* al! Adamı boğan sensin!"

Ne var ki Mazen harekete geçmeden Ahmed yeniden dengesini bulup onu bir ağaca doğru itti. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerindeki hava boşalmıştı. Zorla nefes alırken yere yığıldığında bu sefer vali dönüp üzerine atıldı, ama Mazen tam zamanında yana kaçtı. Yine de Ahmed'in kılıcı omzunu yarmıştı. Elinde olmadan panikle çılgık attı.

“İğrençsin,” diye tıslıyordu Ahmed. Loulie saldırıya geçtiğinde ustaca hamleyi savuşturdu. “Senin gibi insanlar yüzünden halkım acı çekiyor, sizin yüzünüzden mezarda bile *köleniz* oluyorlar.” Taciri itti. En azından itmeye çalıştı. Hançerin alevi harlayınca geri çekilmek zorunda kaldı.

Elini yarasına bastırduğunda Mazen parmaklarında kanı hissetti. Kılıç yarası acısa da sadece bir sıyrıktı ve zaten acının önemi yoktu. Ayağa kalkıp hançerini çektiği gibi Ahmed’e doğru koştu.

Hem o hem de tacir isabet ettiremeyince Ahmed suratında bir zafer sırtışıyla geriledi.

İşte o zaman Mazen ağaçların hışırtısını duydu. Gölgede bir hareketlilik vardı.

Ahmed arkasına dönmeden bir siluet açıklığa atılıp üstüne atıldı. Mazen, tiz bir çığlık olmasına rağmen sesi tanıdı. Dövuşte Aisha bint Louas’ın çatık kaşları, hançer kadar ölümcüldü. Kaşla göz arasında Ahmed’i yere yapıştırıp elini hemen boynuna götürdü.

“Aisha...” Mazen nefes nefeseydi. Eli yarasında ağır adımlarla yaklaştı.

Aisha duraksadı. Altın halka elindeydi, gözleri boş bakıyordu. Mazen halkayı elinden kaptığında irkildi. Zaten afallamış hali yüzünden emaneti kaptırmıştı. Mazen attığında tacir emaneti havada yakaladı.

“Sende dursun,” derken Mazen vızıldar gibi yoğun nefesler alıyordu. “Nasıl yaparsın bilmiyorum, ama o şeyi bir an önce *etkisiz* hale getir.”

Çöken tekinsiz sessizlik, nefeslerini daha da belirginleştiriyordu. Aisha, Mazen'e baktı. Mazen, Loulie'ye baktı. Elindeki halkaya bakarken Loulie'nin beti benzi attı.

Sonra bir ses duyuldu. Ahmed iç çeke çeke ağlıyordu. "Özür dilerim," derken sesindeki utanç, Mazen'in başını çevirmesine neden oluyordu. "Özür dilerim. Özür dilerim."

Diğer avcılar kan içinde yanlarına gelirken teselli etmek için valinin yanına ilk koşan tacir oldu. Askerler adamı götürürken de yanından ayrılmadı.

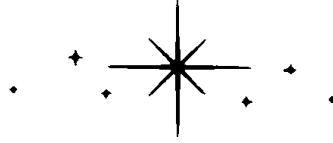
Aisha da peşlerinden gidecekti ki birden Mazen'in omzunu tuttuğunu fark etti.

"Yok bir şey," dedi Mazen halsizce. "Sadece bir sıyrık. Biraz sonra size yetişirim."

Aisha bir şey demeden dönüp gitti.

Ancak herkes gittikten sonra uyuşukluğundan kurtulan Mazen sonunda yarasını incelemeye karar verdi. Elini çekip parmaklarındaki kana baktı. Gözlerini kırptırdı. Ne kadar kırptırırsa kırptırsın, manzara değişmiyordu.

Kanı kapkaraydı.

LOULIE

“Medine’ye bu yoldan gidilmiyor, değil mi?” Layla omzunun üstünden uzaktaki şehre baktı. Pusula son hafta boyunca şehri işaret etmişti. O kadar yakınlardı ki bir serap görmediğinden emindi.

Manzara rahatlatıcıydı. Haftalarca bomboş çöllerde seyahat ettikten sonra dinlenebileceği bir yerin hayalini kuruyordu. Ailesini kaybedeli henüz bir ay bile olmamıştı ve cin, şehrin canlı hayatının içinde büyüyen boşluğu doldurmaya yardım edeceğinde ısrar etmişti.

Ama Qadir şehre değil, güneyi işaret eden pusulaya bakıyordu. “Bazen hedefe ulaşmadan önce mola vermek gerekir.”

Cinin peşinden bir hurma ağacına doğru yürürken Layla homurdandı.

Qadir pusuladan başını kaldırıp gövdesi çatlamış henüz genç görünen bodur bir ağaca baktı. Sonra pusulayı kaldırıp tırmanmaya başladı. Layla soru sormasının anlamsız olduğunu biliyordu.

Cin tekrar aşığı indiğinde elinde bir parça ipek tutuyordu. Bu bir şalıdı.

“Sence kum fırtınasında bir gezgin mi kaybetmiş?” diye sordu Layla.

Cevap niyetine şalı ona atan Qadir, “Tak,” demekle yetindi.

“Neden?” Layla kuşkuyla kumaş parçasına bakıyordu.

Cin ona o, fırlattı. Bir kaşını kaldırıp dudaklarını sıkarak baktığında Layla ondan kaçmak istiyordu. O yüzden şalı boyuna doladı ve anında değişimi fark etti. İpek serindi. Öylesine serindi ki tatlı bir yelden farksızdı. “Sihir mi yaptın?” diye mırıldandı hayretle.

Qadir omuz silkti. “Bulduğumda zaten sihirliydi. Bütün emanetler öyledir.”

Layla başını yana eğdi. “Emanet mi?”

“Bir emanet...” Cin, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi duraksadı. “Bir emanet, cinlerin büyülediği bir eşyadır. Sihirlidir.” Sonra pusulayı gösterdi. “Bunun gibi.”

“Pusulayı sen mi büyüledin?”

Qadir’in dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. “Hayır, bana geldiğinde sihirliydi.”

“Peki, bu şalı?”

Omuz silkti. “Muhtemelen bir cin gezgine aitti.”

“Sence geri almak isterler mi?”

Sessizlik oldu. Cinin yüzünde dalgalanan duygular kaşla göz arasında silindi. “Hayır,” dedi birkaç saniye sonra. “Yeni bir şalı büyüleyebilecekken, neden istesinler ki?”

Mantıklıydı. Eşyaların yerine kolayca yenisi konulabilirdi.

*Ama... ağaçta unutulmuş ipeğin dalgalanışında büyük bir hü-
zün vardı.*

*Qadir dönüp şehre doğru yürümeye başladığında Layla,
şalına sarınarak peşine takıldı. "Neden emanet deniyor? Ku-
lağa kadim şeylermiş gibi geliyor."*

*Qadir ona bakmadan konuştu. "Cinler kadimdir. Büyüle-
diğimiz şeylerin de kadim olması o kadar da şaşırtıcı olmasa
gerek?"*

Qadir yalan söylemişti.

Ahmed'in divanından ayrılırken farkına vardığı şey gide-
rek daha çok acı veren açık bir yara gibi canını yakıyordu.

Kervansarayına vardığında şehir kararmış, ısıltılı binaları
karanlık geceye teslim olmuştu. Çarşıdaki ışıkların çoğu sön-
dürülmüştü, ama bu zalimlerin gölgelerde dolaşmasına engel
değildi.

Benim gibi zalimler, diye düşündü yüzünü ekşiterek.

Qadir'i, hanın eğimli çatısında oturmuş sessizce yıldızları
seyrederken buldu. Yukarı tırmanmak için ara sokaktaki ahşap
kasaları kullandı ve öfkesini yutarak cime sokuldu. Ahmed'in
bedenini ele geçiren cin bıçağı boğazına dayadığında hissettiği
çaresizliği... "Cinleri sihirlerini çalma umuduyla mı öldürü-
yorsunuz?" derken Ahmed'in gözlerini yangın yerine çeviren
suçlamayı... Kendisine ait olmayan bir ana sıkışıp kaldığında
bütün bedenini harabeye çeviren o acıyı... Anının anlamını
çözdüğünde hissettiği dehşeti düşünmemeye çalışıyordu.

İfritin sözleri beynine kazınmıştı. *Yaptığın işin çekilen acılardan faydalandığını hiç düşündün mü tacir?*

Uzun zaman önce Qadir, emanetlerin sihirli eşyalar olduğunu söylemişti. Ama sihirli eşyaların, *yaşadıklarına* dair anıları olmazdı. Bunu anlaması için bir ifritin ölümcül sihriyle karşılaşması yetmişti.

Qadir ona bakmak için gözlerini indirdiğinde, “Sanırım bana bir açıklama borçlusun,” dedi. Her kelimesi buz gibi ısıırıyordu.

Fedaisi oturması için yanını işaret etti. “Siyahlı suikastçıyla ilgili yeni bir şey yok.”

Loulie bu savuşturmaya sinirlendi. Qadir’in gizemli hallerine her zaman saygı göstermişti, çünkü gizemli olmanın rahatlığını çok iyi biliyordu. Zaten bunu ondan öğrenmişti. Ama hayatına hiçbir katkısı olmayan sır gibi bir geçmiş, onu o yapan ilkelerden çok farklıydı.

“Oturacak mısın, yoksa gözlerinle öylece ateş mi püsküreceksin?”

Loulie onun isteğini yerine getirdi, ama oldukça uzağına oturdu. Yine de Qadir gücenmiş görünmüyor, bilakis merakla ona bakıyordu. Konuşmayı denese de boğazına birikenler suçlamalardan ibaretti. *Benim suçum*, diye düşündü. *Yalan söylemesine ben izin verdim.*

“Bu akşam olanları sormak istiyorsun,” derken Qadir, sinir krizinin eşiğindeki bir çocukla konuşuyormuş gibi yavaş konuşuyordu.

İçinden gelen bir sesle Loulie omzundaki sonsuz boşluk çantasından pusulayı çıkarıp boşluğa uzattı. “Pusulayı kırdığımda ne olur?”

Qadir istifini bozmadı, ama çenesindeki paniğine ihanet eden kaslarının gerildiği görülebiliyordu. “İçindeki ruh özgür kalır, emanet de sihrini kaybeder,” dedi.

“Şu ruh meselesi nedir? Bana emanetlerin sadece sihirli eşyalar olduğunu söylemiştin.”

Qadir’in gözleri onunla pusula arasında gidip geldi. “*Sihir-liler,*” dedikten sonra ona, pusulaya biraz daha yaklaştı.

Ama Loulie elini uzak tuttu. “Hayır, bu bir hapishane.”

“Hayır.” Qadir adeta taş kesilmişti. “Hapishane değil. Biz cinler, çok değerli eşyalarımızda yaşarız. Ölümünden sonra bile hayatı böyle sürdürürüz. Anlarsın, siz insanlar da değerli eşyalarınızı sevdiklerinize miras bırakıyorsunuz.”

“Ama bıraktığımız eşyalarda yaşamıyoruz!” Loulie’nin sesi gayriihtiyari tizleşmişti. “Bana emanetlerin sihirli eşyalardan ibaret olduğunu... yerine başka bir şeyin konulabileceği sihirli ıvır zıvırlar olduğunu söylemiştin. Hançerinde ve sikkende de ruhlar mı var?”

Qadir elini sakinleştirmek istercesine, belki de yenilmiş gibi kaldırdı. “Siz insanlar bütün sihirli eşyalara *emanet* diyorsunuz, ama eşyaları büyüleyebildiğimiz yalan değil. Hançer ve sikke de öyle.” Biraz daha yaklaştı. “Ama sihir geçicidir ve ölümden sonra solup gider. Sihri sonsuza kadar canlı tutmanın tek yolu, biz *cinlerin* emanet dediği şeyin içinde olmaktır. Ruhlarımızı birbirine bağlayan bir nesnenin içinde, zihnimiz ve bedenimiz yok olduktan sonra yaşamaya devam edebiliriz. Pusula bunlardan biri.”

Fedaisinin yakaran bakışları karşısında başını çevirirken Loulie’nin yüreği burkuluyordu. Aleni olanı dile getirmesine

gerek yoktu. Ölümden sonra sihir solup gidiyorsa, o zaman içinde hâlâ cinlerin yaşadığı sihirli eşyalar bulma şansları neredeyse imkansızdı.

“Loulie.” Qadir iyice yaklaştığında omuzları birbirine sürtündü. Ama Loulie çatının kenarına kaçtığında donakaldı. “Loulie lütfen,” derken sesi yürek titreten türdendi. Daha önce hiç böyle yakarmamıştı, o yüzden Loulie’nin içinde bir şeylerin kırılmasına neden oluyordu. “O pusulada... bir zamanlar çok değer verdiğim birinin ruhu var.”

“Peki, diğer emanetlerdeki ruhlar?” Loulie’nin elleri titriyordu. “Diğer cinlerin hayatı o kadar değersiz mi ki sıradan eşyalarımı gibi satmama izin veriyorsun? Bir köle efendisinden farkım yok!”

Bunca zamandır aslında tutsak ruhları satıyordu.

“Loulie.” Qadir bileğine dokundu.

Loulie’nin nabzı hızlanmıştı. “*Loulie* deme bana. Beyaz yalanlar da sonuçta yalandır, Qadir.”

“Sana hayatın için bir amaç vermek istedim. Medine’ye gelişimizi hatırlıyor musun? Dahlia harçlığını kazanabilmen için seni ulak olarak kullanıyordu, ama yeterli değildi. Şehrin sana dar geldiğini, çöllere geri dönmek istediğini söylemiştin.” Qadir derin bir nefes aldı. “Seninle tanışmadan önce, pusula beni ölümden sonra var olabileceği bir yer verebilmem için beni bir cine götürüyordu. Kaybolma hissini bilirim... Emanetken bile başkalarının benim kaderimi yaşamalarını istemedim. O yüzden faydalanırken miraslarını canlı tutmama yardım edebileceğini düşünmüştüm.”

“Bana bir hazine avcısı olacağımı söylemiştin.” Loulie gözlerine iğnelerin battığını hissedebiliyordu. Sargılı elinin tersiyle sertçe yaşlarını sildi. “Ama bunlar kayıp hazinelerden çok daha fazlası, Qadir. Paha biçilmez, yaşayan nesneler. Oysa ben kullanışlı aletlermiş gibi hepsine fiyat biçiyorum.”

“Gerçeği senden saklamam doğru değildi. Ama düşün... pusulanın bulduğu emanetler benim gibi cinlere, hayatlarından korktukları için dünyamızdan kaçan insanlara ait. Onlar için geri dönüş yok. Hepsini çölde terk edilmiş ve tek başlarına bırakmak daha mı iyi olacaktı? En azından onlara yeni bir yuva bulabilir, sihirlerini anlayan ve takdir eden insanların yanına yerleştirebiliriz.”

Loulie yutkundu. Uzun zaman önce babası ona bir pusula, bir emanet vermişti. Emanetin sihrini bilmediği halde paha biçilmez olduğunu biliyordu ve Loulie’ye yol göstereceğini düşünmüştü. Öyle de olmuştu. Pusula sayesinde Qadir onu bulmuştu. Ama bütün müşterilerinin emanetlerine aynı özeni göstereceğini düşünecek kadar saf değildi.

“İyi de çöllerde kayıp kalmak yerine cinlerin insanlara yardım etmek isteyeceğini kim söylüyor?”

Qadir hüzünle gülümsedi. “Kimse ölenlerin ne istediğini bilemez, Loulie. Tek yapabileceğimiz, onları anladığımız yollarla şereflendirmektir. Geldiğim yerde emanetlerimizin kime miras kalacağına karar veremeyiz, ama yaşayanlara rehber olacağını umut ederiz. Sizin dünyanızda, sanırım bunun yerini hatıralar alıyor. Yaptığımızın yanlış olduğuna inanmıyorum.”

Loulie, onun mantığı kullanarak kazanmaya ve affedilene

kadar sinirlerini yatıştırmaya çalıştığını biliyordu. Hep böyle yapardı, hata yaptıktan sonra hep alttan alırdı. Ve Loulie de onu hep affederdi.

Ya yine yalan söylerse?

Ama... Qadir'e hayatını borçluydu. Kabilesi yok edilip ölüme terk edildiğinde sihirli ateşiyle ortaya çıkarak onu kurtarmıştı. *Layla Najima al-Nazari*, demişti. *Anlaşılan seni kurtarmak kaderimdi*. Sonra Loulie'nin elindeki pusulayı işaret etmiş, kırmızı ucun doğrudan kendisine dönük olduğunu göstermişti. Qadir hayatını kurtarmaktan daha fazlasını yapmış, hayatı için ona bir amaç vermişti.

Konuşmaya çalıştığında sesi dökmemeye çalıştığı gözyaşları nedeniyle boğuktu. "Bana gerçeği söylemeden hayatımı yönlendirmeye karar verdin. Bu akşam ifritin sihrini görsem... kaygılarımla sana *gelmesem*... bir gün bunları bana anlatacak mıydın?"

Qadir çaresizlikle dumanlanan gözlerini ona dikti. "Evet. Doğru zaman gelince anlatacaktım."

"Neymiş o *doğru* zaman?"

Cin başını iki yana salladı. "Yalan söyleyerek yanlış yaptığımı biliyorum Loulie, ama beni anlamalısın. Hatalarımla yüzleşmeye alışık değilim. Hayatım boyunca hatalarımdan kaçtım."

Loulie onun çok uzun zaman önce söylediklerini hatırladı.

İnsanların çölünde kaybolmuştum, eve dönemiyordum. Bu yüzden pusula sayesinde seni bulduğumda, farklı bir yol tutturabileceğimi fark ettim. Bu senin yolundu.

Sonra neden geri dönemediğini sorduğunda kısaca cevap vermişti.

Çünkü artık orada istenmiyorum.

Qadir, “Özür dilerim, gerçeği öğrenmeyi hak ediyordun,” dediğinde Loulie’nin içindeki son direnç de kırıldı. “Başta pusulanın beni sana getirdiğini düşünüyordum, çünkü bir amaç edinmem için bir yoldun.”

“Peki şimdi?” Loulie pusulayı kucağına bıraktı.

Qadir rahatladığını saklamıyordu. “Sen bir yol değil, benim sorumluluğumsun.” Küçük bir tereddüdün ardından ekledi. “Bu hayat tarzını istemiyorsan, derhal bırakabilirsin.”

“Bu tarz hayatım olduktan sonra alternatif önermek kolay.” Sonuçta o nadir ve sihirli emanetler satan Gece Taciri’ydi. Emanetler olmadan bir hiçti.

“Yanlış olduğunu biliyorum, ama elimden ancak bunu önermek gelir. Yaptığımız iş ahlaksızlık değil, Loulie.”

“Kim demiş?” Loulie birden yorgun hissetti. Çok yorgundu. “Pusula mı? Eylemlerinin ahlaklı olup olmadığını da pusuladaki cine mi danışıyorsun?”

“O tanıdığım en ahlaklı kişiydi,” dedi Qadir alınmadan. Sonra elini uzatınca Loulie gönülsüzce de olsa pusulayı verdi, ama fedai elini tutmakla yetinince şaşırdı. “Pusuladaki cin benim kurtarıcım. Beni korkunç kaderimden kurtardı ve kaybolmamam için çölde bana yol gösterdi. Hayatım dahil ona her şeyimi borçluyum.”

Loulie kızgın gözlerle elini geri çekti. “Ona *benim* hayatımı borçlu değilsin.”

“Evet,” diyen Qadir, çatık kaşlarla gözlerini yıldızlara çevirdi. “Elbette.”

Çöken huzursuz sessizlik, sorular ve suçlamalarla doluydu. Loulie sakinleşebilmek için gözlerini yumdu ve aynı anda kendisine ait olmayan anıların saldırısına uğradı.

Bir kaya parçasına zincirlenmişti, *Onu* düşünürken ölmeye hazırlanıyordu. *Qadir’i düşünürken.*

“Divanda olanların tek nedeni bir ifrit olabilir.” Loulie gözlerini açtığı anda yıldızlara konuşan Qadir’e baktı. “Sana ifritin ölüm sihri kullanabileceğini söylemiştim... Bu sayede pusuladaki cinin hatıralarını gördün. Sadece bir cin, bir emanetteki ruhlarla etkileşime girecek kadar güçlü olabilir.”

Kolunu gıdıklayan bir yel Loulie’nin ürpermesine neden oldu. İzlendiklerini hissetmekten kendini alamıyordu.

Qadir de belli ki aynı hissi paylaşıyordu. Sonsuz boşluk çantasından Omar’ın verdiği altın halkayı çıkardı. Dokunduğu anda emanet soluk bir gümüş pırıltıyla parladığında bu his kayboldu.

Loulie buz tutan dudakları harekete geçene kadar nefesini tuttuğunun farkında değildi.

“Geri almanın bir yolunu bulman iyi olmuş. Kuşkusuz fırsat bulduğunda ifrit başkasının bedenini ele geçirmekten geri kalmayacaktı. Bizdeyken hiç kimseye zarar veremez.”

“Ne yaptın?”

“Sihri engelledim.”

“Yani bunu daha önce yapabilirdin...” *Ahmed arkadaşlarını öldürmeden önce?*

Fedaisinin gözlerindeki acıyı asla unutmayacaktı.

“Hayır, sihri engellesem bile emanetin yanımda olması gerekiyor. İfritin ne kadar güçlü olduğunu kendin gördün. Kontrol altında tutmak için büyük dikkat gerekiyor.”

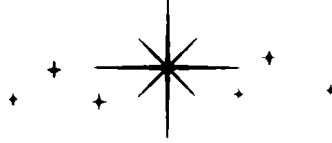
Loulie kaskatı kesildi. Çantası işiyle tek bağlantısıydı. Qadir daha önce yalan söylediye, o zaman belki başka konularda da yalanlar söylemiş olabilirdi. Bugün yüreğini fazlasıyla açmıştı. “Hayır,” dedi sertçe. “Kolyeyi taşımanın başka bir yolunu bul. Çanta bende duracak.”

Çatık kaşları karşısında pes eden Qadir çantayı ona itti. “Nasıl istersen.”

“Yalanlarından sonra sana güvenmediğim için beni bağışla.”

Qadir’in yüzü asıldı. “Loulie, ben...”

“Evet, biliyorum. Üzgünsün.” Çantayı omzuna attı. “Valinin konağına geri dönüyorum. Gideceğimi söylemiştim. Hem...” Derin bir iç çekti. “Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var, Qadir.” Ardından cevap bile beklemeden oradan uzaklaştı.

MAZEN

Aisha odasına bir fırtına bulutu gibi daldığında Mazen gölgesinin kalp atışlarını dinliyordu. Kadının gözlerindeki öfke kıvılcımlarını görünce irkildi. Kendini onun öfkesine hazırlamış olsa da birden üstüne çullanan utanç duygusuna hazır değildi.

Önceki gün, emaneti Ahmed'in divanında unuttuğunu söylemeye cesaret edememişti. Ve yaşanan savaştan sonra yarısından akan siyah kanı görünce öylesine paniklemişti ki yarasını tedavi etmek için odasına kaçmıştı. Sargı bezi çalarken doktorların ruhu bile duymamıştı, çünkü ölümcül yaralar alan avcılarla ilgileniyorlardı.

Gece Aisha'ya görünmemeyi başarmıştı, ama o anda genç kadının delici bakışlarından kaçamazdı.

“Dün paha biçilmez bir emaneti başkalarına verdin,” diye çıkıştı Aisha.

“Bizim değildi ki.”

“Onu *sen* buldun...”

“Ve tacire verdim. İntikam hırsıyla dolup taşan bir cin tarafından ele geçirilmeyi hiç istemem.”

“Ödle.”

Suçlama ırkılmasına neden oldu. Doğru olmasının önemi bile yoktu. “Vali ele geçirildiğinde orada değildin. Adamdan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bu tehlikeyi göze alır mıydın?”

“Evet.” Aisha’nın kendinden emin cevabı öylesine hızlıydı ki Mazen’in nutku tutuldu. “Ben kırk haramilerden biriyim. Kralım için emanet toplamak *görevim*.”

Kral.

Mazen bu unvandan nefret ediyordu. Bu unvan, ağabeyine hak etmediği bir otorite veriyordu. Gölgesine bakarken, gölge cinden beri yakasını bırakmayan rüyayı düşündü. Artık bunun bir anı olduğunu biliyordu. Cini ağabeyi öldürmüştü, hem de acımasızca. Ve cinin bir parçası nasılsa kendi gölgesiyle ilişkiliydi. Bir şekilde değişip kendisi bir *emanete* dönüşmüştü sanki.

Gölge cinin anılarına tanık olup Kum Tepeleri Kraliçesi’nin sözlerini duyduktan sonra hiç şüphesi kalmamıştı. Cin sihrinin nasıl çalıştığını bilmiyordu, sadece kanlarının mucizeler yarattığının farkındaydı, ama bu en azından yeni gücünü açıklıyordu. Bir ara Aisha’ya gölgeden bahsetmeyi düşünmüştü, ama artık hiçbir şey söylememesinin daha iyi olacağından emindi.

Varlığından haberdar olsa çalmaya çalışır.

Evet, bu imkansız görünebilirdi, ama gölge çalabilecek biri varsa o da Aisha bint Louas’tan başkası değildi.

Genç kadının gözlerine bakarak ne bildiğini anlamaya ça-

lıştı. “Ne olduklarını biliyor musun? Ağabeyim için topladığın şu emanetlerin?”

“Açık konuş, prens.”

Mazen duraksayarak divanda fark ettiği şeyi anlattı. Yüzüne bakılırsa Aisha yalan söylediğini düşünüyordu. Ya da...

“Demek biliyorsun,” dedi sonunda.

“Elbette biliyorum.” Aisha omuz silkti. “Kralımız çöllerin en başarılı avcısıdır. Cesetlerden kaç emanet çaldığını biliyor musun? İçlerinde ruh olabileceği sonucuna çok uzun zaman önce vardı.”

Mazen dehşetle bakakaldı. “Bütün avcılar biliyor mu?”

“Tanıştığım hiç kimse bilmiyor. Ama akıllı biri her halükarda cesetlerde sihir olup olmadığını kontrol eder.” Mazen’in yüzü asılmış olmalıydı ki burun çekip ekledi. “Yüzündeki şu ekşi ifadeyi sil. Cinler canavardır. Kanlarını dünyamıza doğayı geri getirmek için kullanıyoruz. Sihirli ruhlarını da kullanıyorsak ne olmuş?” Sonra kapıya dayanıp burun kemerini sıvazladı. “Hiçbir şeyi enine boyuna düşünmez misin?”

Mazen diklendi. “En azından senin gibi at gözlüğü takmıyorum,” dediğinde, ağzından çıkanlar Aisha kadar kendisini de şaşırtmıştı. Bu cesaret de nereden gelmişti böyle?

Harami hemen kendini toparladı. “Ben en azından sorumluluklarımı ciddiye almam gerektiğini biliyorum. Başkalarının evinde emanet *unutmuyorum*.”

Mazen bu sefer irkildi. Unutkanlığı yüzünden insanlar ölmüştü. Bu gerçek o kadar ağırdı ki ciğerlerinde nefes bırakmıyordu. Gece boyunca gözlerini yumduğunda gördüğü tek

şey katliam olmuştu. Duvarlardaki kan, paramparça cesetler, camlaşmış gözler...

Benim hatam, hepsi benim suçum.

Yüreği suçluluk duygusuyla kavruluyordu. “O emanetin sorumluluğunu almayı hiç istemedim,” diye mırıldandı.

“Kaybolduğunu söylemiş olsaydın, katliamı başlamadan durdurabilirdim.”

“Emaneti en başında tacire verseydik, bunlar hiç yaşanmazdı.” Mazen’in huzursuzluğu giderek başını zonklatan bir baş ağrısına dönüşüyordu. Şakaklarını ovuşturdu. “En azından bu kararı kendim almaya *çalıştım*.”

Aisha gözlerinden ateş saçıyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Sırf Omar istedi diye bir şeyler yapmama kararı... Senin tek yaptığın emanetler ve ağabeyime karşı sorumlulukların hakkında konuşmak.”

“Seninle başka şeyler konuşacak değilim,” diye terslendi Aisha kapı kulpuna uzanırken. “Kralım arkadaşın değil, fedain olmamı emretti.”

Genç kadın kulpu çevirirken Mazen öne doğru adım attı. “Niye ona sürekli *kralım* diyorsun?” Aisha duraksayıp omzunun üzerinden bir bakış fırlattığında ekledi. “Yoldaşı değil de hizmetkarıymışsın gibi konuşuyorsun.”

Aisha gülümsedi. Alaycı bir gülümsemeydi. “*Arkadaş* olduğumuzu mu sanıyordun? Sandığımdan da ahmakmışsın, prens.”

“Ama Omar’ın çetesine gönüllü katıldın...”

“Cinleri öldürmek için. Emirleri bunu yapmamı sağladığı

sürece, sorgulamadan ona itaat ederim. Tek *amacım* cinleri öldürmek. Cin bulduğum sürece kralımın dizginleri elinde tutması beni ancak mutlu eder.”

“Ama neden?”

Kapıyı açtığında Aisha küçümsercesine güldü. “Nedeni seni hiç ilgilendirmez.”

Dışarı çıkmıştı ki Mazen arkasından seslendi. Gölgesinden bahsetmek istemese de onunla bir sırrını paylaşması gerektiğine karar vermişti. “Bekle! Gitmeden önce...” Kuşağından Omar’ın bıçaklarından birini çekti ve küçük bir tereddüdün ardından...

Sadece bir sıyrık...

Bıçağı avcundan geçirdi. Gece boyunca bıçakla çeşitli yerini kesmiş olsa da siyah kanı her görüşünde yüreği sıkılıyordu.

Aisha bembeyaz bir suratla kapıyı kapatıp yanına gelerek elini tuttu. “Bunu ne zaman fark ettin?” derken parmağına buladığı kan çamur gibi görünüyordu.

“Dün akşam... vali omzumu yaraladığında.” Valinin konağında gözlerden uzak bir köşede tek başına yarasını temizlerken göğsünde nabız gibi atan panik hâlâ Mazen’in aklındaydı.

Aisha bir süre kanı inceledikten sonra bileğindeki bileziği işaret ederek “Çıkar,” dedi.

Mazen gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Dediğimi yap. Bir şey görmek istiyorum.”

Pencereden uzaklaşıp endişeyle kapıya son bir kez göz attıktan sonra Mazen bileziği çıkardı. Başka bedende olmanın tanıdık huzursuzluğuyla midesi kalkınca dengesini sağlamak

için duvara tutundu. Sonra titreyen eline baktı. Avcu artık nasırlı değildi. Eli artık *Omar* 'ın eli değildi. Ama daha da önemlisi avcundaki kan artık siyah değildi.

Aisha başını iki yana salladı. "Siyah kan belli ki cin sihrinin bir yan etkisi."

Mazen kanlı elini saçlarından... *kendi* saçlarından geçirirken parmak uçlarındaki his nedeniyle neredeyse ağlamaya başlayacaktı. Kendi olmayalı uzun zaman geçmişti. "Emanetlerin yan etkileri *olduğunu* bilmiyordum," dedi usulca.

"Ben de bilmezdim." Aisha gözlerini kısmış, bileziği elinde evirip çeviriyordu. "Kan zehirli ve kötü etkilere sahip olmadığı sürece önemli olduğunu sanmıyorum," dedikten sonra takıyı geri verdi.

Ama Mazen takmakta tereddütlüydü. Omar'ın refleksleri sayesinde hayatta kalmayı başarmış olsa da kendi bedeninde olmayı özlemişti. "Sadece birkaç dakikalığına ağabeyimin bütün oyunlarından uzak kalmak istiyorum."

Aisha sırttı. "İyi," dedikten sonra ellerini beline yerleştirdi. "İşlerimi halledip taciri bulmadan önce bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Mazen gözlerini kırptırdı. "İş derken?"

"Yeni bir at almam gerektiğini unuttun mu?"

Mazen kızardı. Unutmuştu. Harabelerden çıkmalarının ardından Aisha'nın kaçan atı aklına gelebilecek en son şeydi. Tacir kendinde değildi, o yüzden Dhyme yolunda Qadir onu tutabilmek için kendi atında önüne oturtmayı tercih etmiş, Aisha ise Loulie'nin atını sürmüştü.

“Hafızan müthiş,” diyen Aisha alay edercesine kıkırdadı. “Eee? Başka sırların var mı?”

Mazen’in gözleri bir kez daha renksiz duvardaki sessiz gölgesine kaydı. Ama başını iki yana salladı. “Hayır, ama taciri dert etme. Onu bulurum. Nerede olduğunu biliyorum.” Gece döndüğünde genç kadının handan fırlayıp valinin konağına koştuğunu görmüştü. Aisha’nın kuşkulu bakışlarını fark edince ekledi. “Zaten kendisiyle konuşmam gereken şeyler var. Endişelenme. Emaneti geri almak için yol boyunca onu sıkıştırabilirsin.”

İçi sıkılsa da bir kez daha Ahmed’in yanına gitmesi gerekiyordu. Valiyi görme sıkıntısı önemli değildi.

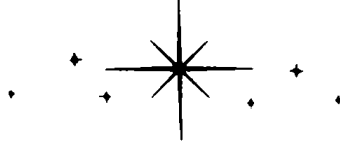
Cin tarafından ele geçirilmesi benim hatamdı, emaneti divanda bırakan bendim.

Önemli olan veliaht prens olarak adamı ziyaret etme sorumluluğuydu. İkinci bir deri gibi bedenine yapışan suçluluk duygusu belki yatışmayacaktı, ama zaten bunu beklemiyordu. Felaketin tek nedeniyken rahatlamaya hakkı yoktu.

“İyi,” diyen Aisha çenesini savunmaya geçmiş gibi havaya dikerek. Ardından kapıyı çarpıp çıktı.

Yalnız kalan Mazen iç çekti. Acaba Aisha’yla bir gün birbirlerine güvenebilecekler miydi?

34

AISHA

Yoldaşı değil de hizmetkariymişsin gibi konuşuyorsun.

Bu sözler, Dhyme çarşısında yürürken beyninde zonklu-
yor, külfetli bir baş ağrısına yol açıyordu. Yavaş yürüyen kala-
balıkların ve hâlâ uykulu bakan tacirlerin yanından geçip gitti.
Taze ekmek, humus ve labne tezgahlarını geçerken midesin-
deki gurultuları duymazdan geliyordu.

Hizmetkar! O kimsenin hizmetçisi değildi. Dokuz yıl önce
Omar babasının dağılan haramilerini tekrar toplarken onu so-
kakta bulmuş, çetesine katmıştı. Arkadaş değillerdi, asla arka-
daş *olmayacaklardı*, ama Aisha beyinsiz bir asker de değildi.

Evet, burada olması Omar sayesindeydi. Yine de çetede-
ki haramilerden sadece biriydi. Yıllar önce kendisini görevine
adamış, hiçbir zaman sözünden dönmemişti.

Homurdandı.

Prens Mazen'in canını bu kadar sıkabilmesi inanılmazdı.
Düşünüp taşınmanın utanç verici sonuçları yüzünden gece bo-

yunca uyuyamadığı için canının sıkılmasının suçunu uykusuzluğa yükleyebilirdi.

Önceki geceye kadar cin - yani *kolye*- kum tepesindeki boğuşmanın ardından sessiz kalmıştı. Aisha yaratığın sessiz alaycılığına dirençli olduğunu sanmıştı. Ahmed bin Walid'in boynundan kolyeyi koparıncasına aldığı anda cinin ona ait olmayan hatıralarla konuşması bekleyebileceği en son şeydi. O hatıralara kendini öylesine kaptırmıştı ki gerçek dünyayı unutmuş, ancak tacirin kolyeyi elinden aldığını gördüğünde bu güce kapılmanın eşiğine geldiğini anlamıştı.

Ve o eli kulağında başarısızlık yeterince utanç verici değilmiş gibi tuhaf hatıralar Aisha'yı yatakta bile rahat bırakmıyor, rüyalarını adeta sis gibi basıyordu. O anda bile gözüne uyku sokmayan görüntüleri hatırlıyordu. Kabile kollarını ve bacaklarını testereyle keserken bir adamın kıpkırmızı kanı kumlara karışıyordu. Ciğerlerinde toplanan kan, kumdan duvarlar, sevgilisinin kabilesindekiler yüreğini göğsünden çıkarırken o boğulma hissi...

Aisha, tavus kuşu tüyleriyle süslenmiş bir sarık takan genç bir asille kafa kafaya tokuştu. Özür dilenmesini bekliyordu, ama özür bekleyen *karşı* taraftı.

Beklenti dolu gözlerin yüzüne dikildiğini görünce delikanlı kaşlarını çatıp onu yana iterken "Süprüntü," diye söylendi.

Aisha bu fırsatı değerlendirerek telafi niyetine genç adamın süslü ceplerinden kolayca üç gümüş aşırıldı. Sikkeleri cebine kaydırırken pis pis sırıtıp "Aptal," demekten de geri kalmadı.

Yankesicilik keyfini biraz olsun yerine getirmişti. Şehrin en

yoksul mahallesinde sokaklar çöp ve pislikle kaplıydı. Prense yeni bir ata ihtiyacı olduğunu söylerken yalan söylememiştii, ama öncelikle yapması gereken çok daha önemli *başka* bir işi vardı.

Mahallenin derinlerine ilerlerken çürüyen yiyecek ve at pisliğinin birbirine karışan pis kokusu artıyordu. Bu koku, buralara ne kadar sık gelirse gelsin, her seferinde onu irkiltmeyi başarıyordu. Mahallenin terk edilmiş bölgesine yürürken nefesini tuttu.

Harabeye dönüşmüş eski çarşı caddesinde boş gözleriyle yaşlı bir dilenci görünce cebinden çıkardığı bir sikkeyi adama fırlattı.

Gümüş para dizinden sekip duvara doğru yuvarlanırken yaşlı adam şaşkınlıkla ve hırıltılı sesiyle “Tanrılar seni kutsasın,” diye seslendi arkasından.

Birkaç köşeyi döndükten sonra Aisha kendini aradığı çıkmaz sokakta buldu. Önünde çatlamış alçıdan bir duvardan başka bir şey yoktu, en azından çoğu insan öyle sanıyordu. Duvarın köşeyle buluştuğu noktada bir boşluk vardı. Diğer ara sokağa işte bu küçük aralıktan geçti, ardından sadece kendisinin ve diğer haramilerin bildiği gizli pasajları takip ederek sonunda pencerelerine tahtalar çakılmış eve vardı.

Duvarlar ve yer toz kaplıydı, terk edilmiş odalardan gıcırdayan merdivenlere ilerlerken her adımında yerden toz bulutları yükseliyordu. Sahanlıktaki kapıyı belli bir ritimle tıklattı ve iki kalp atışının ardından içeri girdi.

Gördüğü ilk şey karşı duvardaki, üzerinde parlağından do-

nuk renklisine hem tuhaf hem de gündelik eşyaların durduğu raftı. Küçük bir servet değerindeki bir avuç emaneti, Dhyme şehrinin en yoksul mahallesinde saklamışlardı.

Gözleri, viraneden farksız evdeki tek açık pencereye kaydı. Pencerenin yanında duran adam, kollarını göğsünde kavuşturmuş onu seyrediyordu. “Aisha,” dedi her zamanki tekdüze sesiyle.

“Junaid.” Adamın ismi, Aisha’nın ağzından bir iç çekişle birlikte çıkmıştı. Onun burada olacağından emin olamamıştı. Dhyme, Junaid’in bölgesiydi, ama nadiren şehirde kalırdı. Haramiler arasında en hızlı süvari olduğu için Omar sıklıkla hassas nakliyelerde ona güvenirdi.

Orta yaşlı, çelimsiz harami yere oturup cılız bacaklarını altına çekti. “Şahinler haberini getirdi,” derken gülümsüyordu. Çökmüş yanakları hesaba katıldığında, gülümsemesi bir cesedin sırtışından farksızdı. “Valinin konağındaki katliamı da duydum. Herhalde kralımıza haber vereyim diye ayrıntıları anlatmaya geldin?”

Aisha başıyla onayladı. Omar rapor vermesini istememişti, ama haber almayı beklediği kesindi. Yine de özet geçti, hele başarısızlığına hiç değinmedi.

Onu dikkatle dinleyen harami sadece kolyenin ölümlere hükmetme yeteneğini duyunca tepki verdi. Gözleri hayretle ışıldarken “Demek hâlâ yaşıyor,” diye mırıldandı.

“Cinden mi bahsediyorsun?” Aisha kollarını göğsünde kavuşturdu. “*Gördüğüm* bütün emanetlerden daha canlı.”

“Belki cin padişahının emaneti olduğu içindir. Çok güçlü

olduğunu tahmin edebiliyorum.” Junaid düşünceli görünüyordu. “Buralarda ölümsüz bir cin kraliçesiyle ilgili hikayeler anlatılmıyor mu? Belki bulduğun kolye ona aittir.”

Aisha’nın alnı kırıştı. Adam, çocukları korkutarak tek başlarına çöle gitmelerine engel olmak için anlatılan Kum Tepeleri Kraliçesi’nden bahsediyordu. Harabelerdeki cinin bu eski masalla ilişkili olabileceği aklına gelmemişti, ama Junaid’in teorisi mantıklıydı.

“Eee, nerede?” diyen Junaid öne eğildi. “Götürmemi istediğin kralın emaneti nerede?”

“Tacirde. Aptal prens, konakta olanlardan sonra kolyeyi ona verdi. Kaybolursa benim çaldığımı anlarlar.”

Junaid göz kırptı. “Yani?”

Aisha kaşlarını çatı. “*Yani* güvenlerini kazanmak zaten çok zor. En son ihtiyacım, bizden... *Prens Mazen*’den şüphelenmeye başlamaları.” Haraminin boş gözlerle bakmaya devam ettiğini görünce başını iki yana sallayıp ekledi. “Krala, seyahatin sonunda emaneti ona götüreceğimi söyle. Prense göz kulak olmam için bana güvendi. Emanete de göz kulak olmam konusunda da güvenebilir.” Emanetin, neredeyse kendisinden geçmesine neden olmasının; bir değil, iki kez aptal durumuna düşmesine neden olmasının önemi yoktu. Bunun olmasına bir daha izin vermeyecekti. Padişah ya da kraliçe olsun olmasın, bütün cinlerden daha güçlüydü.

İç çekerek ayağa kalkarken Junaid’in dizleri kütürdedi. “Peki. Ben sadece bir ulağım. Mesajını Omar’a ileteceğim,” dedikten sonra kapının yanında duran ve Aisha’nın daha

önce fark etmediği büyükçe bir çantayı aldı. İçinde herhalde Omar'a götürülmek üzere Dhyme yapımı silahlar vardı.

Bu cılız adamın böylesi bir ağırlığı taşıyabilmesi inanılmazdı. "Cılız yapına rağmen herhalde bir cinin gücüne sahipsin," dedi.

Junaid ona sertçe baktı. "Yaptığımız işe hiç yakışmayan bir espri."

Aisha bir kaşını kaldırdı. "Bir de Samar bana alıngan der." Haraminin ardından kapıya giderken raftaki emanetlere göz atıyordu. Silahlar, mücevherler, kıyafetler... Emanetlerin her çeşitten olabilmesi afallatıcıydı.

"Bir tanesini ödünç alabilirsin," dedi Junaid rafı işaret ederek. "Bir sonraki savaşta lazım olur."

Aisha, prensin elindeki siyah kanı düşündü. Cin sihrine hiç güvenmemişti, şimdi daha da güvenmiyordu. "Hayır," diyerek bıçaklarından birinin kabzasını tuttu. "Emanetlere ihtiyacım yok."

Junaid sivri omuzlarını silkeledi. "Keyfin bilir," dedikten sonra kapıyı açtı, ama eşikte duraksadı. "Medine'ye döndüğünde sadakatine kadeh kaldırmak için sabırsızlanıyorum."

Aisha alaycı bir ifadeyle, "Ödül bekleyen sadakat, sadakat değildir," dedi.

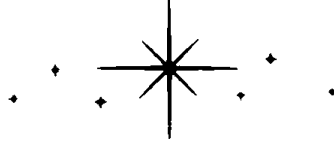
Junaid'in yüzünde yine cesetlere yaraşır o sırıtış belirmişti. "Bilgece sözler bint Louas. Bilgece sözler."

Aşağı inmeden önce Aisha adım seslerinin uzaklaşmasını bekledi. Harami kuşkusuz başka bir yerden eve girmişti, çünkü o devasa çantayı duvar aralıklarından geçirmek imkansızdı.

Öte yandan şahsen rahatlamıştı. Seyahatleri şimdiye kadar sorunsuz geçmemişti, ama ilerleme kaydetmişlerdi ve asıl önemli olan buydu.

O, geçmişe ağıtlar yakmadığı gibi geleceği de pek düşünmezdi. O anda sadece o an vardı. Ve o anda bu cehennem yolculuğunu bitirmeye bir adım daha yaklaşmıştı. Ama önce... bir at bulması gerekiyordu.

35

LOULIE

Divanda yaşananlardan sonraki sabah Loulie sıkıntıyla uyan-
dı. Güneş ışığında gözlerini kırıştırdıktan sonra kendini va-
linin misafir odalarından birinde yatarken bulunca sıkıntısı
daha da arttı. Üstelik Qadir ortalıkta yoktu. Başta fedaisinin
yanında olmamasına sinirlendi, ama hemen ardından onu bı-
rakıp uzaklaşan *kendisi* olduğunu hatırladı.

Onunla yüzleşmişti ve Qadir özür dilemişti. Özü kabul
edip kaldıkları yerden devam etmekten başka çaresi mi var-
dı? Qadir hayatını kurtarmış, kendisini koruyabilmesi için ona
sihir hediye etmişti. Yani aralarındaki bağ, yaşananlardan çok
daha güçlüydü. Yine de kırgındı. Hâlâ incinmiş hissediyordu.

Günlük hazırlıklara odaklanmadan önce iç çektikten son-
ra valinin özel banyo dairelerinden birinde yıkandıktan sonra
tacir kıyafetini kuşandı, gözüne kalem çekti ve çantasını alıp
Ahmed'le buluşmaya gitti.

Askerler onu avluya alıp divandan üzerleri minik köprü-

lerle dolu su kanallarının olduğu bir bahçeye geçirdiler. Vali, küçük anaförler gibi kıvrımlı korkuluğuyla harika görünen en uzun ahşap köprüde duruyordu. Suyun kenarı çiçekli kaktüslerle, altın rengi papatyalarla ve su yüzeyine yakın pürüzsüz taşların arasında büyüyen çuhaçiçekleriyle doluydu. Sisam ağaçlarının gölgeleri üzerine düşüyor, gümüş suyun üzerinde yakamozlar ışıldıyordu.

Ahmed bomboş gözlerle işte bu manzaraya bakıyordu. Misafiri haber verildiğinde sadece dönmekle yetindi. Sonra hep yaptığı gibi kendini gülümsemeye zorladı. Herhalde en gönülsüz gülümsemelerinden biriydi, gözlerinin altındaki koyu halkalar ikna edici bir şekilde gülümsemesine engel oluyordu. Duanın rengi bembeyaz kıyafetler giydiği gözden kaçmıyordu.

“Ah, en sevdiğim misafirim gelmiş. Bu sabah nasılsın Gece Taciri?”

“Sıradan.” Ahmed’in hayatı dağılmak üzereymiş gibi görünse de Loulie normal davranmaktan nefret ediyordu.

Vali iç çekti. “Aynen.” Ardından askerlere el sallayarak “Gidebilirsiniz,” dedi. Komutan erlerini diğer köprüye götürünce de Loulie’nin kafa karışıklığı ifadesine kuru kuru kıkırdadı. “Benden korkmaları için iyi bir nedenleri var,” derken bir gerçeği vurguluyordu. Askerlerin bu sefer görevi güvenliği sağlama almak değildi, *Ahmed*’in yanlış bir şey yapmamasını sağlamaya çalışıyorlardı.

Askerlerin gözlerindeki ifadeyi uzaktan bile görebilirken Loulie’nin midesi kasıldı. “Ama neden? Dün akşam olanlar senin suçun değildi.” Vali önceki gece kendi odasında olanları

anlatmıştı. Nedenini bilmesine de davete hazırlanırken kolye-yi yanından ayırmamıştı ve cin kanıyla sulanan ormana gittiğinde emanet onunla konuşmaya başlamıştı. Ardından daha ne yaptığının farkına bile varmadan kolyeyi boynuna takmış, emanetin tutsağı olmuştu.

Loulie, bunun kabus gibi bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Aynı sihrin etkisine neredeyse kendisi de kapılmanın eşiğinden dönmüştü.

Ahmed gülümsedi. Gergin ve hüzünlü bir gülümsemeydi. “Maalesef bütün suçu ölü bir cine atmak çok zor.”

Söz konusu olan efsane Kum Tepeleri Kraliçesi olunca durum değişir.

“Neden zor olsun? Prens Mazen de ele geçirilmişti, o da bir sürü insanı yaraladı,” diyen Loulie, ahşap korkuluğu okşayarak yavaşça adama yaklaştı.

“Yaralama geçici, ölüm kalıcı.” Son sözü söylerken tıkanınca kendini toparlayana kadar Ahmed başını çevirdi.

Loulie ona uzanmak istiyordu, ama... omzunu mu pıspıslayacaktı? Kollarına mı alacaktı? Ne yapacağını bilmiyordu. Adamı teselli etme düşüncesi bile onu dehşete düşürüyordu. Sonuçta o yangın söndürmekte değil, yangına körükle gitmekte iyiydi.

“Birkaç gün sonra Medine’ye gideceğim,” dedi Ahmed. “Sultana mektup gönderdim. Kaderim onun elinde.”

Loulie o zaman ona dokundu. Kolundan tutup yüzüne bakabilmek için kendine çevirdi. “Böyle konuşma. Sen bir suçlu değilsin, Ahmed.” Onu sarsmak istiyordu.

Ahmed ağız açık gözlerini kırıştırdı. Sonunda, “Adımı söyledin,” diye mırıldandı. Gözlerinde hayret vardı.

O şartlar altında Loulie’nin kızarması için hiçbir neden yoktu, ama lanet olası aptalın teki olduğu için yanaklarının kızarmasına engel olamıyordu. “Evet, adını söyledim. Ama şu anda mesele *adın* değil.”

Vali kolundaki eline dokunduğunda yumruğu gevşedi ve parmakları kenetlendi. Loulie kaskatı kesilmişti. Daha önce de böyle el ele tutuşmuşlardı, ama Ahmed’in dokunuşu hiç bu kadar çaresiz olmamıştı.

Normalde Loulie elini geri çekmişti. Fazlasıyla heyecanlandığında ya da fazla ileri gittiğini düşündüğünde Ahmed araya mesafe koymasına izin verirdi. Bu adam hiç peşinden koşmamış, sadece gülümsemiş, sonra geri dönmesini beklemişti. Ama şimdi el ele tutuştuğu adam adeta bir enkazdı. Loulie en azından yanında olması gerektiğini hissediyordu. Hayır, aslında yanında olmayı *istiyordu*. O yüzden bu sefer elini geri çekmedi.

Ahmed’in buruk gülümsemesi kalbini sıkıştırıyordu. Sonunda adam gözlerini suya çevirdi. “Bir suçlu niyetleriyle değil, eylemleriyle yargılanır,” diyordu. Sudaki yansımada Loulie’nin yüzünü ekşittiğini görünce iç çekip ekledi. “Sultana olanları olduğu gibi anlatacağım. Sonuçta adil biri olarak adil bir hüküm vereceğine inanıyorum.”

Adil.

Sultan için kullanılabilecek en son kelimeydi.

Ahmed sonunda sessizliği bozduğunda Loulie orada durup

su yüzeyindeki dalgalanmaları ne kadar zamandır seyrettiklerinin farkında değildi. “Özür dilerim. Seni incitmek istemedim. Ama cin...” Eli titriyordu. “Kıpırdayamadım. Ben...”

“Sana söyledim. Senin suçun değildi.”

“Hepinizi öldürebilirim,” derken valinin sesi fısıltıdan ibaretti. “*Neredeyse* seni öldürüyordum.”

“Ama öldürmedin.”

“Loulie.” Genç adamın gözlerinde daha önce hiç görülmemiş telaşlı ifade Loulie için sarsıcıydı. “O emanet... yanına almayı planlıyorsun, değil mi? O şey seni mahvedecek.”

“Hayır.” Loulie tereddüt etti, sonra yeri geldiği için valinin elini sıktı. “Ben Gece Taciri’yim. Emanetler beni ele geçiremez, ben *onlara* sahip olurum.” Havayı biraz yumuşatmak istemişti, ama Ahmed’in gözleri her kelimesinde biraz daha buğulanıyordu. “Fedaimi hatırlıyor musun? O emanetleri etkisiz hale getirebiliyor. Ona güvenirim.”

“Fedain...” Ahmed kaşlarını çattı. “Dün akşam burada yoktu, değil mi?”

“Hayır, o...”

Bir katille ilgili dedikoduları araştırıyordu.

Loulie, cesaret gösterisi yapmak amacıyla Qadir’i göndermişti ve muhtemelen Ahmed bu yüzden ele geçirilmişti.

Hayır.

Suçluluk duygusunu gerilere itti. Sonuçta emanet kendisinde değil, prensteydi...

“Vali.”

Loulie, bir anda ortaya çıkıveren askerin sesiyle irkildi.

Sanki adının anıldığını duymuş gibi adamın ardında veliaht prens duruyordu. Gerçek bir prens edasıyla anons edilmeyi beklemeden askerin yanından geçti. “Umarım bölmüyorum,” derken Omar imalı bir şekilde kenetlenen ellerine bakıyordu.

Loulie elinden geldiğince sırtını dikleştirerek elini geri çekti. Bu hareketiyle Ahmed sanki sönmüştü. Dizlerinin üzerine çöküp alnını yere koydu. “Ya seyit,” diye mırıldanıyordu. “Dün akşam olanlar için bütün içtenliğimle özür dilerim. Niyetim asla...”

“Ah lütfen, özür dilemene gerek yok. Sen de bir kurbansın Ahmed,” diyen prens kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kayıpların için baş sağlığı dilemeye ve masumiyetine kefil olmak üzere babama şahsen bir mektup yazacağımı söylemeye geldim. Bir de...” Kaşlarını çatarak uzaklara baktı. “Dikkatsizliğim için özür dilemeye geldim. Emaneti konağında bırakanın ben olduğumu sultanın bilmesini sağlayacağım.”

Prensin bu itirafı karşısında Loulie bakakaldı. Ahmed bile şaşkındı. Valinin kızaran yanakları ya utancın ya da rahatlaşmanın eseriymiş, ama Loulie hangisi olduğunu kestiremiyordu. “Yalvarırım ya seyit, buna hiç gerek yok. Cine teslim olan siz değildiniz, bendim.”

Omar’ın iki kaşı arasındaki çizgi rahatsız hissediyormuş gibi derinleşti. “Söylediklerime itiraz mı ediyorsun, bin Walid?”

Ahmed kaskatı kesildi. “Hayır, elbette etmiyorum. İçtenliğinize minnettarım ya seyit.”

Omar’ın dudakları belli belirsiz kıvrıldı. “Alçakgönüllülük sana hiç yakışmıyor,” dedikten sonra Loulie’ye döndüğünde

yarım sırtışı da kayboldu. “Öte yandan sen al-Nazari. Büyük rol çaldın. Çok etkilendim. Birinin yaralı eliyle böylesine iyi hançer kullandığına tanık olmamıştım hiç.”

Loulie’nin kalbi tekledi.

Kahretsin.

Artık var olmayan yaraş ını unutmuştu, çünkü o sırada tek derdi hem kendi hem de Ahmed’in hayatını savunmaktı.

Gözünden de hiçbir şey kaçmıyor!

Ahmed’in merakla bakan uykusuz gözlerinin bile eline kaydığını fark etti, ama küçük bir tereddüdün ardından sargılı elini kaldırıp parmaklarını oynattı. “Elinin altında her zaman cin kanı bulundurmak iyidir,” derken kalbi göğüs kafesinde öylesine gürültülü atıyordu ki sessizlikte kimsenin duymaması imkansızdı. “Elimdeki tek kanı Rasul al-Jasheen’e verdiği-mi sanmıyordun ya?”

“Kanı saklaman için hiçbir neden göremiyorum.”

Loulie alaycı bir şekilde kıkırdadı. Alnının korktuğu kadar terlemediğini umuyordu. “Paha biçilmez cin kanını çalman için ilan mı edecektim? Aptal değilim.”

Oysa aptaldı. O kadar aptaldı ki kendine kahkahalarla gülmek istiyordu.

Omar kuşkuyla baksa da inanmış gibi görünecek kadar in-saflıydı. Başka konularda konuşarak avludan divana, sonra da hole geldiler. Ahmed yolculuk için nevale vermek istiyordu. Gececekleri bir sonraki ve aslında son şehir Ghiban’dı ve oraya ulaşmak en az bir haftalarını alacaktı.

Sohbetleri tutuktu, zoraki bir nezaketle ve araya giren ses-

sizliklerle bölünüyordu. Yine de Loulie iki adam arasında tuhaf bir gerginlik olduğunu fark etti. Daha önce birbirlerine imalarda bulundukları izlenimine de kapılmış, ama üzerinde durmamıştı, çünkü kendisini ilgilendirmezdi. Ama şimdi veliaht prensin haddinden fazla uzun süre suskun kalması dikkat çekiciydi. Genç adam her zamankinden daha düşünceliydi; sanki tepkilerini dizginliyordu.

Birden onu huzursuz eden başka bir şeyi, veliaht prensin ifritle savaştaki halini hatırladı. Prens savaştan çıkmamış, *seyretmekle* yetinmişti. Bu şaşırtıcı bir durumdu ve Loulie onunla yüzleşmeye kararlıydı, ama fırsat bulamadı.

Prens Omar, öğleden sonra ayrılmadan önce halletmesi gereken son dakika hazırlıkları olduğunu söyleyerek izin istedi. Ahmed'le yine tutuk bir şekilde vedalaştıktan sonra ikisini başa bıraktı.

Sohbet kurumuş, söylenecek bir şey kalmamıştı. Öylece yürüyüp açık galeriden avluya geçtiler. Loulie, Ahmed'in temkinli gözlerle ağaçlara baktığını fark etti. Herhalde önceki akşam o ağaçların altında döktüğü kanı hatırlıyordu. Bir gün çimlerdeki lekeler kaybolursa bile herhalde kanı görmeye devam edecekti. Bir zamanlar ürkütücü ama huzurlu olan bu bahçe artık bir zamanlar yaşanan kabusun hatırasıydı. Konağına girip bu ağaçları gördüğü her seferinde Ahmed'in yüreğini burkacak nefes kesen utancı asla kavrayamazdı. Yanında olsaydı Qadir, valinin kurbanlarının korkusunu da yaşamayı hak ettiğini söylerdi. Belki haklıydı, ama Loulie yine de kendini Ahmed'e acımdan alıkoymıyordu.

Korunun kıyısına yaklaşırlarken Ahmed sonunda ona baktı. “Keyifsiz bir ziyaret olduğu için özür dilerim, Loulie al-Nazari.”

Loulie gözlerini kırptırdı. “Hayır, özür dilemesi gereken benim. Prensle birlikte o emaneti Dhyme’a getirmeseydik, bunların hiçbiri olmayacaktı.”

Vali başını iki yana salladı. “Yetersizliğimin mazereti yok.”

Asıl yetersiz olan veliaht prensti! demek istese de Loulie dilini tuttu. Memurlarından birinin önünde Omar bin Malik’i küçük düşürmesi iyi olmazdı.

Ahmed konuşmaya devam etti. “Misafirperverliğimi yerine getiremediğim için sana bir özür borçluyum.”

Bu özrün altında başka bir hüznün daha vardı: *Seni teklifimi kabul etmeye ikna edemediğim için üzgünüm.* Dhyme’a her geldiğinde vali, Loulie’nin gönlünü para, altın ya da çiçeklerle değil, samimi sohbetiyle kazanmaya çalışmıştı. Ahmed, Loulie’nin iş dışında zaman geçirmekten hoşlandığı, arkadaşlığını özlediği tek erkekti.

Bir gün bu adamın geleceğinde asla yeri olamayacağı gerçeğiyle yüzleşmesi gerekecekti, ama şimdilik başka bir hayatın hayalini kurmaya devam edebilirdi.

“Özre hiç gerek yok,” diyerek elini uzattı. “Döndüğümde maceramı bütün ayrıntılarıyla anlatırım.” Döndüğünde yine tanıdığı Ahmed bin Walid’i bulacağına inanıyordu. O bir avcıydı ve avcılar azimli yaratıklardı.

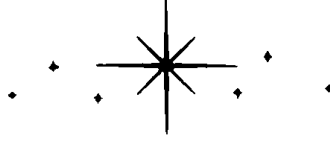
Vali tokalaşmak yerine elini tutup parmaklarına bir öpücük kondurdu. “Ve sonunda yıldızları ve masalları konuşacağız sevgili Loulie.”

Şaşkınlıktan Loulie ne diyeceğini bilemedi. Ancak konaktan ayrıldığında yapış yapış avuçlarını ve deli gibi atan kalbini fark etti. Ama hemen ardından Qadir yanında belirince bütün kaygıları uçup gitti.

Konuşmadılar. Konuşmalarına gerek yoktu. Qadir buradaydı, çünkü gitme zamanı gelmişti.

Son bir kez omzunun üstünden geriye bakınca omuzları çökmüş bir halde uzaklaşan valinin endişe verici manzarasıyla karşılaştı. Adam o anda yenilgiye uğramış bir general gibi görünüyordu.

Loulie içine doğan kötü hisleri bastırıp yürümeye devam etti.

LOULIE

Çöle döndüklerinde hepsi son derece ciddiymi. Prens artık ona bakarken pis pis sırıtmıyor, Aisha sadece Omar’a ait olduğunu söylediği emanetle ilgili laf sokmak için konuşuyordu. Qadir ise asık suratlı ve suskundu. Bu kesif ortam, aralarındaki gerginliği daha da artırıyordu.

İlk gece Loulie, Qadir dahil kimseyle pek konuşmadı. Ava çıkan cinin peşine takıldı, bir bülbül yuvasını işaret etti ve sessiz hareketlerle kuşun tüylerini yolmayı kabul etti. Konuşsa bile kelimeler formaliteden ibaretti. Basit sorulara tek kelimecik cevaplarla kamp yerini kurup haramilerin yaktığı ateşte av etini pişirdiler.

İkinci gün aralarındaki gerginliğe eklenen boğucu bir sessizlik Loulie’nin omuzlarına binen ağır bir yük gibiydi. “Hiç doğal değil,” diye mırıldanan Aisha bint Louas haksız değildi. Evet, çöl normalde sessiz bir yerdi, ama bu kadarı insanı boğuyordu. Buna rağmen aynı zamanda tanıdık geliyordu.

“Gulyabaniler,” dedi Qadir, aklını okumuş gibi.

Prens eyerinde doğruldu. “Nerede?”

“Çok uzak değil,” diye homurdandı Aisha. “Sessizlikten anlaşıyor.”

Loulie atının üstünde boynunu uzatıp gözleriyle ufku taradı. Görebildiği kadarıyla yaklaşan ölümsüz yaratıklar yoktu. Öte yandan gulyabaniler son derece yavaş hareket ederdi. Daha önce çöldeyken Qadir’le birlikte onlardan kaçmakta hiç sıkıntı çekmemişlerdi.

“Güvenlik için güzergahı değiştirsek iyi olur,” dedi Qadir.

Omar iç çekerek, “Gereksiz bir savaşa zaman harcamaktan iyidir,” diye fikir belirtti. Belki göz yanılsamasıydı, ama... Loulie bir an için genç adamın kaşlarının endişeyle belli belirsiz çatıldığından emindi.

Yol değiştirip kum tepelerinin arasından devam ettiler. Sonunda sessizliğin yerini sinir bozarcasına uluyan bir rüzgar aldı. Fırtınaya dönüşecek gibi görünmüyordu, ama kervanı yavaşlattığı kesindi. Öğleden sonra güvenli bir sığınak bulmak için daha hızlı at sürdüler. Gökyüzünde yıldızlar belirdiğinde büyük bir kayanın dibinde kamp kurmuşlardı.

Yatmadan hemen önce Loulie, Omar’ın Aisha’ya, “Gulyabaniler etraftayken insan hiç sıkılmıyor, değil mi?” dediğini duydu.

Aisha yorgun bir şekilde omuz silkti. “Aptal yaratıklar... En azından bunlardan kaçılabiliyor. Kum tepesindeki sessizlik berbattı.”

Neyse ki gulyabanilerle hiç karşılaşmamaları Loulie için

sevindiriciydi. Üçüncü gecelerinde gücünün tükendiğini hissediyordu. At binmekten baldırları ağrıyordu, tutulan omuzlarını kıpırdatamıyordu ve her yerine dolan kum taneleri rahat bırakmıyordu. Omar'ın haritasındaki bedevi kamplarından birine ulaştıklarında rahat bir nefes aldı.

Kampı daha iyi görebilmek için eyerinde öne eğildi. Çember oluşturan dört çadırdan ibaret kampın küçük olduğu uzaktan bile anlaşıyordu. Çitle çevrilen iki alandan biri bir koyun, diğeri develer içindi. Kabile erkekleri ortada toplanmış, muhtemelen ya ziyafet çekiyor ya da birbirlerine hikayeler anlatıyorlardı. Çok geçmeden ulak gruptan ayrılıp onları karşılamak üzere atına bindi. Esmer tenini takımyıldızları gibi kaplayan çiller, yıllarını güneş altında geçirdiğinin kanıtıydı.

Omar'ın kıyafetlerini fark edince atının üzerinden hepsini nazikçe eğilerek selamladı. "Veliaht Prens," dedikten sonra gözleri diğerlerine kaydı. Loulie, son derece sıradan kahverengi şalına sarınmıştı. Atının üstüneyken Qadir daha uzun ve heybetli görünüyordu. Aisha, kapüşonunun altında gölgelere karışan asık suratıyla dudaklarını sıkıyordu.

Ulak emin olmayan bir bakışla, "Gece Taciri?" dedi.

Loulie sinirlendi. Şalıyla yüzünü örttüğüne seviniyordu, çünkü Omar elini ağzına götürüp öksürürken ve Qadir imalı bakışlarını kaçırırken büzülen dudaklarını kimse göremiyordu.

Çenesiyle Loulie'yi işaret eden Aisha'nın asık suratı değişmemişti. Ulak telaşla dönüp "Özrümü kabul edin tacir," diyerek tekrar eğilerek selam verdi. "İkinizle de tanışmak büyük şeref."

Loulie bu sözler karşısında yumuşadı. “Bilmukabele. Aca-
ba bu akşam sizinle kalabilir miyiz?”

“Elbette. İstedığınız kadar kalabilirsiniz. Sizi ağırlamak-
tan büyük onur duyarız,” dedi adam, saygılı bir şekilde başı-
nı sallayarak. Loulie onun cin olmasa bile hayvan avladığını,
sırtında taşıdığı süslü ok kınından ve yayından anlayabiliyor,
kampa doğru ilerlerken avcıyla son dedikoduları konuşurken
gözünü silahtan alamıyordu.

Elbette en çok merak edilen Gece Taciri ve Veliaht Prens-
ti. Anlaşılan bütün çöl, seyahatlerinden haberdardı. Adamın
merakını giderip batıdaki düzlükte olduğunu düşündükleri
gulyabanilerle ilgili uyarısını yaptıktan sonra anlatma sırası
adamdaydı. Hava değişkendi; yağmur fırtınaları ve rüzgarlar
endişe vericiydi. Onlar da güzergahlarını değiştirmişti. Kayık-
larda sırtlanlara rastlamışlardı.

“Bir de bir avcıyla ilgili dedikodular duyduk,” dedi sonun-
da. Kampa yaklaşıyorlardı. Loulie meraklı çocukların, ahşap
kamp kapısının ardından gizlice onları seyrettiğini görebili-
yordu. “Yalnız çalışıyormuş. Sadece siyah kıyafetler giyiyor-
muş ve dediklerine göre geceye karışıyormuş.”

Loulie neredeyse atından düşecekti. İşte sonunda aradığı
dedikodu ayağına gelmişti. “Başka neler biliyorsunuz?” diye
sorarken, kalbi resmen boğazında atıyordu.

Adam başını iki yana salladı. “Tam bir sır. Bu bölgenin,
kurduğu tuzaklardan kaçamayan cinler yüzünden boş olduğu-
nu söylüyorlar.”

“Nerede yaşıyor?”

“Kimse bilmiyor. Avcılar yanına varamadan gözden kayboluyor.” Birden kaşları çatıldı. “Bu sadece benim fikrim, ama ondan uzak dururdum. Tek başına dolaşan hiçbir gezgin güvenilir değildir.”

Loulie bunu annesinden defalarca duymuştu. Bedeviler kabile halinde seyahat ederdi. Tek başına seyahat edenler büyük olasılıkla kabilelerinden kovulanlardı ki bu asla iyiye alamet olmazdı. “Elbette,” dedi. “Sadece ondan uzak durmak için bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum.” Adamın ardından kendisine kaş çatan Qadir gözünden kaçmamıştı. *Yalancı*, diyordu kıstığı gözleriyle. Aldırmadı.

Çok geçmeden kabile şeyhi onları büyük bir misafirperverlikle karşıladı ve hepsini kahverengi çadırların ortasındaki büyük kamp ateşinin etrafına oturturken atlarla ilgilenmeleri için adamlarını yolladı. Ardından misafirlerin şerefine koyun kesildi, çeşit çeşit ekmekler, etler ve sebzeler ikram edildi. Gün boyunca hayalini kurdukları türden bir ziyafetti. Her şey tazeydi, iştah açıcıydı ve aile sevgisiyle hazırlanmıştı. Bütün bunlar Loulie’ye evini hatırlatıyordu. Çocukken annesi ve babasıyla böyle bir kamp ateşinin etrafında oturup ekmeğini yerken seyahat güzergahlarından, ürünlerden ve siyasetten konuşan büyüklerini dinlerdi. O zaman her şeyi *sıkıcı* bulduğunu ve büyümenin ağır işçilik olduğunu düşündüğünü hâlâ hatırlıyordu. Ateş başındaki konuşmaları her zaman pürdikkat dinlemese de yemekler günün en güzel şeyiydi. Uzun ve yorucu geçen günün ardından ödül gibi akşamlar sadece sohbet değil, aynı zamanda masal, dedikodu ve itiraf zamanıydı. Loulie ak-

şam saatlerinde zavallı kuzenlerine eşek şakaları yapmaktan geri durmazdı. Enselerine böcek atar, tabaklarını düşürür, yiyeceklerini saklardı... el çabukluğunu babasıyla geçirdiği boş zamanlarda öğrenmişti.

Artık eşek şakaları yapacak yaşı geçmişti, ama yemek sevgisi asla bitmiyordu. Özellikle yoğun ve tuzlu tadıyla deve sütü, özlemini daha da körüklüyordu. Şimdi de heyecanlı konuşmalar arasında deve sütünü yudumluyordu.

Şeyh çemberin başında oturmuş, ilgiyle kabile avcılarını dinliyordu. Saçlarını gümüş ipe ören yaşlıca bir kadın, bir tahmin oyununda yemekleriyle kumar oynarken cıvıldaayan çocukları azarladı. Mahcup görünen adamlardan biri, çadırlardan birinin dışındaki dokuma tezgahında bir şeyler doku-yan kadına çekinerek göz atıyor, o bakmadığında kadın dönüp dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle adamı seyrediyordu.

Aile.

Kelime gözünde evle ilgili bir anıyı canlandırınca Loulie'nin yüreği mengene gibi sıkıştı. Nefes almakta zorlanıyordu. *Tercih* ettiği yalnız yaşama alışmıştı, ama ailelerin kaçışıp saklandığı şehirlerde neler kaçırdığını unutmak daha kolaydı. Kamp ateşi etrafında otururken hayatla bağının ne kadar zayıf olduğunu anlıyor, bir örümcek ağının tam ortasında durduğunu görebiliyordu.

Dişiyle etinden bir parça koparıırken melankoliye kapıldığı için kendini azarladı ve yoğunlaşmadan anıları beyninin gerilerine itti. İkinci tabaklara geçmişlerdi ki herkesin suskun-

laştığını fark etti. Veliaht prens bir hikaye anlatıyordu. Başını kaldırıp genç adamın gülümseyerek elini kolunu oynattığını gördü. Yüzünde her zamanki pis sırıtışın yerini, gözlerinde kıvılcımlar çaktıran *içten* bir gülümseme almıştı.

“...cin tuzağa düşse de pes etmemiş. Neden biliyor musunuz?”

“Çünkü sihirliymiş!” diye bağırdı bir çocuk.

“Ama öyle sıradan bir sihir değilmiş. Bu cin diğerlerinden güçlüymüş, çünkü ölümsüz gölgelerden bir ordusu varmış. Gün ışığı gibi gölgelere kolayca girip çıkabiliyormuş...”

Loulie, gölge cinin hikayesini tanıdı. Devam ettikçe hikaye olağanüstü bir hal alıyor, kulağa daha çok bir efsane gibi geliyordu. Tuhaf bir şekilde etkilendiğini hissetti. Belki onu etkileyen hikaye değil, hikaye anlatırken çok farklı -daha keyifli- biri gibi görünen veliaht prensti.

“Sonunda...” diyen genç adam öne eğilerek teatral bir tavırla durakladı. “Gölgeler dağılmış, çünkü en güçlü cin bile avcının demir bıçağına karşı koyamazmış.”

Ardından çöken sessizlikte yüz ifadesi kaskatı kesildi, ama dinleyenler alkışlamaya başlayınca kibirli gülümsemesi geri gelince canı sıkılan Loulie başını çevirdi. Bu adam her zaman böyle değişken miydi? Bir dakikası bir dakikasına uymuyordu.

Misafir çadırında yatmaya hazırlanırken hâlâ bunu düşünüyordu. Normalde canını sıkıyan şeyleri Qadir’le paylaşırdı, ama cin gece boyunca ondan uzak durmayı seçmişti. Görebildiği kadarıyla fedaisi kampta dolaşıyor, fener ışıkları arasında uzaktan onu izliyordu. Loulie gözleri kapanana kadar fener

ışıklarının gölgelerine baktı, ama Omar'la ilgili düşünceleri uykuda bile rahat bırakmıyordu.

Rüyasında onu sürekli göz ucuyla görüyor, genç adam bir serap misali bir görünüş, bir kayboluyordu ve her ortaya çıkışında başka bir yüzü oluyordu. Önce pis pis sırtıyor, sonra kaşlarını sertçe çatıyor, ardından ısıltılı gözlerle gülümsüyor, sonunda eliyle onu gösterip kahkaha atıyordu. Loulie battığını fark etti. Altındaki kum onu yutuyordu. Hava almak için çırpınsa da faydası yoktu. Göremiyordu. Nefes alamıyordu. Karanlık her yandan...

Birden bir alev belirdi.

Loulie anında doğrulup üstündeki örtüyü atarak ani ışığa baktı ve ancak Qadir'in gölgesini seçince rahatladı. Cinin avcundaki ateş parlıyordu. “Kabus mu?” diye sordu usulca.

Loulie homurdanarak gözlerini ovuşturdu. “Kumdenizi’nde boğuluyordum.”

Qadir'in ateşi yumuşacık beyaz renkte parıldarken gözlerini kıstığında, fedainin kollarındaki dövmelerin de aynı renkte parladığını fark etti.

“Uyumana yardım ederse bu alevi canlı tutabilirim.”

“Dikkat çeksin diye mi? Olmaz.” Gerindiğinde sırtı kütürdedi. Zaten uykusu da kaçmıştı.

Qadir üflediğinde alevler söndü. Dövmeleri de artık parlamıyor, o yüzden karanlıkta zor seçiliyordu. Loulie dövmelelerin, fedaisi sadece sihirli ateşi kullandığında parladığını çok uzun zaman önce öğrenmişti. Desenleri süzerken estetikten uzak bazılarına hayret ediyordu.

“Eee,” dedi Qadir. “Demek yine konuşuyoruz.”

Loulie’nin cevabı anlamsız bir homurtuydu.

Cinin dudakları kıvrıldı. “İyi madem. Sana bir hikaye anlatıp sorularınla boğulmamanın tuhaf olacağını düşünmüştüm.”

Loulie bir kalkan gibi battaniyesine sarındı. “Ne hikayesi?”

“Senden gerçeği sakladığım için kızmıştın, o yüzden tarih dersi vererek senden özür dileyebileceğimi düşündüm.”

“Konu?”

Qadir bir kaşını kaldırdı. “Ben.”

“Ne konuşmak istiyorsun ki?” Gözleri hâlâ cinin dövme-lerindeydi.

Qadir onun bakışlarını fark edince elini pazısına götürdü. “Dövmelerimi anlatacağım.”

Loulie iyice eğilip birbirine bağlanıp dağılan desenleri inceledi. Aleve benziyorlardı. “Dövmelerin sihirle mi yapıldı?”

“...Sayılır.”

“Nasıl yaptırdın?”

Qadir birkaç saniye düşündü. “Bazıları hediye. Diğerleri ceza. Bizim dünyamızda, her dövmenin bir anlamı vardır.”

“Nasıl bir anlam?”

Kolunu çevirip parmağını damarlarının üzerinden geçirdiğinde cinin dövmeleri canlanarak kırmızı ve altın renklerinde oynaşmaya başladı.

Loulie gözlerini kıstı. “Bu... ateş şeklinde mi?”

Qadir gülümsedi. “Şimdi de buna bak.” Bu sefer parmağıyla dirseğine dokundu. Desenler ince ve kısaydı; fırça darbesinden ziyade daha çok bıçak yarasını andırıyorlardı.

Loulie'nin kaşları çatıldı. "Bir şekil göremiyorum."

"Çünkü bu bir utanç dövmesi."

"Bıçakla çiziktirilmiş gibi görünüyor."

Qadir iç çekerek kolunu indirdiğinde dövmeler kayboldu. "Evet. Utancımı unutmamam için bıçakla yapıldı. Hak etmiştim."

Loulie dizlerini göğsüne çekip bekledi. Devam etmesini beklemiyordu, o yüzden Qadir konuşmayı sürdürünce şaşırdı. "Bir keresinde artık Dhabab şehrinde istenmediğimi söylemiştim. Çünkü bir suç işledim ve suçlular şehrimde nadiren bağışlanır." Kolunu işaret etti. "Dövmeler bunun kanıtı."

"Ne yaptın?"

Qadir ağzını açtığı gibi kapattı. Neden sonra konuştu. "Söylemesem daha iyi. Uzun ve dehşet veren bir hikaye. Duyulmasını istemem." Sonra usulca nefesini saldı. "Ama en azından bir şey anlatabilirim. Pusulamız Khalilah adındaki bir cinin ruhunu taşıyor." İsmi söylerken yüz ifadesi yumuşamıştı. "Hapiste çürümeye razıydım, ama o beni kurtardı. İnsanların çölüne getirerek sihriyle bana rehberlik etti," dedikten sonra tacirin çantasından pusulayı çıkardı.

Loulie onun pusulaya neden hep böyle sevgiyle baktığını merak etmişti. "Cin... bir şeyleri bulma yeteneğine mi sahip?"

"O, geleceği görme yeteneğiyle doğan bir *earaaf*.* Ölümde bile nesnelerle insanların yerini bulabilir, kaderi önceden bilebilir." Es veren Qadir'in kaşları çatılmıştı. "Çok erken ayrı düştük, kurtarabilirdim, ama avcılar tarafından öldürüldü.

* (Ar.) Kahin. (ç.n.)

Onu bulduğumda baban pusulayı çoktan almıştı. İz sürerek kampınıza geldim.”

Layla Najima al-Nazari, anlaşılan seni kurtarmak kade-rimdi.

Loulie bu sözleri asla unutamazdı. Bu sözler sayesinde hayatı değişmişti. Ve pusula... Qadir’in elinde tuttuğu o tozlu alet hayatını kurtarmıştı. Tekrar baktığı cinin karanlık gözleri fırtınalıydı. “Kimdi?” diye sordu usulca.

“Bir dost,” diye mırıldandı Qadir. “En sevdiğim dostum.”

Sessizlik o kadar kırılgandı ki Loulie kıpırdamaya korkuyordu. İçinden gelen bir sesle yanaşıp elini omzuna koyduğunda Qadir irkildi.

“Bu ne şimdi? Beni teselli etmeye mi çalışıyorsun? Daha çok soru sorarsın sanıyordum.”

“Salak değilim Qadir. Acı çektiğini görebiliyorum.” Adamın şaşkınlığı afallatıcıydı. Ve açıkçası bir parça gücenmişti. “Ne yani? Kalpsiz olduğumu mu düşünüyordun?”

Cinin gülmeye başlaması mucizelerin mucizesiydi. Loulie bu içten gülüşü, hayatı boyunca sadece birkaç kez duyacak kadar şanslı olmuştu. Son seferinde şemşiri hediye etmiş, sadece kullanmak için değil, göz korkutmak için üstünde taşımamasını söylediğinde Qadir kahkahalarla gülmüştü. O an hâlâ yüreğine sular serpiyordu.

“Tanrılar aşkına!” diye sıırıttı. “Tanışıyor muyuz? Asık suratlı ortağıma ne yaptın?”

Qadir gülmekten cevap veremiyordu.

Loulie, cinin geçmişinin onu kedere boğup boğmadığını ilk kez merak etmiyordu.

Sonunda kendini toparlayan cin başını kaldırıp ona baktı. “Affedildim mi?”

Loulie derin bir iç çekti. “Evet, ama bir daha yalan söylememen şartıyla.”

“Anlaştık.” Qadir çantaya göz attı. “Yani artık çantayı ben taşıyabilir miyim?”

“Niye ki? Tacir olan benim,” diyen Loulie, cinin kolyeyi aldığı gibi cübbesinin derinliklerine atmaya hazırlandığını fark edince sustu. Emaneti görmek bile donakalmasına yetmişti.

“Rahatlayabilirsin. Sihri mühürledim, ama çantada taşımak daha kolay olur.”

Loulie duymazdan gelip kolyeye göz atarak “Ne yapacağız?” diye sordu. Kayıp emanetlere yeni bir yuva bulmakla tehlikeli ve kadim bir hazineyi birine vermek bambaşka şeylerdi. “Belki çölde bir yerlere gömmeliyiz.”

Qadir’in gözleri sertleşti. “Ya da yanımızdan ayırmayız.”

“Duyduğum *en kötü* fikir.”

“Güven bana.” Cin emaneti cübbesinin altına sakladı. “Sizin hikayelerinizde onun kötü yürekli bir varlık olduğunu biliyorum, ama bizim hikayelerimizde ifritlerin iyiliği ya da kötülüğü değişkendir. Onunla konuşmaya çalışmama izin ver.”

“Bir katille mi konuşacaksın?” Loulie kaşlarını çatı. “Ne istiyorsan yap, ama Ahmed’e yaptıklarını affetmeyeceğim.”

Qadir bir kaşını kaldırdı. “Bir katilin başka katilleri öldürmesi vicdanını mı sızlatıyor?”

“Birilerinin birilerini öldürmesi vicdanımı sızlatıyor, hepsi bu.”

Öldürmek.

Tek bir kelimeyle, kabile ulaşıyla konuştuğu siyahlı katili hatırladı.

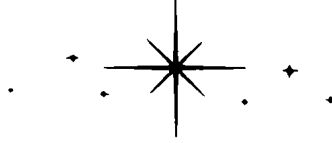
Qadir sanki aklından geçeni okumuştı. “İyi. Cinayetden bu kadar nefret ediyorsan, o zaman herhalde tanıdığın ya da tanımadığın bir katilden intikam alma peşine düşmezsın.”

“Elbette düşmem.” Cinin tepkisini görmeden hızlı cevap verdiğini biliyordu. Yalan söylediğinde hep hızla cevap verirdi. “Tekrar uyumadan önce biraz kampta dolaşacağım,” diye konuyu değıştirdi.” Qadir kendi ateşiyile yaktığı feneri sessizce uzattığındaysa, “Annemden daha endişelisin,” diye terslendi.

Cin iç çekti. “Kendi kendini tahrip etme eğilimindesin. Endişelenmem normal.”

Loulie göz devirerek uzaklaştı. Qadir’in yüzünü görmemesine seviniyordu, çünkü yüreğinde savaşlar kopuyordu. Ne yapacağını bilmese de bir şeyler yapacağından emindi.

Unutmamak onun bir parçasıydı.

MAZEN

“Uyan bakalım prens.”

Aisha’nın sesi t y yumuşaklığındaydı, ama  adının sessizliğinde Mazen’in irkilerek uyanmasına neden oldu. Sonunda yavaşça doğrulup mahmur gözlerini ovuşturarak ayılmaya çalıştı. Neredeydi? Günlerden hangi gündü?    gün önce ayrıldıkları Bedevi kampından millerce uzakta,   l n ortasında, Ghiban yolundaydılar.

Sersemlemiş bir halde şafağın altın gölgelerine bulanana  adırdı gezdirdi. Eşyaları bıraktıkları yerdeydi, hiçbir şey değişmemişti. Ama sessizlik... işte bu yeniydi.

Aisha kaşlarının arasında derin bir çizgiyle yanına diz çökmüştü. Parmağını dudaklarına götürüp fısıldadı: *Gulyabani-ler*.

Mazen sendeleyerek ayağa fırladı. Genç kadın fısıldayarak  adını toplayıp nevaleyi sağlama almasını söylerken hiçbir şey demedi.

Doğal olamayacak sessizlik o kadar ağırdı ki her nefesi ve adımı kulağına daha gürültülü geliyor, rüzgarın iç çekişlerini bile boğuyordu. Sanki dünya tümünden nefesini tutmuştu. Birkaç gün önce karşılaşmamayı başardıkları gulyabanilerin eseri miydi?

Aisha'yla birlikte çadırı söktükten sonra tacir ve fedaisiyle buluşmaya giderken korkusunu bastırmak için büyük çaba harcıyordu. Onlar da perişan görünüyordu, sabah soğukunda kat kat giyinmişlerdi. Loulie, sade kıyafetinin üstüne Gece Taciri cübbesini giymişti, buna rağmen titriyordu. Mazen de farklı değildi; ağabeyinin cübbesi yeterli gelmiyordu.

Loulie'yle Qadir onları bir baş hareketiyle selamladıktan sonra sessizce atlarına bindiler.

Konuşmamak, dile getirilmeyen bir kuraldı.

Ağır sessizlik çökene kadar Mazen çölün ne kadar gürültülü olduğunu fark etmemişti. Daha önce bu tekinsiz halin kıyısından geçmişlerdi, ama bu seferki sessizlik çok daha beterdi. Kumların fısıltısı ve yelin iç çekişi yoktu. Daha önce atının kumlarda çıkardığı seslere hiç dikkat etmemişti, ama şimdi her çıtırtının ne kadar gürültü çıkardığını düşünmeden edemiyordu.

Çölde seyahat zaten yorucu iş olsa da sessiz olmaya çalışmak tüketici bir hal alıyordu. Sanki bir anda her hareket tehlikeli olmaya başlamıştı. Eyerinde kımıldadığında kıyafetlerinin hışırtısı, atını yönlendirdiği her seferinde üzengilerin tıkırtısı, hatta rüzgarda cübbesine çarpıp üzerinden dökülen kumların tıslaması...

Isınmak için ellerini sıvazlarken boğazının kuruluşunu ve

su tulumunun heybenin en diplerinde olduğunu düşünmemeye çalışıyordu. Diğerleri de farklı değildi. Umutsuzlukları bariz bir şekilde çatık kaşlarına yansımıştı, omuzları görünmez bir ağırlığın altında eziliyormuş gibi çökmüştü. Aisha heykelden farksızdı; gözlerini öne dikmişti, dizginleri tutan elleri hiç kıpırdamıyordu.

Saatler geçti. Mazen sürekli düşünüyor, her saniye etrafı kolluyor, çoğunlukla pusulasına bakmadığında ona bakan taciri seyrediyordu. İnanılmaz bir strestir. Loulie ona doğru ne zaman baksa Mazen, ağabeyinin bedeninde olduğu halde genç kadının bir şekilde içini okuduğuna daha çok ikna oluyordu. Bir ara paranoya ve yorgunluğun birleşimi gözlerinin bulanmasına neden olunca, altın kırmızı kum tepeleri arasında tacirin bariz bir şekilde düşmanca baktığı izlenimine kapıldı. Bakışlarını kaçırırken kafası karıştı.

Sesler dünyaya mucizevi bir şekilde dönene kadar her hareketini, her bakışını, çıkardığı her gürültüyü tartmıştı. Güneş artık ufukta batmıştı, kumdan dalgalar gölgeler oluşturuyordu. Uzaklarda bir şahin çığlığı sessizliği böldü. Sonra rüzgar ılık çalarak yüzlerine kum püskürttü.

İlk uzun iç çekiş Qadir'den geldi.

Aisha homurdandı. "Tehlike geçti," derken sesi, uzun süredir konuşmamaktan boğuklaşmıştı.

Mazen hemen hareket edip heybesinden su tulumunu çıkardı. Sıvı tatsız olmasına rağmen hayatında içtiği en güzel şey olabilirdi. Birkaç yudumu zorla yuttuktan sonra tulumu Aisha'ya verdi.

Loulie temkinli bir şekilde omzunun üstünden geriye bakıyordu. “Daha önce atlattığımız gulyabaniler mi acaba?”

Qadir’in alnı kırıştı. “Muhtemelen. Ama azimleri... sıradışı.”

Tacir inledi. “Bir gün olsun *olaysız* bir şekilde yol alamaz mıydık?” Elini uzattığında fedaisi su tulumunu uzattı. Genç kadın su içtikten sonra çatık kaşlarını çevirene kadar Mazen onu seyrettiğinin farkında değildi. “Yüzümde bir şey mi var?”

Zihni o kadar karışık ki cevap veremedi. Sadece onu yine *net* bir şekilde görebildiğine sevinliyordu.

Neyse ki Aisha gergin sessizliği doldurarak “Gulyabaniler iyi ki yavaş yürüyor,” dedi. “Yoksa sessizliğin yoğunluğuna bakılırsa, bir orduyla başa çıkmamız gerekecekti.”

Mazen düşünmek bile istemiyordu. Gulyabanilerin dolaşıkları her yerde sesleri susturduğunu biliyordu, ama sessizliğin yoğunluğundan bir gulyabaniler grubunun büyüklüğünü tahmin edebilmek gerçekten faydalı bir bilgiydi.

Loulie kaşlarını çattı. “Muhtemelen ikinizin üzerindeki ölüm kokusunu alıyorlar.”

Aisha alay edercesine kıkırdadı. “Masum numarası yapma, emanet taciri. Peşimize düşmelerinin tek nedeni sen olabilirsin. Emanet dolu çantayla dolaşıyorsun. Resmen yürüyen gulyabani yemi gibisin.”

Bu sözler üzerine Mazen aniden annesinin gulyabanilerle ilgili anlattığı bir hikayeyi hatırladı. “Çölde, bir ayağı ölümdede, diğer ayağı hayatta olan ölümsüz bir cin grubu yaşıyormuş. Güçlü olmadıkları için duyularını keskinleştirmişler. Nere-

deyse kör olmalarına rağmen miller öteden sihrin kokusunu alabiliyorlarmış...” Devamını hatırlamaya çalışırken bir sessizlik oldu.

“Ya seyit,” derken Aisha tıslıyordu.

Mazen başını kaldırınca tacirin şaşkın gözlerle kendisini seyrettiğini gördü. “Ah.” Sesli konuştuğunu yeni anlıyordu. “Özür dilerim, ben... bir masalı hatırlamıştım.”

Tacir beynini okumaya çalışıyormuş gibi kısıtış gözlerini ona diktiğinde Mazen’in kalbi tekledi. Hayır, genç kadın sanki *yüreğini* okumaya çalışıyordu...

O sırada göz ucuyla bir pırıltı gördü. Kulağında rüzgarın tıslaması. Toprağı yaran bir gümbürtü...

Mazen gözlerini diğerlerinin baktığı yere çevirdiğinde kuma saplanmış bir ok gördü. Elini hemen yanağına götürdü, ama ne bir kesik ne de kan vardı. Yanağındaki hayalet acı, korkunun eseri idi.

Sonra... kıyamet koptu.

Bir ok daha geldi, sonra karşıdaki toz bulutundan ok yağmaya başladı. Bir tanesi tacirin omzunu yalayıp geçti. Diğer Mazen’in atmı sıyırdı. Hayvan korkuyla kişneyerek şahlandıığında Mazen topuklarını resmen atın böğrüne bastırıyordu. Tek yapabildiği dizginlere sımsıkı tutunmaktı.

Atını sakinleştirdikten sonra toz bulutuna bakınca neredeyse kalbi duracaktı. Siyahlara bürünmüş paytak paytak yürüyen beyaz şekillerin boş gözyuvalarını başlıklarının gölgesi daha da karartıyordu. İnanılmaz uzun ve eğri büğrü kolları olmasa insan sanılabilirlerdi.

Mazen ığlık atmakla ağlamak arasında kalmıştı.

“Bunlar da nereden çıktı?” diye sorarken tacirin sesi bir fısıltıdan ibaretti.

Fedaisi uzanıp bileğine dokunarak “Loulie,” dedi usulca. “Sayıları çok fazla. Kamamız lazım.”

Tacir pusulasına baktı. Mazen bile emanetin bir işe yaramayacağını anlamıştı, çünkü ok deli gibi dönüyordu. Loulie titrek bir i çekişle pusulayı cebine attı.

Sonra kaçmaya başladılar.

Ama gulyabanilerden kaçış yoktu. lmsz yaratıklar her yerden ok fırlatırken her yer uğultuları ve çığlıklarıyla inliyordu. Bir oktan kaçmak için Mazen eyerinde kaydı, ama pantolonunda bir delik aılmasına engel olamadı. Hatta atının üzerine kapanırken dudaklarından kaçan iniltiye bile engel olamıyordu. Ona doğru yalpalayarak gelen yaratıklardan uzaklaşmak için önce kendini toparlaması gerekti.

Loulie o kadar zorlanmıyordu. Mazen göz ucuyla genç kadının atını gözünü bile kırpmadan bir gulyabaninin üzerine sürdüğünü gördü, ama yaratık düşmeden önce kılıcını savurunca cübbesinin eteğini parçaladı. Tacir ığlık attığında sesi duyan fedaisi omzunun üzerinden telaşla baktıysa da Loulie’nin iyi olduğunu anlatmak için el salladığını görünce rahatladı.

Ama adamın gözlerinde... bir tuhaflık vardı. Tekinsiz bir şekilde parlaktı ve... yanıp snyorlar mıydı?

Mazen’in ağzı açık kaldı. Hayır, adamın gözlerinde *kıvılcımlar* uçuşuyordu.

Qadir sert gözlerini ona çevirdi, sonra göz kırpmasıyla birlikte o tuhaf kıvılcımlar kayboldu ve sonunda bir şey demeden sırtını döndü.

Mazen endişeyle adamın sırtına bakakalmıştı. Acaba deliriyor muydu?

Ama bu tuhaflığa uzun süre takılmadı. Siyahlara bürünmüş yürüyen ölümler ordusu üzerlerine gelirken takılamazdı. Ordu sıklaşmış, yaratıklar dip dibe yürümeye başlamıştı; bu halleriyle hareket halindeki bir fırtına bulutunu andırıyorlardı.

Etraflarının sarıldığını anladığında Mazen'in midesi ağzına geldi.

“Pusu!” diye bağınyordu Aisha.

Buradan nasıl canlı çıkarız?

Haraminin dizginleri tutan elleri yumruğa dönüşmüştü. “Normal bir sürü olamayacak kadar organize hareket ediyorlar,” dedi gürültüyü bastırmak için bağırarak. “Birileri bunları kontrol ediyor.”

“Nerede?” Bir oktan kaçmak için eğilen tacirin sesi çatlıyordu. “Efendileri nerede? Çünkü onu bulamazsak, işimiz biter. Biz...”

“Loulie.” Qadir'in sesi duyulamayacak kadar alçaktı, ama yenilgi tınısı Mazen'in yüzünü ekşitmeye yetiyordu. Adam bir kolunu kaldırıp bileğine vurunca, güneşin altında derisi tuhaf bir şekilde parlamaya başladı.

Tacir eyerinde kaskatı kesilmişti. “Hayır,” derken telaş ve dehşet yüzünden okunabiliyordu.

Haliyle Mazen'in sağlam kalan birkaç siniri tümünden bozul-

du. “Ne?” dedi gözleri panikle ikisinin arasında mekik dokurken. “Neler oluyor?”

Ama fedai ona aldırmadan Loulie’ye baktı. “Bana güven,” diyordu usulca. Belli ki gözleriyle anlaşıyorlardı. Sonunda genç kadın gönülsüzce başını salladı.

“Sürünün ortasına gidiyoruz,” dedi Qadir.

Aisha ona baktı. “Ölmek mi *istiyorsun*?” Ne tacir ne de fedaisi cevap verince bu sefer Mazen’e döndü. Gözlerinde daha önce hiç görülmemiş bir çaresizlik vardı.

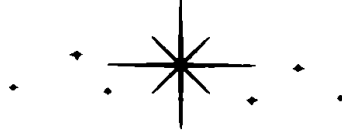
Mazen kendisinden bir itiraz beklendiğinin farkındaydı ama... Bu güce sahip değildi. Hiç olmamıştı. “Başka planımız yok,” derken boğazı kasılıyordu. Devamını getirirken zorlandı. “Hiçbir şey yapmamaktan iyidir.”

“Bu bir plan falan değil,” diye terslendi Aisha, ama sesinde her zamanki hırçınlığı yoktu. Bilakis çaresizlik bedenini esir almış gibiydi. “Buna intihar denir.”

Mazen ağzını açtı, sonra kapattı. Kendisi bile inanmazken, genç kadını ikna etmeye yüreği yetmiyordu.

Aisha dizginlerini kavrayıp hızlandı. “Arkamda kal,” diye bağırdı. “Tanrılar merhametliyse, belki bize yardım eder.” Ardından Loulie ve Qadir’in peşinden atını karmaşanın ortasına sürdü.

İçinden dualar eden Mazen de peşine takıldı.

LOULIE

Sana güveniyorum, Qadir.

Qadir bileğindeki dövmelere dokunduğu anda ne kastettiğini anlamıştı. Kılıç ve hançerle başa çıkılamayacak kadar çok gulyabani vardı. O yüzden cin, farklı bir silah önermişti. *Sihri*ni kullanacaktı. Ateş onları kurtaracak, ama sonrasında başlarının belası olacaktı.

Fedaisi kendisine güvenmesi için adeta yakarmıştı ve Loulie ona güvenirdi. Defalarca hayatını ona emanet etmişti. En azından kendinden olanları koruyacağına güvenebilirdi. Ve o da Qadir'i koruyacaktı. Sırtını cine dayayacak kadar güçsüz değildi.

“Sana güveniyorum, Qadir.”

Gulyabaniler üstlerine doğru gelirken Loulie uyuşan dudaklarıyla ancak mırıldanabilmişti. Oklar uçtukça gözleri doluyor, görüşü bulanıyordu.

Qadir gözünü ileri dikmişti, koluna tırmanan dövmeleri parlıyordu.

· *Sana güveniyorum. Sana güveniyorum. Sana güveniyorum.*
Kelimeler beyninde adeta zonkluyordu.

Qadir elini kaldırdığında parmak uçları kıvılcımlar saçtı. Derisindeki işaretler giderek daha çok parlıyordu. Öyle ki bir süre sonra sanki bütün bedeni alev almış gibi kırmızı altın renklerinde gözü kör eden bir ışık patlamasına dönüştü.

Loulie gözlerini kaçırarak kendini nefes almaya zorladı.

Nefes al, nefes ver, nefes al...

Atının toynakları altında bir çatırtı duydu. Ardından tuhaf ama tanıdık bir ses... kayan kumun tıslaması geldi. Aşağı baktığında yerin yarıldığını görünce dehşet düşüncelerini bıldırdı. Birkaç saniye önce orada olmayan bir çukur açılıyordu.

Çığlık atmak, yardım istemek için ağzını açtığı anda bir şey atını yarıktan uzaklaştırdı. Bir hışım eyerinde dönüp baktığında Qadir'in elini uzatmış bir halde açılan çukurun üzerinden geldiğini gördü. Bedenindeki parlama sönmeye başlamıştı.

Bir an sanki dünya durdu. Qadir ona panikle bakıyordu. Dudakları aralandı.

Sonra atıyla birlikte dipsiz çukura yuvarlandı.

Loulie onun ismini haykırdığının farkında bile değildi. Panikleyen atının üstünden atlayıp çukura koşarken ayağının altında ezilen kumları da hissetmiyordu.

Prensle haraminin yaklaşan adımlarını duyabiliyordu. Ona sesleniyorlardı.

Hayır.

Çukurun kıyısına vardı.

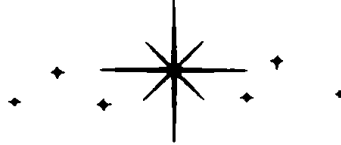
Hayır.

Uçurum demir doluydu. Duvarlardan çıkan kazıklar çarpık dişler gibi çukurun ortasına uzanıyordu ve uçları hem gümüş hem de kıpkırmızı kana boyanmıştı. Qadir'in atı paramparça can çekişiyordu. Çukurun dibinde kırık demirlerin mezarlığında gümüş kanı her yerine bulanmış...

Qadir yatıyordu.

Loulie çığlık atmaya başladı.

39

LOULIE

Bir keresinde bir kabusu yaşamış, sonra her uykudan uyanan gibi gördüklerini beyninin gerilerine gömmüştü. Ama unutmakta ne kadar ustalaşmış olsa da hatıralar uykusunda peşini bırakmıyor, annesiyle babasının cesetlerini, kampın alev almasını görüyor, kan ve ölümün kokusu burnundayken nefes almayı unutuyordu. İşte o zaman Qadir onu sarsarak uyandırır, “Uyurken komik suratlar yapıyordun... seyretmeye devam etmenin kabalık olacağını düşündüm,” derdi.

Ve o anda kabus buhar olup dağılırdı. Bir yere, herhangi *birine* ait olmaktan kaçındığı sürece, bir daha asla öyle bir kalp kırıklığı yaşamayacaktı.

Oysa yanılmıştı.

Şimdi de bir kabusun içindeydi ve onu uyandıracak bir Qadir yoktu. Tek yapabildiği *ismini* haykırmaktı, ama ne kadar seslenirse seslensin, karşılık gelmiyordu.

“Kahretsin.” Loulie, Aisha’nın yanında durmuş, bembeyaz

bir suratla aşığı baktığını hayal meyal fark etti. “Fedain bir cin miydi?”

Qadir’i uyandırmam lazım.

Kelimeler kök salıp onu zamanın dokunamadığı güvenli bir yere çekiyordu. Aisha dokunduğunda omzundaki eli itti. Deli gibi atan kalp sesleri arasında, “Geliyorlar,” diye bağırarak Omar’ın sesini zar zor duyabiliyordu. Çukura belli bir düzende yerleştirilmiş kazıklara bulaşan gümüş kanın hayal meyal farkındaydı. Hiçbirinin önemi yoktu. Gözünü Qadir’den almıyor, fedaisinin gözlerini açmasını bekliyordu.

O sırada arkasında birinin ayaklarını sürdüğünü duydu. Hırçın adımlar, metalin fısıltısı, insana ait olamayacak kadar tiz bir tıslama...

Hançeriyle dönse de geç kalmıştı. Bir grup gulyabani arkadan etrafını çevirmişti. Kurtulmak imkansızdı. Hepsi kan emen sülükler gibi üstüne atıldığında çığlık attı.

“Şşş, hiç gerek yok.”

Kaosun içinden sıyrılan sesle birlikte Loulie donakaldı. Islıklı kahkaha, sanki kumla dolu ciğerlerden çıkıyordu.

“Bir değil, tam *iki* efsaneyle karşılaşmak ne büyük bir şeref.”

Loulie başını kaldırdığında bakakaldı.

Siyahlara bürünmüş yabancı daha çok bir gölgeyi andırıyordu. Yüzüne sardığı şaldan sadece kara gözleri görülebiliyordu.

Kara Avcı. İsimsiz cin katili.

Loulie boğazındaki bıçağı, kahkahayı, boynundan süzülen kanı hatırladı.

Ölümü mü, köleliği mi istersin küçük kız?

Birden beynine kapkaranlık bir sis çöktü. Düşünmeden harekete geçtiğinde vahşi bir çığlıkla atıldı. Gulyabaniler onu tutup dizlerinin üzerine çöktürürken adam istifini bozmadan seyrediyordu. Loulie kıvılcımlar çakan gözlerde kana bulanmış hatıralarını görebiliyordu.

Ah, küçük bir kız mı? Ne harika bir ganimet...

Yere çökerken hatıralar gerçekliği ele geçiriyordu. Gözleri kararırken yıllar önce çok derinlere gömdüğünü sandığı kabusları görmeye başladı. Katiller kampa saldırırken annesi elindeki kavanozu sallayarak bir yere saklamasını istiyordu. Çadırlar alev alıyordu. Annesiyle babasının cansız bedeni yerde yatıyordu.

Şimdi de Qadir...

Hayır.

Kederi bütün düşüncelerini paramparça etti.

Düşünme.

“Pençelerinin bu kadar sivri olduğu hiç aklıma gelmemişti Gece Taciri,” diyen avcı, cevap beklemeden dönüp gözlerini gulyabanilerin dizlerinin üstüne düşürdüğü Omar’a çevirdi. “Kervanda sadece bir eşlikçi olduğunu görmek çok eğlenceli, prens.”

Prensin dibinde oturan Aisha dişlerinin arasından tısladı. “Kralımla böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin...” Ama avcının tokadıyla sersemledi.

Loulie harami kadının mı, yoksa prensin mi daha çok dehşete düştüğünü kestiremiyordu.

Avcı dilini şaklattı. “Ne zaman susman gerektiğini hiç öğrenmeyeceksin, bin Louas,” dedikten sonra gözlerini kıstı. “Sesini kesmezsen dilini keserim.”

Aisha yavaşça gözlerini kırptırdı. “Bir saniye... Imad?”

Avcı karşılık vermedi. En azından cevabı anlaşılabilecek bir dilde değildi. Boğazındaki gurultular kelimelerden ziyade kükremeleri andırıyordu. Aisha’yı tutan iki gulyabani alını yere değene kadar başını eğdi.

“Ta kendisi. Omar’ın haramilerinden birinin adımı bilmesi gururumu okşuyor.” Avcının sesi zehirli bir fısıltıdan ibaretti. Gözlerini tekrar prene çevirdi. Omar sanki kumlara gömülme istiyormuş gibi görünüyordu.

Imad’m da bunu yapmak istediği bakışlarından belliydi. “Rollerin değişmesi ne kadar ironik, öyle değil mi, Prens? Son karşılaşmamızı hatırlıyor musun? Hani yerlere kapanarak işlediğin suçların bağışlanması için beni yalvarmaya zorlamıştın?” Kumda kayarcasına yürürken hiç ses çıkmıyordu.

Loulie’nin gözleri, adamın sargılı ve şekilsiz ellerine kaydı.

“Eee?” Imad öfkeli gözlerle bakarken Omar’ın gözlerinden çaresizlik okunuyordu. Dahası yüzünde bir şey hatırladığına dair hiçbir işaret yoktu.

“Kralım senin gibi hainlerle konuşarak nefesini ziyan etmez,” diye çıkıştı Aisha.

Imad ona bakmadı. “Seni bir daha uyarmayacağım, küçük harami. Dilini tut, yoksa ağzını bir daha açamazsın.”

Aisha’nın gözleri meydan okuyordu, ama prens sertçe araya girdi. “Tanrılar aşkına Aisha, adamı dinle.” Ardından ce-

saretini toplamaya çalışarak Imad’a döndü, ama gözlerindeki cesaret kırıntıları anında kayboldu. “Ne istiyorsun? Altın istiyorsan...”

“Altın mı? Hah! Bütün hükümdarlığını önersen, sümüğümü bile atmam. Hayır, altının umurumda değil. Ben seni istiyorum.” Kısa bir es verdiğinde gözü Loulie’ye kaydı. “Ve onu.”

“Geber.” Daha düşünmeden bu tek kelime Loulie’nin ağzından kaçırılmıştı.

Imad ağzından şalı çektiğinde çarpık dişleriyle çarpık sırtışı ortaya çıktı. “Zavallı cin dostun gibi mi?”

Loulie’nin gözünü bu sefer kan bürüdü. Çığlık atarak atıldığında gulyabanilerden biri dengesini kaybedince üç gulyabani daha tuttuğunda ancak bir adım atabilmişti. İçlerinden biri kemikten ibaret yumruğunu midesine indirince iki büküm oldu.

Imad iç çekiyordu. “Artık kadınlar da mı asileşti?”

Loulie’nin yanaklarından dökülen gözyaşları acıdan değildi. “Onu geri ver,” diye fısıldadı.

Avcı bir kaşını kaldırdı. “Tanrı falan mı olduğumu sanıyorsun? Gururum okşandı tacir. Ama işim hayat almak, o yüzden korkarım onu sana geri veremem.”

Loulie’nin yüreğindeki öfke kırıntıları kaybolurken yerini ıslak bir kedere bıraktı, matem bir dalga halinde üzerine çullanarak son gücünü de tüketince hıçkırarak dizlerinin üstüne çöktü.

“Muhteşem Kırk Haramiler Kralı’nın bir cinle seyahat edeceği aklıma gelmezdi,” derken Imad, Loulie’nin kederli hıçkı-

rıklarına rağmen alçak sesli konuşuyordu. “Cin kokusu aldığı söylediklerinde gulyabanilerime inanamadım, ama sonra dedim ki... tuzak kurmaktan kime zarar gelir? İyi ki tuzağı kurmuşum. Cininin sihriyle yaratacağı kaosu düşünmek bile istemem.” Ardından parmağını şaklatıp gurultulardan ibaret yabancı bir dilde bir şeyler söyledi.

Gulyabaniler onu çekiştirmeye başlayınca Loulie bunun bir emir olduğunu anladı. Qadir’in hançeriyle parmaklarındaki yüzükleri alırken içlerinden biri heybedeki sonsuz boşluk çantasını çıkardı. Aisha’nın bıçaklarıyla Omar’ın siyah hançerlerinin olduğu kuşağı alırlarken boş gözlerle olup biteni seyrediyordu.

Bileziğine uzandıklarında prens irkilip dua edercesine bir şeyler mırıldandı. Ardından gulyabani bileziği çıkardı ve...

Veliaht prensin yerine kaşla göz arasında gözlerinde altın kıvılcımlar çakan başka biri geldi.

Loulie anlamaya çalışarak Prens Mazen’e bakıyordu.

Imad’ın gülümsemesi anında soldu. “Bu nasıl bir oyun mu?”

Bu adam Loulie’nin çarşıda rastlayıp kurtardığı prensten... macera arzusuyla yanıp tutuşan tehlikeden uzak hikayeciden başkası değildi. Loulie sarayda yaşayanlardan bir tek ona katlanabileceğini hissetmişti.

Gözlerini ne kadar kırıştırsa kırıştırsın, karşısındaki Prens Mazen’di. Yolda anlattığı hikayeler, yumuşak tavırları... başından beri aklına yatmamıştı. Ta ki şimdiye kadar. Başından beri başka prensle seyahat etmişti.

Prens cevap vermeden temkinli gözlerle Imad'a baktı.

"Ama nasıl?" diyen avcı, dokunacakmış gibi elini uzattı.

İşte o zaman aynı anda bir sürü şey oldu.

Yere diz çöktürülen Aisha bint Louas aniden saldırıya geçip bıçaklarından birini kapıldığı gibi bir gulyabaninin kafasını kopardı. Şemşiri Imad'a savurması puslu bir hareketten ibaretti. Sonra...

Bir çığlık, kuma püsküren kıpkırmızı kan, Imad'ın kana bulanmış sargılı elleri...

"Sürtük!"

Bıçağı kapıldığı gibi Aisha'ya savurduğunda gözlerinde canice kıvılcımlar çakıyordu. Harami ilk darbeyi şemşiriyle, ikincisini elleriyle karşıladı. Üçüncü darbe yüzüne saplanınca dudaklarındaki haykırış dondu. Dördüncü bıçak darbesi omzunu parçaladı.

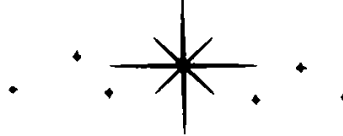
Imad ardı ardına bıçağı saplarken Aisha'nın ayaklarının dibindeki kumlar kanla boyanıyordu. Avcı bir kez daha elini kaldırdığında...

"Dur!" Prens haraminin önüne geçmiş, ellerini kaldırmıştı. "Lütfen." Sesi çatlıyordu.

Imad duraksadı. Prense öylesine büyük bir öfkeyle bakıyordu ki Loulie onu öldürmesinden korktu. Ama sonra yavaşça hançerini kınına sokup gulyabanilerine havlarcasına emirler yağdırdı.

Loulie'nin gördüğü son şey, Prens Mazen'in çaresiz göz yaşlarıyla Aisha'nın cansız bedeninin üzerine eğilmesiydi. Sonra başına bir şey çarpınca acıyla ciğerlerindeki nefes boşaldı. Ardından sonunda mutlu karanlık geldi.

40

MAZEN

Bir harabenin zindanına benzeyen bir hücrede uyandı. Tavan-
daki deliklerden sızan aş ışığı yerdeki tozları aydınlatarak te-
kinsiz bir kemik beyazına dönüştürüyordu. Üç duvarı ve kalın
demir parmaklıklarıyla boş bir hücreydi. Parmaklıkların arka-
sında Imad’la bir gulyabani duruyordu.

“*Sabah al-hayır** prens.”

“Ne?..” Mazen yavaşça doğruldu. Zincirlenip ağzının bağ-
lanmış olmasını beklerdi, oysa kollarında ya da bacaklarında
pranga yoktu.

“İyi uyudun mu?” diyen avcı bir kaşını kaldırdı.

Mazen gözlerini kırıştırıp ağzını açtı... sonra hatırlayınca
donakaldı. Qadir ölmüştü. Loulie fedaisinin adını haykırıyor-
du. Aisha kumların üzerinde kan kaybediyordu... Parmaklığa
yaklaşırken yüreği ağzındaydı. “Aisha’ya ne yaptın?”

* (Ar.) Hayırlı sabahlar. (ç.n.)

Hatırladığı son şey onu sarstığı, hayata tutunması için yalvardığı, durmaksızın Omar'ın kırk haramisinden biri olduğunu söylediği idi. Sıradan bir katil onu öldürebilir miydi? Sonrası acı ve karanlıktı.

“Bint Louas iyi,” dedi Imad. “Yaralı, ama yaşıyor. Şanslıydı. Daha kötü cezalandırabilirdim.” Parmaklıklardan birini kavradığında, Aisha'nın sargılar üzerinden açtığı kanlı yaralarını görülebiliyordu.

Mazen temkinli bakışlarla bir adım geriledi. “Bizden ne istiyorsun?”

Avcının dudakları kıvrıldı. “Doğruyu mu söyleyeyim? Senden asla bir şey istemedim. Ama madem buradasın, bu durumda planlarımı değiştirmem gerekiyor.” Parmaklıklara yaklaşıncaya ayışığında yüzünün detayları ortaya çıktı. En az sultan kadar yaşlıydı. Güneş yanığı teninde sert çizgiler oluşmuştu, sakalları kırılaşmıştı.

Karşındakini görünüşü yüzünden hafife alma.

Komplocu saray siyasetçileriyle baş ederlerken babası hep bunu öğütlerdi.

Imad yaşlı bir kılıçtı, ama körelmemişti.

Mazen daha önce konuştuklarını hatırlayınca duraksadı. “Ağabeyimi mi arıyordun?”

“Doğru. Omar bin Malik'in Gece Taciri'yle bu yöne geldiğini duyduğum anda dedikoduları araştırmaya karar verdim. Ama...” Bir kaşını imalı bir şekilde havaya kaldırdı. “Karşıma veliaht prens değil, küçük kardeşi çıktı. Bu nasıl olabildi?”

Aptalın tekiyim, ağabeyimin şantajlarına boyun eğdim.

Mazen kahkaha atmamak için yutkundu. Gerçekten de aptaldı. Saraydan kaçmanın sonuçlarına katlanmak yerine çöle gelmeye razı gelmiş, bir maceraya atıldığını düşünmüştü. “Yer değiştirmemiz ağabeyim için avantajlıydı.”

“Öyle mi? Bana hiç öyle gelmiyor?”

Mazen kendisini mi, yoksa Imad’ı mı daha çok yumruklamak istediğini kestiremiyordu. “Doğru,” dedi usulca. “Hiç avantajlı değil.” Adama uzun uzun sertçe baktıktan sonra ekledi. “Ağabeyimle ilgili dedikoduların peşine niye düştün ki? Ondan ne istiyorsun?”

Avcının yüz ifadesi sertleşti. “Kim olduğumu bilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Tamsam sanırım bu konuşmayı yapmazdık.”

Imad tısladı. Başta Mazen onun kendisine tısladığını sandı, ama sonra arkasındaki bir gulyabani gelip bir anahtarlık verdi.

“Sen?..” Mazen’in gözleri ikisi arasında mekik dokuyordu. “Onları nasıl kontrol ediyorsun?” Annesinin masallarında gulyabaniler, itaatkar askerler değil, çöllerde özgürce dolaşan dehşetli yaratıklardı.

Imad bir kaşını kaldırdı. “Bence düşünerek bulmaya çalış. Ağabeyin gelene kadar düşünecek bir şeylerin olur.”

Birden durumun vahametini kavradığında Mazen çaresizce Imad’ın sözlerini hatırlamaya çalışıyordu. Hem Omar’ı *hem de* Aisha’yı tanıyorsa... “Sen harami misin?”

“Sadece harami değilim çocuk. Ben efsanevi kırk haramiden biriyim.” Imad’ın kıstığı kapkara gözleri birer çizgiden ibaretti. “Bir zamanlar sultan için bile çalıştım.”

Mazen bakakaldı. Demek Imad, Omar'ın değil, babasının haramilerinden biriydi. Ama nasıl? Babası kendi haramilerinin çok uzun zaman önce, Omar, Kırk Haramiler'in başına geçmeden önce trajik bir kazada öldüğünü söylemişti. "Babamın haramilerinden biriysen, Omar'la derdin ne?"

Imad belli belirsiz gülümsedi. "Bu mesele seni ilgilendirmez. Senin tek görevin, ben bir fidye mektubu gönderirken burada oturup beklemek, prens." Sonra kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslandı. "Her neyse... Tutsağım olabilirsin, ama bir tutsak muamelesi görmen gerekmiyor. Soruma cevap verirsen, ağabeyin gelene kadar rahatını sağlarım."

Mazen endişeyle ona baktı. "Ne öğrenmek istiyorsun?" Avcı elini cebine attığında silah çekeceğini sandı, oysa sadece bileziği çıkarmıştı ve bileğine taktığı anda Omar oluverdi. Artık şekilsiz olmayan parmaklarını esnetmesi hayret vericiydi.

"Müthiş," derken Imad ona baktı. "Soy tarihçeni biliyorum ve bunun cin kralının emaneti olduğundan haberdarım. Ama öğrenmek istediğim şey şu... Ağabeyinde başka cin padişahlarının emanetleri var mı?"

Mazen duraksadı. *Bunun ne önemi var ki?* diye sormak istiyordu ama cevap alamayacağından emindi.

Onun bir şey demediğini görünce avcı iç çekip sözlerini sürdürdü. "Kimi koruduğunu sandığını bilmiyorum, ama bildiğim bir şey var. Ağabeyini taparcasına seviyor olabilirsin..."

Mazen neredeyse kahkaha atacaktı.

"Ama o iyi bir adam değil. Yerine geçmen için seni ikna etmesinin tek nedeni hain emelleridir."

Mazen kaşlarını çattı. Cin padişahlarının emanetleriyle Omar'ın *hain emelleri* arasında nasıl bir bağ olduğundan emin değildi, yine de öğrenmeye çalışmayacaktı. Omar çekilmez biri olsa da sonuçta ağabeyiydi. Ağabeyi yerine bir katile güvenmek için deli olması gerekirdi. "Sorunu ağabeyime sor," dedi. "Bu konular beni hiç ilgilendirmez."

Bunları söyleme cesaretini nereden bulduğunu bilmiyordu, ama Imad'ın omuz silkerek uzaklaşmasına daha çok şaşırdı. "Yaşadığın için şanslısın, prens. Ama unutma..." Avcının gözleri çakmak çakmaktı. "Senin ya da arkadaşlarının başına gelebilecekler tamamen senin suçun."

Mazen'in dudaklarından sadece güçsüz bir itiraz yükselse de adam ona aldırmadan bir şeyler söyleyince yanındaki gulyabani itaat ederek elinde kılıcıyla hücrenin kapısına geldi.

"Nöbetçiyi sinirlendirmemeye çalış," dedikten sonra Imad yürüyüp gitti.

"Bekle!" diye bağırdı Mazen parmaklıkları kavrayarak. "Aisha'ya ya da tacire zarar verme. Lütfen."

Adam arkasına bile bakmayınca tekrar seslense de kendi sesi sonsuz koridorlarda yankılanıyordu. Neden sonra gulyabaninin kendisine baktığını fark etti. Paramparça yüze bir bakışta sırtı duvara yaslanana kadar geriledi. *Nefes al*, diye kendine emretti. Yavaşça nefes aldı, yavaşça nefesini bıraktı. Duvarlara bağırmamak için kendini zor tutuyordu.

Burada kalamazdı. Bu kadarı kesindi. Kesin olan bir şey daha vardı: Buradan kaçması imkansızdı. Ne silahı ne planı vardı. Gözlerini hücrede dolaştırdı. Tavandaki delikler ulaş-

mayacağı kadar yüksekti. Gulyabaniye gelince... tatlı dille gönlünü alıp hücreye girmesini sağlayabilse ve kullanabileceği bir silahı olsa bile bir şey yapamazdı. Tek yeteneği sinsice kaçmak ve saklanmaktı...

Durdu. Ve yerdeki gölgesine baktı.

Ah.

Dokunduğu gölge parmak uçlarında dalgalanınca büyük bir rahatlama bütün bedenine yayılıyordu.

Imad bıçaklarımı almış olabilir, ama gölgemi asla çalamaz.

Gulyabani aniden dönüp havayı kokladı. Mazen, bu yaratıkların sihir kokusu alabildiğini hatırlamakta çok geç kalmıştı. Yaratık kendisine baktığında, parmakları sihirli bir emanet olan gölgesindeydi.

Gulyabani baktı. Mazen gözlerini ona dikti. Aklında Aisha'nın kumları boyayan kıpkırmızı kanı ve Qadir'in kazıklardaki gümüş kanı vardı. Ardından bir karar verdi. Rahatlama duygusu kararlılığa dönüşmüştü.

Yardıma gelen olmayacaksa, kendimi kurtarmaktan başka çarem yok.

"Ah!" Dramatik bir tavırla gölgeyi havaya kaldırdı. "Bu nasıl bir sihir böyle!"

Gulyabani anahtarı kilitte çevirip dengesiz adımlarla içeri girdikten sonra hırlayarak kemikli elini uzattığında Mazen cesaretini toplayıp tekmesini savurdu. Yaratık geriye doğru tökezledi, ama salladığı kılıç kolunu sıyrarak kanattı. Yine de kılıcı almak için kabzayı kavrayınca gulyabani dirseğini

göğsüne geçirdiğinde nefesi kesildi. Pes etmeden bütün ağırlığıyla çullanarak yarattığı yana devirdi. En azından denemişti. Ama dengesini kaybedince ikisi birden yere yuvarlandı. Gulyabaninin ellerinden kurtulmaya çalışırken bir an için panikledi. Bütün duyularına hücum eden mide bulandırıcı mide kokularının üstesinden gelmeye çalışırken tam toparlanmayı başarmıştı ki yaratık bir kez daha saldırınca kılıç kolunu yine sıyırdı, ama bu sefer kabzayı kavrayabilmişti.

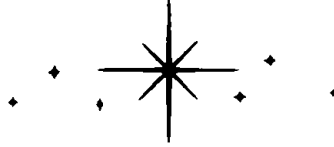
Bir süre gulyabaniyle kılıcı almak için boğuştular. Sonunda Mazen buz gibi parmaklardan kabzayı koparmayı başardı. Paniğin verdiği cesaretle kılıcı yarattığın göğsüne defalarca saplama gücünü buldu. Geriye iğrenç bir et yığınının başka bir şey kalmamıştı.

Ayağıyla yığını dürttüğünde ceset kıpırdamayınca gülümsedi, hatta kahkaha attı, ardından hücrenin bir köşesine kustu.

Elinin tersiyle ağzını silerken titriyordu. İçindeki bütün sesler kaçması için çığlık atıyordu, ama hepsini bastırdı. Lolie ve Aisha onun hayatını kurtarmıştı. Onlar olmadan buradan gidemezdi. Ödlek olmasının bir önemi yoktu. Ödlekler kaçıp saklanırdı ve bu o kadar da kötü bir şey değildi.

Gölgesine bürünüp hücreden sessizce çıktı.

41

LOULIE

Loulie, keder ve nefretten oluşan iki hücrelik bir cehennem zindanında boğuşuyordu. Ama uyandığı anda kendisini tutsak edeni görünce öfke iki duyguya da üstün geldi.

Katil.

Cübbeyi tanımıştı. Kendi kabilesinin kanma bulanan cübbeyi asla unutamazdı.

Kendini doğrulmaya zorladığında hem ayak hem de ayak bileklerinin gümüş lekelerin seçilebildiği taş zemine zincirlendiğini fark etti. Dikkatle bakınca taşların arasındaki çatlaklarda parçalanmış kökleri seçebiliyordu. Tek bir demir kapısı olan dört duvardan ibaret hücrenin geri kalanı tamamen boştu.

Sonunda gözlerini, karşısındaki taburede otururken kollarını dizlerine dayayan İmad'ın uçurumdan farksız gözlerine, kırılmış kaşlarına ve burnundaki kan lekesi gibi soluk çillerine çevirdi. Aklında bir tek, bu adamın gözlerini oyup ateşe atma isteği vardı.

Ateş.

Tek bir kelime bir anıyı... özel birini tetiklerken, yüreğindeki kederi bastırdı.

“Sen uyurken bir şey fark ettim,” dedi Imad. “Cübben... Najima kabilesindendin, değil mi?”

Loulie nefesini titretmemeyi başardı. “Sen bilmeyeceksin de kim bilecek? Katil.”

Imad’ın tepkisi yorgun bir iç çekişten ibaretti. Taburede kıpırdandığında arkasındaki sonsuz boşluk çantasını görünce Loulie’nin yüreği hopladı. Emanetleri dahil her şeyi o çantadaydı. Kum Tepeleri Kraliçesi’nin kolyesi hariç her şey...

Ve Qadir’in şemşiri.

Bir kez daha yüreğine keder saplandı. Bir kez daha kederini boğup dikkatini Imad’a vermeye çalıştı. “Bizi nasıl buldun?” Bunca yıldır geçmişi ardında bıraktığını sanmıştı ve şimdi bu adam karşısına çıkıvermişti.

Imad düşünceli bir şekilde onu süzdü. “Kuşkusuz daha önce gulyabanilerle karşılaşmışsındır. O yüzden iz sürme yeteneklerini bilirsin.” Sonra başını iki yana salladı. “Gulyabaniler cinini mi, yoksa çanta dolusu emanetlerini mi hissetti... bilmiyorum. Ama bunun bir önemi yok. Artık kimse sana yardım edemez.”

Bu kadar basit değildi. Olamazdı. Gulyabani saldırısına uğramadan Qadir’le defalarca çöllerde dolaşmıştı. Imad gulyabanileri kontrol edebildiği gibi onları bir şey bulmak için de kullanıyordu.

Prens Mazen’in kumlarda diz üstü çökmüş hali aklına

geldi. Hâlâ kandırıldığını hissedemeyecek kadar şaşkındı. “Prens Omar’ı arıyordun,” dedi sonunda.

“Evet, veliaht prensi arıyordum,” diyen adamın gözlerinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. “Onun yerine seni ve Prens Mazen’i bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı düşünsene.”

Loulie bir şey demedi. Prens Mazen, Imad, Aisha... Bir plan yapmaya çalışsa bile, bu isimler tamamen bilinmezliklerle doluydu. Hem zaten kapana kısılmış durumdaydı. Hiçbir plan işe yaramazdı. Boş hücrede etrafına bakınarak “Neredeyiz?” diye sordu.

“Kimsenin sizi bulamayacağı bir yerde.” Imad şifreli konuşuyordu, ama doğru ya da yalan olmasının herhangi bir önemi yoktu. Loulie bir şekilde kaçacaktı.

“Alışverişe ne dersin Gece Taciri?” diyen adam öne eğildi. “Sen bana istediğim bilgiyi ver, ben de sorularını yanıtlayayım. Kaybedecek hiçbir şeyin yok.”

Loulie yumruklarını sıktı. “*Seninle* neden konuşacakmışım?”

Imad’ın dudakları korkunç sinsilikte bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Yıllar önce beni ve arkadaşlarımı kimin görevlendirdiğini bilmek istemez misin?”

Bu sözler bir kılıç gibi yıllardır kuşandığı kalın zırhı delip geçivermişti. *Yalan söylüyor olabilir*, diye düşündü Loulie. Ama yalan olsa bile, piç herif haklıydı. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. “Ne öğrenmek istiyorsun?” diye sorarken sesi çatladı. Utanamayacak kadar çaresizdi.

“Akıllı kadınsın.” İmad cebinden, gulyabanilerin prensin bileğinden aldığı altın bileziği çıkardı. Mazen yolculuk boyunca o bileziği bileğinden çıkarmamıştı. “Sihir konuşalım. Söylesene... bu emanetin nereden geldiğini biliyor musun?”

Loulie’nin alnı kırıştı. “Prensın takılarını nereden bulduğunu nasıl bilebilirim ki?” Bu kelimeyi kullandığı için kendini tokatlayabilirdi. O bilezik bir takı değildi, içinde bir ruh vardı. Ve elbette prens bir emanetle dolaşacaktı, çünkü sultanda muhtemelen her durum için sihirli bir emanet vardı.

“Meşhur sihir koleksiyoneri olarak senin bileceğini sanıyordum,” diyen İmad bileziği uzun uzun inceledi, ardından bileğine taktı ve kaşla göz arasında Omar olmuştu, ama kendine has pis sırtışı hâlâ yerindeydi.

Açık kaldığını fark edince Loulie hemen ağzını kapattı.

“Söylesene tacir... Sahip olduğun emanetleri bulmanı sağlayan cinin miydi?” İmad, Prens Omar’ın dudaklarından Prens Omar’ın sesiyle konuşuyordu.

Loulie sinirlendi. “Seni hiç ilgilendirmez.”

“Hayatın elimdeyken aptalca sır saklıyorsun.” Adam ellerini birleştirip başını önüne eğdi.

Loulie onun gerçekten Omar’ın bedeninde mi olduğunu, yoksa bunun bir göz yanılsamasından mı ibaret olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu.

“Şu cinin... yıllar önce arkadaşlarımı yakan cin mi?”

“Ta kendisi. Sen nasıl hayatta kalmayı başardın?”

“Tanrılar beni ulakları olarak seçti,” dedi adam usulca. “Cinin ortalığı cehenneme çevirdiğinde kampın dışındaydım. Bir

tek ben kurtuldum. Najima kabilesi öldü, arkadaşlarım öldü, ama... işim bitmedi.”

Loulie karşısındaki gözlerin boşluğu karşısında ürperdi. “İşin derken?”

“Önce harami, sonra katilim. Sadece hedefe giden yolda duranları yok ederim.”

Harami.

Çöl birçok haraminin eviydi, ama... bir kabileyi katledecek kudrette bir çete? Ve Imad, Omar’la Aisha’yı tanıyorsa...

Prensin haramilerinden biri mi?

Yarattığı kafa karışıklığına rağmen Imad konuşmaya devam ediyordu. “Kabilende bir hazine vardı tacir. O kadar değerli bir emanetti ki varlığını bilen kimse kalmasın diye ilgili herkesin öldürülmesi emredildi. Bir cin padişahının emanetinden bahsediyorum.”

Loulie’nin aklı hatıralarla puslandı.

Çölde sayısız gizemli şey var Tatlı Ateş. O şeyleri bulursan, çok dikkatli olmalısın, çünkü emanetleri cinler büyülemiş olabilir.

Bu sözlere kuşkuyla yaklaşmıştı.

Yani bu pusula sihirli mi?

Babası gülmüştü.

Bende işe yaramıyor, ama belki sana yol gösterir.

Sonra... önünde diz çöken bir cin, sevdiği herkesi kaybettikten sonra ona aynı pusulayı işaret etmişti.

Layla Najima al-Nazari... Anlaşılan seni kurtarmak kaderimdi.

Başka emanetleri bulmaya yarayan, yakın geleceği görebilen, sadece bir cin padişahına... bir *ifrite* ait olabilecek kadar güçlü bir emanet.

Loulie nefes almayı unutmuştu.

Imad'ın gözlerinde afacan kıvılcımlar oynaşıyordu. "Ah, demek hatırlıyorsun. Nasıl bir şey olduğunu söyleyecek misin?" dedikten sonra çantayı pışpışladı. "Mallarını teker teker deneme zahmetine girmeyi hiç istemem."

Loulie ne yapacağını bilmiyordu. Ne yapmalıydı? Adam lanet olası çantayı nasılsa yanında alıp götürecekti ve onu durdurma şansı yoktu. Zincirlerini çekiştirmeyi denese de metal pes etmiyor, acımasızca bileklerini kesiyordu.

"Söylemeyecek misin?" Imad iç çekti. "O zaman korkarım sohbetimiz sona ermiştir." Çantayı omzuna atıp hücrenin kapısına yürüdü.

"Bekle." Loulie doğrulmaya çalıştı. "Bekle! Sorularımı yanıtlayacağına söz vermiştin!"

Imad sadece, "Söyleyeceklerine karşılık sorularına cevap vereceğimi söylemiştim, ama bir şey anlatmadığına göre şansımı başka yerde denesem daha iyi olacak," diyecek kadar durdu.

Ne cüret!

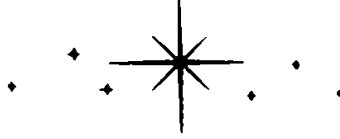
Loulie kimsenin esiri değildi. O Gece Taciri Loulie Najima al-Nazari'ydi ve sevdiklerini öldüren bu adamdan intikamını alacaktı...

Qadir dahil.

Fedaisinin ölümü aniden üstüne çullanınca bütün bedeni bu ağırlığın altında iki büklüm olarak hıçkırıklara boğuldu.

Qadir onun için gelmeyecekti. Kimse gelmeyecekti. Hiçliğin ortasında tanrıların bile unuttuğu bir yere kısılıp kalmıştı. Ne sihri ne silahı vardı. Tanrılar aşkına... Neden hep böyle güçsüz... *işe yaramaz* olmuştu?

Sessizliğe hapsolmadan önce duyduğu son ses, haraminin boş koridorlarda yankılanan adım sesleriydi.

MAZEN

Mazen harabeyi andıran koridorlarda ilerliyordu. Şansına ortalıkta pek kimse yoktu, ama şanssızlığı her yerin fazlasıyla karanlık olmasıydı. Taşlara takılıyor, bataklık gibi kum öbeklerinde dengesini kaybediyor, kaşla göz arasında gulyabani-lerin adeta kucağına düşüyordu. Yaratıklar onu gölgesinin altında göremiyor, ama yakınlarına gittiğinde sihrin *kokusunu* alabiliyorlardı ve Mazen artık bu yaratıkların çok iyi koku aldıklarını anlamıştı.

Gölgesi her ne kadar işe yaramasa da bırakmaya gönlü elvermiyordu. Omar'ın bedeni kadar güvenlik sağlamıyordu, ama sonuçta benzer bir göz yanılsaması yaratıyordu. Dahası Mazen hemen her zaman kılık değiştirdiğinde kendini daha özgüvenli hissederdi. Kamuflejin bir isim, bir beden ya da sihirli bir gölge olmasının önemi yoktu.

Neyse ki çok ses çıkmıyordu ve baktığı hücreler boştu. Buna rağmen hâlâ hayatta kalmasının bu kadar kolay olmasına inanmakta zorlanıyordu.

Sonunda *Makhraj** yazılı kapıya ulaştığında artık bir kapana kısıldığından iyice emin olmuştu. *Umarım kapının öteki tarafında gulyabaniler yoktur*, diye düşündü. Oysa gulyabanilerle karşılaşması hiç şaşırtıcı değildi.

Yaratıklar ne olduğunu anlayamadan atılan Mazen içlerinden birini yere itti, ardından kılıcını ikincisinin boğazına sapladı. Gulyabani devrildi, ama o sırada ilk yaratık ayağa fırlayıp kılıcını savurunca Mazen cıyaklayarak eğildi ve dizlerinin üstünde emekleyerek öğürmemeye çalışarak ikinci yaratığın boğazından kılıcını geri çekti. Ardından bacağına saldırdığı ilk gulyabaniyi yere devirdiği gibi kılıcı göğsüne bir kez, ikinci kez ve emin olmak için üçüncü kez sapladı.

İki nöbetçiyi etkisiz hale getirdiğinde bütün bedeni adrenaline titriyordu. Derin bir nefes alıp titreyen ellerini sakinleştirdi ve öncekinden daha aydınlık koridorda yürümeye başladı. Tavandaki çatlaklarda ısıklık çalan rüzgarı duyabiliyordu. Biraz sonra çatlaklar gökyüzündeki ayın görünebileceği kadar büyük deliklere dönüştü. Ve ardından yıldızların süslediği uçsuz bucaksız gece tavanın yerini aldı.

Harabenin tek rengi olan duvarlara bakarken içlerinden biri öylesine detaylıydı ki durma ihtiyacı hissetti. Mozaikte, Kum Tepeleri Kraliçesi harabesinde gördüğü yedi cin padişahını tanımıştı. Ateşten kuş biçiminde şekil değiştiren cinin altında, fistanı ikiye bölünmüş diğer cin vardı. Renk değiştiren pullarıyla balık cin, ağaç ve çiçekten yapılmış cin, sislerin cini ve... gulyabani ordularını yöneten cin!

* (Ar.) Mahreç, çıkış. (ç.n.)

Kum Tepeleri Kraliçesi.

Son figüre baktı. Kum tepesinde parlayan gözleriyle bir gölgeden ibaretti. Herhalde sonuncu padişah gölge cindi, ama bu mozaikteki tasvir yanıldığını kanıtlıyordu. Burada cin padişah, mücevherlerle süslenmiş sarığı ve kaftanıyla kaosun ortasında elini alev almış göğse uzatmış halde adeta bir heykel gibi duruyordu. Gözlerinin rengi, gulyabani saldırısı sırasında Qadir'in gözlerindeki *parıltıyı* hatırlatıyordu.

En azından Mazen artık delirmediyi biliyordu. Adamın -cinin- gözleri gerçekten de alev almış gibiydi. Bunu düşünürken birden üzerine bir ağırlık çöktü. Dikkatli olmazsa, İmad kendisini de öldürürdü. Haraminin onu ikinci kez hafife alma hatasına düşmeyeceğinden emindi.

Köşeyi döndüğünde bir duvarla karşılaştı. Hayır... bir delik mi vardı? İçinden geçebileceği kadar geniş bir delikti. Sessizce içinden geçtiğinde çöl kumlarının ayaklarının altındaki gıcırıtısını duyunca rahat bir nefes aldı. Gerçekti. Dışarı *çıkmişti*.

Ama sevinci kursağında kaldı, çünkü tam olarak kaçamadığını anlamıştı. Çıktığı harabe bir sürü başka harabeden sadece biriydi. Devrilmiş duvarlardan ve ayakta durması bile mucize gibi görünen saraya uzanan dolambaçlı taş yollardan oluşan labirent millerce uzanıyordu. Dahası ileride gulyabaniler seçilebiliyordu, onun da ötesinde...

Ah, tanrılar yardımcı olsun.

Çevredeki kum tepeleri dalgalar halinde yer değiştiriyor. daha doğrusu sanki *devriliyorlardı*. Zemin diye bir şey yoktu. kumlar bir bataklık nehri gibi durmaksızın dönüyordu.

Nasılsa harabeler Kumdenizi'nin ortasındaydı. Gittikleri Batı Kumdenizi'nde değil, Hakim'in haritasında gördüğünü hatırlamadığı bambaşka bir yerinde...

Mazen panikle titrek nefesler alıp verdi. Sonra kendini yatıştırmaya çalışarak nispeten daha sakin bir şekilde derin derin soludu.

Imad buradan ayrılabiliyor. Bir çıkış olmalı.

Dikkatli adımlarla ilerlemeye başladı. Bütün dikkatini lanetli yaratıklara verdiğinden, virane saraya yaklaştığında dışarıda duran bir... adam görünce neredeyse kalbi duracaktı. Uzun boylu, kolları ve bacakları kaslı, fıçı gibi göğsü olan bir adamdı. Yüzü beceriksiz bir heykelin elinden çıkmış gibiydi; yanaklarında kanca gibi sivri izler vardı, burnu kırılmış gibi yamuktu. Mazen, karşısındakinin bir adam olmasından mı, yoksa Imad olmamasından mı daha çok korktuğunu kestiremiyordu.

Adamın bağırdığını duyunca korkusu yüreğine yer etti. "Yallah! Buraya gelmezsen, toplantı sensiz başlayacak," diye gürleyen fıçı göğüslü adam dönüp girişe yürüdü.

Mazen bir kalp atışı süresince bekledi. İki. Üç. Sonra peşinden gitti.

Hâlâ duvarlarının çoğu duran harabe, diğer yapılardan çok daha iyi durumdaydı. Geçtikleri koridorun yüksek tavanı vardı ve iki yanda demir kapılar seçilebiliyordu. Fener taşıyan gulyabani nöbetçiler boş gözlerle önlerine bakıyordu. Ta ki içlerinden biri havayı koklayıp ona doğru bir adım atana kadar...

“Şşş!” diye tısladı adam. “Kıpırdama şeytan tohumu.”

Gulyabani anında gerileyince Mazen rahatça nefes aldı. Imad bu yaratıklara emir verirken kim bilir hangi dili kullanıyordu, ama anlaşılan basit emirler için gerekli değildi. Öte yandan şaşırtıcı olsa da insan otoritesinin varlığına şükrediyordu.

Büyük bir kemerin altına geldiklerinde adamın tek bir sözle iki nöbetçi gulyabani adeta dondular. Oda devasaydı. Duvarlarda neredeyse parçalanmış halılarla yerdeki birkaç tozlu kilim dışında hemen hiçbir eşya yoktu. Bu haliyle haramiler tarafından yağmalanmış gibi görünüyordu. İçeriği aydınlatan tekinsiz loş ışık şamdanlardan yayılıyordu. Boş kaidelerin üzerinde muhtemelen bir zamanlar hazineler sergileniyordu.

Geçmişte burası herhalde görkemliydi, ama şimdi bir depo odasından farkı yoktu. Ve tam ortada farklı cüsselerde adamlar duruyordu. Bazıları yaşlı, bazıları gençti, ama *hepsi* silahlıydı.

Mazen içeri adımını attığı anda mırıltılar kesildi. Ardından ayak sesleri duyunca Imad’ın geldiğini gördü. Arkasından çok yavaş yürüyen bir adam geliyordu.

“Kadını nerede istiyorsun Imad?” diye seslendi fıçı göğsülü adam.

Imad yanından geçerken Mazen gölgelere çekildi. “Bura ya,” diyen avcı tam ortayı gösteriyordu. Silahlı adamlar gerileyerek ortada alan açtı. “Ayağımın dibine getirin,” diye ekledi Imad.

Bunun üzerine adam bir tutsağı... bir kadını öne itti. Mazen kadının yüzündeki nefret, diğeri kan toplayarak kapandı.

ğından tek gözde parlayan öfke ateşi karşısında afallamıştı. Neden sonra kadının kim olduğunu anlayınca ona koşmamak için kendini zor tuttu.

Çünkü o görebilse de Aisha bint Louas kendisini göremezdi.

Genç kadın cehennemden geri dönmüşe benziyordu. Kıyafetleri pislenmişti, her yeri kan içindeydi, saçları birbirine dolanan dalgalara dönüşmüştü. Mazen onun adına hiç bu kadar korkmamıştı.

Ve *ondan* da hiç bu kadar korkmamıştı.

“Eee bint Louas, konuşmaya hazır mısın?” Imad bir kaşını kaldırdı.

Aisha adamın ayağına tükürdü. “Sana söyleyecek tek bir sözüm yok, yılan.”

“Mmm.” Imad bileğine geçirdiği bilezikle anında Omar’a dönüştü. “Peki şimdi? Prensine konuşur musun?” Alaycı sesi yumuşaktı.

Eli kolu bağlı titrese de Aisha bir şey demedi.

“Omar kendini feda etmeni umursar mı sanıyorsun? Bulunmaz Hint kumaşı değilsin ya.”

“Kovulan biri mi söylüyor bunu?” Aisha tek gözüyle etrafında kalas gibi duran adamları süzdü. “Görüyorum ki askerlerinin yerine serserileri yanına toplamışsın. İnsan güçten düşmeye görsün.” Sözlerini ağır bir sessizlik takip etti, ama susmuyordu. “Emekli olmak istemeyen yaşlı bir adamdan ne farkın var? Prensi için bir tanecik emanet bile çalamayan yaşlı bir adam? Sana söyleyecek tek bir sözüm yok. Kralım...”

Imad suratına bir tokat atarak, “*Prens*in bir canavar,” diye bağırdı.

“Adına leke sürüyorsun, çünkü o ada layık olamadın. Bütün bir kabileyi öldürdün... Ne için? Emaneti bulamadan sadece elindeki kanla geri döndün!”

“Prensin de emaneti bulamadı,” diyen Imad elini cebine attı. “Ama onun başaramadığını ben başardım,” dedikten sonra cebinden ahşap ve camdan yapılmış küçük bir disk çıkardı.

İşte o zaman Mazen için taşlar yerine oturdu. Yeşil Vaha’daki kamp ateşinin başında otururken Qadir’in dizinde bir pusula vardı. Şimdi gördüğü pusula işte o pusulaydı. Loulie’nin çölde bununla yol bulduğundan adı gibi emindi.

Aisha güldü. “Bir pusula mı? İyiye bunamışsın.”

Imad gülümseyerek “Beni Jassem’e götür,” dedi.

Mazen pusulanın, buraya peşinden girdiği fıçı göğüslü adamı gösterdiğini seçebiliyordu.

“Vay canına,” dedi Jassem. Diğerleri de fısıldaşıyordu.

Aisha tek gözünü kıstı. “Kralın emaneti olduğunu düşünerek sanırım tacirin çantasından önemsiz bir şey çalmışsın?” dedikten sonra kıkırdadı. “Ne yapıyor? Sana hazinelerin yerini mi gösterecek?”

“Hazine? Hayır, daha önemli hedefler... daha önemli *insanlar* için kullanmayı planlıyorum.” Elini açtığında Jassem geri atınca Imad pusulayı cebine atıp kol yenine gizlediği bıçağı çıkardı. “Söyle bakalım,” dedi metali Aisha’nın yanağına doğrulttuğunda. “Prenste başka hangi padişahların emanetleri var? Cevap verirsen, diğer gözünü sana bağışlarım.”

Aisha’nın boğazı keskin gümüşün altında nabız gibi atıyordu. Yine de bir şey demedi.

Adamlar heyecanla coşarken İmad sadece gülümseyerek bıçağı bastırınca kan görüldü.

Mazen öne doğru adım attı... ama iki gulyabani içeri dalınca durdu. İmad da tıslayarak bıçağı geri çekmişti. “Ne?” diye bağırdı.

Gulyabaniler delirmiş gibi koridoru işaret ederek çılgık çılgılığa bir şeyler anlattı.

“Ne demek emanet yok?” diyen İmad anında titreyen Aisha’nın yanından ayrıldı. “Haramiden gözünüzü ayırmayın,” dedikten sonra da çıkıp gitti.

Adamlardan biri dalga geçene kadar ortama kırılgan bir sessizlik çöktü. “Haramiden gözümüzü ayırmayacakmışız. Köpeğine emreder gibi!”

Diğeri güldü. “Burada olmak istemiyor musun? İmad, efsane Yıldıztozu Hırsızı’nı mahvettiğinde kazanacaklarımızı düşün.”

Mırıltılar artarken Mazen dikkatini Aisha’da topladı. Ölmeden onu buradan çıkarmanın bir yolunu bulabilirse, bu tek şansıydı.

“Sence hangi emanet kayıp?” diye sordu adamlardan biri.

“Belki tacirin çantasındaki emanetlerden biridir?”

Herkes konuşuyordu.

Mazen sessizce ilerledi. Aisha yürüyerek gelmişti; ayakları bağlı değildi. Bir çıkış bulabilirse kaçmasına yardım edebilirdi. Ama nasıl? Nasıl...

Gözü, duvardaki acı çeken yüzlerle dolu halıya kayınca sırtı ürperdi. Çocukluğunda ödünü koparan intikam peşindeki

*şabalari** hatırlamıştı. Babası saray avlusunda sayısız karısını öldürdükten sonra onlardan nasıl çekinmezdi? Küçükken avluda idam edilen kadınların koridorlarda sessizce peşinden gelip geceleri penceresinden içeri baktıklarını hayal eder, büyük korkuya kapılırdı.

Ama artık o korku büyük bir kedere dönüşmüştü. Elleri kanlı olan babası olsa da Mazen hâlâ bu kasvetli mirasın bir parçasıydı. Sultanın kurbanları belki hayalet olup koridorlarda dolaşmamıştı ama...

Mazen nefesini tuttu. Aklına bir şey gelmişti.

Etrafına bakınırken gözü kaidelerden birinde sergilenen çatlak çömleğe takıldı. Hemen yanına gidip eline aldığı gibi odanın karşı tarafına fırlattı.

Havada uçan şeyi kimse fark etmese de yerdeki patlama dikkatlerden kaçacak gibi değildi. Serseriler çömlek parçalarına bakakaldı.

Mazen hatıralarını yokluyordu. Yorganının altında ruhlar-
dan saklanırken rüzgarın kulaklarındaki mırıltılarını ve odası
soğurken kollarındaki tüylerin diken diken olup dilinin dama-
ğına yapışmasını hatırladı. Ve bu duyguyu hemen bir sese, al-
çak sesli tekinsiz bir mırıltıya dönüştürdü.

Huzursuzlanan adamlar birbirleriyle fısıldaşırken bu sefer
tıslayarak odanın bir ucundan diğerine sessizce koştu. Halıları
dalgalandırıp parmaklarıyla duvarda tempo tutarken adam-
ların dehşet içinde geri çekildiğini gördükçe sırtıtmamak için
kendini zor tutuyordu.

* (Ar.) Hayalet. (ç.n.)

Tuhaf bir şekilde *eğleniyordu*.

Adamlardan biri yaklaştığında hemen arkasına geçip kılıcının ucuyla dokundu. Aniden dönüp kılıcını savuran adam, “Şaba!” diye bağırınca diğerleri anında silahlarına davranıp kaçıştı.

Aisha’nın yanında sadece Jassem kalmıştı. “Hayalet diye bir şey yok aptallar,” diye tersleniyordu.

Mazen ona doğru giderken kılıcını öyle sıkı tutuyordu ki parmaklarının uyuştüğünü hissedebiliyordu, ama korkusuna rağmen kendini ikna etmeyi başardı.

Kum Tepeleri Kraliçesi bir şey yapamadı. Gölge cin bile bir şey yapamadı. Bu ne ki?

Adamın yanından geçip Aisha’nın arkasına diz çöktü. Bağları kesilirken genç harami kaskatı kesilmişti. İpler çözülünce başını çevirdiğinde Mazen kılıcı eline tutuşturup “Koş,” diye fısıldadı.

Aisha korkuyla ürperse de tereddüt etmedi. Kan kaybetmiş haliyle bile hızlıydı.

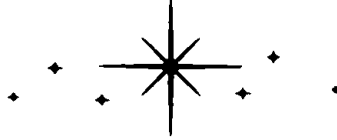
Jassem’in ağzı açık kalmıştı. “Ne...”

Başka bir şey diyemeden genç kadın göğsünde kılıçla kıpkırmızı bir yara açtı. Adam kendini hemen toplasa da Mazen fırsat vermeden itince acıdan ziyade şaşkınlıktan çığlık atarak yere devrildi. Yakaladığı açığı değerlendiren Mazen yumruğunu savurdu, ama Jassem bileğiyle darbeyi karşılayınca Mazen’in parmaklarındaki gölge kumaş gibi sıyrıldı.

Jassem şaşkıındı. Mazen onun ne gördüğünü hayal edebiliyordu. Dehşeti daha artırmak için gölgeden yüzünü çıkardı.

Adam hareket edemeyecek kadar afallamış haldeydi.

Mazen durmadı. Dizini apış arasına geçirdiğinde adam acıyla kükreyerek bileğini bıraktığında döndüğü gibi oradan kaçtı.

LOULIE

Imad geri geldiğinde Loulie hemen bir terslik olduğunu anladı.

Yanında *insanlar* vardı. Bellerindeki silahlara bakılırsa ya paralı asker ya da serseri takımıydı. Bir terslik olduğunun ilk işareti zaten bu adamlar, ikincisiyse Imad'ın yüzündeki fırtınalı ifadeydi. Daha önce hep sakinlik timsali olmuştu, şimdiyse gözleri -Omar'ın gözleri- tehlikeli kıvılcımlarla çakmak çakmaktı.

Loulie konuşmaya fırsat bulamadan adam hücreye dalıp yakasına sarıldı. "Bu nasıl bir oyun, tacir?" derken ağzından tükürükler saçılıyordu.

Oyun mu?

Ateş saçan gözlerle bakarken Loulie'nin aklından binlerce şey geçiyordu. Imad sarstığında dişleri birbirine çarptı. "Oyun falan yok!" diyerek gözlerinin içine bakarak yüzüne tükürünce yediği tokatla gözlerinin önünde şimşekler çaktı.

“Aptal ayağına yatma. Prensın emanetini biliyordun.”

Loulie acıyla dişlerini sıktığında metal tadını alabiliyordu. Anlaşılan kazara dilini ısırmişti. “O lanet olası bilezikle ilgili hiçbir şey bilmediğimi söylemiştim,” dedi.

“Bilezik değil,” diyen İmad onu duvara yapıştırdı. “Gölge.”
Loulie bakakaldı.

Delirdi galiba?

Bir şey demeyince İmad onu itip geriledi, sonra etrafındaki adamlara baktı. “Gördüğünüzden emin misiniz?”

Adamlar kendi aralarında bakıştı. “Evet, sen gittikten kısa bir süre önce oldu. Başta hayalet sandık...” dedi gençten biri. “Sonra prensin yüzünü görünce...”

“Ve bint Louas’ı kaçırdı, öyle mi?”

Adamlar bir şey demeden çaresizce ona bakıyordu. İmad çatık kaşlarını çevirip üstüne yürürken Loulie’nin midesi kasılıyordu. “Biliyorsun,” diye mırıldandı.

Hayır.

Loulie bunu içinden söylemişti, çünkü ne söylese adam inanmayacaktı. Kahretsin, kendisi bile olan bitene inanamıyordu. Haramiyle prens kaçmış mıydı? Gölge diye bir emanet mi vardı? Ne düşüneceğini bilemiyordu.

“Prensın gövdesinden yüzerek çıkarsam bile o gölge benim olacak.” İmad’ın sakinlik maskesi geri dönmüştü. “Ve sen de onu ele geçirmeme yardım edeceksin.”

Hayır.

Loulie konuşmaya çalıştı, ama boğazı kurumuştı. İmad’ın öfke dolu bakışları gözlerine dikilmiş haldeyken nefes almak-

ta bile zorlanıyor, daha önce boğazına dayanan bıçağı hatırlıyordu.

Ölümü mü, köleliği mi istersin küçük kız?

Loulie dişlerini sıktı.

Hayır.

O Loulie al-Nazari'ydi; artık kabilesi öldürüldüğü zamanki aciz kız değildi.

Saldırıya geçti. Çaresizlik ve umutsuzluğun beslediği öfkeyle adamın cübbesini parçaladı, tırnaklarını kollarına geçirdi. Imad, sinek kovarcasına kolayca itiverince mantıksız da olsa Loulie saldırmaya devam ediyordu, çünkü içinde sadece kayıplarının boşluğu ve öfkesi vardı.

Bir daha asla, asla.

Imad'ın adamları kollarını kavradı.

“Zor kadını mı oynamak istiyorsun al-Nazari?” Adam duygusuzca ona bakıyordu. “O zaman bu işi zor yoldan yapalım,” dedikten sonra cebinden gümüş renkli bir şey çıkardı.

Bir kelepçe.

Loulie bir kenardan sarkan zinciri görür görmez tanımıştı.

Imad havlarcasına emirler yağdırdığında yaşlıca bir adam elindeki ipek kumaşı ağzına tıktı. Diğer burnunu sıkıyordu.

Hayır, hayır, hayır...

Birden dünya karardı.

Kadim görünen kocaman bir odada uyandı. Tavana ateşe bürünmüş cinlerle demir silahlarını kuşanan insanların savaşı resmedilmişti. Renkler solmuştu, yüzler silinmeye yüz tut-

muştı, ama kırmızı ve gümüş renkte fışkıran kanlar hâlâ canlılığını koruyordu.

Gözlerini korkunç manzaradan alabilmek için doğrulup etrafına bakındığında dağ gibi altın yığınlarıyla ışıldayan mermer sütunları gördü. İnce ince dokunmuş şahane halılarla kilimler, bu tozlu harabeye değil, sultanın hazinesine aitmiş gibi görünüyordu.

O sırada insanları gördü. Bir düzine kadar kişi, her köşeden onu seyrediyordu.

“Hazine odamıza hoş geldin tacir.” Veliaht prens ortaya çıktığında Loulie afalladı, ama sonra bileziği hatırladı.

Omar değil.

Imad sırtıttı. “İtiraf etmeliyim ki afallamanı seyretmek çok eğlenceli.”

Cevap vermemek için Loulie dudaklarını sıkarak etraftaki adamlara baktı. “Kim bunlar?” Ve konuştuğu anda boynunda korkunç bir soğuk hissetti. O kadar keskin bir soğuktu ki acı dışında başka hiçbir şey hissedemiyordu. Sessiz bir hıçkırıkla iki büklüm oldu.

Imad kıkırdıyordu. “Pardon. Açıklamama fırsat kalmadan konuştun,” dedikten sonra yanına çömelip gözlerine bakabilmek için çenesini kaldırdı. “Konuşmayı ben yaparsam daha iyi olur diye düşünmüştüm ve bu yüzden sana küçük bir hediye verdim.” Loulie adamın tınaklarını teninde hissedebiliyordu. “Bu emanet, konuşanları enseye saplanan bir iğneyle cezalandırıyor.”

Loulie nefes nefese geri çekildiğinde ayağa kalkan Imad’ın

gözleri, iştahla gösteriyi seyreden adamları işaret ederken adeta ışıldıyordu. “Sorunun cevabına gelince... hepsi yasaları çiğnemeyi seven dostlarım. Kervanınızla ilgili bilgileri getiren onlardı.” Ardından başını yana eğdi. “Bu harabeler bizim sığınağımız.”

Loulie odaklanması, plan yapması, kaçması gerektiğini biliyordu. Kimse onu kurtarmaya gelemezdi. Prens ve harami kendilerini onun için tehlikeye atmazdı; onlar için kolayca gözden çıkarılabilecek bir piyondan fazlası değildi. Onu hep koruyan Qadir olmuştu ve şimdi...

Öldü.

Keder bir kez daha bütün tazeliğiyle yüreğine çöreklendi.

O öldü.

Prensi yakalama planını volta atarak anlatmaya devam eden Imad’ı hayal meyal duyuyordu. Yem Loulie olacaktı ve evet, bir de gulyabanileri vardı. Başıyla gölgelere saklanan yaratıkları işaret etti. Prens geldiğinde kokusunu alacak ve...

Birden sustu. “Daha ilginç konulara geçelim, ne dersin?” Cebinden bir bıçak çıkarınca Loulie’nin gözleri faltaşı gibi açıldı. Beyni *tehlike* çılgınlıkları atarken geri kaçtı. Ama adam bıçağı indirince kabzadaki altın renkli *kaf* harfi görüldü. Qadir isminin ilk harfi...

“Cin dostun öldüğünde, gulyabanilerimi emanet olup olmadığını araştırmak üzere geri gönderdim. Hiçbir şey bulamadılar. Sadece bir at leşi, kazıkları saran çiçekli sarmaşıklar falan... Başta nedenini anlayamadım, ama sonra yanından ayırmadığın o tuhaf hançeri hatırladım.” Elinde evirip çevirir-

ken duvarlardaki meşalelerin altında metal mavi renkte yumuşacık ışıldıyordu.

Qadir'in bir anıdan ibaret sesi Loulie'nin beyrinde yankılandı.

Biz cinler, çok değerli eşyalarımızda yaşarız. Ölümden sonra bile hayatı böyle sürdürürüz.

Loulie, kolyeyle şemşirin başına ne geldiğini bilmiyordu, ama Qadir'in yıllar önce kendisine verdiği hançerin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Pusula dışında, cin diyarından sadece bu hançeri yanında getirmişti.

Imad, Loulie'nin yüzünde beliren dehşet ifadesi karşısında gülümsedi. "Ah, demek yanılmamışım. Cinin emaneti gerçekten sendeymiş," dedikten sonra hançeri cebine attı.

Loulie yutkundu. Sırf Qadir'e ait olduğu için bile olsa o hançere ihtiyacı vardı.

"Özür dilemem gerekir al-Nazari." Imad elini çektiğinde, Loulie kelepçenin zincirine bağlıymış gibi çekildiğini hissetti. "Senden nefret etmek istemiyorum," diye devam ediyordu adam. "Sen de olan bitenin kurbanısın. Ama ben acı çekerken, sen zenginleştin. Ben yokluğa gömülürken sen efsaneleştin."

Bir an için herkes sessizliğe gömülürken duyulabilen tek ses adamların topukları altında ezilen altınların sesiydi. Loulie, çinilerin arasındaki örümcek ağlarına karışan kumlara odaklandı. Paniklememenin tek yolu buydu.

Imad yaklaşıp saçlarından tutarak gözlerine bakmasını sağladığında bıçağı fark etti. Qadir'in hançeri değil, sıradan bir hançer boğazına dayanmıştı.

“Bu sessizlik paha biçilmez. Ses çıkarmanı ne sağlar acaba? Çığlıklar atmalısın tacir. Yoksa prens seni asla bulamaz.”

Loulie aciz değildi. Çığlık atmayacaktı...

Damarlarına yayılan acı öylesine ani ve şiddetliydi ki bir anda dünya parlak bir ışıktan ibaret kalınca dudaklarından perişan bir inilti döküldü.

“Kabileni öldürmesek ne olacağını düşündün mü hiç al-Nazari?”

Loulie köprücük kemiğine şalının altından süzülen kanı hissedebiliyordu.

“Bir hiç olacaktın. Bir Bedeviyle evlenen sıradan bir kadın olacaktın.”

Loulie’nin kalbi başında, kulaklarında, parmak uçlarında atıyordu.

“Hayatını dolu dolu yaşadığına şükret. En azından benim gibi bir kenara itilmedin.”

Imad saçlarını bıraktığında Loulie kesik nefeslerle yere yığıldı. Gözleri yanıyordu.

Ağlama.

Gözyaşları yanaklarından süzüldü.

Ağlama.

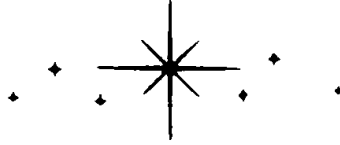
“Sessizken bile bir eşek kadar inatçısın.” Adam düşünceli bir şekilde başını yana eğdikten sonra ekledi. “Tutun.”

Yardımcıları kollarını tuttuğunda Loulie içlerinden birinin koluna yumruğunu indirmeyi ve yere itilmeden önce diğerinin bileğini ısırmayı başardı.

“Ters çevirin ve bacaklarını açın.”

Loulie kıvranıyordu, ama adamlar çok güçlüydü. O sırada bıçağın öpücüğünü bileklerinde hissedince, “Lütfen,” dedi, ama boğazına iğneler saplanıyor, acıyla bütün bedeni sarsılıyordu. Umursamadı. “*Lütfen.*” Sesi tizleşiyordu.

“Daha önce merhamet dilemeliydin, belki o zaman sana acırdım,” diyen Imad bıçağı bileklerine sapladı.

AISHA

Dokuz yıl önce haramilere katıldığında Aisha kralına bir söz vermişti.

Kaçmayacağım.

Çocukken tehlikeden, ailesi katledilip köyü yerle bir edilirken yanan tarlalardan kaçmıştı. Sonra onu bulan cinler, kendisini kurtarmaya çalışırken ölen her bir aile ferdini derisine işlemişlerdi ve Aisha bir daha asla kaçmamaya, çılgınlık atarak sürüklenmesine izin vermeden düşmanlarıyla yüzleşecek kadar güçlü biri olmaya yemin etmişti.

Dokuz yıl sonra sözünden dönmüş oldu.

Harabede koşarken duvarlar hayal meyal yanından uçuyordu, tek gözle görmeye çalışırken dünya yan yatıyordu. Koridorlarda prensin verdiği kılıçla körlemesine koşuyordu. Aklında tek bir şey vardı.

Ölmek istemiyorum.

Imad yerinin kolayca doldurulabileceğini söylemişti. O

güne kadar Aisha korkuların çok üzerinde olduğunu sanmıştı, ama adam haklıydı. Kendisini eliyle seçmiş bile olsa Omar hayatını onun için tehlikeye atmazdı.

Saldırganların adım sesleri yeterince geride kaldığında bir duvarın kenarına çökerek nefeslenmeye çalıştı. Prensi bulması gerekiyordu.

Tuhaf bir sihirle onu kurtaran prensi.

Hafifçe eğilip köşeden bakarken gözünün ardındaki ağrıya aldırmamaya çalışıyordu. Tek umudu artık hiçbir işe yaramayan gözünün iltihaplanmamasıydı.

Arkasında yumuşak adım seslerini duyunca yüreği ağzında döndüğünde Imad'ın adamlarıyla karşılaşmayı bekliyordu. Bir ses, "Aisha," diye fısıldadı. Ardından Mazen birden ortaya çıkıverdi. En azından yüzü ortaya çıkıvermişti. Aisha'nın havada yüzen yüzü karşısında şaşkınlıkla bakakaldığını görünce, "Benim," deme ihtiyacı duydu. Koridorlar boyunca koşmuş gibi nefes nefeseydi. "Ben Mazen."

Imad'm sihirle Omar'ın bedeninde karşısına çıktığını hatırlayınca Aisha kılıcını doğrulttu. "Kanıtla o zaman. Dhyme şehrinde iki mesleği birbirine karıştırıyorsun demiştim. Hangi mesleklerdi?"

Prens bir an için bakakaldı. Sonra derin bir iç çekip "Hatırlıyorum," dedi. "Bebek bakıcım değil, fedaim olduğunu söylemiştin."

Aisha rahatladı, ama belli etmemeye çalıştı. Ardından yavaşça doğrulup prene yaklaşarak büründüğü sihri inceledi. Pelerine benziyordu... Yakından bakınca prensin bedenini

hayal meyal seçer gibi oldu. “Demek oraya böyle girdin. Bu nasıl bir sihir böyle?”

“İşe yarar cinsten.” Mazen belli belirsiz güldü. “En azından sihir kokusu alan gulyabaniler peşinde olmadığına işe yarıyor,” dedikten sonra omzunun üzerinden endişeyle ardına baktı. Sonunda ardında yürüyen ölülerin olmadığına ikna olmuş gibi sihirden sıyrılarak gölgeyi yere bıraktı. Aisha loşluğun prensin gölgesine dönüşmesine hayretle bakıyordu. “Sana nırım gölge cinden kaldı.”

İşte o zaman taşlar yerine oturdu. Omar, sultanın divanında alt ettikten sonra gölge cinin emanetini bulamadığını itiraf etmişti. Aisha şimdi nedenini biliyordu. Kıkırdayarak, “Sana pek yakışmış,” dedi.

Prens kaşlarını çatı. “Ödleşin teki olduğum için mi?”

Kervansarayda bunu söylediğini hatırlayan Aisha duraksadı. Mazen’in bu iğneli sözleri gündeme getirmesi karşısında, içinde bulundukları tehlikeli duruma rağmen gülmeden edemedi. “Öyle de denebilir. Bir...”

Adım sesleri duyuldu. İki kişiydiler. Köşeyi dönmek üzereydiler.

Aisha gayriihtiyari sırtını duvara dayayarak kılıcını çekti. Tanımadığı kılıcı tutarken tuhaf hissediyordu, ama iş görürdü. Zaten silah konusunda hiç duygusal olmamıştı. Önemli olan... keskin olmasıydı. Prens telaşla gölgesine bürünüp gözden kaybolurken bir parmağını dudaklarına bastırdı.

Çok geçmeden adım sesleri hemen dibindeydi. Saldırıya geçtiğinde adamlar hazırlıksız yakalandı. Birinin boğazına

kolunu dolarken kılıcı boynuna dayadı ve adamın omzunun üzerinden diğerine ateş saçıan gözlerle baktı. “Bir adım daha atarsan, boğazını keserim.”

İkinci adamın umurunda bile olmadı. Kılıcıyla atıldı.

Ama darbe gelemeydi.

Adam üzerine koşarken kaşla göz arasında tökezleyince kılıç tutan eli arkaya büküldü. Aisha prensi göremiyordu, ama esir alınan adamın arkasından gelen titrek sesi duyabiliyordu. “Tacirin yerini söyle.”

Boğazına kılıç dayanan adam titriyordu. “Hazine odamızda.”

Aisha tereddüt etti. Tuzak olabilir miydi?

Prensin esir aldığı adam kıvrandı, ardından... kurtularak görünmez elden tuttuğu gibi duvara savurduğunda prensin nefesi kesildi.

Aynı anda diğeri de kendini kurtardı. Sendeleyeyen Aisha neredeyse kılıcı elinden düşürecek. Bir şekilde hamleden eğilerek kurtulduğu gibi öteki adama atıldı. Prensin gölgesi omzundan düşmüştü, Aisha onun çaresizce ellerini uzatarak kılıcını havaya kaldıran saldırgandan korunmaya çalıştığını görebiliyordu.

Hiç beklemeden kılıcı ciğerlerine sapladığında can veren adam yere yığılırken Prens Mazen hâlâ nefes almaya çalışıyordu.

Diğeri kükreyerek saldırıya geçtiğinde Aisha kılıcına uzandı, ama metal kurbanının kaburgasına adeta yapışmıştı. Neyse ki prens ondan hızlı davranmıştı. Cesedin kılıcını aldığı gibi

savurdu. Paniğin eseri beceriksiz bir savuruştı, ama hedefe tam isabet ettirdi. Kılıç saldırganın omzuna saplanmıştı.

Adam acıyla çığlık attı. Prens Mazen korkuyla çığlık atıyordu.

Aisha irkiltici bir aydınlanma yaşadığında, katil homurdanarak kılıcı omzundan çıkarırken prensin arkasına geçti. Titreyen elleriyle kanlı kılıcı bir an olsun bırakmayan Mazen arkaya doğru sendelediğinde Aisha hazırды. Prens kollarına düşerken arkadan kılıcın kabzasını tuttu. Genç adam kaskatı kesilmişti. Bu arada Aisha tuttuğu elin, kendi nasırlı ellerinin aksine ne kadar yumuşak olduğuna hayret ediyor, parmaklarının altında delikanlının deli gibi atan kalp atışlarını hissedebiliyordu.

Gözlem yapmayı bırakıp kılıca rehberlik etmeye odaklandı. Rakip aldığı yara yüzünden hâlâ yalpalıyordu, o yüzden birlikte kılıcı göğsüne sapladıklarında adam karşı koyamadı. İnleyerek yere yığıldı ve kanlar içinde yavaşça can verdi.

Aisha, prensin titreyen ellerine hakim olmakta zorlanıyordu. Elini geri çektiği anda genç adam, ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere çöktü.

“Prens?”

Mazen anında sırtını dikleştirdi. Okyanusun çalkantısına alışmaya çalışan bir gemi yolcusu gibi dengesini bulmaya çalışıyordu. “Ben iyiyim,” dedi sonunda.

Aisha’nın alnı kırıştı. “Daha önce gulyabani öldürmüştün, değil mi?”

Prens derin bir nefes alıp sıktığı dişlerinin arasından, “Evet,” dedi.

Aisha kılıcı geri vermeden önce uzunca bir süre onu süzdü. Ardından, “Hadi, şu hazine odasını bulalım,” dedi ve cesetten kılıcı çektiği gibi yürümeye başladı.

Prens peşindeydi.

Harabe koridorlardan geçerken tozlu duvar resimlerini gözlerinden kaçırmıyordu. Aisha sessizliği doldurmaya hiç gerek duymamıştı, ama harabenin bir zamanlar cinlere ait olabileceğini söyleyerek bariz bir şekilde sarsılmış görünen prensi rahatlatmaya çalıştı. Belki bu tahmin delikanlının aklını dağıtmaya yardım eder, hatta tutkun olduğu hikayelerden birine başlamasına yol açardı, ama Prens Mazen cevap vermeden kana bulanmış ellerine bakıyordu.

“Prens?”

Mazen yine cevap vermedi. Gözleri dalgındı.

Aisha tekrar delikanlının deli gibi atan kalbini düşündü. Karşısındaki adam bir savaşçı değildi. Ve korurken, Aisha muhtemelen onu geri dönülmez bir yola sokmuştu. Omzuna dokunduğunda prens irkilip ona baktı.

“Bana yalan söyledin. İyi değilsin.”

“Hayır,” dedi prens. “Hayır, iyi değilim. Sadece...” Titrek bir iç çekti. “Az önce birini öldürdüm.”

Onun ekşiyen yüzüne ve dolu gözlerine bakarken, kurbanları için yas tutmaktan yıllar önce vazgeçtiğini hatırlayınca Aisha’nın göğsüne belli belirsiz bir sızı yayıldı. “Kendini daha iyi hissedeceksen, kılıcı saplayan bendim.”

Mazen kederle gülümsedi. “Doğru. Çünkü ben beceriksiz ödleğin tekiyim.”

Ödlek.

Tavernada söylenen o söz yine gündeme gelmişti. Belli ki bunu söyleyerek genç adamda sandığından da derin yaralar açmıştı. Sonuçta bir politikacının oğlunun bu kadar duygusal olabileceği hiç aklına gelmemişti. Öte yandan... yıllar önce o da zırhı olmadan yaşıyordu. “Hepimiz hayata ödlekler olarak başlarız,” dedi.

Mazen’in suratı asıldı, ama başını çevirmesine fırsat bırakmadan Aisha yanağına dokunup gözlerine bakmasını sağladı. “Hepimiz korkarız prens. Bir kahramanla bir ödleğin arasındaki tek fark, birinin korkularını ve kavgalarını unutması, diğerininse korkuya kapılıp kaçmasıdır.” Nereden geldiklerini bilmiyordu, ama kelimeler dudaklarından dökülüvermişti. “Ölüm korkun seni güçsüz değil, sadece insan yapar.”

Prens çıtını çıkarmadan kocaman gözlerle ona baktı.

Aisha sonunda iç çekerek elini omzundan geri çekti. Ağlamak üzere olan delikanlıydı... iyi de neden kendini birden bu kadar *savunmasız* hissetmeye başlamıştı ki? “O sözü silah niyetine kullanmamalıydım,” diye mırıldandı. “Hakkında yanlışmışım. Ödlek olsaydın, beni bırakıp kaçırdın.”

Yutkunan prensin gözleri ıslak ıslak parlıyordu.

“Her şey bittikten sonra istediğin kadar ağlayabilirsin, ama şu anda sana ihtiyacım var.” Delikanlı belli belirsiz başını sallamayı başarinca Aisha dönüp koridordan ilerlemeye devam etti. Konuşmanın son bulması içini rahatlatmıştı, ama... söylemesi gereken bir şey daha vardı. Kurtarıldığından beri dilinin ucunda olan bir şey.

“Prens?”

“Efendim?”

“Şükran.”

Tek bir kelime, iinin rahatlamasına yetmişti. Başını hafifçe çevirdiğinde prensin gülümsediğini gördü. “*Afvan.*”

Bu küçücük konuşma, sanki ilk kez konuşuyorlarmış gibi hissettiriyordu. Bir harami ve bir prens olarak değil, Aisha ve Mazen olarak konuşmuşlardı.

Belki sonrasında daha rahat sohbet etmelerinin nedeni buydu. Yürümeye başladıklarında prens, Imad’ın Omar’a garezini sorduğunda Aisha bütün içtenliğiyle Imad’ın bir zamanlar sultanın kırk haramisinden biri olduğunu, Shafia öldükten sonra sultanın haramileri Omar’a devrettiğini ve Imad’ın bir süre prens için çalıştığını anlattı.

“Omar’ın sultanın haramilerine ilk ve son emri paha biçilmez bir emaneti bulmaları oldu,” dedikten sonra duraksadı. Mazen’in duyacaklarından hoşlanmayacağını biliyordu. “Emaneti bir Bedevi kampında bulduklarında bütün kabileyi kılıçtan geçirdiler.”

Prens dehşetle bakıyordu. “Neden ki?”

“Cin padişahlarının emanetleri bir sırdır. Omar söylentilerin yayılmasını istememişti.” Bunu söylerken Aisha irkildi. Söyledikleri kendi kulağına bile bahane gibi gelmişti. “Ama ellerine hiçbir şey geçmedi. Gizemli bir cinin elinde can verdiler ve sadece Imad kurtulabildi. Medine’ye döndüğünde arkadaşlarının ölümünden Omar’ı sorumlu tuttu. Sonra kibirli

* (Ar.) Bir şey değil. (.n.)

aptalın teki olduğu için ağabeyini düelloya davet edip kaybetti.”

Mazen kaşlarını çattı. “Yani elleri...”

“Düellonun eseri.” Aisha bir köşede durdu ve koridoru kontrol ettikten sonra prence eliyle takip etmesini işaret etti “Sultan bu münasebetsizliği yüzünden Imad’ı sürgüne gönderdi,” diye devam etti yürürken. “Ve Omar’ın arayışına tekrar başlamaktan başka çaresi yoktu.” Bundan sonra anlatacaklarını çok iyi biliyordu, çünkü o da bu tarihin bir parçasıydı. “Kendi eliyle kırk harami seçti. O zamandan beri veliaht prence hizmet ediyoruz.” Çatlak duvarlarda altın iplerden yapılmış gibi zarif elmas desenlere gözü takıldığında kısa bir es verdi. “Omar’la Imad kavgaya tutuştuğunda oradaydım,” dedi sonunda. “Ağabeyinle Medine sokaklarında karşılaştık. Imad dönmeden hemen önce beni yanına almıştı.”

“Nasıl karşılaştınız?”

“Yankesicilik yapmaya çalışıyordum.” Delikanlı baka kaldığında omuz silken Aisha devam etti. “Bende potansiyel görmüş olmalı. Her halükarda bu sayede Imad’ın yenilgisine tanık oldum. Bu yüzden benden nefret ediyor.”

“Bence herkesten nefret ediyor,” diye mırıldandı Mazen.

Aisha, dokuz yıl önce saray avlusunda Imad’ın Omar’a saldırışını, o sırada kendisine öfkeyle bakışını hâlâ hatırlıyordu.

Yerimize bir kadın mı koydun? Bir kız? Başını kılıca uzatmışsın!

Aisha kaşlarını çatıp başını iki yana sallayarak geçmişide bıraktı. “Evet, sefil yaratığın teki.”

Küçük bir sessizlik oldu. Sonra... “Demek cin padişahının emaneti şimdi Imad’da, öyle mi?”

Aisha’nın alnı kırıştı. Lanetli kolyenin Imad’da olduğunu düşünmüştü. Oysa adam tacirin çantasından hepi topu sıradan bir pusula çıkarmıştı. Herhalde sözüm ona çok güçlü emanet yerine, Omar’ı bulmak için kullanacaktı. “Sanmıyorum. Kum tepesinde bulduğumuz emanetle karşıma çıkacağını düşünüyordum, ama ne emanetin gücünden haberi var ne de tacirin onu bir yerlerde kaybettiğini biliyor.”

Bir köşeyi döndüklerinde, kulak zarlarını tırmalayan tiz bir çığlık duydular. Öyle ki Aisha birkaç saniye kılıcına bile davranamadı. Küçük bir tereddüdün ardından prens yürümeye başladı. Hatta bir süre sonra artık koşuyordu.

“Prens!” diye arkasından koştu Aisha. “Ne yapıyorsun!”

Ama prens belli ki her şeyi unutmuş, hiç düşünmeden çığlığın geldiği yere koşuyordu. Kuşkusuz hazine odasını bulmuşlardı.

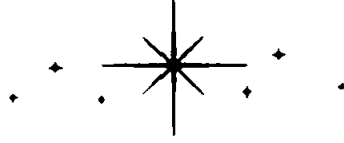
Bir tuzaktı. Öyle olmalıydı. Ve aptal prens tuzağa koşuyordu.

Aisha hızlandı. Koşarken dünya etrafında fır dönüyordu, ama yorgunluğuna aldırmadı. Prens Mazen hayatını kurtarmıştı ve karşılığını ödemek boynunun borcuydu.

Geçmişe dertlenmez, geleceği düşünmezdi. Ama o anı kılıcıyla şekillendirebilirdi.

Ve bundan asla kaçmazdı.

45

MAZEN

Köşegi döndüğü anda Mazen'in benzi beti attı. Koridorun sonundaki kapı altın yığınlarıyla dolu bir odaya açılıyordu. Hazine odasını bulmuştu. Ve odadan çığlıklar yükseliyordu. Hayatında böylesi saf bir acı çığlık duymamıştı.

Gece Taciri.

Panik yüreğini esir aldı. Çığlık hıçkırıklarla kesilen bir ulumaya döndüğünde tüyleri diken diken oluyordu. Gölgesine sarnıp kapıda durdu. Ne bir pencere ne de başka bir kapı vardı. Tek ışık meşalelerin ateşinden yayılıyor, Imad ve tacir zar zor seçilebiliyordu.

Yerde kıpırdamadan yatan Loulie'nin cübbesindeki yıldızlara kan lekeleri eşlik ediyordu. Omar'ın bedenindeki Imad ise bir akbaba gibi etrafında dönerek bıçağını parmaklarının arasında çeviriyordu.

Mazen atıldı. Bir planı yoktu. *Zamanı* yoktu.

Haliyle gulyabanileri çok geç, yaratıklar cıyaklayarak

üstüne koşmaya başladığında fark etti. Diğer adamlar da el yordamıyla onu bulmaya çalıştığında koşmaya devam etti ve tacire saldıramadan Imad'ın elinden bıçağını uçurdu.

Tam o sırada arkadan biri üstüne atlayınca yere yuvarlandı ve gölgesi yere yayıldı. Başka bir adam gölgeyi yerden almaya çalıştı, ama sonunda Imad'a dönüp "Çıkıyor," dedi.

"Bint Louas yakınlarda olmalı," diyen Imad, Omar'ın dehşet uyandıran boş gözleriyle Mazen'e baktı. "İşte yine karşılaştık, prens. Ortalığı fazlasıyla karıştırdın." Arkasındaki ışık titreşerek söndüğünde tacirin kıyafetlerindeki kan loşlukta daha parlak görünüyordu.

Mazen kıvranarak kurtulmaya çalıştı. "Ona ne yaptın?"

"Gözü olan görür." Imad uzanıp yakasından kavradı. Mazen adamın elindeki hançeri görebiliyordu. Elinden uçurduğu bıçaktan farklıydı; kabzasında altın bir harf işlenmişti. "Seni hafife alma hatasına düştüm, ama bir daha olmayacak, prens. Ağabeyin buraya geldiğinde cesedine tüküreceğim."

Bıçağı kaldırıp savurduğunda Mazen çılgılık atacak zaman bile bulamadı. Metalin soğukluğunu teninde hissediyordu ve...

Başka bir his yoktu.

Yavaşça gözlerini açtı.

Az önce dümdüz olan bıçak anlaşılmaz bir şekilde eğilmiş, ucu boğazından uzaklaşmıştı. Imad tekrar saplamayı denediğinde Mazen bıçağın göğsüne çarpıp büküldüğüne kendi gözleriyle tanık oldu.

Adam kıpkırmızı kesildi. "Nasıl?" Arkasındaki meşalenin

ateşi tekrar titreşerek koyu ve tekinsiz bir yeşile dönüşünce cübbesinin altında saklı tuttuğu bir şeye davranarak bir hışım döndü. Parmaklarının arasında altın kıvılcımlarla parlayan bir zincir vardı. Bir tılsımdı. “Katıl bana,” diye fısıldarken endişeli gözleri odada dolaşıyordu. Ardından gulyabani dilinde guruldayarak bir şeyler söyledi ama etraftaki yaratıklar karşılık vermedi. Bilakis bir şey dinliyormuş gibi başlarını tuhaf bir şekilde yana eğmiş halde donakalmışlardı.

Meşalede vahşi bir dans tutturan alevlerde değil, hâlâ İmad’ın elinde duran bıçakta bir hareket oldu. Mazen metalde alev saçan bir çift gözün kendisine göz kırptığını görebiliyordu.

Arkada giriş kapısı sertçe kapandığında bütün alevler titreşerek söndü ve sonunda ortalık karanlığa gömüldü. Bütün odaya tekinsiz bir sessizlik hakim olmuştu. Sonra görünmez bir güç bir kasırğa gibi esmeye başladığında Mazen nefes alamadığını hissetti. Kaos her yerdeydi. Birileri telaşla koşuyor, tıslayarak lanetler okuyordu. İmad, Omar’ın sesiyle, “Bu nasıl bir büyücülük?” diye soruyordu. “Kim?..” Harami birden nefesini tuttu. “Hayır. *Olamaz!*”

Yakınlarda bir yerden insana ait olamayacak bir uluma yükseldi. Gulyabaniler karanlıkta ayak sürüyor, tıslıyor, parçalıyordu... Ardından bir çığlık geldi.

İmad’ın dudakları umutsuz bir duayla kıpırdıyordu. Harami sendeledi, sonra bir şey yere düşerek tıngırdadı.

İmad’ın hançeri?

Mazen uzandı. Eline aldığı anda artık kıvrık değildi, bir çift kırmızı göz belli belirsiz parlayan metalden kendisine ba-

kıyordu. *Eee?* dedi bir ses kafasının içinde. *Oturmaya mı geldik?* Mazen bu sesi... bu gözleri tanıyordu. İmkansızdı ama...

O kadar da imkansız değil. Cinler insanlar gibi ölmüyor.

Karanlıkta gözlerini kısarak etrafını kolaçan etti. “Al-Nazari? Lou...”

Arkadan biri bileğini kavrayınca panikle döndü, ama bıçağın loş ışığında Loulie’nin cam gibi gözlerle baktığını görünce rahatladı. Genç kadın bıçağı gördüğü anda elinden kaptı. Her yeri kana bulanmıştı. Daha önce hiç bu kadar küçük... bu kadar yorgun görünmemişti.

“Buradan çıkmamız gerekiyor,” dedi Mazen usulca. “Yürürebilir misin?”

Tacirin çenesinde küçük bir kas kıpırdadı. Ardından başını iki yana salladı.

Mazen yere baktı, ama kanlı eteğinin altında bir şey göremiyordu. Derin ve titrek bir nefes aldı. “Seni kucağıma alacağım, tamam mı?” Kolunu bacaklarının altına geçirip sırtını diğer koluna yatırırken tacir hiçbir şey söylemedi, sadece doğrulurken avcunu göğsüne bastırdı.

Mazen kimin titrediğinden emin değildi. Dönüp karanlıkta körlemesine yürümeye başladı. Bıçağın ışığı sanki onları saklamak istercesine söndüğünden çıkış dahil hiçbir şey görünmüyordu.

Zifiri karanlıktı. Daha iki adım atmıştı ki görünmez kaosla olduğu yerde donakaldı. Gulyabaniler uluyor, adamlar çığlık atıyor, kılıçlar çarpışıyordu...

Tacir onu dürterek eline bir şey tutuşturduğunda Mazen

parmaklarıyla yokladı. Cam, ahşap... pusula? Imad'ın elindeki pusulayı hatırladı. Loulie bunu ondan nasıl alabilmişti?

Sormasına fırsat kalmadan tuhaf bir şey oldu. Parmaklarının arasındaki ahşap ısınırken tanıdık bir şarkı beyninde çınlamaya başladı.

Yıldızlar geceyi yaktı

Şeyhin yolunu aydınlattı...

Dünya silinirken adeta boğuluyor, bir zincire bağlı kaya parçasıyla birlikte dibe iniyordu...

Anı bir anda buhar gibi dağıldı.

Özür dilerim.

Mazen kafasının içindeki sesi duyunca nefesini tuttu.

Başkası sandım, dedi Kum Tepeleri Kraliçesi. İtiraf etmeliyim ki siz insanlar bana hep aynı geliyorsunuz.

Beyni zehir gibi çalışıyordu. Ses kesinlikle Kum Tepeleri Kraliçesi'ne aitti, ama... nasıl? Imad, tacirin çantasından kolmeyi çalıp yanında mı getirmişti? Birden şaşkınlıkla bir şeyin farkına vardı. Nasılsa karanlıkta yolunu nasıl bulacağını biliyordu. Sanki pusulanın oku beynindeydi ve çıkışı işaret ediyordu.

Kapıya ulaştığında sihir damarlarındaki kanın şarkılar mırdanmasına neden oluyor, tacir pusulayı geri alırken başı dönüyordu. Sonra genç kadının elindeki hançer parlayıp Imad'ın kapıyı koruyan adamlarından birini görünce yine nefesini tuttu.

Adam puslu ışıktaki perişan bir halde gözlerini kırptırdı.

“Beni geçip çıkabileceğini mi sanıyordun, Prens?” Sonra silahını kaldırdı. Aynı anda arkasındaki kapılar ardına kadar savrulunca sırtına saplanan kılıçla birlikte yere devrildi.

Kılıcı tutan Aisha’ydı. Kocaman gözlerini Mazen’e dikti. “Ne yapıyorsun? Koşsana!”

Odadan dışarı fırlayıp neyse ki meşalelerin aydınlattığı koridorlarda Aisha’nın peşinden koşmaya başladığında Loulie boynuna sımsıkı sarıldı. Mazen sadece Imad’ın adamlarının gelip gelmediğini görmek için arkasına baktı.

Köşeyi döndükleri anda Aisha durup “Yeterince hızlı koşmıyorsun. Gölgeni ver,” dedi.

Mazen kaşlarını çatı. “Sana gölgemi veremem...”

“Duvardan sökebiliyorsun değil mi?” derken harami sabırsız bir ifadeyle duvarı işaret ediyordu. “Bana ver.”

Mazen uzanıp gölgeyi duvardan aldı ve tereddütlerini beyninin gerilerine itip Aisha’ya fırlattı ve genç kadının anında gözden kaybolması karşısında dehşetle afalladı. Belli ki harami de şaşırmişti, ama şaşkınlığı uzun sürmedi ve gölgeyi omuzlarına geçirirken elini tacire uzattı. “Hançeri de alsam iyi olur,” dediğinde başını iki yana sallayan tacirin gözlerinde canice kıvılcımlar çakıyordu. “Size zaman kazandıracaksam silaha ihtiyacım var. Hançeri ver,” diyen Aisha bıçağa uzandı, ama bıçak Loulie’nin elinde alev alınca Mazen bile korkuyla cıyaktı.

Aisha da elini geri çekmişti. “Kahretsin.”

Loulie gözlerini kırpıştırarak ateşe bakıyordu. Birkaç saniye hiç kıpırdamadan hançeri seyretti, ama sanki kendine gelmeye başlamıştı. Sonunda bir şey söylemeden silahı Aisha’ya verdi.

Harami kabzaya dokunduğu anda nefesini tuttu. “Sesi mi var?” diye sorarken rengi atmıştı. “Yoksa bu...”

“Evet.” Mazen geriye doğru bir adım attı. “Qadir. Sakın kaybetme.”

Başıyla onaylayan Aisha gölgeyi başına çekip gözden kayboldu.

Mazen yumuşak ayak seslerini dinledi, ardından görünmez felaketin kucağına düşerek şaşkınlıkla çığlık atan adamları duyunca koşmaya başladı ve odadan kaçtığından beri ilk kez pusulaya baktı. Loulie elinden alıp kucağına bıraktığından beri zihnindeki ok kaybolmuştu, ama hâlâ nereye gitmesi gerektiğini görebiliyordu. Titreyen ok onları hiç şaşmadan merdivenlere getirince Mazen, Imad’ın pusulanın gücüyle ilgili söylediklerini hatırladı.

“Bu... padişah emaneti mi?” derken tacire bakıyordu.

Loulie omuz silkince Mazen onun henüz konuşamadığını fark etti. Boynunda bir zincir vardı. Görür görmez yüreği sıkıştı. “Konuşamıyorsun çünkü...”

Genç kadın parmağıyla boynundaki zinciri işaret etti.

“Ve yürüyememenin nedeni...”

Loulie dudaklarını sıktı.

Imad.

Mazen öfkesini yutarak pusulaya odaklandı ve harabe koridorlarda ilerleyerek her an devrilecekmiş gibi görünen ahşap kapıları ayağıyla itince...

Emanet onu harabenin derinliklerine mi götürüyordu?

Duvarları fark edince durdu. Geldikleri yol boyunca gör-

meve alıştıkları deliklerden eser yoktu. Kapana kısılmışlardı. “Al-Nazari,” dedi usulca. Sesi vıraklamadan ibaretti. “Neredeyiz?”

Ama tacir de en az onun kadar şaşkındı. Bembeyaz yüzüyle başını iki yana salladı.

“Geri dönsem iyi olacak, ama Kumdenizi...” Çaresizlik ve yorgunluk üstüne çullanırken sırtını duvara dayadı. O sırada, gözlerinde sessiz bir soruyla kolunu çekiştiren tacirin Kumdenizi’yle çevrili olduklarını bilmediğini fark etti. Kaçış yolu olsa bile Mazen nerede olduğunu bilmiyordu.

Panikle etrafına bakındı, ama ne kapı ne de koridor vardı. Yol kapalıydı. Gözü yere takıldığında gölgesini görünce gözlerini kırıştırdı. Gölge geri döndüyse, Aisha...

“Yolun sonu, prens.”

Bir hışım döndüğünde Mazen, adamlarıyla birlikte Omar’ın bedenindeki Imad’la karşılaştı. Adamlardan biri Aisha’ya arkadan sarılmış, bıçağını genç kadının boğazına dayamıştı. Aisha kıvransa da ondan kurtulamıyor, boğazındaki bıçağın ucunda kırmızı damlalar belirliyordu.

Mazen dehşetle bakakaldı. Gözleri adamların arasında bir açıklık arıyordu... Birden eksikliği fark edince “Gulyabanilerin nerede?” diye sordu.

Imad’ın öne çıkıp cübbesinin önünü açması irkilticiydi, ama cübbenin altında bir şey yoktu. Boynundaki tılsım gitmişti. “Dağılarak kaçtılar,” derken yaşlı haraminin sesi tizleşmenin eşiğindeydi. “Senin cin, *emanetimi* işe yaramaz hale getirdi, gulyabanilerimin kontrolünü ele geçirip o korkunç şarkısıyla aklımı bulandırdı.”

Kum Tepeleri Kraliçesi'nin şarkısı hâlâ Mazen'in aklındaydı, şarkının kendine ait olmayan anılara dalıp gitmesine neden oluşunu hatırlıyordu.

İyi de kraliçe nereden gelmişti? *Buraya nasıl gelmişti?*

Imad bir adım daha attığında Mazen parmaklarının arasında gümüş kıvılcımlarla parlayan bıçakları fark etti. "Cinin yüzünden artık eski tarz işkenceye başvurmam gerekecek," diyen adam elini kaldırıp parmak şaklattı. "Kadını öldürün."

Mazen, Loulie'yi kucağında taşımakla... onun hayatı için endişe etmekle o kadar meşguldü ki Aisha'nın arkasındaki adamın bir hamlede bıçağı boğazından geçirdiğini fark etmekte geç kaldı.

Ne çığlık ne hıçkırık...

Aisha'nın sağlam kalan tek gözü çaresizlikle ona bakıyordu. Sonra o gözdeki panik solarken genç harami yere yığıldı.

Dünya altüst olmuştu.

Mazen kalp atışlarının, alıp verdiği her nefesin, ciğerlerini yakan acı dolu haykırışının, yumruğunu kanatacak kadar sertçe ısırın tacirin farkındaydı.

"Ağabeyin her şeyimi aldı," diyen Imad, bıçağını sapladığı gibi onu öldürecek kadar yakındı. "Ben de onun her şeyini alacağım."

Mazen, gözünü Aisha'nın kıpırtısız bedeninden alamıyordu.

Kalk, diye düşündü çaresizce. Ayağa kalk!

Ama Aisha kıpırdamıyordu.

Genç kadın kendine güveniyordu, fazlasıyla güçlüydü, doğal bir yenilmezlik abidesiydi. O kurtulamadıysa, Mazen nasıl

kurtulacaktı? “Üzgünüm,” diye fısıldadı. Aisha için... tacir için üzgündü.

Dünya bir kez daha sarsıldığında dengesini kaybeder gibi oldu. Artık taciri kucağında taşıyamıyor, ayakta durmakta zorlanıyor... etrafını göremiyordu. Gözlerini kırptırdı.

Dünya durdu.

Sonra tekrar sarsıldı. Eğildi. Çatladı.

Mazen, akan kumun iç çekişini tanıyordu.

Imad döndü. Kadim duvarlarda örümcek ağı gibi yayılan ve nabız gibi atan çatlaklara bakıyordu. Sonunda duvarlar patladığında kumlar devasa bir dalga halinde içeri hücum etti. Yaşlı harami kumlar tarafından yutulurken Mazen geriye doğru sendeledi.

Dünya kaybolmuş, yerini simsiyah bir pus almıştı.

Bir kez daha gözleri, burnu, boğazı kumla doluyordu. Tacir artık kollarında değildi.

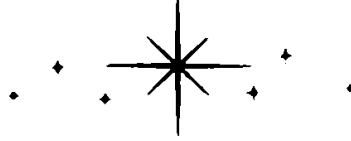
Nefes alamıyorum, nefes alamıyorum, imdat...

Batıyor, batıyor, batıyordu. Sonunda...

Ayaklarının altındaki kumlar çözülünce Mazen hiçliğe yuvarlanmaya başladı.

Düzenleme

Ny.ozlem

LOULIE

Layla ısıldayarak akan kumdan gözlerini alamıyordu. Kumdenizi'ni ilk kez bu kadar yakından görmek nefesini kesmişti.

“Görkemli değil mi?”

Dönüp baktığında kabilenin develerinden birindeki annesini gördü, ardından gözlerini tekrar sürekli yer değiştiren altın kırmızısı dalgalara çevirerek “Okyanusa benziyor,” dedi. Bazıları denizin engin ve dipsiz olduğunu söylüyordu. Acaba Kumdenizi de öyle miydi?

“Orada cinler yaşıyor,” dedi annesi. “O kadar dipte yaşıyorlar ki sadece en güçlüleri yukarı çıkabiliyor.”

Layla başını yana eğdi. “Yani yeterince dibe dalarsak, onlar gibi biz de cinlerin dünyasını ziyaret edebilir miyiz?”

Annesi hüznle gülümsedi. “Cinlerin sihri var canım. Sihirle uçsuz bucaksız kum dalgalarını aşabiliyorlar. Bizim öyle bir gücümüz yok. Dibe ulaşamadan nefesimiz kesilir.” Ardından omzuna dokunduğunda Layla irkildi. “Bizler gezginiz,

ama biz bile Kumdenizi'ne girmeyi göze alamayız, çünkü çok tehlikeli." Kaşını kaldırarak ekledi. "Beni duydun mu Tatlı Ateş? Asla Kumdenizi'ne girme."

Yanaklarının kızardığı görünmesin diye Layla başını çevirdi. Aslında öyle bir şey aklına bile gelmemişti. Sadece... merak ediyordu. Genzini temizleyerek "Bir keresinde Kumdenizi'nin cin ateşinden yapıldığını söylememiş miydin?" diye sordu.

Annesi özlemle uzaklara daldı. "Kumdenizi hiç sönmeyen ateşten yapılmış bir geçit. Bu tür bir sihir... bu türden bir sihirden uzak durmalısın. Anlıyor musun Tatlı Ateş?"

Loulie o zaman anlamamıştı. Şimdi de harabeler Kumdenizi tarafından aniden yutulduğu halde neden ölmediğini anlayamıyordu. Her yer kumdu. Ama kum, bir hortum gibi kırmızı altın renklerinde etrafında dönen okyanustaki bir tüneldi.

Sanki güneşe doğru düşüyordu.

Başından beri Kumdenizi böyle bir şey miydi? Dünyanın merkezine doğru bir tünelden mi ibaretti?

Ama sonunda...

Yere çarptığında ciğerlerindeki hava boşaldı.

Yavaşça doğrulduğunda önce prensi gördü. Genç adam birkaç adım ötesinde dizlerinin üstünde deştiği kumlardan pusulayı çıkarıyordu.

Loulie, ortalık karışıp Imad elinden attığında karanlık hazine odasında aldığı emanetin hâlâ yanlarında olmasına sevinmeden edemedi. Sonra etrafına bakındı. Dört yanları kum şelalesiydi. Ardından yukarı bakınca tepelerindeki devasa deliği

gördü. Dökülen kumlar kirpiklerine yapışuyordu, ama un ufak olan harabeyi seçebiliyordu. Demek ki... harabenin altında mıydılar? Bu nasıl mümkündü?

“Gece Taciri?” diyen prens gözlerindeki kumları temizliyordu. Loulie’nin el salladığını görünce ayağa kalktı ve yukarı baktığında ağzı açık kaldı. “Ah,” dedi halsizce. Sonra gözleri kocaman açıldı. “Aisha?” Haraminin ismi dudaklarından bir yakarış gibi dökülmüştü.

Loulie yutkunarak başını iki yana salladı. Qadir gibi Aisha’nın da ölümüne tanık olmuştu.

Qadir.

Donakaldı.

Hançer!

Çaresizce etrafına bakındı. Ama kumdan başka bir şey yoktu. Yer ve duvarlar kumdu, başka hiçbir şey görülemiyordu.

Hayır, hayır, hayır!

Aptalın tekiydi. Aisha’ya verdiği hançer artık gitmişti. Ama hayır... Qadir’i bir kez kaybetmişti, onu bir daha kaybetmeyecekti.

Prensin kendisine seslendiğini fark etti. Delikanlının sesinde panik vardı. Nedenini anlayamadı, ama Mazen’in dehşet dolu gözlerini diktiği tavandaki boşluğa bakınca adını koyamadığı bir korkuyla karşılaştı. Mavi ateşe bürünmüş bir gölge aşağı geliyordu. O kadar hızlı indi ki Loulie tepki verecek fırsat bile bulamadı. Bir an için dünya sıcak altın renklerindeydi, ardından kaşla göz arasında birden kıpkırmızı yanmaya başladı. Kumdenizi’ne düşmek güneşe düşmekten farksızsa, o anda cehenneme düştükleri kesindi.

Boynundaki metal katlanılmaz bir şekilde ısınmıştı. Metale dokunduğunda ateşi hissetti. Ateş tenini okşuyor, avuçlarını ısıtıyordu.

Bu tanıdığı bir ateşti.

Görünmez parmaklar eline değdiğinde son bir alev parlaması oldu. Ardından... özgürlük!

Boynundaki metal küle dönüşüp yere düştüğünde Loulie nefesini tutarak başını kaldırdı ve karşısındaki alev duvarına baktı. Ateş maviden altına, kırmızıdan siyaha dönüştü, sonunda bir adam silüetine büründü. O kadar soluktu ki varlığıyla yokluğu birdi. Tenindeki helezonlar su gibi akışkandı, yakut gözleri öylesine parlıyordu ki gözbebekleri görünmüyordu.

Hem tanıdık hem yabancıydı. Loulie yaşadığı şoktan varlığın adını söyleyemiyordu.

Siluet eğilip onu kucağına aldığında dumandan bir kucaklaydı. Alnında belli belirsiz bir sıcaklık hissetti, ama her şeyden önemlisi rahatlamıştı. Rahatlama duygusu damarlarına yayılıyor, *emniyet* duygusunu körüklüyordu.

“Sen,” diyen prens, yumruğundaki pusulayla geriledi. “*Nasıl?*”

Ateşten varlığın ona aldırmadan dokunduğu kum duvar, bir perde gibi açıldı. Çatırdayan korlarla bir tünel oluşuyordu. Ardından Loulie’ye bakıp eline bir şey tutuşturdu.

Qadir’in hançeri.

Metalden fedaisinin kırmızı gözleri ona bakıyordu.

“Qadir.” Loulie hançeri sımsıkı tuttu.

Geri dönmüştü. Qadir *geri* dönmüştü.

“Pusula,” dedi Qadir. Sesi incecik bir parşömen hışırtısından farksızdı. Sonra tüneli işaret edip beklenti dolu gözlerini Mazen’e çevirdi.

Prens geriledi. “Buraya nasıl geldin? *Biz* nasıl geldik? Bu nasıl bir sihir...”

Kum duvarları sarsılmaya başladığında Loulie başını kaldırıncaya yukarıdan kum yağdığını gördü, neyse ki Qadir tam zamanında elini kaldırıp alevlerden bir kalkan oluşturunca kumlar kıvılcımlara dönüşerek dağıldı, ama yağmaya devam ediyordu ve kalkanı zorlamaya başlamıştı.

Ateşten siluet, “*Koş!*” diye kükredi.

Prens hemen tünele atıldı. Qadir peşindeydi. Loulie onun kucağındayken rüzgara kapılmış da uçuyormuş gibi hissediyordu.

Qadir elini kumlara uzatıp ateşle genişletiyor, koşarken Loulie arkalarında çöken tünelin tıslamasını duyabiliyordu.

Gözyaşlarıyla ıslanan yanağını fedaisinin omzuna dayadığında Qadir usulca, “buradayım,” dedi.

Loulie kendini tam olarak verebilse, onun dumandan değil de kanlı canlı yanında... gerçekten *orada* olduğunu düşünebilirdi. “Zavallı bir ölüm,” dedi.

“Sen ölmeyeceksin.”

“Pusula yön değiştirip duruyor!” diye bağırdı Mazen önden.

“Neredeyse geldik,” diyen Qadir’in sesi o kadar alçaktı ki Loulie kaynayan kumların kükremesi arasında onu zar zor duyuyordu. Başını çevirdiğinde ışıklar bütün duyularına saldırırken gözlerini kırptırdı. Güneş ışığında parlayan kumlar yukarı... *dışarıya* açılan bir deliğe doğru akıyordu.

“Gördün mü? Neredeyse geldik.” Qadir’in sesi... *kendisi* belli belirsizdi.

Loulie artık onun ellerini hissetmekte zorlanıyordu. “Beni bırakma,” derken sımsıkı sarıldı. “Beni bırakmana izin vermiyorum.” Işık gözlerine baskı yapıyordu. Çöken harabeden dökülen kumlardan oluşan yokuşu koşarak çıkarlarken alnında rüzgarın öpücüğünü hissetti. Tırmanıyor, tırmanıyor, tırmanıyorlardı...

Bir çığlık havayı yararken başını kaldırdığında, kör eden ışıktaki bir gölgeden ibaret prensi gördü. Delikanlı dizlerinin üstüne düştü. Kolunu tutarken yokuş aşağı kayıyordu. İşte o zaman ikinci gölgeyi fark etti. Aynı anda kulağının dibinden ıslık çalarak uçan bir bıçak kucağında olduğu dumanı delip geçti. Cinin kolları gevşediğinde birden o da yokuş aşağı yuvarlanmaya başladı. Adeta kum kusuyordu.

“*Sen. Asıl seni arıyordum.*”

Loulie, Omar’ın sesini tanıdı. Başını kaldırıp baktığında bir yeri işaret ettiğini gördü. Gözlerini çevirince deli deli bakan Qadir’in dumandan şeklini görünce onu da tanıdı. Zinciri, kolyeyi, boğazına dayanan bıçağı hatırladı.

Omar değil.

Imad’ın boğazından kopan kahkaha cam kırıkları gibiydi. “Bana yalan söyledin tacir,” diyerek, kırık bacağını ardında sürükleyerek ona doğru topalladı. Yüzü kan gibi parlayan tuhaf siyah lekelerle doluydu. “Bulmamız emredilen emanet pusulan değildi. Aradığımız padişah emaneti... aslında yoktu. Ve cinin...” Nefesleri ıslak hırıltılardan ibaretti. “Cinden çok daha fazlası, öyle değil mi?”

Loulie, bana bak.

Loulie kafa karışıklığıyla haramiye bakıyordu.

LOULIE.

Elindeki hançer kor gibiydi. Başını indirdiğinde Qadir'in kıstığı gözleriyle karşılaştı.

Hâlâ intikam almak istiyor musun?

Gölgesi tepeden ona doğru kayarken beyninde yankılanıyordu.

Imad'ın patlattığı kahkaha bütün bedeninin vahşice sarsılmasına neden oluyordu. “Yaşadığına şaşırıyorum! Onun ne olduğunu biliyor musun küçük kız?”

Aileni o öldürdü, dedi Qadir.

“Olan her şeyin sorumlusu... o!” diye bağırdı Imad.

Kabileni katletti.

Bir anda parlayan ateş Loulie'nin gözünü kamaştırıyordu. O anda kabusunu... kamptaki yangını... ölen ailesini gördü.

“Gece Taciri!”

Unvanını duyunca hatıralardan irkilerek sıyrıldı ve tekrar başını kaldırdı. Imad ve Qadir'in arkasında prensi görebiliyordu. Tepedeki delikanlı kana bulanmış kolunu tutarak ona bağıırıyordu.

Loulie. Gece Taciri.

Hançeri kavradı. O Layla değildi. Güçsüz değildi. Artık değildi.

Yürüyememesinin önemi yoktu. Emekleyebilirdi. Parmaklarını kuma batırarak emeklemeye başladı. Imad'ın bacaklarına saldıracaktı. Ne var ki adam tekmesiyle suratına kum

yağdırınca gözlerini kırptırdı, ama aynı anda Imad'ın yaralı bacağına nişan alarak hançeri ayağına sapladı.

Hançerin alevi canlıydı. Anında haraminin bacağını tırmanıp kıyafetlerini sardı. Imad çığlıklar atıyor, deli gibi üzerini parçalarken sendeliyordu.

Loulie onun bileğine uzandığında alevler kendiliğinden açıldı. Adamı devirebilmesi için ateş yardım ediyordu. Imad kendini savunmaya çalıştığında hamleyi savuşturup hançeri göğsüne sapladı.

Yetmez.

Bir daha sapladı.

Imad yanıyordu.

Yetmez.

Kömüre dönüşüp ufalandı.

Yetmez.

Bıçağı saplıyor, saplıyor, çığlıklar atıp hıçkırarak saplamaya devam ediyordu. Çok tuhaftı. Bıçağı ne kadar saplarsa sapsın kan yoktu, sadece mürekkep gibi sıvı akıyordu.

Neden kanı akıyor? Kanının akmasını hak etti. Canının YANMASINI hak etti.

Hıçkırıklar içinde ağlarken hançer elinden düştüğünde sırtında, kollarında, omuzlarında sıcaklığı hissetti. Düşen hançeri aldıktan sonra onu kucağına alan Qadir, "Bakma," dedi.

Loulie bakmadı. Zaten tepeye ulaştıklarında Imad bir kül yığınının ibaretti.

Sonra... güneş.

Görebilmek için gözlerini kırptırarak gözyaşlarından

kurtuldu. Ve işte o zaman Qadir'in solmaya başlayan yüzünü gördü. Fedaisinin kırmızı gözleri yumuşamış, insan olarak dolaştığındaki gibi kahverengiye dönüşmüştü, ama varla yok arasıydı.

Loulie göğsüne yapışarak "Qadir," dedi. İsmi söylese belki cismi geri gelirdi.

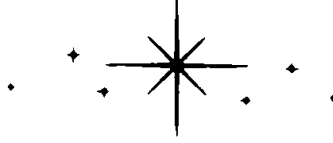
Cin belli belirsiz gülümsüyordu. "Başardın. Ailenin intikamını aldın." Önce gülümsemesi, sonra kendisi soldu. Onu yere bıraktığındaysa dumandan toza dönüştü.

Loulie yere devrilmeden önce prens onu yakaladı ve yavaşça yere oturttu. İkisi yan yana Kumdenizi'ne batan harabeleri seyreliyordu.

Prens yaralı kolunu tutarak dua ediyordu.

Loulie ağlamamaya kararlı bir şekilde gözünü ufka dikmişti.

İntikamını almıştı ama bu boş bir zaferdi.

AISHA

Aisha ölüyordu.

Ya da belki çoktan ölmüştü. Söylemesi zordu.

Bütün damarlarında dolaşan işkence gibi bir ağrı gözlerinin kararmasına neden oluyordu; acıdan başka bir şey düşünemiyor, hissedemiyordu. O yüzden yere çarpana kadar dünyanın sarsılarak yarıldığını fark edememişti.

Çılgılık atmadı. Atamazdı. Boğazı parçalanmış, son sözleri kanla birlikte kumlara saçılmıştı.

Yaşamak bir inanç meselesidir, demişti bir keresinde Omar. Kötüler daha uzun yaşar, çünkü yenilmez olduklarına inanırlar.

Kralı yalan söylemişti. Başından beri haramiler arasında en iyi olduğuna inanmış, ölmeyi aklına bile getirmemişti.

Oysa işte orada öylece yatıyordu. Paramparçaydı.

Açtığı sağlam gözü adeta yangın yeri ydi, ama karanlıkta ölmeye razı gelemezdi. En azından katilinin hançerine bakarak ölecekti.

Ama Imad gitmişti. Prensle tacir ortalıkta yoktu. Sadece sonsuz kum tepeleri görülebiliyordu. Harabelerden ne zaman kaçmıştı?

Belki *gerçekten* ölmüştü.

Sonra... kum tepelerinden birinde duran silueti gördü. Kıpırmızı parlayan gözleriyle dumandan ibaret siluet boynuna altın bir halka takmıştı.

Cin.

Gözleri bulanırken bütün bedeni gayriihtiyari kasıldı. Çektiği acı o kadar kötüydü ki boğazındaki sessiz çığlık sarsılmasına neden oluyordu.

Tekrar odaklanmayı başardığında cin karşısında duruyordu.

Bu... Gece Taciri'nin fedaisi miydi?

Siluet göz kırptı. Bir şey demedi. Hiçbir şey yapmadı. Aisha rüya gördüğünü düşünmeye başlamıştı ki sonunda boynundan çıkardığı halkayı eline bıraktıktan sonra yürüyüp gitti.

Aisha cinin dokunuşunu hissetmemiş, elini geri kaçırarmıştı.

Görüşü bir kez daha bulanınca gözlerini hızla kırıştırdı, ama beyhudeydi. Sonunda tekrar görmeyi başardığında hâlâ rüya görüyordu. Bu sefer kemikten ibaret hayaletimsi bir kadın gördü. Gözleri mürekkep kuyusu gibiydi, ördüğü saçları bir sarkaç gibi salınıyordu.

Ölüm tanrıçası olabilir miydi?

Sonra kadının dudakları gönül çelen afacan bir sırıtişla kıvrıldığında karşısındakinin bir iyilik tanrısı olmadığını anladı. "Selam," dedi kadın. "Ölmek ister misin?"

Aisha sesi duyunca irkildi. Bu ses, çölde kendisiyle oyunlar oynayan ölümsüz kraliçeye aitti. Cin kraliçe aynı zamanda Dhyme valisinin bedenini ele geçirmiş, o sırada beyninin içinde *Bul beni, cin katili*, diye fısıldamıştı. Anlaşılan cin onu daha önce bulmayı başarmıştı.

Cin kraliçesi önünde çömelip başını yana eğince peliği hayali bir yelle salındı. “Yoksa bir anlaşma mı yapmak istersin?”

Anlaşma yapma. Aisha, ölümün eşiğindeyken teslim olmak için hayatı boyunca av olmaktan uzak durmamıştı. Cinler cannavardı. Cinler hayatta bir silaha dönüşmesinin tek *nedeniydi*.

Kraliçe bir kaşını kaldırıp “Emin misin?” diye sorduktan sonra eğildi ve Aisha geri çekilmeye fırsat bulamadan parmaklarını parmaklarına kilitledi.

Buz, ateş, ölüm, ışık ve *hayat* damarlarında çatırdıyor, bir zehir gibi bütün vücuduna yayılıyordu.

“Seni iyileştirebilirim.”

Aisha ürperdi. Bedenini hissedebiliyor, nefes alabiliyordu.

“Yapman gereken şeyler yok mu?”

Aisha, yatak odasının karanlığında yüzünde bir gülümsemeyle kendisine bakan Omar’ı düşündü.

Sana sonuna kadar güvenebilirim, öyle değil mi?

Elbette.

Ölmeyeceğine söz verir misin?

Aisha alaycı bir şekilde nefesini salmıştı.

Haramiler hayat çalar. Hayatlarının çalınmasına izin vermezler.

“Seni yine bütün yapacağım,” dedi kraliçe. “Ama bütün-

lemek için yaptığım eklemeler benim olacak. Anlaştık mı? Bir gözünü alacağım ve...” Parmağıyla göğsünü dürtünce Aisha’nın kalbi tekledi. “Kalbinle bedenini paylaşacağım.”

Aisha ürperdi.

Dhyme valisinin her şeyini aldın.

Kraliçe gözlerini kıstı. “Onu ele geçirmişt看. Biz bir anlaşma yapıyoruz.”

Nefret ettiğin cin katillerinden biriysem niye anlaşma yapmak istiyorsun? Hele ben de senin gibilerden nefret ederken?

“Çünkü ikimize de faydan olacak. Dünyanızda var olmam için bir bedene... bir beyne ihtiyacım var. Bu yüzden anlaşma öneriyorum.”

Aisha gözlerini cinin ardındaki manzaraya dikti. Göz kırpan karanlıktan başka bir şey yoktu. Gece göğü gibiydi.

Çocukken gökyüzünün sonsuz olup olmadığını merak ederdi. Şimdi baktığı göğün sonsuz olduğundan, oradan geri dönüşün mümkün olmadığından emindi.

Gözünde bir anı, gerçeğe çok yakın bir rüya canlandı. Düşüyordu. Prens Omar, gözlerinde hayal kırıklığının karamsarlığıyla uzaktan bakıyordu. Aisha ondan yardım isteyemeyecek kadar utanıyordu, o yüzden düşüyor, yuvarlanıyor, yokluğa karışıyordu...

“Üzgünüm.”

Ses, Aisha’nın duraksamasına neden oldu. Omar’ın sesi değildi. Başını kaldırıp baktığında, utancın yüzüne adeta bir maske gibi yapıştığı Mazen’in karşısında durduğunu görünce huzursuzluk hissetti. Bu hakaret gibiydi. Hayatını kurtardığı

halde delikanlı üzüldüyör muydu? Onu boğazlamak... aynı zamanda sımsıkı sarılmak istiyordu.

Ama... Beyninin, hiçbir prensin buna değmeyeceğini söyleyen yanına çaresizce sımsıkı yapıştı. Cinlere beden olmak için bugünlere gelmemişti. Sihir hayatını darmadağın etmişti.

“Sihir sadece felaket değil, aynı zamanda kurtuluştur,” diyen cin elini uzattı. “Bu son şansı elinin tersiyle itecek kadar sabit fikirli misin?”

Aisha, Mazen’le konuştuklarını hatırladı.

Bir kahramanla bir ödleğin arasındaki tek fark, birinin korkularını ve kavgalarını unutmaması, diğerininse korkuya kapılıp kaçmasıdır.

Kendine asla kahraman demezdi, ama bir ödleğ olmadığını biliyordu.

Pes etmeyecek... ölmeyecekti.

Cin kraliçenin gözlerine baktı.

Anlaşma yapıyorsak, benim şartlarımı da kabul etmelisin.

Bir itiraz beklerken kraliçe gülümsemekle yetinince şaşırıldı. Kadının dişleri karanlıkta tekinsiz bir şekilde parlıyordu. “Akıllı insan,” dedi sonunda.

Beni asla bir kukla niyetine kullanmayacağına söz vermelisin.

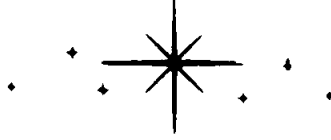
“Sana bunun bir ele geçirme değil, bir anlaşma olduğunu söylemiştim,” diyen kraliçe başını önüne eğdi. “Ama söz vermem önemliyse, söz veriyorum avcı. Onayın olmadan asla istemediğin bir şey yapmayacağım. İraden senindir.”

Aisha’nın elini kıpırdatamaması gerekirdi, ama nasılsa kraliçenin uzattığı parmakları tutmayı başardı.

Anlaştık.

Cinin gülümsemesi tilkilerinkinden farksızdı. “Bir cin avcısı ve bir cin... Harika bir ikili olacağız,” deyip tokalaştığında Aisha’nın kalbi yeniden atmaya başlamıştı. Nabızı her saniye biraz daha gürültülü bir şekilde gözlerinin ardında ve damarlarında hızlanıyordu.

Sonra acılar içinde hayata geri döndü.

MAZEN

Hakim ilk esir düştüğünde Mazen'e özgürlüğün sadece kaybedenler tarafından değeri bilinen bir hak olduğunu söylemişti.

Kaybetmek böyle bir şey. İnsan kaybedene kadar kaybettiğinin değerini anlayamıyor.

Üzerindeki ağabeyinin bol kıyafetleri dışında hiçbir şeyi olmadan mağarada otururken Mazen bu duyguyu sonuna kadar hissediyordu.

Uzakta sürekli çalkalanan Kumdenizi'nde batan harabe arada sırada görünüyordu. Sadece saatler önce orada olduğuna inanmakta çok zorlanıyordu. Hatta oraya dört kişi gittiklerine inanmak daha zordu.

Yeni sardığı kolunu tuttu. Kanamayı durdurmak için gömleğinin kolunu sökmüştü. Sonra omzunun üstünden tacire göz attı. Loulie al-Nazari ona aldırmadan duvarı seyrediyordu. Yaralı ayaklarını cübbesinin altına gizlemişti.

İkisi de bundan sonrasını konuşmamıştı. Öte yandan Ma-

zen, hiçbir şey olmamış gibi, ölümün anısı hâlâ bu kadar tazyiken Ghiban yoluna devam etmeye hazır değildi. Üstelik Aisha...

Gözünü yumduğunda genç kadının, kırk haramilerden biri olan Aisha bint Louas'ın kaşla göz arasında kanlar içinde yere yığıldığını görebiliyordu.

Dizlerini göğsüne çekip nefesini yavaşça saldı. Ağlamayacaktı. Taciri, Kumdenizi'nin kıyısındaki mağaraya getirdiğinde yeterince ağlamıştı. Duvarın dibine çöküp hıçkırırken Loulie duygusuzca bakmakla yetinmişti; muhtemelen kederi ya yüreğini kurutmuştu ya da içinden çığlıklar atıyordu. Belki tacir sessizlikte huzur buluyordu. Mazen için tam tersiydi. Onun için sessizlik doldurulması gereken bir boşluktu, ama bu boşluğu nasıl dolduracağını bilemiyordu. Sorulması gereken bir sürü soru, hesabının verilmesi gereken bir sürü suçluluk duygusu vardı. Tacir henüz bileziği ya da amacını sormamıştı, Mazen de konuyu açmak istememişti, çünkü fazlasıyla utanıyordu.

Çölde bir hareket dikkatini çekince baktı ve donakaldı.

“Al-Nazari,” dediğinde tacir ilgilenmedi. Tekrar seslendiğinde ayaklarını kıpırdatmak zorunda kaldığı için yüzünü acıyla ekşiterek ateş saçan gözlerle bir hışım dönüp baktı.

Mazen ileride yaklaşan lekeyi gösterdi. “Biri geliyor.”

Tacirin Imad'la o lanet olası aile yadigarı bileziği yakıp küle dönüştürdüğünü, Qadir'in duman olup uçtuğunu ve Aisha'nın öldüğünü kendi gözleriyle görmüştü. O yüzden kimin geldiğine dair en ufak bir fikri yoktu, ama doğrudan mağaraya geldiği kesindi.

Hiç düşünmeden Omar'ın kuşağındaki hançerlere davrandı, ama eli boşa kaldı. Ağabeyinin bıçakları gitmişti. Tek silahları Qadir'in hançeriydi. Ne var ki Loulie'nin ölüm pahasına bıçağı vermeyeceğinden emindi.

Yine de denemeliydi, çünkü...

Gözlerini kırptırdı. Gözlerini kıstı. "Nasıl?.."

"Ne?" diye terslendi tacir.

"Aisha," dedi Mazen usulca.

Kederin yarattığı bir seraptı. Bir sanrıydı. Cin sihriydi... Öyle olmalıydı.

Yine de çöle fırlayıp Aisha'ya koşmaktan kendini alamıyordu.

Serap değil, serap değil...

Sonunda o kadar yaklaştı ki genç kadının üstündeki kanı görebiliyordu. Kan her yerdeydi, ikinci bir deri gibi her yerini kaplayıp kurumuştı. Ama yaralar kaybolmuştu. Ve bıçakla kesildiğini gördüğü kanlı boğazında altın rengindeki kurukafalardan oluşan kolye vardı.

Kum Tepeleri Kraliçesi'nin emaneti.

Dhyme valisinin ondan beklenmeyecek yumuşak bir sesle konuşmasını, arkadaşlarını kılıçtan geçirirken kahkaha atmasını, divanı kana bulamasını hatırladı.

Kaçamadan Aisha bint Louas atılıp omzundan kavradı. "Hoş geldin yok mu?" derken sırtıyordu ve gözlerinde Mazen'in daha önce hiç görmediği afacan kıvılcımlar uçuşuyordu. Sonra sırtış aniden kayboldu. "Konuşmamız lazım," diyerek onu mağaraya doğru çekiştirmeye başladı.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Sanki inanılmaz olsa da bir şekilde yeniden dirilmiş gibi.

Aisha kamp ateşinin etrafında otururlarken dirilişinin hikayesini anlattı. Mazen genç kadının ellerinin arada sırada seğirdiğini ve dudaklarının çarpık bir sırtıyla kıvrıldığını görebiliyordu. Değişiklik belli belirsizdi, ama daha belirgin farklar da vardı. Mesela yara izleri, ölüleri çağrıştıran doğal olamayacak gri bir renkteydi. Ve kan toplayan sağ gözü, kahverengiden ziyade kapkaraydı ve ateşin ışığında volkan camı gibi parlıyordu.

Haraminin bu görüntüsü belli ki Loulie'yi de huzursuz ediyordu, çünkü Aisha kendisine ne zaman baksa parmakları hançerin kabzasını daha sıkı sarmalıyordu.

Paranoya Mazen'in de yüreğine çöreklenmişti. Birçok defa artık belinde olmayan bıçaklara davranma ihtiyacı duymuştu. Kendilerini bir değil, iki kez öldürmeye çalışan Kum Tepeleri Kraliçesi'ni hatırlamadan Aisha'ya bakmak mümkün değildi.

Aisha hikayesini bitirdiğinde hâlâ tetikteydi. Bir şey demesine kalmadan tacir atılıp "Peki şimdi kimsin?" diye sordu. "Aisha bint Louas mı? Yoksa Kum Tepeleri Kraliçesi mi?"

Harami ağzını açtı, ardından duraksayarak tekrar kapattı. Çenesinin gerilmesine bakılırsa dişlerini sıkıyordu. Sonra kasılan bedeni yavaşça gevşedi. "Aptalca somlarla nefesinizi boşa harcamayın. Kendimden başkası değilim."

Loulie'yle ikisi sessizce bakışirlarken Mazen oturduğu yerde geriye kaydı. İkisinin arasında oturmak donduran bir rüzgarın ortasında kalmaya benziyordu.

Tacir başını iki yana salladı. "Sana inanmıyorum."

Aisha'nın kaşları çatıldı. "Bir cine asla teslim olmam."

"İyi de bu anlattıkların ne?" dedi Loulie sertçe. "Birlikte yaşamak mı?"

"Sence böyle olmasını ister miydin? Söylediğim gibi... bir anlaşma yaptık, çünkü..." Aisha es verdiğinde nefesini yavaşça saldı. "Bu dünyada var olmamızın tek yolu bu. Sizi öldürmek istese, cin anlaşmayla falan uğraşmadan cesedimi kullanarak işinizi bitirirdi."

Mazen huzursuz ellerini sakınleştirdi. "Yani artık bizi öldürmek istemiyor, öyle mi?"

"Ben istemiyorum." Aisha öylesine hızlı cevap vermişti ki kendisi bile şaşırınca sırtını dikleştirdi. Yüzünde yine o rahatsız edici dalgalanma olmuştu. "Yanınızda taşıdığınız emanetler yüzünden cin sizin katil olduğunuzu sanıyordu, ama asıl cin avcısı benim. Birinden intikam almak istese, o ben olurum." Gözlerinde alaycı bir gülümseme ışıldadı. "Bunun yerine bir anlaşma yaptık. Anlayacağınız cinin öncelikleri değişmiş durumda."

Bakışirlarken küçük bir sessizlik oldu. Mazen'in içi bir parça rahatlamıştı, ama Loulie hâlâ taş gibi bir kuşkuyla haramiye bakıyordu. "O zaman hikayenin geri kalanını anlat. Sana kolyeyi veren cine ne oldu?"

Qadir.

Dile gelmese de Mazen cinin ismini duyabiliyordu.

Aisha kaşlarını kaldırıp başını yana eğdi. “Onunla nasıl bir ilişkin vardı tacir?”

Loulie kaşlarını çattı. “Önce soruma cevap ver.”

Harami kollarını göğsünde kavuşturdu. “Gitti. Yok oldu. Ama benim için geri gelecek.” Suratı asıldı. “Kolye için. O ve...” Parmaklarını önünde kenetledi. “Kraliçe birbirini tanıyor. Hazine odasında gulyabanileri kontrol etmek için cin, kraliçenin gücünü kullandı.”

Mazen birden hatırladı. Bir kez daha Imad’ın zifiri karanlık hazine odasındaydı. Yanından görünmez bir güç geçmişti. Ama şimdi o gücün Qadir olduğunu ve karanlıkta boynundaki kolyeyle sessizce bir şarkı, Kum Tepeleri Kraliçesi’nin şarkısının mırıldandığını anlıyordu. Canilerin gulyabanilerin kendilerine saldırdığını anlaması ne kadar sürmüştü acaba?

“Imad kolyeyi bulamadığından bahsettiğinde bir şeyler olduğunu anlamalıydım,” diye mırıldandı. “Ama Qadir... aklımın ucundan bile...” Bomboş bakan gözlerle dalıp gittiğinde devamını getiremedi.

Aisha onun elindeki hançere bakıyordu. “Demek fedain bir cindi.”

Cindi.

Geçmiş zaman kipinin kullanılması karşısında tacirin gözlerinde parlayan öfkeli kıvılcımlar fark edilmeyecek gibi değildi, ama genç kadın hiçbir şey demeden sessizce titreyen parmaklarının arasındaki hançere bakmakla yetindi.

“Anlaşılan harabede emaneti ele geçirmemizden önce

Qadir'i tanıyordun." Konuşurken Mazen'in gözü Aisha'nın kapkara gözüne kayıyordu. Cinin o göze sahip olduğu kesindi.

Aisha'nın dudakları kıvrıldı. Küçük bir seğirmeden ibaretti, kaşla göz arasında görünüp kayboldu, ama Mazen karşısındakinin bir değil, iki kadın olduğu hissine kapılıyordu. "Evet," dedi harami. "Ama onun izni olmadan hikayeyi anlatamam," dedikten sonra ayağa kalkıp gerindi, ardından yürümeye başladı.

"Bekle!" diyen Mazen de ayağa fırlayıp peşine takıldı. "Nereye gidiyorsun? Öylece çekip..."

Aisha dönüp ona baktı. "En son ne zaman yemek yedin?"

Soru afallatıcıydı. Mazen'in gerginlikten kasılan midesi aniden açlıkla guruldadı. En son ne zaman bir *şeyler* yemişti?

"Aynen. Avdan döndüğümde konuşmaya devam edebiliriz."

Mazen genç kadının kana bulanmış kıyafetlerine baktı. Gördüğü kadıyla silahı yoktu.

Aisha yüz ifadesinden aklını okumuş olmalıydı ki "İnsanlar avlanmak için şahinleri kullanır," dedikten sonra başparmağıyla dışarıyı işaret etti. "Benimse gulyabanilerim var."

Mazen küçük adımlarla mağaranın girişine yaklaştı, ama dışarıda altı gulyabaninin nöbet tuttuğunu görünce korkuyla çığlık atarak arkaüstü düştü.

Aisha derin bir iç çekti. "Harabelerden nasıl çıktım sanıyorsun? Gulyabaniler eşeleme konusunda çok iyidir." Prensın bakakaldığını görünce ekledi. "İmad çaldığı emanetle işlerini zorla yaptırıyordu..." Sesi iğrentiyle alçaldı. "Ama ben sihrimle onları çağırıp gönderebilirim. Yeter ki yakınımnda olsunlar."

“Ama...” Aklında o kadar çok *ama* vardı ki Mazen nereden başlayacağını bilemiyordu. Çaresizce baktığı Loulie ona değil, elindeki hançere bakıyordu. Dahası yanaklarındaki yaşlar şok ediciydi.

Aisha omzuna bir şaplak attı. “Benimle gel, prens.”

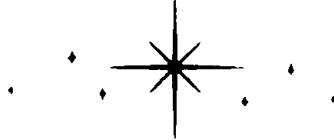
“Ama...” dedi yine. Ölümcül bir cinle baş başa kalmaya gönlü elvermiyordu.

Temkinlilik içinde suçluluk duygusuyla savaşa tutuşmuştu. Harabelerde Aisha onu kurtarmıştı, o yüzden güvenmek, ölü mü yenebilecek ve kendisi olabilecek kadar güçlü olduğuna inanmak istiyordu.

Omzunun üstünden Loulie’ye gergin bir bakış fırlattı.

“Gulyabaniler dışarıda bekleyecek,” dedi Aisha. *Loulie’nin başına bir şey gelmeyecek*, diyordu aslında, ama Mazen hâlâ endişeliydi.

Harami düşünesine fırsat vermeden onu mağaradan dışarı çekince itiraz edemedi.

LOULIE

Yalnız kaldığı anda hançeri kaldırıp mırıldandı. “Qadir?”

Cevap yoktu.

Harabelerde cin onun için geri gelmişti. Duman, ateş ve gölgeden ibaretti, ama *yaşıyordu*. Şimdi metalden kendisine bakan gözler bile yoktu.

“Beni kurtarmak için harabeyi batırdın,” derken öfkeyle yanaklarını sildi. Durduramadığı gözyaşlarından nefret ediyordu. “Şimdi öylece... yok mu olacaksın? Daha güçlü olduğumu sanıyordum.” Hızla akan gözyaşları görüşünü bulandırıyor, bütün bedeninin sarsılmasına neden oluyordu.

Güçsüz olan sensin, dedi küçük bir ses kafasının içinde.

Ve sonunda onu mahveden işte bu gerçek... bu itiraf oldu. Yıllardır geçmişteki hatalarından kendini ayrı tutmaya çalışmıştı. *Layla* çok gençti, sevdiklerini kurtaramayacak kadar acizdi. O yüzden Loulie, daha güçlü ve akıllı olmaya yemin etmişti. Kimseye hesap vermeyecek, birilerini kaybetme korkusu olmadan kendini kurtarabilecekti.

Ama bunda başarılı olamamıştı. Ne kendini ne de Qadir'i kurtarabilmişti.

Orada otururken ne kadar ağladığını bilmiyordu. Gözyaşları dindiğinde prensle harami henüz geri dönmemişti. Zaten umurunda değildi.

İçindeki boşluk bir uçurum gibi derinleşerek onu yutuyor, bölük pörçük kasvetli bir uykuya çekiyordu. Kabuslarla uyanıkça uyuklamaktan vazgeçerek ortalıkta görünmeyen prensle haramiyi aramaya karar verdi ve ayağa kalkmak için doğruldu... ama ayaklarındaki işkence gibi sızıyla hıçkırdı. Bacaklarını unutmuştu.

Belli belirsiz ayak seslerini duyunca başını kaldırdığında bir adamın gölgesini seçebiliyordu. Gözlerini kıstı. "Prens?"

Adam yaklaştığında ateşin titreşen ışığında Loulie gelenin Prens Mazen olmadığını anladı. Hayır, bu adam fena halde yanmış ve yaralanmıştı. Ayakta durmakta zorlanıyordu.

Yüreği sıkıştı. "Olamaz... sen ölmüştün." Oturduğu yerde geri geri kaçarken sırtı mağara duvarına dayandı. Bacakları acıyla kasılıyordu.

Yaktığı... öldürdüğü adam elinde bıçağıyla yaklaşıyordu. "Öleceksem," dedi Imad hırıltılı bir sesle. "Sen de benimle geliyorsun." Ardından saldırdı.

Omzunda bir el hissedince Loulie çığlık atarak kurtulmaya çalıştı. "Hayır!" demesi bir yakarış, bir dua gibiydi. "Hayır, hayır..."

"Loulie, rüya görüyorsun." Ses fısıltıdan ibaretti, yine de paniğini yatıştıracak bir dalga kadar yumuşaktı.

Gözlerini yavaşça açtığında kırmızı gözlü gölgeyi gördü. Gözünü tekrar kırptığında gölge, kızıl tenli ve soluk dövmele bir adama dönüştü. Yumuşacık bakan kahverengi insan gözlerine bakmamak mümkün değildi.

“Uyurken komik suratlar yapıyordun...” dedi Qadir. “Seyretmeye devam etmenin kabalık olacağını düşündüm.”

Loulie hıçkırıklarla boğulurcasına onun boynuna sarıldı. Bileklerindeki sızı bütün bedenine yayılıyordu, ama o anda yaralarının hiçbir önemi yoktu. Qadir’in dumana dönüşerek uçup gitmesini bekledi. Oysa adam onu kendine çekerek sarıldı. Hiçbir şey demedi, Loulie omzunda ağlarken sessizce oturuyordu. Bir süre öyle kaldılar. Sessizliği sadece Loulie’nin hıçkırıkları bozuyordu. Hıçkırıklar dindiğinde geriye sadece ateşin çıtırtıları kaldı.

Sessizlik yumuşak ve rahatlatıcıydı.

Sonunda Loulie geri çekilerek adamın yüzüne baktı. Mükemmel görünüyordu. Yanağına dokundu. *Gerçektir.*

Qadir’in yüz ifadesi yumuşadı. “Rüya görüyordun, o yüzden uyandırdım.”

Loulie baktığı yüzün toza dönüşmesini bekliyordu, ama adam hâlâ aynıydı. “Sen öldün,” dedi neden sonra boğuk bir sesle. Qadir elini tutuncaya kadar geri çekildiğini fark etmemişti.

“Ben ölmem. Kolum kanadım kırılmış olabilir, ama ölmedim. Seni bu kadar geç bulduğum için özür dilerim.”

“Ama tuzak...”

“Sadece yaraladı... yavaşlamama neden oldu.”

“Dumandan ibarettin...”

“Beden büyük hasar aldığında basit bir cisimleşme numarası.”

Loulie yutkundu. “Ama kazıklar demirdendi.”

Qadir’in kaşları çatıldı. “Sen beni kim sanıyorsun?”

Imad’ın sözleri Loulie’nin zihnini zehirli bir duman gibi sardı.

Yaşadığına şaşırmıyorum! Onun ne olduğunu biliyor musun küçük kız?

“Bilmiyorum.” Boğazındaki düğümden konuşmakta zorlanıyordu.

Birden birbirine dolanan anılar zihnine hücum etti. Eve dönemeyeceğini itiraf eden Qadir, görenin öldürülmesini gerektirecek kadar değerli bir emanetten, bir cin padişahından bahseden Imad...

Harabe çökerken adamın gözlerindeki açlık hâlâ aklımdaydı. Qadir’e doğru yürürken sesi titremişti.

Sen. Aradığımız sendin.

Annesi zamanında kendi dünyalarına geçebilecek güce sahip yedi cin padişahıyla ilgili hikayeler anlatmıştı. Qadir bunlar için *ifrit* demişti, oysa bu kelime en korkunç cinler için, Aisha’yı karanlık bir sihirle diriltebilen yaratıklar, lambadaki efsanevi cin için kullanılırdı.

Ama Qadir?

Elini geri çektiğinde Qadir’in gözleri karardı. “Loulie...” Tekrar elini tutacakmış gibi görünüyordu. O sırada dönüp arkasına baktı.

Aisha bint Louas kollarım göğsünde kavuşturmuş, ken-

dine ait olmadığı kesin kedilerinkine benzeyen bir gülümsemeyle mağara girişinde duruyordu. Genç kadının bu hali Loulie'nin kalbinin huzursuzlukla deli gibi atmasına neden oluyordu. Ona haramiyken bile güvenmemiştii, şimdi ölümcül bir cine ev sahipliği yaparken güvenin kırıntısı bile olamazdı.

Qadir istifini bozmadı. “Anlaşmanı yapmışsın belli ki.”

Aisha dilini şaklattı. “Adımla hitap edebilirsin. *Aisha*?”

“Tanrılar aşkına.” Mağaraya giren Prens Mazen, kanlar içindeki bir tavşanı ayağının dibine fırlatıp kocaman gözlerle ikisine baktı. “Sen nasıl yaşıyorsun?”

Qadir'in alnı kırıştı. “Kim soruyor? Prens Mazen mi? Yoksa bu bir tebdili kıyafet mi?”

Prens yanakları kızaracak kadar naif biriydi. Loulie delikanlının suratındaki utancı yumruklamak istiyordu. Kederi yüzünden ona öfkesini çoktandır unutmuştu, ama şimdi yüreği iflah olmaz bir kızgınlıkla kavruluyordu. Mazen kimliğini ilk sakladığında anlayış göstermişti, ama belli ki bunun hiçbir değeri yoktu.

Aisha, “*Hepimizin* sırlarla dolu olması ne şahane!” diye kıkırdadıktan sonra Mazen'in ayaklarının dibinden aldığı tavşanla ateşin yanına gitti ve çölde bulduğu keskin bir parçayla hayvanı yüzmeye başladı. “Belki birbirimize açılma zamanı gelmiştir?”

Çöken sessizlikte kimse konuşmadı. Loulie kontrolü ele almaya çalışması gerektiğini biliyordu. Sonuçta o Gece Taciri'ydi. Ama... hiçbir işe yaramazdı. Gerçekler bir kez

daha üzerine çullandı. İşe yaramadığı doğrudu, çünkü emanetleri ve hatta *Qadir* olmadan ne yapabilirdi ki?

Sessizliği bozan Qadir oldu. Gerçi bir şey dememiş, sadece alevlerin dalgalanmasına neden olacak şekilde iç çekmişti. “Peki,” dedikten sonra elini oynattığında alevler parlayarak minareleri ve kubbeleriyle görkemli bir şehir manzarasına dönüştü. “Yalanları, gerçekleri ve ikisi arasındaki hikayeleri konuşalım.” Ardından yedi cin padişahının hikayesini anlattı, ama anlattıkları insanların anlattığından çok farklıydı. Qadir’in hikayesinde cin padişahları, isimleri olmayan kötü yürekli yaratıklar değil, bilakis güçleri doğrultusunda isimlerini hak etmiş bir cinler topluluğuydu. *İfritler*... doğa kanununa meydan okuyan sihirleriyle ateşten yaratılmış varlıklar, cinler arasında bile en korkulanlardı.

Parmağını alevlerin meydana getirdiği hayali şehirden geçirdiğinde bu sefer yedi siluet belirdi. “İfritler, sadece doğuştan getirdiği sihirlerle kalmayıp diğer sihirleri de öğrenebildikleri için normal cinlerden ayrışır, yine de uzmanı oldukları sihirle anılırlar.”

En yakınındaki ateşten siluete dokunup birçok kuyruğu olan kocaman alevli bir kuşa dönüştürdüğünde “Şekil değiştiren,” dedi. İkinci siluet zıplayıp havada döndü. “Dansçı.” Üçüncüsü uçan halının üzerindeydi ve elinde bir kurukafa tutuyordu. “Dirilişçi.”

Loulie’nin kendisine baktığını fark eden Aisha kaşlarını çatarak başını çevirdi.

“Demek *sen* Kum Tepeleri Kraliçesi’sin,” diye mırıldanıyordu prens.

“Bana öyle demekten vazgeç,” diye çıkıştı genç harami. “Cin benim ağızımdan konuşabilir, ama sadece ben izin verdiğimde bunu yapabilir. Ben hâlâ benim.”

Qadir imalı bir şekilde genzini temizledikten sonra dördüncü siluete dokundu. Bu seferki tuhaf kolları ve bacaklarıyla havada yüzüyordu. “Dalga getiren.” Beşinci figür ellerini dua edercesine birleştirdi. “Gizemci.” Bir sonraki alevden ağaçların ortasında eğilmiş, elini yere bastırıyordu. “Gezgin.”

Sonra parmağını sonuncu siluete dokundurdu, başına dumandan bir sarık, sırtına mavi alevden bir kaftan yaptı. Siluet kamp ateşinin etrafında dolaşırken mavi kaftanı hayali bir rüzgarda sessizce dalgalanıyordu. Usulca, “Cehennem,” diye ekledi.

Prens korkuyla nefesini tuttu. Loulie bir şey demedi, ama Qadir’in kendisine baktığını hissediyor, ona bakmadan aklından geçenleri okuyabiliyordu.

Daha önce anlatmadığım için özür dilerim.

İçinde kopan fırtına öylesine dikenli bir çalıydı ki Loulie bir şiddetli duyguyu diğerinden ayıramıyor, odaklanmaya her çalıştığında bacaklarındaki ağrıyla yine dağılıyordu. Hayatı boyunca hiç böylesine güçsüz... iliklerine kadar yorgun hissetmemişti.

Karşılık gelmeyince Qadir gözlerini tekrar ateşe çevirdi ve bu sefer sekiz siluet oluşturdu. Biri tahtta oturuyordu, diğerleri önünde diz çökmüştü. “İfritler Dhabab tahtındaki padişaha hizmet ediyordu. Hem komutan hem danışman olarak ülkelerini korumaya yemin etmişlerdi. Asırlar barış içinde geçti,”

dedikten sonra diz çöken silüetlere uzun uzun bakıp iç çekti. Ardından silüetler kayboldu.

Loulie cinin yüzünde külden damlalar görünce irkildi. Adamın göğsü her nefesinde adeta sarsılıyordu.

Öylesine mahvolmuş bir bedeni iyileştirmek kolay değil.

“Efsanelerde...” diye söze başlayan prens duraksadı. Tarihten bir efsane olarak bahsetmenin tuhaflığının farkındaymış gibi yanakları kızarmaya başlamıştı. “Efsanelerde yedi padişah, tanrıların gazabıyla cin dünyasının Kumdenizi altına gömülmesine neden oluyordu.”

Aisha’nın kıkırtısı, çarpık dudaklarına hiç yakışmıyordu. “Tanrılar? Tanrı falan yoktu... sadece insanlar vardı.”

Loulie bile başını kaldırıp ona baktı, ama Aisha -yani Dirilişçi ya da o anda her kimse- gözlerini ateşe dikmişti. “Bir gün insanlar topraklarımıza geldi. Zararsız yaratıklar olduğunu düşünmüştük. Sıradan, sihir yeteneği olmayan insanlar. Padişahımız meraklı biriydi, o yüzden onları şehrimize buyur etti.”

“Kötü bir karardı,” diye mırıldandı Qadir. Konuşma gücünü kaybetmiş gibi mırıldanıyordu. “Kanımızın iyileştirici olduğunu ve emanetlerimizi silah olarak kullanabileceklerini öğrendiklerinde demir kılıç ve mızraklarla peşimize düştüler.”

“Aman vermediler,” diye ekledi Aisha. “Hepsini yok edemedik, o yüzden...”

Qadir başını çevirdi. “Kaçtık. Padişahımıza karşı gelip insanlar bir daha asla ulaşmasın diye şehrimizi kuma gömdük.”

Bu sözlerin ağırlığı üstlerine çöktü. Harabeleri batırmakla, koca bir ülkeyi gömmek tamamen farklı şeylerdi.

Kollarını göğsünde kavuşturan Loulie yutkunurken sonsuza kadar düşmeyi, evini, kumlar altında boğulan sevdiklerini gözünde canlandırmaya çalışıyordu.

“İhanetimizin bedelini ödettiler,” diye mırıldandı Qadir.

Loulie kollarındaki soluk renkli izlere bakarken cinin bir zamanlar söylediklerini hatırlıyordu.

Utancımı unutmamam için bıçakla yapıldı. Hak etmişim.

“Bedel ödemek istemeyenler insanların dünyasına kaçtı,” diyen Aisha, derisini yüzdüğü tavşanı bir süre havada tuttuktan sonra ateşe attı.

Prens itiraz edecek gibi oldu, ama birden nefesini tuttu, çünkü ateş tavşanı yakmıyor, pişiriyordu.

“Elbette sonunda hepimiz bedelini ödedik.”

Prens genzini temizleyip konuşmadan önce bir kez daha mağaraya kısa bir sessizlik çöktü. “Efsanelerde senin için Kum Tepeleri Kraliçesi diyorlar. Dediklerine göre...”

“Yeter.” Aisha’nın sesi buz gibi keskindi. “Cin hikayelerinden sıkıldım.”

Mazen afallamış halde gözlerini kırptırdıktan sonra Qadir’e baktı, ama adam başını iki yana sallıyordu.

“Geçmişim benim geçmişim. Tarihimi uzun zaman önce kumlara gömdüm ve öyle kalmasını istiyorum,” dedikten sonra başını kaldırıncı Loulie’yle göz göze geldi. *Affet.*

Affedilecek bir şey yoktu. Olanlar Qadir’in suçu değildi. Öte yandan... Loulie, Imad’m harabelerde onları yakaladığı anı tekrar tekrar yaşamaktan kendini alamıyordu.

Sen. Asıl aradığım sendin, demişti. Ne pusula ne de başka bir emanet.

Haramiler bilmeden bir ifrit, o gece pusulasını ararken kabilenin yanan kampına denk gelip aradığını korku içindeki küçük bir kızın elinde bulan bir yaratığı aramışlardı. Ailesini öldürenler işte o haramilerdi. Qadir hayatını kurtarmıştı. Yine de Qadir o gece kampa gelmemiş olsaydı ve haramiler peşinden gelmeseydi...

Kabilem hâlâ hayatta olacaktı.

Bu gerçek yüreğini delip geçiyordu. Mantıksız olmasının bir önemi yoktu. Hatıraları bütün güçleriyle bastırıyor, geriye sadece Imad'ın ölmesiyle sönmesi gereken derin bir yangın bırakıyordu. Yangın sönmemişti, hâlâ içini kavuruyordu.

Ya o gece farklı olsaydı?

“Loulie,” dedi Qadir usulca.

“Bu gece yeterince dinledim.” Loulie'nin duyguları kurumuştu. “Yarın konuşuruz,” derken kelimeleri, bir celladın balatasından farksızdı.

Sessizlik çökünce gönülsüzce yediler. Ardından prensle Aisha konuşmak için dışarı çıkınca ikisi baş başa kaldı.

Uzunca bir süre, Loulie uyumaya hazırlanana kadar konuşmadılar. Topalladığını görünce Qadir uzanıp omzuna dokunarak “Özür dilerim,” dedi. “Gözünde sadece Qadir olmak istemem bencillikti,” derken nazikçe omzunu sıkıyordu. “Harabede hançerimi tekrar almak için canını dişine taktığın için teşekkürler.” Usulca nefesini salarken elini geri çekti. “Ben de bunu kurtarmayı başardım,” derken belindeki aşınmış kını gösteriyordu.

Loulie'nin yüreği ağzına geldi. Gulyabaniler hücreyi araştırırken kılıçtan bahsetmemişti.

Qadir her zamanki gibi sorusunu yüzünden anlamıştı. “Kılcı harabeye girmeden önce çöle saklamıştım,” derken başını iki yana sallıyordu. “Yıllardır hançerime sahip çıktın. Benim de hediyene sahip çıkmam çok doğal.”

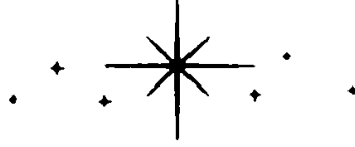
Loulie konuşamıyordu. Konuşsa bile boğazındaki yumru buna izin vermezdi.

Bir şey diyemeyince Qadir belli belirsiz gülümseyip “Yarın gücümü iyice topladığımda, yaralarını iyileştirmeme izin verirmisin?” diye sordu.

Loulie yanan gözlerini saklamak için başını çevirmeden önce küçük bir baş hareketiyle onaylamayı başardı.

Sonunda uykuya daldığında kabuslar rahat vermiyordu.

50

MAZEN

Güneşle birlikte uyandı. Dondurucu mağarada battaniye bile olmadan saatlerce debelenip sonunda uykuya daldıktan sonra güneşin doğuşunu seyretmek için mağaranın ağzına gitti. Mavi ve altın tonlarındaki bulutsuz gökyüzü çok güzel görünüyordu. Çöl göğünde renkler incelikle dokunmuş bir halı gibi uzanırken, ellerini arkasında bağlamış halde yüzünde tatlı bir gülümsemeyle saray balkonundan aynı güneşin doğuşunu seyreden babasını hayal etti.

Şafak vaktinde sultanın keyfi hep yerinde olurdu. Mazen onun divanda takındığı maskeyi henüz takmadığı için keyifli görüldüğünü düşünmekten hoşlanırdı. Bazen özellikle keyifli olduğunda sultan ona ilk sultan Amir ve ilk kadı olan amcası Ghazi'yle ilgili hikayeler anlatırdı.

Mağara duvarına yaslandı. Babasının o hallerini özliyordu.
“Sabah al-hayır.”

Daha önceki gün ölüp dirilen biri için harika bir şekilde dinlenmiş görünen Aisha gün ışığına çıkınca irkildi.

“Erken kalktığına göre benimle avlanmak ister misin?”

Mazen yüzünü ekşitti. Önceki gün, gulyabanilerin bir tavşanı nasıl hırpaladığını görmüştü. Öylesi kafa dağıtacak türden bir *avlanma* değildi. Neden sonra genç kadının onu, yanlarına gelebileceğini hissettiği Qadir’den uzaklaştırmaya çalıştığını fark etti. Belki cinle tacirin aralarındaki sorunu halletmeleri için zaman vermek istiyordu.

Omzunun üstünden mağaranın içine göz attı. Loulie’yle Qadir mağaranın iki ucunda, birbirlerine sırtlarını dönmüş halde yatıyordu. Anlaşılan Aisha’nın planı boşunaydı.

“Gel,” diyen Aisha onu bileğinden tutup dışarı çekti.

Gözlerini ovuştururken Mazen inliyordu. “Tercih hakkım olduğunu sanıyordum?”

“Yok. Sadece zorla götürmeden önce sana bir fırsat vermem gerektiğini düşündüm.”

Yanlarına iki gulyabani alıp çölde av arayarak bir kez daha *avlandılar*. Mazen beyhude bir çabayla soğuğu kovmak için kollarını kavuşturmuştu. Doğan güneşin ışığıyla dışarısı ısınmaya başlamıştı, ama hâlâ soğuktu. Hırpani cübbesiyle soğuğu hiç hissetmiyormuş gibi görünen Aisha’yı kıskanmadan edemedi.

Çöle doğaüstü ama tanıdık bir sessizlik çökene kadar gulyabanileri takip ettiler.

Mazen birden olduğu yerde kaldı. Önceki akşam, gulyabaniler bir hayvanın varlığını sezdiğinde aynısı olmuştu. Başta

Aisha'yla kendisinin hedef olduğuna adı gibi emin olmuş, ifritten edindiği tuhaf bir sihirle Aisha'nın kendisine saldıracağına inanmıştı, ama gulyabaniler bir tavşanla geri geldiğinde rahatlayarak titrek nefesini salmıştı.

Gulyabanilerin uzaktaki bir kayalığa tırmanıp gözden kaybolmasını seyrederken gergin bir sessizlikle bekliyorlardı. Önceki gün ifritin ele geçirdiği Aisha'nın onu çöle götürüp öldürmesinden korkmuştu, ama Kum Tepeleri Kraliçesi ona şiddet göstermek şöyle dursun, sadece bıkkınlıkla karşılık vermişti ve Mazen böyle devam etmesini umuyordu.

Birden gözleri Aisha'nın cübbenin altından görünen kollarındaki gri izlere takıldı.

Harami baktığını fark edince parmağını kaldırdı. "Yüzüm burada, prens."

Mazen kızardı. "Kusura bakma, sadece..."

"Yara izlerime bakıyorsun, biliyorum. Bu kadar meraklı olmak senin için iyi değil," diyen Aisha kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini tekrar Kumdenizi'ne çevirdi.

Mazen, sessizliğiyle sürekli kıpırdanan okyanusa baktı. Batan harabede çok şey yaşanmıştı. Yaşananların hayatı boyunca beynine kazınacağından emindi. Unutamayacağı için yapabileceği en iyi şeyi yaparak, sırf kafa dağıtmak amacıyla bile olsa bir soru sordu. "Nasıl bir şey? Kum Tepeleri Kraliçesi'yle yaptığın anlaşma?"

Aisha'nın gözleri tekrar ona kaydı. "*Dirilişçi* diyeceksin..." Ardından çenesini sıkıp ayaklarına baktı, ama gerginliği bir süre sonra kayboldu. "Hâlâ üzerinde çalışıyoruz. Anlaşma, hayatım karşılığında ona bedenimi kullandırmaktı."

“Yani arada sırada hareketlerini kontrol edebiliyor mu?”

“Hayır. Ama düşünceleri... düşüncelerini kendi düşüncelerimden ayırtırmak çok zor.”

Küçük bir sessizlik oldu. Mazen yüzüne sinen o sinsî gülümsemeleri ya da önceki gün fark ettiği alışılmadık hareketlerini gündeme getirmede. Bunun yerine, “Peki bu anlaşımdan senin kazancın ne?” diye sordu. “Yani hayatım geri almak dışında?”

“İçimdeki susmak bilmeyen sesten başka mı? Belli ki şu yürüyen ölüleri kontrol etme yeteneği.” Aisha’nın ağzından çıkan her kelime zehir gibi keskindi.

Mazen özür dilemekle teselli etmek arasında kaldı. Bunun üzerine düşünürken Aisha’nın yüzünde bir yumuşama fark etti. Belki ışığın bir oyunuydu, ama yumuşamayı gördüğünden emindi.

“Bu kadarı kendim seçtim, prens. Acımana ihtiyacım yok.”

Mazen’in yüreği sızladı. *Anlayış göstermek acımak değildir*, demek istiyordu. Ama haraminin yanılmazlığına ilk kez şaşırmıyordu. *Hepimiz hayata ödlekler olarak başlarız*, demişti harabelerde, oysa onun korktuğunu hayal etmek bile zordu. Bocaladığını gördüğü tek sefer, çaresizce yardıma ihtiyaç duyduğu andı...

Genç kadının boğazını kesen bıçağı aklından kovup beynini yatıştırmak için büyük çaba harcaması gerekti. Neyse ki seslerin çöle geri dönmesi kafasını dağıtınca gulyabanilerin başka bir... tavşanla geri döndüğünü gördü. Hüznüne rağmen midesi gurulduyordu.

Aisha bir kaşını kaldırdı. “Ne? Çakal mı bekliyordun? Belki bir kurt?”

“Beklentim yok,” diye iç geçirdi Mazen. “Ama umutluydum.”

Bir saat kadar sonra yine mağaranın yolunu tutmuşlardı. Döndüklerinde artık doğan güneş, uzaktaki kum tepelerini bulanıran puslu bir ışık yayıyor, tatlı bir yel bileklerini gıdıklarken kuru otların salınmasına, kumların dalgalanmasına neden oluyordu. Gezmek için fena bir hava değildi, ama yorulduğunda Mazen kolay rahatlayamıyordu.

Tacir mağaranın girişinde onları bekliyordu. Aisha, önceki gün Mazen’in duyduğu o yumuşak hırıltıyla kıkırdadı. “Ah, cin kanı mucizesi. Artık yürüyebiliyor musun?”

“Yeterince,” dedi Loulie buz gibi bir sesle. Duvara yaslanmasına bakılırsa, bileklerindeki ağırlığı azaltmaya çalışıyordu.

Mazen kendi yaralanmasını hatırladı. İyileştiğinde bile günlerce ağrı çekmiş, bir türlü *dinlenememişti*.

Aisha, tavşanı omzuna atıp Loulie’ye omuz atarcasına yanından geçti. “Çok gururlu bir yaratıksın. En azından yemek hazır olana kadar ayakta durma,” dedikten sonra mağaraya girdi.

Loulie hâlâ inatla mağara duvarına dayanıyordu.

Qadir dışarı çıktığında Mazen’in aklına bir şey geldi. “Atımız yok,” dediğinde boş gözlerle baktıklarını görünce genzini temizleyip ekledi. “At olmadan Ghiban’a nasıl gideceğiz?”

Qadir belli ki sorun etmiyordu. “İki bacağın var.”

Mazen gözlerini kırptırdı.

Bunlar kafayı sıyırmış. O kadar uzağa yayan nasıl gidilir!

Ne var ki yürünebiliyormuş ve elbette yürüdüler, sadece Mazen her anından nefret etti.

Nevaleyle iki günlük yolculuk aslında o kadar kötü geçmeye-bilirdi, ama ağabeyinin bol gelen kıyafetleriyle kendi bedeninde çölü arşınlamak yıpratıcıydı. İlk gün kimse konuşmadı. Zaten konuşmak Mazen'e sadece soğuk havanın ciğerlerini nasıl kuruttuğunu hatırlatıyordu, o yüzden sessizce yürüyor, yol boyunca bacaklarını ele geçiren yorgunluğa aldırmamaya çalışıyordu.

En azından pusula adeta bir lütuftu. Ghiban'a giden en kolay güzergahı işaret ederken aniden yön değiştirip av hayvanlarını ya da suyu haber veriyordu. Aisha gulyabanileriyle *avlanırken* çoğunlukla kaktüs ve bitkilerde buldukları suyu Loulie bıçağıyla delip bir kumaşı ıslatıyordu. Su tulumları olmadığı için buldukları yerde içebildikleri kadar su içiyorlardı.

Gün batıp ay gökte belirirken bile yürümeye devam ettiler. Dondurucu soğuktan koruyacak herhangi bir barınakları olmadığından beden sıcaklıklarını korumak için yürümeye devam etmeleri gerekiyordu. Sadece şafak vaktinde biraz uyudular.

İkinci gün Mazen uyandığında, Aisha ateşte kertenkele kızartıyor, Qadir ise yakınlarda bulunduğu bir derenin müjdesini veriyordu. Acınası kahvaltının ardından cinin peşinden suyun kaynağına gidip hem temizlendiler hem de kana kana su içtiler. Haliyle tekrar yola koyulduklarında herkes daha keyifliydi. Hatta Aisha Dirilişçi'nin Ahmed'in divanında söylediği o korkunç şarkıyı mırıldanıyordu.

Loulie bir hışım dönüp “O şarkı,” diye terslendi. “Ne o?”

Aisha sustu. “Dhabab'dan eski bir ninni. Ölülerin dünya-

sında kaybolduğumu hissettiğimde kendimi tekrar bulmamı sağlıyordu,” dedikten sonra Qadir’e göz attı. “Ninniye o da iyi bilir.”

“Şarkının Dhabab’dan olduğunu söylerken yalan söylemiyordum,” dedi Qadir usulca.

Gözlerini kuma diken Loulie bir şey demedi.

Neden sonra kum tepeleri kayboldu, yerlerine güneşin altında ateş gibi parlayan yüksek yamaçlar geldi. Taşlı bir yolda yürürlerken etraflarındaki kumlar kırmızı taşlarla beneklenmişti. Böylesi bir manzarayı hayatında hiç görmeyen Mazen hayret içindeydi.

“Ağzını kapat.”

Dönüp baktığında tacirin yanına geldiğini fark etti. Genç kadın solgundu, kaşları terden ıslanmıştı.

Mazen iyi olup olmadığını sormak istedi, ama aptalca bir soruydu. “Çölün bu bölgesini daha önce hiç görmemiştim,” demekle yetindi.

“Görmedin mi? O yüzden mi ağabeyinin yerine geçtin?” Loulie kaşlarını çatı. “Bu manzarayı görmek için mi?”

Mazen yüzünü ekşitti. Yola çıktıklarından beri bu yüzleşmeye kendini hazırlamıştı, ama nedense nutku tutulmuştu. “O kadar basit değil,” diye mırıldandı sonunda.

Tacir gözlerini kıstı. “O zaman duralım. Konuşmamız lazım.”

Bu talep üzerine son molalarını vermek üzere kayalıklardan birindeki bir mağaraya yerleştiler. Yüzünü açan Mazen ağzındaki kumları tükürdükten sonra konuşmaya başladı.

Gerçeği bütün çıplaklığıyla anlatıyordu. Ödleklęi yüzünden şantaj kurbanı olmuştı. Yolculuğa çıkmasının nedeni ağabeyinin Medine’de güvenlikle ilgili işleri olmasıydı ve sultan bilmiyordu, çünkü bilse elbette izin vermezdi.

Sözleri bittiğinde tacirin bağırıp çağıracağını, yakasına yapışıp dişleri takırdayana kadar sarsacağını sanmıştı, oysa genç kadın başını iki yana sallayıp “Aptal,” demekle yetindi.

Mazen gözlerini kırıştırdı. “Öngörölü olmayabilirim belki ama...”

“Ağabeyinin *güvenlik* işleriyle ilgilenmek için seni gönderdiğini mi sanıyorsun?”

Mazen içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. “Ağabeyimi ne kadar tanıyorsun ki?”

“Katil olduğunu biliyorum.”

“Eee? Ahmed bin Walid’in ellerindeki kanı umursuyormuş gibi görünmüyorsun.”

Tacir kocaman gözlerle donakaldı, resmen titriyordu. Konuşmaya başladığında sesi ölümcül bir tıslamadan ibaretti. “Ağabeyini Dhyme valisiyle nasıl karşılaştırırsın? Bu ne cüret? Ahmed lanet olası bir *emanet* için bütün bir kabileyi öldürme emri vermedi.”

Mazen üstelemedi. Aisha’nın harabelerde bundan bahsettiğini nasıl unutabilmişti?

Çünkü Omar ailem, diye düşündü. Ve aile söz konusu olduğunda hep unutmaya çalışırız.

Ama Loulie nereden biliyordu? Imad ona niye anlatmış olabilirdi ki? Yoksa...

Mazen tacire baktı. Ağlamamak için kendini tutarken genç kadının nefesleri sıklaşmıştı.

...yoksa bahsi geçen kabile onunki miydi?

Yutkundu. “Loulie, ben...”

“Üzgün müsün? Üzülmen benim için hiçbir anlam ifade etmiyor prens. Başından beri yalan söylemişken dürüstlüğüne inanmak için hiçbir nedenim yok.” Loulie bu sefer öfke dolu gözlerini Aisha’ya çevirdi. “Ve *sen*. Kim olduğunu bilmiyorum ve sana hiç güvenmiyorum. Bir harami, Dirilişçi - her halükarda gözünü kırpmadan kan döken katillersiniz.” Ardından ayağa kalkıp topallayarak mağaradan çıktı.

“Kendi haline bırakın,” dedi Qadir sertçe, çünkü Mazen peşinden gitmeye yeltenmişti. “Yoksa şimdi bile bir enik gibi peşine takılmayı mı planlıyorsun?” Cinin gözlerinde ateşe benzer bir şeyler titreyordu.

Mazen yenilgiyi kabullendi. Anlamsız olduğu halde özür dilemekten başka ne yapabilirdi ki? Ona istediği cevapları bile veremezdi.

Aisha’ya baktığında harami omuz silkti. “Bana hiç bakma. Omar’ın aklmdan neler geçtiğini bilemem, ama...” Bir kaşını kaldırarak devam etti. “Baban bizi benzer tehlikeler içeren seferlere gönderdi. Bazen güç, fedakarlık gerektirir.”

Mazen öfkeyle baktı. “*Başkaları* feda edilecekse gücün hiçbir değeri olmaz.”

Haraminin dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Prens gibi düşünmeyi hiç bilmiyorsun, değil mi?” dedikten sonra kahkaha attı. Sesi yine Kum Tepeleri Kraliçesi’nin

yumuşaklığındaydı. “Bizim dünyamız ahlak üzerine kurulmamıştır. İnsanlar, cinler... hepimiz bencil yaratıklarız. Ağabeyin güç istiyor, o yüzden başkalarını tehlikeye attı. Dünya böyle bir yer.”

Mazen diklendi. “Peki masum bir adamın bedenini ele geçirip arkadaşlarını öldürmek de bu dünyaya mı ait?”

Aisha’nın kaşları çatıldı. “Masum adamla arkadaşlarından kastın, cinleri yok yere katledenlerse... evet.” Ayağa kalktığı anda başını başka yere çevirip, “Ölümlerinin adil olduğunu bile söyleyebilirim,” derken sesi buz gibiydi. Ardından çekip gitti.

Qadir başını yana eğmişti. “Kendini gömmekte üstüne yok, Prens,” dedikten sonra ayağa kalkıp iç çekti. “Sana hâlâ güvenmiyorum, ama ağabeyine hiç güvenmiyorum. Ne işler çevirdiğinden emin olmasam da bildiğim bir şey var.” Gözleri dumanlanmıştı. “Ailen Loulie’ye zarar vermeye çalışırsa, şehrinizi yerle bir ederim. Ve geçmişimle ilgili tek bir kelime edersen...” Gülümsemesi Mazen’in sırtını ürpertiyordu. “Seni şahsen pişman ederim.”

İfrit de mağaradan çıktığında duman kadar yoğun bir sessizlik her yere hakim olmuştu. Mazen kendini onun peşinden gitmeye zorladı. Bunu *kendisi* seçmişti ve bu cehennem yolculuğunu bitirmekten başka çaresi yoktu.

Sonrasında Ghiban’a ulaşmaları uzun sürmedi. Toprak yola çıktıklarında Aisha parmağını şaklatınca gulyabaniler uzaklaşarak kendilerini kuma gömdü. Mazen, kraliçenin sihri ni böylesine kolay kullanabilen Aisha konusunda rahatlamak-

la gerilmek arasında gidip geliyordu. Ancak ana yolda başka kervanları görünce gerginliği yatıştı. Günlerdir ıssızlıkta yürüdükten sonra başkalarını görmek rahatlatıcıydı ve Mazen kendini kalabalıkta daha rahat hissedirdi.

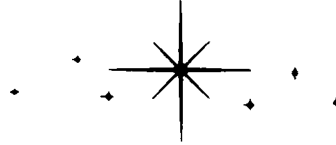
Öte yandan tacir yıldız desenli kıyafetlerini çıkarmak zorunda kalmıştı. Cübbesi olmadan, sadece sade tuniği, pantolonu ve kirlendiği için altın renginden ziyade kahverengi görünen ayakkabılarıyla daha ufak tefek görünüyordu.

Şehre varana kadar kayalıkları dolaşıp aşmaları gerekti. Taş minare ve kubbeler, canlı bahçeleri ve kristal mavisi gölleriyle taşlık bir ovada yükseliyordu. Şehir aslen küçük bir vadinin merkezine kurulmuştu. Üç yanında, ayışığında ışıldayan gümüş nehirlerle akan şelaleler vardı.

Mazen hayret ve hayranlıkla nefesini saldı.

Sonunda Ghiban'a... lambadan önceki son şehre ulaşmışlardı.

51

LOULIE

Doğanın elitlere bahşedildiği Medine ve Dhyme şehirlerinin aksine Ghiban doğal hoşluklarla doluydu. Şehre giden dik yokuş bile yemyeşildi. Ayçiçekleri kayalıkların arasından başını çıkarıyor, yerdeki çatlaklardan sarı renkli otlar fışkırıyor, yolu aydınlatan ahşap fenerlerin altında çiçekler göz alıyordu. Yüksek noktadan şehrin bütün bölgeleri görünebiliyordu. Mahalleler kanallarla bölünmüş, köprülerle birbirine bağlanmıştı.

Çok güzeldi. Öyle güzeldi ki Loulie'nin yüreği sızlıyordu. Her yer gibi böylesi doğal bir güzellik cin kanından doğmuştu. Bu kayalıklarda insanlarla masalarda dilekleri yerine getiren *meret** cinleri arasındaki savaşa dair hikayeler anlatılırdı. Sonrasında cinlerin şehri Kumdenizi'nde batarken insanlar burada kalmıştı.

Loulie'nin annesi bir keresinde bir hikaye anlatmıştı. Yıllar

* (Ar.) Marid - Dik kafalı, asi, uğursuz. (ç.n.)

boyunca suistimal edildikten sonra meretler insanlara baş kaldırmış, şelaleleri vadideki insan ordularını ezmek üzere kullanmak için kayalıklara çıkmışlardı, ama insanlar acımasızdı. Meretlerin dikkatini dağıtmak için binlerce adam görevlendirmiş, kayalığın arka tarafından saldıracak zamanı yaratmak için hepsini meretlerin sihrine kurban etmişlerdi. Efsaneye göre meretleri katlettikten sonra insanlar cesetlerini kayalıkların tepelerine asmış, akan gümüş kanlar derelere dönüşmüştü.

Şehri dolaşan derelere bazen dikkatli baktığında Loulie suyun yıldıztozu gibi ışıldadığını düşünmeden edemiyordu. Çok güzeldi, aynı zamanda fazlasıyla korkunçtu.

Yol, tabelaları ve tezgahlarıyla küçük tuğla ve taş binalardan oluşan Ghiban çarşısına açıldı. Loulie meydandaki kalabalığa döndü. Normalde kalabalıktan hoşlanmazdı, ama şimdi memnuniyetle aralarına karışıyor, yol arkadaşlarıyla arasına olabildiğince mesafe koymaya çalışıyordu. Özellikle de sürekli göz göze gelmeye çalışan Qadir'den kaçıyor. Onunla konuşmayacaktı, konuşamazdı. Çünkü konuştuğu anda geçmiş, işe yaramazlığını hatırlayacak, duygularına hakim olamayacaktı.

Zavallılığını düşününce dudağını ısırды. Lanet olası duygular sonu olacaktı. Dünya iradesi dışında lekeli parşömene dönüşüyor, insanları dürtükleyerek kendine yol açarken üstüne çullanıyordu.

“Layla!”

Satıcılar mücevherleri burnunun dibine kaldırıyor, çarşıda gezenler kapüşonlarının gölgelerinde ona gülümsüyordu. Bir

adama çarptı. Yankesici adam, elini Loulie’nin cebine atarken özür diledi.

“Layla!”

Adamın eline vururken kızmış gibi yapmaya çalıştı, ama gerçekler kaçınılmazdı.

alabileceği hiçbir şeyim yok.

Kalbi sıkıştı.

“Layla!”

Omzuna dokunan eli gayriihtiyari itti, ama neden sonra prens olduğunu fark etti. Bağırmak üzere ağzını açmıştı ki... durdu.

Prens, arşıda müşteri gibi gezerken kalkan niyetine kullanacağı adı kullanmayı hatırlamıştı. İyi de adını duymak niye ağlamak istemesine neden oluyordu?

“Başka bir isimle mi ağırmalıydım?” diye soran Mazen, elini ovuştururken temkinli gözlerle ona bakıyordu.

“Hayır.” Loulie derin bir i çekerken cılız sesinden nefret ediyordu. “Ne istiyorsun?”

“ ncelikle nereye gittiğini öğrenmek istiyorum.”

“Bir han bulmaya çalışıyorum,” demek, Loulie’nin hedefe kitlenmesini kolaylaştırdı. Ama sükUNET uzun sürmedi, çünkü bir han bulduklarında yanlarında hiç altın olmadığını hatırladı. Tam panikleyecekti ki Aisha bir avuç dolusu parayı masaya çarparken “Hırsız olduğumu unutuyorsun,” diye açıklama yaptı. Ardından omzundan tuttuğu prensi tavernadan misafir odalarının olduğu tek koridora sürükledi.

Omzunun üstünden geriye baktığında Mazen’in yüzündeki

acıma Loulie'yi aniden irkiltti. Ondan, altın yürekli numarası yapıp yalanlar söylemekten geri durmayan prensten nefret ediyordu, ama daha çok ona anlayış gösterdiği için kendinden nefret ediyordu.

Qadir'e, "Ben hamama gidiyorum," dedikten sonra bir cevap beklemeden harekete geçti.

En yakındaki hamam, geniş taş zemini bölen küçük odalardan oluşuyordu. Buraya son geldiğinde, kadınların gün etkinliğine denk gelmişti. Neyse ki bu sefer hamam boştu. Denese bile kimseyle konuşabilecek halde değildi.

Kıyafetlerini girişte bırakıp ilk banyo bölümünü geçti, çünkü kadın kahkahalarını duymuştu. Orta kemerin altında ne çok soğuk ne de çok sıcak bir bölme buldu. Köşedeki fenerlerle aydınlanan loş bölme yasemin kokuyordu. Suyu girip gözlerini yumduğunda gerginliği biraz olsun yatıştı.

Bir süreliğine hiçbir şey düşünmedi.

Neden sonra gözlerini açtığında hava girişi için tavandaki havalandırmaların açık olduğunu fark etti. Yıldızlı gökyüzüne bakarken günün... yolculuğun ne kadar uzun sürdüğünü hatırlıyordu. İşte o zaman bastırmaya çalıştığı hatıralar yüzeye çıkınca gayriihtiyari taşları tekrar yerine oturtmaya girişti.

Dokuz yıl önce Qadir pusulayı çölde kaybetmişti. O pusulayı babası bulmuştu. Bir grup harami, pusulayı arayan cinin izini bulmuş, seferi gizli tutmak adına kabilesini katletmişti. Bunun üzerine cin, daha doğrusu ifrit, onları öldürüp kendisini kanatlarının altına almıştı. Qadir kefaret demişti, ama onca sır sakladıktan sonra Loulie gerçeği nasıl öğrenebilirdi?

En acısı da yalanlar değil, gerçeklerdi.

Kabileleri bir hiç uğruna ölmüştü. Ailesinin ölüm emrini veren kişi yıllandır yaldızlı kapıların ardında saklanmıştı. Ve şimdi o katilin kardeşiyle seyahat ediyor, yetmezmiş gibi babası için çalışıyordu.

Kapana kısılmıştı ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Suya düşen damlaları görene kadar ağladığının farkına bile varmamıştı. Gözyaşlarını tutmadı, çünkü yalnızdı ve çözüldüğünü görebilecek kimse yoktu. Döktüğü yaşlar büyük kederinin kanıtıydı, ona Ahmed bin Walid'i hatırlatıyordu. Onunla muhabbet etmek, yanında olmak için her şeyini verebilirdi. Divanda dans etmek, bahçede sohbet etmek... Ne yaptıklarının önemi yoktu. Onunlayken şanını ve yetersizliklerini, en azından bir süreliğine unutabiliyordu.

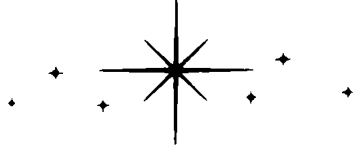
Küçük molaların sorunu buydu, hepsi geçiciydi, en iyi haliyle uçup giden rüyalar.

Yine de Ahmed'le divanda otururken hissettiği huzuru özlemekten edemiyordu. Keşke daha basit bir hayatı olsaydı, keşke sevdiklerini kaybetmekten bu kadar korkmasaydı.

Dileklerin rüyalar gibi hayali olması büyük şanssızlıktı.

Kuruyan gözyaşlarının ardından hana döndüğünde kaldıkları oda boştu. Yatağın karşısındaki duvara dayalı duran Qadir'in şemşiri dahil yanındaki birkaç emanet dışında hiçbir eşyaları yoktu. Ancak masanın üzerinde yumuşacık mavilikte ışık saçan tek bir fener vardı.

Loulie ne yaptığının farkına bile varmadan yatağa yuvarlandığında fenerin alevi hiç kıpırdamadı, gece boyunca onu seyrederken hiç sönmedi.

MAZEN

Aisha dertop ettiği kıyafetleri üstüne fırlattığında Mazen ayılmak için hâlâ gözlerini kırıştırıyordu. Günaydın niyetine genç kadın, “Çamurda yuvarlanmış gibi görünüyorsun,” dedi.

“Sana da sabah al-hayır,” diye mırıldandı, kıyafetlere bakarken. Bir ucuz pantolon ve bir gömlekten ibaretti. Bir de başını örtebileceği bir kefiye vardı. Başını kaldırdığında Aisha’nın yıkanıp üstünü değiştirdiğini gördü. Kollarını kapatmamış olması şaşırtıcıydı; Aisha’nın hem yara izleri hem de solan kına desenleri görülebiliyordu. Başına gevşek bir şekilde örttüğu eşarp yüz hatlarına gölge düşürüyordu, o yüzden gözlerinin farklı renkte olduğu bile zor anlaşıyordu.

“Dur tahmin edeyim,” dedi gömleği havaya kaldırıp inceleyen. “Hırsızlık malı?”

Aisha omuz silkti. “Satıcılar farkına bile varmaz. Hadi, kalk temizlen. Zamanımız yok.”

Mazen ona baktı. “Hemen gitmiyoruz ya? Daha yeni geldik.”

“Ne yani? At ve nevale olmadan yola devam edebileceğimizi mi sanıyorsun?” Genç kadın alay edercesine kıkırdadı. “Ağabeyine ölüm nedeninin aptallık olduğunu söyleyeceğim.”

“Sürekli sözlerimi başıma çarpmak zorunda mısın?”

Aisha duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sadece aptalca şeyler söylediğinde.”

Neyse ki erkekler hamamını aramak için çıktığında harami peşinden gelmedi. Zaten aradığını hanın yakınında buldu. Kayalığın bir köşesine sıkışmış basit bir binaydı. Orada banyo yapmak... tuhaftı. Çünkü her şeyden önce sarayda kendine özel banyosu vardı ve başka erkeklerin önünde hiç yıkanmamıştı. Ne kadar çelimsiz olduğunu yüzüne vuran acayip bir deneyimdi, buna rağmen ağabeyinin bedeninde olmaması rahatlatıcıydı. *Kendisiydi*. Bunu özellikle yeni kıyafetleri giydiğinde daha iyi anlayacaktı.

Bileziği, bir ifritin sihrine sahip paha biçilmez kadim emaneti kaybetmişti. Omuzlarında hissettiği korkunç bir ağırlıkla aniden olduğu yerde sendeledi. Daha önce de yokluğunu hissetmişti, ama yarı çıplak kendi bedeniyle orada dururken ne kadar önemli bir emanet olduğunu yeni kavırıyordu. Omar'ın bedeni bir zırh olmuştu. Ghiban'da tanınmayı dert etmek zorunda olmasa da savunmasız hissetmekten kendini alamıyordu.

Belki kendim olmam gerekmiyordur.

Tacir cübbesi olmayan Loulie artık Layla'ydı. Ve saray kıyafetleri olmadığında o da Yousef olabilirdi.

Yousef.

Bu isim, zararsız kaçamaklar ve havai düşler tadındaydı. Bu kimlik en azından rahatça oynayabileceği bir karakterdi. Sonuçta şehirde Yousef olmaya karar verdi.

Hana döndüğünde tavernada bulduğu Aisha'ya bunu söylediğinde genç kadın yine dalga geçti. "Aklının hâlâ havalar da olması inanılmaz," dedikten sonra kalkıp kapıya yöneldi. "Hadi gel, bir çay dükkanı bulalım."

Mazen peşine takıldı. "Tacir?"

Adını duymuş gibi Loulie al-Nazari sade kıyafetiyle kalabalığın arasından sıyrıldı. Yüzünü çevreleyen kıvrıkcık saçlarının üzerine bir şal örtmüştü. "Sizinle geleceğim," derken sesi itiraz kabul etmeyen türden çelik gibi bir tınıya sahipti. Önlerinden geçip yürümeye başladı. Qadir ortalıkta yoktu.

Tacirin peşine takılıp ahşap evlerin, ilginç dükkanların, şehir sakinlerinin serin havanın tadını çıkardığı çiçekli yeşilliklerin yanından geçtiler. Mazen insanların gamsızlığını, ısıltılı gülümsemelerini ve pervasız kahkahalarını kıskanmadan edemiyordu.

Coşkun akan derelere bakarken gümüş kanı, kazıkların neredeyse parçaladığı Qadir'i, harabelerde kan kaybeden Aisha'yı düşündü. İkisi de ölmüştü. En azından Mazen öyle düşünmüştü. Ama ikisi de anlayamadığı bir sihirle tekrar dirilmişti. Bir ifritle seyahat ettiğini öğrendiğinde babası ne derdi acaba?

Öldürecek olsa çoktan öldürürdü.

Erkenci işçilerin grup halinde günlük dertlerini tentelerin

gölgesinde ve küçük dükkanlarda paylaştıkları ara sokaklardan geçerken Mazen dükkanların etkileyici vitrinlerinden ve tezgahlardan gözünü alamıyordu. Canlı renklerde kumaşlar, perdahlı tabaklar, baharat dolu tenekeler... Henüz erkendi, o yüzden tezgahların başında kimse yoktu. Hem bekçiler her yeri kolaçan ediyor, maharetli hırsızlara aman vermiyordu.

Üçü hâlâ تنها olan dükkanların önünden geçip bir avlusu olan çay dükkanına yöneldi. Ardından kalan paralarıyla masaya kurulup pita, humus ve zeytin istediler.

“Bir konuyu açıklığa kavuşturalım,” dedi tacir, dükkan sahibi istediklerini getirdiğinde. Dumanı tüten ekmekten bir lokma koparıp ağzına attığında yüzü ekşidi. “Bu sefere katılmak zorunda kalmış olabilirim, ama körlemesine bitirmeye razı değilim.” Kıvılcımlar saçan parlak gözleri ikisi arasında mekik dokuyordu. “Cevaplar istiyorum.” Gözlerinden kaçmak imkansıza yakındı. “Seninle başlayalım Prens... Dokuz yıl önce Imad’la ne oldu?”

Kızgın gözlerini Mazen’in yüzüne dikmişti. Yine de... gerçeği söylediğine inanırsa bağışlanması için bir adım atmış olur muydu? Anlatılacak pek bir şey olmasa da Mazen bütün içtenliğiyle bildiklerini anlattı. Dokuz yıl önce henüz on üç yaşındayken Omar’ın ne emir verdiğini hatırlamıyordu. Imad’la Omar’ın düellosunu da hatırlamıyordu. Ama Aisha’nın anlattıkları ve babasının söyledikleri hâlâ aklındaydı.

“Babam her zaman haramilerin tuhaf bir kazada öldüğünü söyler,” dedi. “Korkunç bir cinle savaşmışlar ve başaramamışlar. Imad’ı hiç duymamıştım. Ve...” Tereddüt etti. “Bu kadar

çok insanın öldüğünü... Aisha söyleyene kadar bilmiyordum.”

İkisinin gözlerini çevirdiği Aisha omuz silkti. “Olay hakkında tek bildiğim, Omar’ın cin padişahının emaneti için yanıp tutuştuğu ve ele geçirmek için hiçbir şeyden sakınmayacağıydı. Artık bildiğin üzere, ifriti öldürmek için gönderdiği haramiler başarılı olamadı. Ardından Omar zorlamayı bıraktı.” Ardından kaşını kaldırarak ekledi. “Senin hayatta kaldığını bildiğinden kuşkuluyum al-Nazari.”

Bilse hayatta kalamazdın, diyordu başka bir deyişle.

Mazen’in aklına bir şey geldi. Bunu uzun zamandır düşünmemişti. “Omar emanetin... ya da... şey, Qadir’in yerini nasıl buldu? Haramilerini nereye göndereceğini nereden biliyordu?”

Aisha ağzını açtı... sonra kapattı. Yüzünde meraklı bir ifade vardı.

Bilmiyor, diye düşündü Mazen hayretle.

Tacir burnundan soludu. “Medine’ye döndüğümüzde bunu ona sorarım,” dedikten sonra ikisine sertçe baktı. “Umarım lambayı bulmak için beni kullanıp Kumdenizi’ne atmayı planlamamışsınızdır, çünkü sizin elinizde ölmeyi reddediyorum.”

Mazen’in gözleri pörtledi. “Tabii ki hayır!” Ama bunu söylerken bile gerçeği bilmesinin mümkün olmadığını farkındaydı. Babasının tacirin hayatını önemsemediği kesindi. Genç kadını sadece iz sürme yetenekleri ve... pusulası için görevlendirmişti.

Tacir ikna olmamıştı, ama uzatmadı. Bunun yerine Imad meselesine döndü. “Harabede Imad’ı yaraladığımda...” De-

vamını getirmekte zorlanıyordu. “Mürekkep gibi siyah kan mı aktı?” Kuşkuyla ikisine bakıyordu. “Neden?”

Mazen iç çekti. Loulie al-Nazari’nin yaşlı haramiyi yaradığını görmemişti, ama siyah kanı görmüştü. Bileziğin yan etkisiydi. Bunu söylediğinde tacir kollarını göğsünde kavuşturup, “Böyle bir şeyi hayatımda duymadım,” dedikten sonra Mazen’in gölgesine göz attı. “Ama sanırım hâlâ cin sihri hakkında her şeyi anlayamıyorum.”

Son olarak Mazen’in gölgesini sordu. Neyse ki doğrudan anlatılabilecek bir meseleydi. Sonrasında iç geçirip “Cinin gölgeni emaneti yapması akıllıca,” dedi. “Böylece sihri ağabeyinin eline geçemeyecek.”

Mazen sustu. Bunu daha önce hiç böyle düşünmemişti, ama babasının ve Omar’ın divanda bir şey *aradığını* hatırlıyordu. Aradıkları emaneti bir türlü bulamamışlardı.

Çöken sessizliği sadece ekmek çıtırtıları ve çay bardaklarının şingirtıları bölüyordu. Alışkanlıkla Mazen sessizliği en iyi bildiği yöntemle, sohbet ederek bozdu. “Beyaz bir sayfayla başlamak istiyorum,” dedikten sonra elini göğsüne götürüp içten olduğunu umduğu bir gülümsemeyle baktı. Uzun zamandır Omar’ın çarpık sırtışı yerine *kendisi* olarak gülümsemişti. “Kendimi takdim edeyim. Adım Mazen ve ben...”

“Bir yalancısın,” diye tamamladı Loulie kaşlarını çatarak.

Aisha gölgesine göz attı. “Karanlıklar Prensi?”

Mazen’in rengi attı. “Ne? Neden?”

“Sihirli bir gölgen var ve sürekli karanlık koridorlarda dolaşıyorsun.”

“Ama Karanlıklar Prensi, kulağa kötü biriymişim gibi geliyor!”

Aisha sırtıttı. Tacir bile bir anlığına gülümsedi. Pis bir sırtıtış değil, bilakis samimi bir gülümsemeydi.

“Yousef adını kullanacağını sanıyordum?” dedi Aisha.

Mazen mahcup bir şekilde gülümsedi. “Kullanacağım. En azından şehirlerde Yousef adını kullanmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum.”

Tacirin yüz ifadesi yumuşamış, en azından kaşlarının arasındaki çizgi kaybolmuştu. Kendini ilk karşılaşmalarında Yousef olarak tanıttığının üzerinden sanki asırlar geçmişti.

“Eh, o zaman adın... *Yousef*. Tacir.” Aisha boş bardağını masaya bırakıp ayağa kalktı. “Ben gidip bir şeyler almaya çalışacağım. Siz de en azından at almak için biraz para toplayabilirsiniz.”

Teoride kolay işti. Ama Mazen hayatında bir gün olsun çalışmamıştı ve Loulie sadece mal alıp satma konusunda iyiydi. Haliyle kendilerine uygun bir iş bulamamaları şaşırtıcı olmadı. Ancak iş ararlarken Medine’den haber alınca Mazen’in keyfi biraz olsun yerine geldi. Ahmed bin Walid’in masum ilan edilip sarayda ağırlandığını duyunca Loulie de oldukça rahatladı.

Yine de Mazen kaygılanmadan edemiyordu. Ahmed, Dhyme şehrinde bileğindeki emaneti fark etmişti. Aynı bileziği görünce Omar’ın aldatmacasını anlayacak mıydı? Bunları düşünürken alacakaranlık çökmeye başladı. Çarşıda dolaşırken düşünceleri ilhama dönüştü. Bir tentenin altında oturmuş, çeşitli efsane yaratıkların işlendiği süslü bastonuyla

hayran hayran dinleyen insanlara hikaye anlatan hikayeciyi görünce durup seyretti. Adamın ellerini oynatması ve yüz ifadesini kolayca değiştirebilmesi hoşuna gitmişti. Hikaye bittiğinde yaşlı hikayeci selam verince dinleyiciler teneke kutusuna bozuk para atmaya başladılar.

Loulie dürtüklüyordu. “Prens?”

Mazen gülümsedi. “Bir fikrim var.” Küçük ve alçakgönüllü fikri bir saat kadar sonra küçük ve alçakgönüllü bir şekilde gerçekleşti. Mazen bütün sevimliliğiyle tozlu bir kilimi ödünç almayı başarırken tacir de çarşıdaki hurma ağaçlarında asılı duran fenerlerden birini ödünç almıştı. Kilime kurulduğunda genç kadın feneri önüne yerleştirdi.

“Ortam yaratmak için fener?” Mazen gülümsedi. “Harika bir fikir.”

“Qadir’in fikri. Sana yardım etmek istiyor.”

Mazen, fedaiyi arkalarında görmeyi bekleyerek dönüp baktı, ama asık suratlı ifrit ortalıkta görünmüyordu. Merakla feneri işaret eden tacire baktı. Sonra fenerin dibinde kırmızı gözleriyle kendisine göz kırpan küçük siyah kertenkeleyi fark etti.

“Qadir şekil değiştirebiliyor,” diye açıkladı Loulie. Mazen’in aval aval baktığını görünce iç çekerek açıkladı. “Bazen omzumda dolaşır. Öylesi daha az dikkat çekiyor.”

İfrit kertenkele birden Mazen’in bacağından ve kolundan tırmanıp omzuna tünedi. “Bunu Loulie için yapıyorum,” derken fısıltısı sanki Mazen’in kafasının içindeydi. Ama bu hırıltılı ses... Mazen hatırlayınca irkildi. Bu sesi tanıyordu. Gölge

cinle ilk karşılaştığında onunla konuşmuş, onu uyuşukluğundan çekip çıkarmıştı. Demek o gün de Qadir yanlarındaydı. “Delirdiğimi sanmıştım,” diye mırıldandı.

“Çünkü delisin,” dedi Qadir. “Aklı başında biri bu sefere çıkmazdı.”

Mazen kaşlarını çattı. “Bu doğru değil...”

Tacir dişlerinin arasından tıslayarak, “Sus,” dedi. “Kendi kendine konuştuğunu sanacaklar.” Ardından kefiyesinin ucunu alıp Mazen’in omuzlarına ve ağzına doladı. İfrit kumaşın altına saklanmıştı. “İşte oldu. Artık en azından gizemli görünüyorsun,” dedikten sonra gerileyip kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ama gizem para etmez. Şanın olmadan nasıl para kazanacaksın? Kimse Hikayeci Yousef’i duymadı.”

“*Henüz* duymadı. Duyacaklar.” Genç kadının yüzündeki şaşkınlığı görünce Mazen sırttı. Yetenekli olmayabilirdi, ama hikaye anlatmak kanında vardı. “Ateşle oyunlar yapabilir misin?” diye fısıldadı ifrite.

Fenerin ışığı birden kırmızı, mavi, yeşil ve sarı renklerde harladı. Biraz düşünen Mazen gülümsedi. “Söylediklerimi yapmanı istiyorum...”

Her şey bir el çırpması ve oradan geçenlere ısıltılı bir gülümsemeyle başladı.

Elini tekrar çırpığında fenerin ışığı titreşti.

Üçüncüsünde bembeyaz parladı.

Dördüncüsünde alevler koyulaşıp derin okyanusların bula-nık lacivertine dönüştü. Gelip geçenler merakla gizemli ateşi seyrediyordu.

Beşinci el çırpışında alevler solup etrafa koyu gölgeler yayan bir yeşile dönüştü. Kalabalık artmıştı. Aradan sıyrılan küçük bir çocuk hayretten açık ağzıyla feneri gösteriyordu. “Bunu nasıl yapıyorsun?”

“Neyi? Bunu mu?” Mazen feneri havaya kaldırıp uzunca bir süre baktı, ardından cama üfledi. İzleyiciler alevin kaybolup ardından tekrar harlayarak canlanması karşısında büyülenmişti. Karşılarındaki bir sihirbazmış gibi coşkuyla tezahürat yaptılar.

Mazen feneri salladı. “Aman diyeyim! Bu sıradan bir alev değil.” Fener söner gibi olduğunda herkes karanlığa gömülmüştü. “Bu, cinlerin Ateş Padişahı tarafından yakılan ölümsüz bir ateş.”

Qadir kulağında kıkırdıyordu. “Amma da yalancısın.”

Ama Mazen yalan olduğunu düşünmüyordu. Ona göre hikayeler altına bulanmış gerçeklerdi.

Feneri yere bıraktı. “Ne burada ne orada ama çok uzun zaman önce...”

Üzerinde durdukları kumu bile yakabildiği için korku salan sözüm ona Ateş Padişahı hikayesine başladı, ama padişahın da bir kalbi vardı ve yıldızları kendine fistan yapan bir kıza aşık olmuştu. O kadar seviyordu ki ölürken, sonsuza kadar onu seyredebilmek için kıza alevini bir şişede saklamasını emretmiş, kız da ateşi kendinden sonraki nesillere aktararak padişahın isteğini onurlandırmıştı.

“İşte karşınızdaki bu ateştir.”

Hikaye bittiğinde dinleyiciler heyecanla alkışladı. Mazen

alkışlardan adeta sarhoş olmuştu. Altını bile unutup bütün gece hikayeler anlattı. Güneşin altında evden çok uzaklaşan çocukları yiyen korkunç eşek Himarat al-Gayla'nın*, boğuluyormuş numarası yaparak kurbanlarını okyanusa çeken balık adamın ve gökyüzünde alevden izler bırakarak süzülen görkemli ateş kuşunun hikayelerini anlattı.

Loulie al-Nazari hikayelerin arasında devreye giriyor, ipek kesesini uzatarak kalabalığın arasında geziyordu. "Hikayeci Yusef hikayelerini sizlerle paylaşmak için çok uzaklardan geldi! Anlattığı hikayeler, tıpkı emanetler gibi nadir ve değerlidir. Ama her hazinenin bir değeri vardır..."

İyi bir ikili olmuşlardı. Genç kadın kalabalıkları çekmeyi, Mazen de topladığı insanları tutmayı beceriyordu. Çarşı kapanıp satıcılar mallarını toplamaya başladığında bile dinleyiciler dağılmamıştı. Kalanlar uykulu olsa da heyecanla yeni bir hikaye bekliyorlardı.

Göz göze geldiklerinde Loulie sadece dudaklarını oynatarak sordu: *Bir tane daha?*

Mazen düşündü. Son hikayesini anlatacaksa, büyük etki yaratmalıydı. Gece hikayeleri, dinleyicilerin en aklında kalan hikayeler olurdu.

Aklına aniden gelen fikir, sanki hep oradaydı. Mazen efsanelerle yolculuk yapmış, hikayelerin bu yolculukta gerçeğe dönüştüğüne tanık olmuştu, ama bütün bu süre zarfında Omar'ın bedeninde bir yalanı yaşamıştı. Şimdi artık ağabeyi

* (Ar.) Öğlen Eşeği. Yarı eşek, yarı kadın yaratığın öğle saatinde evden uzaklaşan çocukları yediğine dair masal. (ç.n.)

değildi ve kendi gerçeğini özgürce anlatabilir, *kendi hikayesi-*ne özgürce hayat verebilirdi.

Ailesinin hikayeleri çoğunlukla bir sırdı, ama çocukluğundan beri yüreğine işleyen ve herkesin bildiği bir hikayeyi anlatabilirdi. Aile geçmişinin bir kısmı efsaneleşmişti ve Mazen bu efsaneyi herkesten iyi biliyordu.

“Bu gece son bir hikaye anlatacakсам, masalların kaderini değiştirebilen bir hikayecinin hikayesi, hikayelerin hikayesi ve bu hikayenin yürekleri yakan gücü olmalı.” Mazen gülümseyerek ellerini çırpı ve son hikayesini anlatmaya başladı.

Annesinin hikayesiydi.

Shafia'nın Hikayesi

Ne orada ne burada, ama çok uzun zaman önce ...

Mükemmel hafızası ve çağrışımlar yaratan performan-
sıyla ünlü Shafia adında bir Bedevi hikayeci varmış. Yaşı-
mı çok ötesinde bilgeliği ve güzelim ışıltılı gözleriyle, an-
latılanlara bakılırsa her duruma mükemmel uyan bir hika-
yeci varmış. Şanı o kadar yayılmış ki şehirlerde yaşayanlar
bile ne kadar yetenekli olduğunu konuşuyormuş. Zamanla
sultanın veziri bütün bunları duyunca, kadını harem için
gözü gün yedi gece süren bir yolculuk yaptı. Habilece
topraklarına vardığındaysa şeyhin huzuruna gitti bir hika-
ye dinleme arzusunu dile getirmiş.

Shafia veziri misafir çadırında karşılayıp kendisinin
peşin üzdüğünü söylemesi için ricada bulunmuş. Bunun
üzerine adam son derece rahatsız edici meseleyi anlattı.
Bedeğine göre bir zamanlar son derece iyi yürekli olan
sultan, kederinden artık doğru kararlar veremiyormuş. İlk
kararı doğum yaparken ölmüş, ikincisi ihanet etmesi ve onu

İdamına mahkum ettiğinden beri bütün kadınların kendisine ihanet edeceğinden korkuyormuş.

“İkinci karısının ölümünden sonra her hafta, yeni bir kadın getirilmesini istiyor,” diye devam etmiş anlatmaya. “Ve her haftanın sonunda, bir bahaneyle kadını suçlayıp öldürtüyor.” Ardından yerlere kadar eğilip bütün alçakgönüllülüğüyle eklemiş. “Dediklerine göre, hikayelerinde kırk kalpleri iyileştirmiş, amansız canavarları evcilleştirmişsin, bilge hikayeci. Ne olur söyle... Hünkarımın doğal olmayan öfkesini nasıl yatıştırırız?”

Shafia düşünmüş. Sonra, “Her hikayede gerçeklik payı vardır, ama bu hikayedeki gerçeği henüz göremiyorum. Sultanınızla buluşup kendisiyle şahsen konuşacağım,” demiş.

Vezir deli gibi başını iki yana sallamış. “Sultanla tanışmanın tek yolu, eşi olmaya razı gelmektir. Sonrasında ancak bir hafta yaşarsın!”

Shafia gülümsemekle yetinmiş. “Sadık vezir, insan cesaret etmezse, çıkacağı yolculukta neyle karşılaşacağını bilemez,” dedikten sonra yolculuk hazırlıklarına başlamak üzere adamın yanından ayrılmış.

Ailesi bu karar karşısında çaresizliğe kapılmış, kazancığı çok az şey olmasına rağmen her şeyini kaybedebileceğini söyleyerek kalması için onu ikna etmeye çalışmış.

Ama Shafia bir kere kararını vermiş, o yüzden cesaretini onurlandırmak ve vezirle Kabile topraklarından ayrılırken hayatı için dua etmekten başka çareleri yokmuş. Yedi gün yedi gece sonunda Medine burçlarına gelince vezirle birlikte şehri geçip sultanın tahtında oturduğu saraya varmışlar.

“Size bir efsane getirdim hazretleri,” demiş vezir. “Sizi görmek isteyen Shafia adında bir hikayeci.”

Shafia eğilerek sultanı selamladıktan sonra, “Eşiniz olma şerefine nailim hünkarım,” demiş.

Sultanın merakı kuşkularına üstün gelmiş, ama her halukarda hikayecinin ricasını kabul etmiş. Bütün temkinliliğine rağmen Shafia’yı sarayına yerleştirerek üzgün bakışlı hizmetçilerin onu en pahalı elbiseler ve en saf altınlara sarımsmasını sağlamış. Hafta sonuna kadar bir istediği iki edilmemiş, ama sonunda sultan hikayeciyi dairesine çağırmış. O güne kadar daireye giren hiçbir kadın hayatını kurtulmuş, oysa Shafia hiç korkmadan odaya girmiş.

“Sana bir sorum var,” demiş sultan onu görünce. “Düşüncelerle cevap verir misin?”

“Evet veriyorum hünkarım,” demiş Shafia.

“Cevabını söyle bakalım. Neden kendini bana eş olarak sunmuş?” diye sormuş sultan.

Shafia birkaç saniye düşündükten sonra cevap vermiş. “Her gün uyandığımda üç günlüğüne kral olduğumu fark

eden kibirli tacirin hikayesini duymuş muydunuz? Adam bunun bir rüya olduğunu sanmış... Veziriniz geldiğinde ben de rüya gördüğümü sandım. Fırsat verilmişken sarayınıza gelip gerçeği öğrenme arzuma nasıl gem vurabilirdim ki?"

Sultan öfkeyle tıslamış. "Soruma cevap vereceğini söylemiştin, oysa bilmeee gibi konuşuyorsun! Böyle devam edersen, ihanetini hayatıyla odersin."

Tipki vezirin söylediği gibiymiş. Sultan küçük bir kusuru bahane edip onu öldürmeye niyetliymiş. Ama Shafia, bu beklenmedik tehdit karşısında pes etmemiş. "Özür dilerim hükümdarım. Bir hikayeci olarak, gerçekleri hikayelerden bulmaya çalışırım," dedikten sonra pencerede batmakta olan güneşe bakarak "İzin verirseniz, canımı almadan önce size hikayecinin tamamını anlatmak isterim," diye eklemiştir.

Sultan tereddütlüymüş, ama sonunda izin vermiş.

Böylece Shafia, gururlu tacirle kurnaz kralın hikayesini anlatmış. Hikayedeki kral, bir tüccarın verdiği kararla dalga geçtiğini duyunca bir oyun oynamaya karar vermiş ve geçen bir vakti saraya getirtilmesini, yetmiş gibi sabah uyandığında ona kral diye hitap edilmesini emretmiş. Başta tacir rüya gördüğünü sanmış, ama çok geçmeden ülke yönetiminin ne kadar zor olduğunu anlamış.

Sonunda gerçek kral karşısına çıkmış. Başta niyeti, dalga geçtiği için adamı cezalandırmakmış, ama bunun yerine azını için onu ödüllendirmek üzere danışmanı yapmaya karar vermiş.

“Yerine geçme fırsatı verilene kadar tacir elbette kralın sırtındaki yükü bilemezmiş,” diye devam etmiş Shafia. “İğnildiğimde bu yüzden geldim, böylece hikayenin tamamını öğrenebilecektim. Ama itiraf etmeliyim ki... padişahla çeşitli konularda danışmanlık yapan tacir kadar bilgi değilim. Örneğin kralın ordusuna sızan cin meselesi...”

Shafia akıllıymış, güneş doğana kadar bir hikayeyi diğerine eklemiş, ama sonunda susmuş. Sultan devam etmesini istemiş, çünkü kralın cinle nasıl başa çıktığını öğrenmek istiyormuş. Buna rağmen Shafia yorgun numarası yapıp büyük bir alçakgönüllülükle hayatıyla ilgili kararını bu gece etelemesini rica etmiş, böylece hikayeyi sona erdirmekten önce biraz olsun dinlenebilirmiş.

Büyük padişah düşünmüş. *Bir geceden ne çıkar?* diye kendisini geçirdikten sonra kadının ricasını kabul etmiş ve ertesi gece geri gelene kadar askerlerine gözlerini üzerindeki kırmamasını emretmiş.

Ertesi gününde Shafia yine bir hikayeyi diğerine eklemiş. Bir sonraki macerada, kral tacirle birlikte bir emamla bulmak üzere sefere çıkarsa, hain planlar yaptığı için

cini affetmeye karar vermiş. Dilekleri yerine getiren yüzük, cin padişahlarından birinin emanetiymiş.

“Peki bu yüzüğü Kumdenizi’nin altından nasıl çıkarmışlar?” diye sormuş sultan.

Shafia özlemle pencereden dışarı baktıktan sonra, “Hikayeyi bitirmek için bir gece daha yaşayabilir miyim hünkarım?” demiş.

Böyle devam etmiş. Hikayeci her gece başka bir soruya yol veren bir soruyu yanıtlamış. Günler haftaları, haftalar ayları kovalamış, sonunda hikayeler sohbete dönüşmüş. Sultan siyaset ve cinlerle ilgili fikir alıyor, Shafia hikayelerden edindiği bilgeliği onunla paylaşıyormuş. Çöl krallığında artık herkes ölümün savuşturulduğuna inanıyormuş, ama tam o sırada sultanın, hikayecinin tuzağına düştüğünü fark ettiğine dair söylentiler yayılmaya başlamış. Daha da kötüsü adam, ona aşık olduğunu fark etmiş. Kaderinde yeni bir ihanet olduğu korkusuyla, sadakatini ölçmek için toplantılarda kendi adına konuşmasına izin vermiş.

Ama Shafia alçakgönüllü olduğu kadar bilgeymiş. Dır-dırcı tüccarlar, hıçkırarak ağlayan anneler ve dertli askerler nasihat almaya geldiğinde, “Ben gerçekleri hikayelerde bulan basit bir hikayeciyim, oysa sultan tecrübesiyle konuşur,” diyor, “Huzurunda nasihat verecek kadar hadsiz alamam,” diye ekliyormuş.

Bir sözler etkili olduğu kadar gönül okşayıcıymış. o yüzden sultan kararlarında Shafia'ya danışmaya devam etmiş. Bir yıl böyle geçmiş. Kandırıldığına dair kuşkularından bir türlü kurtulamayan sultan dışında herkes Shafia'nın hikayelerinden doğan mucizenin sevincini yaşıyormuş. Sonunda sultan kalbini korumak için son bir plan yapmış ve bir gece Shafia kollarında uykuya daldığında komodinden aldığı bıçağı kadının boğazına dayayarak "Sana bir sorum var... bütün dürüstlüğüyle cevap verir misin?" demiş.

Shafia istifini bozmadan "Söz veriyorum," diye karşılık vermiş.

"O zaman söyle bakalım..." diye devam etmiş sultan. "Ölümle tanışmadan önce son bir arzun var mı?"

Gözleri dolan Shafia cevap vermiş. "Üç günlüğüne sıral olarak uyanan tacirle ilgili hikayeyi hatırlıyor musunuz? Bir zamanlar kendimi ona benzetiyordum, ama aynı zamanda olmadığımı biliyorum. Anlayacağınız üzere hatırladım beri bir rüya yaşadığımı ve bir gün bu rüyam sona ereceğini biliyordum," dedikten sonra sultanın nişan en ellerini tutmuş. "Sırtınızda taşıdığınız yükü asla hilemem, ama yalvarırım nasihatimi hatırlayın. Size gelmemin nedeni krallığınızın iyiliğini istememdi. Sizin de aynı şeyi istediğinize inanıyorum. Gücünüz hiç eksilmesin hükümlerim."

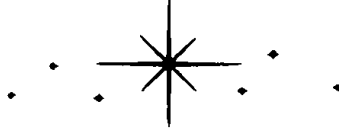
Sultan hıçkırarak bıçağı elinden atmış. "Sana son arzunu sordum, ama sen benim için güç diledin, aptal yaratık!" dedikten sonra alnını alnına dayayarak eklemiş. "Ama ben daha aptalım, çünkü çok uzun zamandır şiddetle kendimi koruyordum. Beni bağışla aşkım."

İkisi sarılıp yatarken kayıplarının yasını tutmuşlar, ama ertesi sabah yine umut varmış. Sultan artık başka bir hükümdar... krallığını kurtaran hikayeciye kendini affettirmek için yemin etmiş. Bir süre ülkeyi birlikte şefkatle yönetmişler. Ama aşkın en büyük düşmanı ölüm, herkesin kaderidir. Sonunda sevgili hikayecimiz bile zamanından önce hayatını kaybetmiş.

Ama cesaretimizi kaybetmemeliyiz! Kimin ne kadar yaşayacağını ancak tanrılar bilse de efsanelerin ne zaman olacağına sadece biz insanlar karar verebiliriz. Şafia başka bir dünyaya göçmüş olabilir, ama dokunduğu hayatlar sayesinde hatırası yaşıyor.

İşte hikayenin gücü budur, nazik dostlarım!

53

MAZEN

Gerçek sayesinde özgürlüğe kavuşmakla gerçeğe tutsak olmak arasında ince bir çizgi vardı. Hayatı boyunca zorunlu nezaket ve hesaplı samimiyetlerle dolu bir dünyada yaşayan Mazen, içtenliğin tehlikelerini elbette çok iyi biliyordu. Yine de hikayesini bitirdiğinde, daha önce hissetmediği bir şekilde omuzlarındaki yükün hafıflediğini hissetti. Kendi hikayesi olduğunu bilmeyenlerle gerçeği paylaşmanın özgür kılan bir yanı vardı.

Dinleyenlerin yüzündeki hayreti görünce göğsü kabarıyordu. Annesinin hikayesi başından beri dedikodulardan örülerek fısıldanan bir hikaye olmuştu, ama şimdi bu hikaye artık nefes alıyordu.

Hikaye bittiğinde alkış kopmadı. Bunun yerine Mazen dinleyicilerin minnettarlığını para birimi olarak kabul etti. Hikayeyi nereden bildiği sorulduğundaysa gerçeğin bir kısmını paylaştı. Medine'yi ziyaret ettiğinde sultanla konuştuğunu

söyleyince herkes inandı. En azından ona inanacak kadar büyülenmişlerdi.

Dinleyiciler uzaklaşırken zafer duygusuyla sarhoş gibiydi, ama Loulie'nin gözlerini kısarak kendisini seyrettiğini görünce birden ayıldı.

“Hikayede kendinden bahsetmedin,” dedi genç kadın.

İrkilen Mazen gözlerini kırıştırdı. “Hayır, o çünkü hikaye... *bana* ait.” Annesiyle anıları, karanlık çarşılarda anlatılacak hikayeler değildi. Bu biricik ve kırılgan anıların, bir hazine sandığındaki mücevherler gibi saklı kalması gerekiyordu.

Loulie başını iki yana salladı. “Onu kastetmedim. Shafia'nın hatırasının hikayeleriyle dokunduklarında yaşadığını söyledin ama hikayeyi anlatan sendin...” Bir kaşını imalı bir şekilde kaldırarak ekledi. “Annenin efsanesini aktardığın için kendinden de bahsetmeliydin Prens Mazen.”

Mazen'in göğsü yumuşacık bir sıcaklıkla dolarken gülümsemeden edemedi. “Bir dahaki sefere bahsederim o zaman.”

Tacir dönüp ipek keseyi aldı ve ortaya koydu, ardından duraksayıp gözlerinin içine baktı. “Merak ediyorum da... hikayenin ne kadarı doğrudu?”

Mazen'in gülümsemesi dalgalandı. Doğrusunu söylemek gerekirse, babası neden onca kadını soğukkanlılıkla öldürdüğünü hiç anlatmamıştı. Dahası annesi de bunu hiç anlayamamıştı.

Sanki bir varlık tarafından ele geçirilmiş gibiydi, demişti bir keresinde. Üşüyormuş gibi ellerini yenlerine sıkıştırıp uzaklara dalarak devam etmişti. Ama ben hikayeleri anlatır-

ken farklıydı. Kuşkucu değil, düşünceliydi. Öfkeli değil, pişmandı. Benimleyken kendisiydi.

Annesinin anlattıkları Mazen'in yaklaşabildiği tek gerçekti, ama yine de gerçeğin sadece bir kısmıydı. "Tarihte cilalı bir elmas parçası," dedi Loulie'ye. "Gerçeği sadece babam biliyor ve... anlatsa bile korkarım hikaye bu kadar umut dolu olmaz." Dile getirmek zordu, ama aynı zamanda kolay bir itiraftı. Sultan iyi bir adam değildi, öte yandan Mazen'le birliktayken yumuşadığı kesindi. Belki bu yüzden, korktuğu halde bile Mazen babasını seviyordu.

"Hayır, öylesi başka bir hikaye olur," dedi Loulie, düşünceli bir şekilde başını yana eğerek. "Hem bence az önce anlattığın kadar karlı olmayacaktır."

Mazen ister istemez gülümsedi. "Doğru, sanırım olmayacaktır." Ardından kesedeki parayı saymaya yardım etmek için yaklaştı. Uzun süredir omzunda sesini çıkarmayan Qadir, kefiyenin altından başını çıkarıp altınlara göz atmaya karar vermişti. Mazen hesap karşısında hayrete düştü. At satın almaya yetmeyecekti, yine de bu parayı onlar kazanmıştı ve sayarken içi gururla doluyordu. "Senden iyi yönetici olur Layla," dedi.

Genç kadının yüzündeki ışıltılı, içten ve güzel zafer gülümsemesi şaşırtıcıydı. Sonra *güldüğünü* görünce Mazen'in yüreği hopladı.

"Sen de iyi bir hikayecisin," diyordu Loulie. "Gerçi Ateş Kralı'yla romantik insan hakkında anlattığın ilk hikayeden emin değilim."

Mazen kızardı. “Bir şeyler uydurmam gerekiyordu. Hem Qadir hoşlanmışa benziyor.”

“Hmfff,” dedi Qadir.

İfritin bahsi geçtiğinde Loulie’nin gülümsemesi silinince Mazen anında bahsettiği için pişman oldu, ama genç kadını yine gülümsetmek için elinden bir şey gelmedi. Hana geri dönerlerken defalarca sohbet açmaya çalışsa da Loulie artık hiç sohbet havasında değildi.

Odalarına dağılmadan önce son bir soru sormayı başardı. Ertesi gün de acaba kendisiyle birlikte hikaye anlatma işine çıkar mıydı?

Tacir düşünceliydi. “Cebinde daha dokunaklı aile hikayeleri var mı?”

Mazen’in yüreği pırpır etti. “Hayır, ama sanırım oldukça kazanç sağlayacak birkaç hikaye biliyorum.”

Genç kadın belli belirsiz gülümsedi. “Yarın görüşürüz o zaman.”

Arkasından gülümseyen Mazen, “Yarın,” diye tekrarladı.

Ertesi sabah, Aisha onu sarsarak uyandırıp ekmek ve zahterle kahvaltı etmeye zorladıktan sonra Mazen tacirin nerede olduğunu sordu.

“Qadir’le gitti,” dedi harami omuz silkerek. “Kayalıklarda hazine olduğuna dair söylentiler duymuşlar. Tacir para kazanıp kazanamayacağını anlamak istedi.” Mazen hayal kırıklı-

ğını gizleyememiş olmalıydı ki ekledi. “Tacir hikayecilik maceranızı anlattı. Korkma. Bugün sana ben yardım edeceğim.”

“Sen hırsızlık yapmayacak mısın?”

“Elbette. Ama seni çalışırken izlemek için zaman ayıracağım,” derken genç kadının gözleri afacan kıvılcımlarla parlıyordu. Belli ki eğleniyordu. “İyi hikayeci olduğunu hiç bilmezdim.”

Sonuçta *çalışmak*, Mazen’in yaptığından hayli uzaktı. Çoğunlukla oturuyor, tembel tembel çarşayı seyrediyor, sihirli ateş olmadan insanları nasıl toplayabileceğini merak ediyordu. Gün ortasında etraftaki satıcılar bağırıp çağırırken işinin gücünün peşindeki insanları hikaye dinlemeye ikna etmek zordu, dahası gürültüden kafasını toplamakta zorlanıyordu. Zaten anlatacakları iştah açan yiyecekler ya da göz çelen mallar kadar çekici değildi.

Aisha defalarca hayal kırıklığına uğramış gibi ona bakarken aldırmamak için elinden geleni yapıyordu. Sonunda genç kadın önüne bağdaş kurup “Bana Kum Tepeleri Kraliçesi’nin hikayesini anlat,” dedi. Dudaklarındaki kıvrım, bu kadının sadece Aisha olmadığına işaretti.

Mazen tereddüt etti. “İnsan uyarlamasını mı?”

“Hayır, *senin* uyarlamayı duymak istiyorum. Hani kum tepelerindeki gulyabani ordusunun olduğu.”

Mazen irkildi. Bir gün önce aile geçmişinden bir bölüm anlatmıştı, ama *kendi* hikayelerini anlatmak hiç aklına gelmemişti. Sonuçta kahraman hikayesi olmaları beklenemezdi, ama sonuçta kendi başından geçmişti, öyle değil mi ya?

Böylece sesini ara sokaklardaki meraklı kulaklara hitap eden sesiyle, gulyabani ordularına hükmeden korkunç cin padişahı Kum Tepeleri Kraliçesi'nin inine yuvarlanan Maceracı Yousef'in hikayesini anlatmaya başladı.

“Yousef kendini görkemli bir koridorda bulmuş! Yerden tavana harika mozaikler her yerdeymiş. Rüya gibiymiş. Ama heyhat! Aynı zamanda kabus gibi bir yermiş...”

Kalabalığı, ancak tutulan nefesleri ve mırıltıları duymaya başladığında fark etti. Başını kaldırdığında alışverişe çıkan bir grup insanın kendisini dinlediğini fark etti. Dinleyicilerle birlikte hikayesi daha da canlandı.

“Kaçtı!” diye bağırdı. “Kumlar üzerine yağıp harabe gömülürken koştu, koştu, koştu. *Yallah!* diye çığlıklar atıyordu kafasındaki ses. *Yallah, yallah!*”

Çocuklar ellerini çırparak bağınyordu. “Yallah, Yousef! Yallah, yallah!”

“Sonra...” Mazen ellerini havaya kaldırdığında çocuklar sustu. Ardından öne eğilip fısıldarcasına “Yousef kaçtı,” dedi. “Peki elinde ne varmış, biliyor musunuz?”

“Kraliçenin tacı mı?” Aisha, gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu.

Mazen karamsar bir şekilde iç çekti. “Hiçbir şey yokmuş!” Parmaklarını açıp boş avcunu gösterince dinleyiciler çılgına döndü, çünkü hikaye Kum Tepeleri Kraliçesi'nin hâlâ bir yerlerde olduğu imasıyla bitmişti.

Ardından kendi hikayelerinden yola çıkarak bir sürü hikaye anlattı. *Yousef'in Hikayeleri* diyordu gururla. Ve tıpkı Lou-

lie gibi Aisha, her hikayeden sonra bahşif topluyordu. Kalabalığın gönlünü çelme konusunda iyi sayılmazdı, ama yapmacık gülümsemesi ve nezaketiyle birkaç öğünlük para toplamayı başarmıştı.

Bir saat kadar her şey yolunda gitti. Hikayeleri dinlemeye meraklı bir kalabalık edinmişlerdi ve Mazen'in cebinde daha bir sürü hikaye vardı. Ama sonra çarşıda aniden bir kaos oluştu, kimse farkına varmadan her yeri sardı. Sakinliğin yerini birden endişeli bağırışlar almıştı ve küçük bir çocuk ciğerlerini parçalarcasına çığlıklar atarak koşuyordu. O kadar hızlı koşuyordu ki bulanık bir lekeden ibaretti. Dinleyicilerden bazıları olay yerine yönelirken diğlerleri gergin mırıltılarla geride kaldı. Aisha da kalabalığın önüne geçmişti. Ayağa kalkan Mazen peşinden gidip hızla boşalan meydanı gördüğünde nefesini tuttu.

“Lütfen!” diye bağıırıyordu koşan çocuk. Çaresizce etrafındaki gergin bakışlı insanlara baktı. “Ne olur yardım edin! Ben...”

Havada uçan bir şey sırtına çarpınca oğlan devamını getiremeyip yere yığıldı. Mazen, çocuğun sırtındaki oka bakarken hâlâ anlamaya çalışırıyordu. Yere yayılan gümüş kanı görünce kafa karışıklığı daha da derinleşti. Uyuşmuş gibi cine bakırıyordu.

Bir çocuk cin?

Sonunda nefes almaya cesaret edebildiğinde çarşıda çıt çıkmırıyordu. Meydana yaklaşmaya çalıştığında Aisha onu gömleğinden yakaladığı gibi geri çekti. Gözleriyle uyarırıyordu. Mazen tekrar çocuğa, sonra ara sokaklara saklanan ve pen-

cerelerden gizlice bakan insanlara baktı. Kalabalık şok ya da korkuyla donakalmıştı. Kimse çocuğa yaklaşmıyordu.

Neden sonra tek başına yürüyen bir adamı fark ettiler. Adam can çekişen cinin yanına gidip bahçeden gül topluyormuş gibi sırtındaki oku çekiverdi ve çığlık atmasına fırsat vermeden boğazını kesti.

“Endişelenecek bir şey yok!” derken katil adeta şarkı söylüyordu. “Canavar öldü.” Ardından cesedi omzuna atıp uzaklaşmaya başladı.

Çarşı bu sözler üzerine birden eski gürültüsüne kavuştu. Herkes tekrar sokaklara dökülmüştü. Katil önlerinden geçerken Mazen anlaşılmaz bir şekilde saklanmak istiyordu. Üstüne üstlük adam birden durup onlara baktı. Parlak beyaz dişleri, düğme gibi kapkara gözleri vardı. “Aisha!” dedi. “Güzel ve zehirli Aisha! Tanıdık birini gördüğümünden emindim. Nasılsın? Aylardır konuşmadık.”

“Tawil,” derken Aisha’nın sesi buz gibiydi.

Adamın kahkahası, Mazen’in damarlarındaki kanı kaynatacak türden sinir bozucuydu. “Sadece sen harami arkadaşını böyle soğuk selamlayabilirsin bint Louas,” diyen adamın gülümsemesi, Mazen’i görünce soldu. “Gördüğüm kadarıyla konuşacak çok meselemiz var. Beni bekle, tamam mı? Şu cesedin kanını dökmem gerekiyor.” Yürümeye başladığında gülümsemesi geri gelmişti. Etrafındaki insanlar Ghiban’ı iğrenç bir cinden kurtardığı için ona teşekkür yağıdırıyordu.

Tanrılar seni kutsasın harami, diyorlardı. Kurtarıcı. Kahraman.

“Katil,” diye mırıldandı Aisha. Biri kahverengi diğeri kara gözleri öfkeyle parlıyordu.

LOULIE

Pusula onları Ghiban'dan iki saatlik yürüme mesafesindeki kayalık bir yamaca götürdü. Loulie çakıl taşları ve kırmızı toprakla kaplı dik yokuşları tırmanıyor, dolambaçlı patikalar-dan ilerliyor, hızla dökülen suların yanından dikkatle geçi-yordu.

Çıktığı en tehlikeli sefer değildi, ama her adımında bilek-lerinden başlayıp bütün vücuduna yayılan sızılar nedeniyle muhtemelen en zorlusuydu. Zirveye yaklaştıklarında bacak-ları titriyordu, alnı ve ensesi tere batmıştı. Aslına yola hiç çık-mamalıydı, ama çıkması gerekmişti, çünkü işe yaradığını, sır-tını Qadir'e dayamak zorunda olmadığını en azından kendine kanıtlamak istiyordu.

Ama gelmişlerdi işte. İkisi birden. Qadir onu yalnız bırak-mayı reddetmişti, o yüzden mesafeyi koruyarak peşinden geli-yor, zorlandığı anları sessizce izliyordu. Yardım etmeye çalış-mamıştı, çünkü Loulie'nin konuşma havasında bile olmadığı

açıktı. Daha dün çarşıdayken sırf Loulie ve prens *aptalca* bir şey yapmasın diye sesini çıkarmadan sadece yanlarında olma-ya razı gelmişti.

Loulie öylesine düşüncelere dalmıştı ki kaya çıkıntısındaki eğimi göremedi. Qadir arkadan yakalamasaydı aşağı yuvarlanabilirdi. Daha sonra kendisinin de aynı anda yardım için fedaisine uzandığını fark edecekti.

İkisi titreyerek bakıştı. Sonra Loulie geri çekilip yumrukla-rını sıktı ve yürümeye devam etti.

Zirveye ulaştığında hâlâ titriyordu. O kadar yüksekteydi ki bütün Ghiban'ı görebiliyordu. Dolambaçlı dereler, yeşillikler, insanlarla ve göz alan vitrinlerle dolu merkezdeki cıvıl cıvıl çarşı... Gözü şelalenin kaynağına kaydı. Büyük bir göl birkaç adım ötesindeydi.

“Sonsuz su kaynağı,” dedi Qadir, yüzündeki şaşkınlığı gör-
rünce. “Kuşkusuz cin kanı.”

Tıpkı sonsuza kadar dolan o lanet olası kum saati gibi.

Bir zamanlar kum saatinin beş para etmeyeceğini düşün-müştü. Artık emanetlerin gerçek doğasını bildiğinden düşün-celeri değişmişti.

Qadir'in hançeri dışında sahip olduğu son sihirli emanet olan pusulayı çıkarıp gözlerini kısarak gölü gösteren oka bak-tı. *Tabii ki* aradıkları emanet su altında olacaktı!

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Qadir arkasından. Göle çatık kaşlarla bakıyordu, çünkü sudan hiç hoşlanmazdı.

Loulie üstündekileri çıkarmaya başlarken iç çekti. İç çama-şırılarıyla kalınca ayakkabılarını çıkarıp pusulayla hançeri bir kenara bıraktı ve suya yaklaştı.

“Dikkatli ol,” diye seslendi Qadir.

Göle girdiğinde çamur gibi kum ayak parmaklarının arasında toplandı. Taşlar vardı, yosunlar vardı, bir de... bir gümüş ışıltısı vardı. Uzaktan ne olduğunu kestiremiyordu, ama alüvyonun altında olduğu kesindi. Öne doğru bir adım, iki adım, üç adım attı. Sonunda ayaklarının altındaki kum kayınca, düşmeden tam zamanında su üstünde kalmayı başardı. İçinden küfrediyordu.

“Loulie?” diye seslendi Qadir kıyıdan.

“Yok bir şey,” diye mırıldandıktan sonra yürümeye başladı. Çok geçmeden sular çenesine kadar yükselmişti, ama artık emanetin bir halka olduğunu görebiliyordu.

İçinden saymaya başladı. *Thalatha, ithnan, wahid...** Ve buz gibi görünmez ellerin her yanını sardığı karanlığa daldı. Dibe inip kumların içinde yüzüğü körlemesine ararken korkusunu bastırmaya çalışıyordu. Kulaklarında biriken basınç, kemiklerinde hissettiği bir inlemeye dönüşüyordu.

Hadi, hadi...

Soğuk ve sert bir şeye dokunduğunda hemen çaresizce kavradı. Birden rahatlamıştı.

Sonra tuttuğu şey hareket etti. Bu bir halka değildi. Büyük ve kaygandı. *Fazla keskindi.*

Anında elini geri çekti, ama geç kalmıştı. Bir şey bileğini kavradığı gibi aşağı çektiğinde gözlerini ardına kadar açıp karanlığa baktı. Görebildiği tek şey karanlığın içinde süt beyazı soluk gözlerdi. Ve gözlerin altında keskin dişlerle dolu kocaman bir ağız vardı.

* (Ar.) Üç, iki, bir. (ç.n.)

Olamaz.

Tırnaklarını pullara geçirse de yaratık bileğini daha sıkı kavırıyordu.

Olamaz!

Sivri dişlerle dolu ağız ayağının dibinde açılırken bembeyaz gözler burnunun dibindeydi. Loulie çaresizce gözlere saldırınca canavar kükreyerek bütün gölün sarsılmasına neden oldu. Karanlıkta gümüş çatlaklar oluşmaya başlamıştı. Bunlar donuk pullarla ışıldayan jilet keskinliğinde yüzgeçlerdi. Yetmezmiş gibi tuhaf şekilli yüzgeçlerden biri ayak bileğine yaklaşıyordu.

Loulie dişlerini sıkıp tekmeledi. Gümüş karanlık tekrar saldırıya geçti, ama pes etmedi. Tekrar tekme atınca sonunda kurtulmayı başardı. Ciğerleri ve ayak bilekleri yanıyordu, buna rağmen yüzeye fırladı. En azından denedi. Vücudu birden ağırlaşmıştı, su onu aşağı çekiyor, çekiyor, çekiyordu...

Bir kez daha yaratığın insafına kaldığında artık karşı koyacak gücü bulamıyordu.

Ama... bir saniye... yaratık onu... yukarı mı çekiyordu?

Nefese aç bir şekilde yüzeye çıktığında biri onu kıyıya çekiyordu.

Qadir?

İfrit onu suyun kenarına yatırıp ciğerlerindeki basınç azalana ve artık ağzından su püskürtmeyene kadar nefes almasını emretti. Tekrar konuştuğunda sesi endişeyle doluydu. “Loulie?” Yanına oturduğunda sırt ve göğüs kaslarından sular süzülüyordu. Suyu girmeden önce gömleğini çıkarmıştı, ama su

gözlerinin rengini soluk bir sarıya dönüştürmüştü. Bu haliyle gözlerindeki ateş sönüyormuş gibi görünüyordu.

“Demek yüzmeyi *biliyorsun*,” derken sesi bir hırıltıdan ibaretti.

Nedense Loulie güldü, ama kahkahaları kısa sürede göz yaşına dönüşünce Qadir onu kendine çekerek “Özür dilerim,” dedi usulca. “Suda bir şey olduğunu fark edemedim.”

“Ne?” diyebildi Loulie hıçkırıklar arasında.

“*Dandan*,” dedi Qadir. “Yaşlı Rhuba’nın anlattığı hikayeyi hatırlamıyor musun?”

Loulie *hatırladı*. Yaşlı Rhuba *dandan* denen deniz canavarını kocaman gemileri yutacak kadar büyük bir yaratık olarak anlatırdı. Ama hikayedeki yaratık insan eti yedikten ya da insan sesi duyduktan sonra ölüyordu. Oysa dipte karşılaştığı yaratık bunlardan etkilenecekmiş gibi görünmüyordu.

“Cin kanı canlıları değiştirir,” dedi Qadir, düşüncelerini okumuş gibi. Sonra omzunun üstünden durgun sulara hüznü bir bakış fırlattı. “Gulyabaniler gibi bütün yaratıklar sihrimize kendilerini kaptırır. Cin kanında yüzen canavarlar da değişir.”

Loulie, meretlerle insanların arasındaki savaşı düşündü. Efsanevi *dandan* canavarının bu suları nasıl bulduğunu bilemiyordu, ama yaratık ölüm ağıtlarından etkileniyorsa, muhtemelen insan etini lezzetli bulmaya başlamıştı. Emanetin bu kadar zamandır burada olması şaşırtıcı değildi.

Emanet!

Qadir’in kollarından ayrılıp suya bakarken kalbi sızladı.

* *Binbir Gece Masalları*’nda geçen efsanevi bir deniz canavarı. (ç.n.)

Yine başarısız olmuştu. Tek bir işi vardı ve...

“Bunu mu arıyorsun?” diyen Qadir ısıltılı bir şeyi havaya kaldırdı. Çivit mavisi mücevherlerle süslü bir yüzüktü.

Loulie kocaman gözlerle yüzüğü ondan kaptı. “Bunu nasıl aldın?” diye sorarken parmağına geçirdi, ama hiçbir şey olmadı.

“Dandan senden başka bir şey görmüyordu,” diyen ifrit, omzunun üstünden uzanıp mücevhere dokundu. “Bu şey, su altında nefes almanı sağlıyor. Dipteyken yüzüğü parmağıma taktım. Sihir uzun süreli değil. En fazla yedi sekiz kalp atışı sürüyor.”

Demek kum saati gibi basit bir sihirdi. Yine de Loulie rahatlamıştı. “O zaman para eder.”

“Biliyorsun, sihir her zaman para eder.”

Loulie sessizce başını salladı. Artık tehlike geçtiği gibi nerede olduğunu, kiminle olduğunu daha iyi görebiliyordu. İşe yaramaz biri olmadığını kendine kanıtlamak için buraya gelmişti. Ve bir kez daha Qadir’in yardımına ihtiyaç duymuştu.

Uzaklara dalarken omuzları çöktü. “Beni kurtardığın için teşekkürler.”

“Hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun.”

Hayal kırıklığı değil, sadece utanç.

“Loulie.” İfrit sokulduğunda omuz omuzaydılar. “Konuş benimle.”

Loulie dizlerini göğsüne çekip gözlerini suya dikti. “Söyleyecek bir şey yok,” derken kelimeler boğazına takılıyordu. Aslında Qadir’le konuşmayı özlemişti. *Onu* özlemişti.

“Peki. O zaman ben konuşacağım ve sen dinleyeceksin.”

Loulie göz ucuyla ifritin bir kolunu dizine attığını görebiliyordu. Kurumuştı, üstünde tek damla su kalmamıştı, ama elbette bu şaşırtıcı değildi, çünkü her an alev alabilirdi. “Dhyme şehrinde söylediklerimi hatırlıyor musun? Ölümden sonra var olabilecekleri bir yer bulabilmem için pusulanın bana emanetlerin yerini gösterdiğini söylemiştim hani?”

İç çektiğinde gözleri dumanlandı. “Doğruydu. Yaptıklarım-dan sonra ülkemde kefaret peşine düşemezdim, o yüzden insanların dünyasına geldim. En büyük korkum, Khalilah’nın beni ifrit arkadaşlarıma götürmesiydi.” Kendini küçümseyen gülümsemesi belli belirsizdi. “Sana daha önce bir ödleğ olduğumu söylemiştim... o da doğruydu. Bu yüzden sana bir ifrit olduğumu söylemedim. Bu yüzden eski arkadaşlarımı aramadım.” Gülümsemesi soldu. “Bu yüzden bir ülkeyi kumlara gömdüm.”

Kısa bir sessizlik oldu. Birkaç derin nefesin ardından Qadir devam etti. “Sonsuza kadar kaçabileceğimi düşünüyordum, ama o aptal sultan ifrite ait emanetin izini sürmeni istediğinde bir seçim yapmam gerektiğini fark ettim. Ya kaçacaktım ya da geçmişimle yüzleşecektim.” Gözleri Loulie’ye kaydı. “Lambayı bulduğumuzda sana her şeyi anlatmayı planlıyordum, ama sonra Dirilişçi’nin emanetini bulup sihrine tanık oldun. Öfkeni ve korkunu görebiliyordum. Aynı güce sahip olduğumu söylediğinde bana sırtını döneceğın korkusuyla gerçeğı sakladım.”

Loulie sinirli kahkahasını bastırdı. Qadir herhalde dalga geçiyordu. Ona ne kadar bağımlı olduğunu... hep ona bağımlı olduğunu görememiş miydi? “Niye benimle kaldın o zaman?”

diye sordu. “Geçmişinle yüzleşmek için aciz bir kıza ihtiyacın yok.” Kelimeler ağzından kaçırvermişti. Panik yüreğinin derinliklerine dolarken nefes almakta zorlandı.

Qadir gözlerini pörtleterek ona baktı. Loulie uzaklaşmaya çalışınca da omzundan tutup kendine çevirdi. “Aciz?” derken gözlerinde mavi kıvılcımlar çakıyordu. “Mesele bu mu? Bu yüzden mi surat asıyorsun?”

Bu bakışlar karşısında Loulie’nin nutku tutuluyordu. İfritin gözlerinde kıvılcımlar değil, bıkkınlık görmeyi beklemişti. “Yalan mı?” dediğinde kelimelerin acılığından, küçüklüğünden, zavallılığından nefret ediyordu. Ama bunları söylediği anda içindeki barajın kapakları açıldı ve itiraf kendiliğinden aktı. “Hiçbir şey yapamadım. Kabilem öldürüldüğünde de şimdi de... Yardımın olmadan hiçbir şey yapamıyorum. Hara-bede hançerin bende olmasaydı...” Gözyaşlarını kovmak için gözlerini kırptırdı. “Sen orada olmasaydın...”

“Başkalarından yardım almak acizlik değil,” dedi Qadir.

Loulie ne zaman olduğunu bilmiyordu, ama bir anda ifritin eline uzandığını ve hayata tutunurcasına ifritin eline yapıştığını fark etti.

Aciz, diyordu içindeki ses. Aciz, aciz, aciz.

“Loulie.” Qadir nazikçe yanağına dokunup yüzünü tekrar kendine çevirdiğinde Loulie titriyordu. “Senin bana ihtiyacın varsa benim de sana ihtiyacım var. Biz bir takımız. İkimiz.”

“Ama ben...”

“Tanıdığım en cesur insansın, Loulie al-Nazari. Sen olmasaydın, kederimin esiri olup çöllerde avare dolaşmaya devam

edecektim. Sen aciz *değilsin*. O yüzden gittiğin her yere geldim, çünkü sana güveniyorum.” İfritin yüz ifadesi yumuşadı. “Ailene olanlar... Gerçekten üzgünüm. Loulie...”

Qadir’in başparmağı gözyaşını silene kadar Loulie ağlamaya başladığının farkında değildi.

“Peşimde birilerinin olduğunu bilseydim asla ailenin izini sürmezdim. Sadece pusulanın gösterdiği yere gidiyordum. Ben...”

“Kaybolmuştun?” Loulie gözlerini ovuşturdu. “Evet, biliyorum,” dedikten sonra kendini ifritin gözlerine bakmaya zorladı. “Senin suçun değildi.” Bu üç kelime ağzından çıktığı anda içinde bir şeyler koptu. Boşluktan ziyade sanki havası sönmüştü. Aciz değil, ama savunmasızdı. İşte o anda sırtını dönebilir, kafasının içindeki sesi dinleyebilirdi.

Gitmesine izin ver.

Ama bunu istemediğinin farkındaydı. Qadir’le kalmak istiyordu.

Üstelik Qadir onu defalarca bırakıp gidebilirdi, buna rağmen hâlâ yanındaydı. “Beni bir daha bırakmayacaksın, değil mi?”

Qadir gözlerinin içine bakıyordu. “Bırakmayacağım.”

“Pusula seni başka yere gönderse bile mi?”

“Daha önce söylememiş miydim? Biz birbirimize bağlıyız. Pusula beni sana getirdi ve kader yollarımızı ayırana kadar seninle kalacağım.”

“Kalmak ya da gitmek senin seçimin değilmiş gibi konuşuyorsun.”

“Bazı şeyler kontrolümüzde *değildir*. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Tek yapabileceğimiz kaderin bize dağıttığı kartlar arasından seçim yapmak. Ama kader seninle kalmama izin verdiği sürece yanından ayrılmayacağım Loulie. Söz veriyorum.”

Tam da Qadir’e yakışacak bir cevaptı. Loulie ister istemez güldü. Gerçi boğulurcasına kahkaha atmıştı, ama yine de gülümsüyordu. “Bir daha yalan söylersen kışına tekme basarım Qadir,” dedi.

İfrit omuz silkti. “Hakkındır,” dedikten sonra kalkıp elini uzattı.

Loulie elini tutmak yerine yerdeki gömleği kaptığı gibi ona attı. “Gömleğini giy edepsiz,” dedikten sonra kendi kıyafetlerini giymeye başladı. Bu arada yaşadıklarından sonra birden çok daha canlı, çok daha davetkar görünen şehri seyrediyordu.

“Loulie... Sıkıntın için...” diyen Qadir avcunu açmıştı.

Sikkeyi görünce Loulie’nin yüreği hoplamıştı. “Birden fazla olduğunu bilmiyordum,” diyerek sikkeyi aldı.

Qadir gömleğini başından geçirirken, “Kaç tane olduğunu hiç sormadın,” dedi. “Ama bu sonuncusu, o yüzden kaybetmesen iyi edersin.”

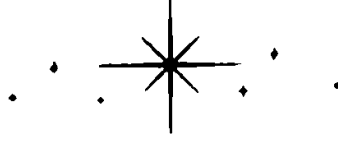
Loulie elindeki altına baktı.

Benimle kalmak isterken Qadir acaba doğruyu mu söylüyor?

Sonra parayı havaya attı. Tura gelince rahatlayarak nefesini saldı. “Peki. Hadi gidelim. Yeterince zaman kaybettik.”

Qadir bir kaşını kaldırdı. “Para kazanma zamanı?”

Loulie gözyaşlarına rağmen sırıttı. “Evet. Hadi, gidip emanet satalım.”

AISHA

Aisha, Tawil'den zerre hoşlanmazdı. Aslında hoşlanmamak kelimesi yetersiz kalırdı. Adamdan resmen *nefret* ediyordu. Omar haramilerden biri yaptığından beri ondan nefret etmişti. Cinleri adalet yerine sırf şöhret için öldüren, her cinayetini adeta bir gösteriye dönüştüren küstahın tekiydi.

Bu seferki de öncekiler gibi bir gösteriden ibaretti. Tawil cin çocuğu çarşıya getirmiş, herkesin önünde kesip biçmiş, daha kötüsü sonrasında selamladığı halk tarafından alkışları toplamıştı. Önceden Aisha bu gösteriyi rahatsız edici bulurdu, şimdiyse kanı kopkoyu bir öfkeyle kaynıyordu. Nefretiyle öfkesini körükleyen Dirilişçi işini kolaylaştırmıyordu.

İğrenç herif, diye tıslıyordu kraliçe kafasının içinde. *Onu öldürmeliyiz.*

“Aklımı çelme,” diye mırıldandı Aisha, kalabalıkların alkışları arasında.

Ardından Tawil onlara dönüp Omar'la Mazen'in yer de-

ğıştirmesiyle ilgili planlarının neden ters gittiğini sorduğunda, Aisha kısa ve net bir şekilde, “Beklenmedik durumlar çıktı,” demekle yetindi. Aslında adam prensi pek tanımıyordu, buna rağmen baş başa sohbet etmekte ısrar ediyordu. Mazen’e bakıp “Harami işleri,” dediğinde prens dudaklarını sıktı. Belli ki o da sinirlenmişti. Ama delikanlıdan herhangi bir itiraz gelmeyince Aisha bir parça hayal kırıklığına uğradı. Şimdiye kadar biraz olsun omurgasının geliştiğine inanmıştı, ama belki yanlışlıyordu.

Daha sonra buluşmaya söz veren Aisha, çarşıda Tawil’in peşine takıldı. Bir köprüden başka bir mahalleyi geçtiler. Medine’nin üst üste binen mahalleleri ve Dhyme’in labirent gibi sokaklarından sonra geniş sokaklarında kalabalığa rağmen takip etmek kolaydı. Çarşı canlı olsa da aslında her mahallede dükkanlar ve evler vardı. Haliyle gezginler şehrin her yerinde kolayca malzeme ve kalacak yer bulabiliyordu.

Dört köprü ve dört mahalleden sonra yerel deniz ürünlerinin sergilendiği balık pazarına geldiler. Aisha pazarın içinden geçerlerken bir kap kızarmış karides aşırđı, ölü gözlü alabalık ve nehir balıkları yığınlarına baktı.

Sonunda rıhtımdaki bir kulübeye geldiler. Tawil arka kapıdan girip örümcek ağlarının kapladığı bir koridordan geçtikten sonra mutfakta gizli bir kapıyı açtı. Nedenini tam olarak kestiremese de Aisha girmekte tereddütlüydü. Buraya daha önce gelmişti. Aslında ava çıktıklarında Ghiban’a her uğradığında bir süre bu kulübede kalmıştı. Sonuçta haramilerin saklanma yerlerinden biriydi.

Oysa fena halde gergindi.

Tawil'in kahkahası karanlıkta yankılandı. "Seni karanlıkta öldüreceğimden mi korkuyorsun?"

Aisha öfkelen-di.

Karanlıkta ölmekten korkması gereken sensin.

Merdivenden inip kapıyı ardından kapatıyordu ki bu düşünce-nin kime ait olduğunu bilmediğini fark etti. Kendi düşüncesi miydi? Yoksa ifrit kraliçenin mi?

Ne önemi var? İkimiz aynıyız.

Aisha sinirle dişlerini sıktı.

Değiliz.

Ama sinirini bastırıp bodrum katındaki odaya girdi. Burası halılar, mobilyalar, silahlar ve parşömen tomarlarıyla dolu bir harami deposuydu. Emanetler ağırlıklarıyla dolap raflarının yamulmasına neden olmuştu. Her ne kadar bütün haramiler kullansa da burası asıl Tawil'in zulasıydı, çünkü Ghiban onun avlanma bölgesiydi.

İçeri girdiğinde Tawil dudaklarında sinir bozucu gülümse-mesiyle dönüp bakınca Aisha azarlamak için zaman kaybet-medi. "Çarşıda yaptığın neydi öyle?"

Adam kocaman açtığı gözlerini kırıştırdı. "Bazen halk varlığını unutuyor. Hatırlatayım dedim, ama bunun hiç önemi yok. Buraya bak." Kuşağındaki keseden çıkardığı cam küreyi Aisha'ya fırlattı. "Kralımızın hoşuna gider ha? Hatıraları gösteriyor."

Aisha'nın bu iddiayı sınaması imkansızdı, çünkü küreye dokunduğu anda gördüğü kendi hatıraları değildi. Bu hatıralar,

kürenin sahibi olan Anas adındaki bir cin çocuğa aitti. Aisha puslu hatıralar arasında çocuğun küreyi, annesinin anısına yanında taşıdığını hissedebiliyordu. İnsanların dünyasına sadece bu emaneti getirebilmişti.

Anas'ın son yakarışı beyninde yankılandı.

Lütfen! Ne olur yardım edin!

Aisha küreyi geri fırlatıp titrediğini saklamak için ellerini ceplerine soktu. Omar onu harami yaptığından beri emanetlerin gerçek doğasını biliyordu ve bir ruh barındırdıklarını bilmek hiç sıkıntı yaratmamıştı. Ama o lanet şeylerden biri kendisiyle konuşurken, bunu nasıl göz ardı edebilirdi?

Daha önce ölülerin konuşmadığını söylemiştin...

Dirilişçi'nin sesi zihnini nazikçe okşuyordu.

Ama dinlemeyi bilmezsen, bunu nasıl bilebilirsin?

Tawil, huzursuzluğunu sinirlerinin bozuk olmasına yormuş olmalıydı ki kahkaha attı. “Kıskanmana gerek yok.”

Aisha genzini temizledi. “Asıl meseleyi konuşabilir miyiz? Omar nasıl?”

“Duyduğuma göre günlerini çoğunlukla sinir bozacak kadar meraklı valiyle geçiriyormuş. Adam sülük gibi, şehrine dönmeyi reddediyor, üstüne üstlük bir sürü soru soruyormuş. Omar peşine birini takmış, her hareketini gözetliyormuş.”

Sinir bozacak kadar meraklı siyasetçiler bir yana Omar adamlarına casusluk yaptırıyorsa, en azından haramileri kadının ordusuna sızdırma planı sorunsuz başarılı olmuş demekti.

Tawil bir kaşını kaldırdı. “Açıkçası *senin* prensten daha iyi idare ediyor. Prens Mazen'in neden artık kendisi oldu-

nu açıklayacak mısın?” dedikten sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hem belki kum tepelerinden birinde bulduğun sözümona efsanevi emanetten de bahsetmek istersin? Junaid mektubunda çok etkilenmişe benziyordu.”

Aisha kaşlarını çatmamak için kendini zor tuttu. Haramiye hiçbir şey anlatmak *mecburiyetinde* değildi, ama Junaid bilgi verdiğine göre başka çaresi yoktu. Imad’la ilgili hatırladığı en önemli şeylerin özetini geçti. Ölümün eşiğinden döndüğünden ya da kolyenin hayatını kurtardığından bahsetmedi...

Oysa adamın gözleri boynundaki ipek şaldan ayrılmıyordu. Bir anda elini uzatınca Aisha dokunmasına fırsat bırakmadan bileğini kavradı. Temasla birlikte damarlarına yakıcı bir sızı yayıldı. Tawil’le aynı anda ellerini geri çektiklerinde göz gözeydiler. Adam halsizce güldü. “Bu da neydi böyle?”

Aisha homurdanarak geriledi. Bu sıcak... nereden gelmişti? Tawil’in üstünde de bir tür emanet mi vardı? “Sen söyle pislik.”

“Kraliçenin kolyesi... boynunda. Görebiliyorum.”

Aisha ipek şalı çenesine çekti. “Ne olmuş?”

“Omar’a vermeyecek misin? Padişahların emanetlerini aradığını biliyorsun.” Gözlerini kocaman açan adam başını yana eğdi. “Yoksa kendine *saklamayı* mı düşünüyorsun, bint Louas? Bu planda yoktu, biliyorsun.”

Bunların hiçbiri planda yoktu! diye bağırarak istiyordu, ama Aisha konuşamadı. Derisinin altındaki o tuhaf sıcaklık, onu temkinli olmaya zorluyordu.

“Ver,” diye elini uzattı Tawil. “Ben götürürüm.”

Adamın kendisinden kısa olması bir lütuftu, böylece ona tepeden bakabiliyordu. “Küstah çocuklar bana emir veremez,” dedi.

Tawil’in sırtışı kaybolurken Aisha’nın tüylerini diken diken eden gözlerinde öfkeli kıvılcımlar çaktı. “Tam bir kaltak olduğunu biliyorsun, değil mi bint Louas?”

“Sen de dallamanın önde gidenisin. Şimdi... karşılıklı hakaret etmeyi bırakıp yetişkinler gibi iş meselelerini konuşmaya ne dersin?” Tam konuya girecekti ki bir ses duyunca sustu.

İkisi birden köşedeki para yığınınına bakıyordu. Gözlerinin önünde birkaç sikke yere yuvarlandı. Tawil önemsemediymiş gibi omuz silkse de Aisha bir terslik olduğunu anlamıştı. Kulakları uğulduyordu. Uğultu bir sese dönüşene kadar dinledi.

Buradayım.

Sadece duymamış, aynı zamanda görmüştü. Gölge emanetti, ifrite hediye ettiği gözüyle görebiliyordu. Ve gölgenin altında Mazen bin Malik onları gözetliyordu. Demek peşlerinden gelmişti. Demek *bu yüzden* Aisha ayrılırken itiraz etmemişti.

Bir an için öfkeyle gurur duymak arasında gidip geldi, ama sonunda ikincisi galip geldi. Henüz prensin bilmediği bir şey söylememişti, haliyle hem kendisi hem de Omar güvendedi. Ama prens geldiğine göre... eh, konuşamasa da cesaretini ödüllendirmenin başka yolu vardı.

“Yukarıda konuşalım, midem kazınıyor,” diyerek, Tawil itiraz edemedi merdivenlere yürüdü. Sonra durup imalı bir şekilde dolaba baktı. “Bayağı mal biriktirmişsin, Tawil. Bütün

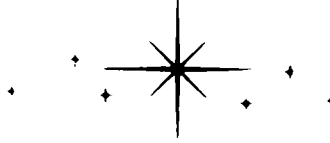
bunlarla nasıl bir servet yapabileceğini ancak hayal edebili-
rim.”

Tawil kendini beğenmiş biriydi. Emanetlerinden bazıları-
nın kaybolduğunu *fark etse* bile bunu Omar’a söylemezdi.

Gözlerinden prensin durumu kavradığı görülebiliyordu.
Sonra... birden duvardaki bir gölgeye dönüştü.

Dışarı çıkarken Aisha sırtmamak için kendini zor tutuyordu.

LOULIE

Geri döndüklerinde Mazen bin Malik hanın tavernasında bekliyordu. Onları görür görmez telaşla kalabalık masaların arasından koşup bir çuval uzattı.

Loulie içine göz attığında bakakaldı.

“Emanetler,” diyen Qadir, kuşkularını onaylıyordu.

Aynı anda prene baktıklarında delikanlı ellerini kaldırıp “Açıklayabilirim,” dedi.

Ve Loulie tacir kıyafetlerini kuşanırken anlattı. Çarşıda bir cin çocuğu öldüren haramiden bahsettiğinde Loulie, malını çalmasına izin verdiğine göre Aisha bint Louas’ın bile adamdan nefret ettiği hissine kapıldı.

Bir şey canını sıkıyordu. Pusula onları *neden* Tawil’in zulasına yönlendirmemişti? Bunu dile getirdiğinde Qadir belli belirsiz gülümsedi. “Khalilah geleceği görüyor,” dedikten sonra ekledi. “Bizi olmamız gereken yere götürdü.”

Loulie, kaderden hoşlanmadığını gündeme getirmeyecek

kadar keyifliydi. En azından, canı kırk haramilerden *olmayan* insanlara satabileceği emanetler eline geçtiği için seviniyordu. Prens peşinden odadan çıkmak üzereydi ki durup alışkanlıkla sonsuz boşluk çantasına bakındı, ama harabelerde kaybettiğini hatırlayınca midesi kasıldı.

Neyse ki en önemli eşyalarımızı kurtardı. Hem...

Gözü Qadir'in belindeki şemşir kınına kayınca ifrit bir kasını kaldırdı. "Yanımdan hiç ayırmadığımı fark etmedin mi? Neden basit bir hırsızın bile girebileceği bir yerde bırakayım?"

"Odamızda *yıllarca* duvarda sergiledin."

"Dahlia, sağladığı güvenli ortamdan kuşkulandığını duysa çok bozulurdu."

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun," dedikten sonra birlikte koridora çıkıp prensin beklediği girişe yürüdüler.

"Kılıcı güvende tutacağımı söylemiştim. O yüzden üstümdede taşıyorum."

"Kullanacak mısın ki? Sihirli bile sayılmaz ama..."

"Değeri sihirli olup olmamasında değil," diyen Qadir, her zamanki gibi belli belirsiz gülümsedi. "Üstelik kılıcın işe *yarayacağından* kuşkum yok. Sadece hemen kullanmak zorunda kalmak istemiyorum."

Loulie de aynı umudu taşıyordu. Kayalıklarda Qadir ikisinin bir ekip olduklarını söylemişti. Ve yoldaşı olarak ifritin şemşiri hiç kullanmaması için elinden geleni yapar, son çare niyetine kullanılması yerine sonsuza kadar kılıcı kuşağında taşırdı. Ama Qadir bir gün kullanmak *zorunda* kalırsa... Tek dileği, şemşirin zarif olduğu kadar işe yaramasıydı.

Kapıda buluştukları prens, çarşıya onlarla birlikte gitmek için ısrar ediyordu. “Sen benim nasıl çalıştığımı gördün,” dedi heyecanla. “Müşterilerinle *nasıl* pazarlık yaptığını görmek de artık benim hakkım.”

Dünyanın her yerinden getirdikleri malları satan gezginlerin küçük pazar yerinde bir tezgah buldular. Burası daha çok misafir tacirler tarafından kullanıldığı için dükkandan çok tezgah vardı. Tacirler malını satar satmaz ayrılıp gittiği için pazar yerinde sürekli bir döngü vardı. Sonuç olarak her zaman boş bir tezgah bulunabiliyordu. İşte Loulie’nin satışa hazırlandığı da bu boş tezgahlardan biriydi.

Emanetlerini dizerken her zamanki gibi çarşıya kulak verdi. Normalde muhtemel müşteri ipuçları için kulaklarını açık tutardı, oysa birden kendini Ahmed’le ilgili haberleri dinlerken buldu. *Keşke burada olsaydı*, diye düşündü. Tanrılar biliyordu ya... onunlayken emanet satmaya çalıştığı son seferinde ortalık kan gölüne dönüşmüştü. Oysa o gece çekilen acılardan sonra, ertesi gün ayrılırken ona yine gülümsemiş, eline kondurduğu öpücük ve verdiği sözlerle yine yüreğini pırpırtmayı başarmıştı.

Başından beri aklımdan kovmaya çalıştığı olasılıkları, Ahmed’in evlilik teklifini kabul ettiği bir gelecek üzerine düşündü, çölde birlikte gezdiklerini, sadece ikisinin paylaşacağı maceralar yaşadıklarını, yıldızların altında birlikte uyuyup, güneşin altında beraber şakalaştıklarını hayal etti.

Sonra aklına Qadir gelince birden hayaller tuzla buz oldu. Dikkatini tekrar tezgaha verirken utançtan yanakları yanıyor-

du. Aklını mı yitirmişti? Ahmed'in ona iyi davranmasının hiçbir önemi yoktu. Nihayetinde o hâlâ bir cin katiliydi ve gerçeği bilse gözünü kırpmadan Qadir'i bile öldürebilecek kadar katıydı.

İşe odaklanırken iç çekişini bastırdı. Sonra gözü, ithal malları hayranlıkla izleyerek pazarda dolaşan Prens Mazen'e takıldı. Batıdan incelikle işlenmiş vitray fenerler, güneyden sarı safir taşlı mücevherler, doğudaki bir adadan göz şeklinde nazarlıklar... Delikanlının gözlerinden okunan hayranlığı Loulie'yi kendine getirdi. Prens o tezgahları etkileyici mi bulmuştu? Daha onun tezgahını görmemişti.

Delikanlı pek uzaklaşmamıştı ki müşterilerin dikkatini çekmek için satışa başladığını duyurdu. İştahlı bir kalabalık anında başına toplanmıştı, potansiyel müşterilerin gözüne hoş görünüp sıkı pazarlığa girişirken Loulie tatlı bir huzurla sarmalanmıştı. Tezgah tamamen boşaldığında mutluluktan sarhoş gibiydi. Kenardan olan biteni izleyen prens yaklaştığında hemen omuzlarını kavrayıp delikanlıyı sarsarak "Zenginiz!" diye çığlıklar atmaya başladı.

Doğruydu. Beş parasızken artık kazandıkları sikkelerin içinde yüzebilirlerdi. Normalde satıştan kazanılan idare ederd, ama o gün küçük bir servet elde etmişlerdi.

Şaşkın bakan prens başını iki yana salladı. "Sahi mi?"

Qadir başını kaldırdı. "Daha büyük bir çuvala ihtiyacımız olacak."

Sonsuz boşluk çantasını hatırlayınca Loulie'nin yüreği sızladı, ama sonra ağırlığı kadar altın kazanmanın sevinciy-

le yine kocaman gülümsedi. Sonunda hana taşıyabilmek için altınları paylaştılar. Ertesi gün yola çıkmadan önce bir kutlamayı hak ettiklerini düşündüğünden Loulie'nin isteğiyle şehrin birbirine geçen kanallarındaki eğlence gemilerinden birine giriş bileti aldılar.

Müdavimlerin içkiyi su gibi içtiği ve ozanlarla müzisyenlerin sahnede müstehcen hikayeler anlatıp neşeli şarkılar çaldıkları lüks bir yüzen tavernaydı. Gemi büyük, ama rahattı. Pahalı içkilerini içerken fısıldaşıp kahkahalar atan müşterilerin oturduğu masalar, nargile dumanına boğulmuştu. Tavanda asılı loş fenerler, karanlıkta uykulu ateşböcekleri gibi salınıyor, duvarları sıcacık bir ışığa boyuyordu.

Loulie aylar sonra ilk kez bulunduğu bu rüya gibi ortamda kendini unuttu. İçti, güldü, çakırkeyif olmanın tadını çıkardı. Tavandan sarkan zarif fenerlere hayranlıkla bakıyor, sahnede nargile tütürürken rengarenk bulutların üzerinde oturuyormuş gibi görünen ozanın anlattıklarına sırtıyordu.

“Artık biliyorsunuz!” diye haykırdı hikayeci. Yanakları kırmıştı, adeta boş bakıyordu. “Köklerine tıklamadan bir ağaç keserseniz, dünyaya bir cin davet etmiş olursunuz!”

Adam alkışlar arasında tökezleyerek sahneden inerken Loulie alayla kıkırdadı. Sonra sahneye neşeli bir parça çalmaya başlayan küçük bir müzisyen grubu çıkınca ritme uyarak başını sallarken şarabına uzandı, ama kadehi gitmişti.

“Dudakların boyanmış,” diyordu Qadir, kaşlarını kaldırıp kadehi elinde sallayarak.

Loulie sırtıttı. “Seninkiler de boyanmamış. Şarabımı ver,

ayık adam.” Qadir geri kaçıp kadehi başına dikince ifritin omzuna vurdu ama gülüyordu. Şarap her şeyi daha *keyifli* kılıyordu.

“Artık ayık değilim,” diyen Qadir, kadehi masaya bıraktı.

Loulie kaşlarını oynattı. “Sarhoş olamaz ki... sarhoş olamaz ki...”

“Aman diyeyim,” diye iç geçirdi ifrit. “Seni hana kucağımda taşımak istemem.”

“Gayet de güzel yürüyebilirim,” diyen Loulie ayağa kalktı, ama anında sendeledi. Qadir tutmak için uzandığında Loulie ifritin elini tutup sır verircesine gülümsedi. “Benimle dans eder misin?”

“Sağ ol, almayayım.”

“Huysuz adam.” Loulie elini çekip döne döne kalabalığa karıştı. Başta Qadir’in ardından seslendiğini duyuyordu, ama biraz sonra geriye sadece davulların ritmi kaldı.

Gemi çığlık çığlıyordu. Kadınlar saçlarını savuruyor, erkekler alkış tutuyordu. Ortada birkaç kişi dabke dansına başlamıştı. Erkeklerden birini tanıdı.

Prens Mazen.

Delikanlı gülümsüyordu, zaten saatlerdir gülümsemesi yüzünden silinmemişti. Şaşırtıcı bir zarafetle şimdi gemide dans ediyordu. Bir anda göz göze geldiklerinde gülümsemesi büyürken elini Loulie’ye uzattı. Parmakları kenetlenip dönmeye başlamalarına kadar Loulie dans ettiğini bile fark edememişti.

Prens onu kendine çekti. “Hâlâ zengin miyiz?”

Loulie sırtıttı. “Çok pis zenginiz.”

Delikanlı güldü. Bir çocuğun pervasız kahkahasıydı. Dünyası darmadağın olduğunda bile hâlâ gülümseyen bu tuhaf adam Loulie'yi hayrete düşürüyordu. Çarşıda ona itiraflarda bulunan hikayeci çakmak çakmak gözleriyle şimdi çok daha rahat ve yakışıklı görünüyordu.

Yakışıklı! Haha! Dahlia burada olsaydı evlenmemizi önerirdi.

Delikanlının elini sıktı. “Dans etmeyi nereden öğrendin acaba?”

Prens sırttı. “Anlatırım. Hem dans etmeyi bilmesem nasıl sanatçı olabilirim ki?” Avuçları havada birleştğinde kendi etraflarında dönerek dans etmeye devam ettiler. Loulie sürekli ayağı takıldığı için tökezliyordu.

“Peki sen dans etmeyi *bildiğinden* emin misin, al Nazari?” Prensın sırtışı hınzır bir hal almıştı. Loulie onun meydan okurcasına gülümseyebileceğini hiç düşünmemişti. Dahası delikanlının sözleri içinde bir şeylerin kıpırdanmasına neden oluyor, sadece Qadir'in yaratabileceği türden bir ateşin damarlarına yayıldığını hissediyordu.

Tekrar döndüklerinde kasten ayağına basınca prens ağzını komik bir şekilde açıp geriye sendeledi. Gözlerini kırıştıran Loulie, “Bence adımlarınıza dikkat etmelisiniz prens,” dedi.

Mazen hemen kendini toparladı. Bir sonraki dönüşlerinde çelme takmaya çalışan o oldu. Şakalaşmaları devam ederken artık dans etmiyor, birbirlerinin çelmelerinden kaçmaya çalışıyorlardı. Ritimle birlikte salınmayı bırakan Loulie eğiliyor, her adımında dünya yan yatıyordu.

Udun son notasında artık o kadar yorgundu ki prensin hamlesini kestiremedi. Delikanlı eğilerek selam veriyormuş gibi bacağını uzatınca ayakları yerden kesildi ve prensin kucağına yığıldı.

Mazen gülüyor, dengesini sağlamasına yardım ederken sıcaık elleriyle belini sarıyordu. “Sanırım ben kazandım ha?”

Ayakta kalmaya çalışırken yakasına yapışan Loulie, prensin kalp atışlarını ve bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Birden merak etti... Acaba savunmasız hissetmeden birine yaslanabilmek nasıl bir şey olurdu? Birine sadece kalbiyle değil, bedeniyle de güvenebilmesi mümkün müydü?

Bir kez daha Ahmed’i hatırladı. Adamın yıldızların altında oturmuş, tatlı gülümsemesiyle şerefine kadeh kaldırdığını hayal ediyordu.

İzin ver, bu gece hizmetkarın olayım.

Kucağına uzanmak, dudaklarını boynunda hissetmek acaba nasıl...

Yanakları yanarken prensi iterek uzaklaştı.

Prens şaşkınlıkla gözlerini kırptırıyordu. “Al-Nazari?”

Delikanlının kendisini yakalamasına izin vermeden dönüp uzaklaşmaya başladı. Canlı renkler, çarpık gülüşler ve fazlasıyla gürültülü kahkahalarıyla bir pustan ibaret kalabalığı yararak ilerliyor, odaklanmaya çalışıyordu, ama akli hâlâ o lanet olası valideydi. Katil olduğu için... Qadir gibi cinleri öldürdüğü için her evlilik teklifini reddettiği, sürekli gülümseyen, büyüleyici Ahmed bin Walid.

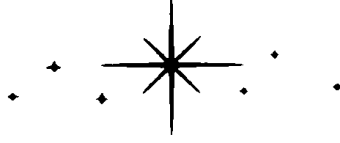
Tam da bu yüzden içten içe birine bağlanmaktan, birine *güvenmekten* korkuyordu.

Aniden bir duvara çarpınca gerileyip başını kaldırdı ve duvara değil, Qadir'e çarptığını anladı. İfritin çizgi halindeki dudaklarında endişe vardı. "Gitmeye hazır mısın?"

Loulie gözlerini sımsıkı yumdu. "Henüz değil," derken raf-
lardaki rengarenk şişelere bakıyordu. "Bir içkiye daha ihtiya-
cım var."

Düşüncelerini uyuşturması gerekiyordu. Duygularını uyuş-
turması gerekiyordu.

Yoksa zor bir gece geçirecekti.

MAZEN

Ertesi gün tam donanımlı atlarıyla çöle döndüler. Mazen bir rüyadan uyanmış gibi hissediyordu. Nedense tacir önceki gece hakkında konuşmayı reddetmişti. Genç kadının arkadaşlıklarından en az kendisi kadar keyif almaya başladığını düşünmüştü, oysa şimdi aralarındaki uçurumun tekrar açılması için bilmeden bir yanlış yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Neyse ki Loulie fedaisiyle barışmıştı. Adamın varlığı, öfkesini yumuşatıp daha sakin bir sinirlilik haline dönüştürürken Mazen ilişkilerine gıpta ediyordu. Bütün sırlarını açabileceği öylesine yakın birine sahip olmak acaba nasıl bir şeydi? Kendisi sırlarını Hakim'e açıyordu, ama Hakim sonuçta ağabeyiydi. *Ve ailenin tek dürüst ferdi*, diye düşündü karamsarlıkla. Babasının geçmişi bir sırdı... Omar'ın kaç sır sakladığını kim bilebilirdi ki?

Huzursuzluğunu bir kenara itip yola odaklanmaya karar verdi. Haritayı kaybetmişlerdi. Ağabeyinin Kumdenizi'ne

gömülen şahane haritasını her hatırladığında yüzü ekşiyordu. Ama neyse ki tacirin sihirli pusulası vardı. Ok onları kayalıklar arasındaki dolambaçlı patikalara götürüyor, arada bir küçük bir dereyle bölünen تنها vadilerden geçiriyordu. Hava çöl havasından daha ılımlıydı, ama arazi çöl kadar kolay değildi. İnişli çıkışlı yollar nedeniyle Mazen'in sırt ve bacak ağrıları çekmeye başlaması uzun sürmemişti. Ama inatçı gulyabaniler ya da canilerdense bu ağrılara razıydı.

Gündüz saatlerinde ava çıkan Aisha'ya eşlik ediyor, Qadir'in tuzak kurmasına yardım ediyor, Loulie'yle birlikte su doldurmaya gidiyordu. Av ya da tuzak konusunda iyi olduğu söylenemezdi, çünkü av hayvanlarını ürkütüyordu ve henüz tam olarak kurulmamış tuzakları bozma gibi tekinsiz bir yeteneğe sahipti, ama en azından artık kim olduğu ortaya çıkacak korkusu olmadığından başarısızlıklarından endişelenmiyordu. Hem suya gitmek, önlerindeki yolu dert etmeden etrafını seyredebileceği bir mola anıydı.

Kayalıklardan sonraki ilk kamp yerine ulaşmaları birkaç gün sürdü. Ne yazık ki artık Mazen'in keyfi eskisi kadar yerinde değildi. Malzeme satın alırken kulağına çalınanlar aklını karıştırıyordu. Medine'de kaos olduğunu, cin saldırılarının sıklaştığını, çarşıda daha çok ölüm yaşandığını duyuyor, haberler sinirini bozuyordu. Omar şehrin güvenliğini sağlamak için geride kalmamış mıydı? Öyleyse Medine'de neden *daha çok* cin vardı?

Ama en şaşırtıcı dedikodu kendisiyle ilgiliydi. Söylentilere göre, sıradan kıyafetlerle tek başına saraydan gizlice çıktığı

görölmüştü. Omar'ın böylesi bir ihanetle sırrını ortalığa sermesini anlaması mümkün değildi.

Medine'den hiç ayrılmamalıydım.

Mazen pişmanlık dolu bu sözleri dile getirmedi. Nasılsa yakında her şey sona erecekti. Lambayı saraya götürecekti ama ya sonra? Bir ifrit hepsini kurtaracak, babası emirlerine itaat etmediğı için onu sonsuza kadar odasına mı kapatacaktı? Bu korkunç bir kabustu.

Daha sonra tekrar yola çıktıklarında Mazen haberleri diğerleriyle paylaştı. Aisha, Omar'ın ne düşündüğünü bilmediğinde ısrar ederek suçlamaları reddediyordu, ama Mazen bunun doğru olmadığını biliyordu. Haraminin Tawil'le konuştuklarını duymuştu, sadece duyduklarından ne anlam çıkarması gerektiğini kestiremiyordu.

Aisha'dan bir cevap almayı başaramayınca konuyu aradıkları lambaya getirerek Qadir'e lambanın içinde tutsak olma meselesini sordu.

Loulie sesinde bir parça suçlamayla araya girerek "Lamba hakkında bir şey bilmediğini söylemiştin," diye fedaisine söylendi.

Bütün soğukkanlılığıyla atının üzerindeki Qadir bir kaşını kaldırdı. "Çünkü bilmiyorum. Bizden biri lambaya kapatıldığında henüz insanların dünyasında değildim, ama..."

Aisha omuz silkti. "Rijah olmalı."

İç çeken Qadir, "Evet," diye karşılık verdi.

Mazen'in bakışları ikisi arasında mekik dokuyordu. "Rijah?"

“Şekil değiştiren,” dedi Aisha. “Hikayelerinde geçen kendini beğenmiş cin padişahı var ya? Gerçeklik payı varsa, muhtemelen rijahlardan bahsediyorlardır.”

Mazen ailesinde nesilden nesle aktarılan hikayeyi dūřındı. Aslında cin masallarına dayanan insan hikayelerine inanırdı, ama belki de bu hikayeler, zamanla bulanık gerçeklerin bir parçasıydı.

“Tanrılar korusun... fkeden kprecekler,” dedi Aisha. “Asırlardır Kumdenizi’nde tıkılıp kalmak? Kabus gibi.”

Mazen gözlerini kırıpıştırdı. “Kprecekler derken?”

Qadir omuz silkti. “Rijahlar her şey olabilir. Erkek, kadın, ocuk, canavar... hepsi ve daha fazlası.”

Bu oęul kimlik meselesi yeni bir kavramdı. Huzurlu bir sessizlikte yollarına devam ederlerken Mazen dūřncelere daldı. Atlarını daę geçitlerinden, sonunda güneşin tekrar kendini gösterdiği dümdüz le sürerlerken sessizlik bozulmamıştı. Dięerleri hedefe zamanında ulaşmaya bu kadar meraklı olmasa, kumlara uzanıp sıcağın tadını çıkarmak isterdi. Keřke yoldaşlarının hevesini paylaşsaydı, ama hayır... Gelecekte tek beklentisi, önceden kestirmenin mümkün olmadığı bir ceza olabilirdi.

Eylerinde otururken anın detaylarını beynine yazmaya çalıştı. Tek bir bulutun bile görünmediği uçsuz bucaksız gökyüzü, puslu ufuktaki çadırların gölgeleri, toynakların altında tıslayıp i çeken kumlar... Seyahatinin kanıtı olduğu için kıyafetlerindeki ve izmelerindeki kumun ağırlığı bile hoşuna gidiyordu.

Bu bir hikaye değil, dedi iinden. Bu gerçek... ve ben hikayeyi yaşıyorum.

Geleceği kasvetli olsa da ertelenen cezasını olduğunca ötelemeye kararlıydı. O yüzden hayretle seyrettiği çevreye odaklandı, gün batımının kırmızı-altın renklerine boyanan manzaranın tadını çıkardı ve gökyüzü kararıırken le mürekkep lekeleri gibi yayılan gölgelere hayran oldu.

Bir vahaya geldiklerinde artık yıldızlar göz kırpmaya başlamıştı. Tacirle fedaisi nden gidiyor, adeta yaşşıyorlardı. Mazen arkalarından i çekmemek için kendini zor tuttu. Loulie'yle yaşşarak eğlenen *kendisi* olsun isterdi.

“Kıskandığını o kadar belli etme ya seyit,” dedi Aisha atıyla yanaşarak. Su tulumundan bir yudum aldıktan sonra geri uzatınca Mazen cevap vermemek için içmeyi tercih etti. Ne var ki sonunda elinin tersiyle ağzını silip “Medine’den gelen haberlerle ilgili ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Haramilerin cinleri şehirden uzak tutması gerekmiyor muydu?”

“Plan buydu. Belli ki bir terslik olmuş.”

Kısa bir sessizliğin ardından, “Tawil’le duymamı istemediğin bir şeyler konuştuğunuzu biliyorum,” dedi Mazen. “Bir plandan bahsediyordunuz...”

“Seni tek parça halinde geri götürme planı.”

“Kulağa hiç öyle gelmiyordu. Bana daha çok Omar’ın ifrit emanetlerini aramasıyla ilgiliymiş gibi geldi.”

Aisha i çekti. “Ne olmuş? Onun için emanet toplamak, grevlerimden biri.”

“*Ifrit* emanetleri değil,” diye kaşlarını çattı Mazen. “Benden bir şeyler saklıyorsun. Ağabeyimin Ahmed bin Walid konusunda böylesine diken üstünde olmasının bir nedeni olmalı. Benim kılığında dolaşmasını gerektirecek bir neden.”

Aisha da kaşlarını çattı. “Ne düşündüğünün önemi yok. Sana bir şey söylemek zorunda değilim,” dedikten sonra çenesini havaya dikip hızlandı.

İlerleyen saatlerde çadırlarını kurduktan sonra Mazen vahanın kıyısındaki bir hurma ağacının gölgesine oturarak suya yansıyan yıldızları seyretti. Böyle bir yere ilk kez ağabeyi olarak gelmişti. Şimdi bazen Yousef olan Mazen, unvanına rağmen kendisi için çalışanlardan sırlarını açıklamalarını istemeyen omurgasız bir prensti.

“Uyuyamadın mı Prens?”

Aniden yanında belirip gözlerini yıldızların süslediği sulara diken taciri görünce düşüncelerden irkilerek sıyrıldı. Genç kadın konuşurken ona bakmıyordu. “Burası evi mi hatırlattı? Yoksa saray bahçesinde cin kanının eseri olan gölleri mi hatırladın?”

“Bu hiç adil değil,” dedi Mazen usulca. “*Ben* hiç cin öldürmedim. Beni niye ağabeyimle bir tutuyorsun ki?”

“Niye *tutmayayım*? Aynı babanın yalancı oğullarısınız.”

Suçlama Mazen’in yüreğini burktu. Loulie’nin onu maskeler olmadan, tamamen olduğu gibi görmeye başladığını ummuştı, ama canını sıksa da genç kadının saraydaki aileye düşmanlığının düşüncelerini biçimlendirmesi herhalde doğal sayılmalıydı.

Loulie konuşmaya devam edince şaşırdı. “En azından, seni çarşıda duymadan önce böyle derdim,” dedikten sonra sonunda gözlerini ona çevirdi. “Annemle babam, bir hikayenin hikayeyi anlatanın yüreğini ortaya koyduğunu söylerdi. Sende bunu gördüm. Annenin hikayesini anlattığında, kelimelerine yansıyan iyimserliği görebiliyordum. Sen Omar gibi değilsin.”

Mazen yutkundu. Neden yüreği ağzındaymış gibi bir hisse kapılmıştı birden? “Umarım değilimdir,” derken gözlerini suya çevirdi. “Her halükarda Hakim’le çok daha fazla ortak yanımdır. Üstelik aynı kanı bile taşımıyoruz.”

“İkiniz hep yakın mı oldunuz?”

“Her zaman. Saraya geldiği günden beri.” Mazen iç çekmemek için tekrar yutkundu. Bütün ailesiyle geçirdiği anları uzun zamandır düşünmemişti. Bahçede yedikleri yemekler, annesinin geceleri anlattığı hikayeler, babasının katıksız bir neşeyle gözlerine yansıyan gülümsemesi, bahçede ısıltılı gözleriyle özgürce dolaşırken çeşitli çiçekleri göstererek Mazen’e isimlerini söyleyen Hakim...

“Annem hayattayken saray bizim için bir hapisane değil, bir sığınaktı,” derken sesi çatlıyordu. Derin bir nefes almak için duraksaması gerekti. “Babam da o zaman farklı biriydi. Daha nazikti, daha sabırlıydı. Annem ona güvenmeyi tekrar öğretmişti. Şeyden sonra... biliyorsun işte.”

“Öldürttüğü eşleri,” diye mırıldandı tacir. “Neden yaptığını hiç açıklamadı mı?”

Mazen başını iki yana salladı. Nutku tutulmuştu. Dedikodulara göre güvensizliği yaratan Hakim’in annesi olmuştu,

ama bu gerçeği tam olarak açıklamıyordu. Sultan o idamlardan hiç bahsetmezdi. Gelecekte bahsedeceği de şüpheliydi.

“Eh, Shafia onu değiştiren bir mucizeymiş,” dedi Loulie.

“Öyleydi.” Mazen dizlerini göğsüne çekip çenesini yasladı. “O zamanlar babam da öyleydi. Cinler ve emanetler umurunda değildi. Yaptıklarının kefaretni ödemekten bahsederdi.”

Bir zamanlar ben de onun gibi olmak isterdim.

Tacirin onu yan gözle izlediğinin farkındaydı.

Yine de konuştuğunda şaşırdı. “Eh, kefaret ödemenin nasıl bir şey olduğunu babana öğretebilecek biri varsa, o da sensin.”

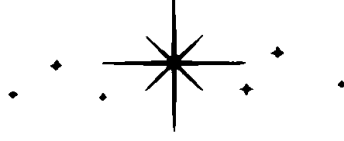
Mazen başını kaldırıp baktı. “Ben mi?”

Loulie omuz silkti. “Sonuçta harabelerde beni bırakıp gidebilirdin, ama geri geldin. Ve Imad’ı sorduğumda, dürüstçe cevap verdin.” Dudakları kıvrılırken ekledi. “Açık bir kitap gibisin.”

“Sen de beni kurtarmıştın. Hem de iki kez,” diyen Mazen iç çekti. “Seni bu sefere gönderen babamdı. En azından görevini güvenli bir şekilde yapmana yardım edebilirim.”

Tacir kıkırdayarak sırtını döndü. “Dürüstlüğün başına bela açacak Prens,” dedikten sonra durdu. “Ama aynı zamanda dürüstlüğün bir hazine. Başkalarını etkileme yeteneğini hiç hafife alma.”

Bu bilmece gibi sözlerden sonra çekip gitti.

AISHA

Bazı geceler yalnız olduğunda, çöl Aisha'ya ölümü anlatırdı. O zaman kumların altına gömülen ruhların uzak çığlıklarını ve zamanın içinde kaybolan emanetlerin mırıltılarını duyardı. Bazı gecelerse düşüncelerini özgür bıraktığında, kendine ait olmayan anılarda bir ses duyardı. Yumuşacık bir ezgi gibi gülen bir sestti bu.

Gözlerini yumduğunda sesin sahibini de görürdü. Gülümsemesi göz alan uzun boylu, yakışıklı bir adamdı. Onu tanımiyordu, ama kalbi yine de çırpınmaya başlıyordu.

Kraliçem.

Adam elini tutup parmaklarına öpücükler konduruyordu.

Seni seviyorum habibi. Sonsuza kadar... daima seveceğim.

Ama sonra hatıra buharlaşınca yerine sevdiceğinin kumları boyayan kanının manzarasıyla adama işkence eden kabile erkeklerinin çığlıkları gelirdi. *Hain*, diyorlardı. *Şerefsiz*. Sonra adam, sevgili Munaqid kendi kanından oluşan bir gölün içinde

ölüyor, adamlar bu sefer ona doğru geliyordu. Nefes alamıyordu. Sadece öfke ve sonsuz bir keder vardı.

“Kes şunu,” dedi nefes nefese. Gözleri dolmuştu, nefesleri sıklaşmıştı. “*Dur.*”

Hıçkırarak hatıradan sıyrılıp kendine ait olmayan duyguları bastırırken bütün vücudu titriyordu. Gözkapaklarının ardına hapsolan ifritin insan aşığıyla ilgili görüntüden nefret ediyordu. Kaşlarını çattı. İsmi tanıyordu...

Munaqid.

Efsanelerde dünyayı Kum Tepeleri Kraliçesi’nden kurtaran insanın adıydı bu.

İfrit kafasının içinde terslendi.

Asıl onu kurtaran bendim. Kısa bir duraksamanın ardından ekledi. Ama beraberliğimiz ancak o kadar sürebildi. Kabilesi sonunda ikimizi de öldürdü.

Dhyme şehrinde kraliçe bu hatırayı ilk gösterdiğinde Aisha anlayamamıştı. Şimdi cevabı bildiği için unutmaktan başka bir şey istemiyordu. “Umurumda değil,” dedi, ama sesi dolan gözleriyle boğuklaşmıştı. Volta atarken içinden küfretti. Sonra omzunun üstünden gece için kurdukları çadırlara göz attı. Qadir’in uyanık olduğunu biliyordu. Oradan ayrılırken ifritin gözlerini sırtında hissetmişti.

Kafasının içindeki ifrit kıkırdadı.

Bir zamanlar adımın Naji olduğunu biliyor muydun? Seninle yaptığım gibi o insan kızla bir anlaşma yaptım. Naji’yle ben birdik.

Aisha ürperdi. Hangisinin kendi düşüncesi olduğunu sık sık kestiremediği bir durumda ifritin beynini ele geçirdiği gerçeğini yok saymak çok zordu. Gerçi sözünü tutarak Dirilişçi iradesi dışında onu herhangi bir şey yapmaya zorlamamıştı. Ama iradesi her geçen gün kraliçenin varlığıyla erimeye devam ederken bunun bir önemi var mıydı?

“Hikayede farklı anlatılıyor. Söylenenlere göre kızı kandırıp bedenini çalmışsın.”

Eee? Hikayeleriniz korkudan doğmuştur. İşbirliği yaptığına inanmaktansa bir cinin bir insanın bedenini ele geçirdiğine, bir insanın onu öldürebileceğine, ona aşık olamayacağına inanmak daha kolay.

Aisha bir şey demeden sessiz gecede karanlığa baktı. İfritin saçma sapan konuştuğunu düşünüyordu. Ne cinler insanlara ne de insanlar cinlere yardım ederdi. Dirilişçi’yle yaptığı anlaşma tamamen hayati gereklilikler yüzündendi.

Ama anılar... anılar gerçektir. Aisha bunu hissedebiliyordu. Qadir’in bazen su üstüne çıkan hatıraları bile gerçek olduklarını haykırıyordu. Bölük pörçüklerdi, ama gardını indirdiği anda hemen beynine sızıveriyorlardı. O hatıralarda Qadir parlak renkli cübbeler giyiyor, daha az kaş çatıyordu. Kederin dumanlandığı gözleri Aisha’nın yüreğini parçalamaya yetiyordu.

“Yeter,” diyerek yumruğunu alına dayadı ve sorunlara odaklanabilmek için düşünceleri dağılana kadar derin nefesler aldı. Tawil’le yaptığı konuşmaya odaklanması gerekiyordu, ama hatırladıkça sinirleri daha çok bozuluyordu. İfrit beyninde nazikçe konuşana kadar nefeslerinin sıklaştığını fark etmedi bile.

Sıkıntılısın.

“Diyorsun,” diye terslenen Aisha volta atmaya devam etti. Volta atmak o anda kalmasına yardım ediyordu. Ama haramiyle yaptığı konuşmayı hatırladığı her seferinde duraksıyordu. Tawil, Omar’ın planının yakında tamamlanacağını söylemişti. Şüpheli valinin icabına bakılmıştı, güvenilir kadı da planı ortaya çıkarmanın kıyısına bile gelememişti.

Aisha umursamıyordu. Kendi amaçlarının yanında Omar’ın planlarına aslında hiç önem vermemiştir. Ama Mazen başkaydı.

Seni kısıkanıyorum Aisha, demişti Tawil. İşin kolay! Tek yapman gereken kuzuyu kasaba götürmek.

Aisha ellerini yüzüne götürüp inledi. Tanrılar aşkına, kusması an meselesiydi.

Her zaman Omar’ın emirlerini yerine getirmişti. Bunu ona borçluydu. Kimse yüzüne bile bakmazken veliaht prens onda gelecek görmüştü. O zamanlar Medine’de annesi babası, yeri yurdu olmayan sıradan bir hırsızdı. Omar karşısına çıkmış ve cebinden bir madalyon aşırıya çalıştığı anda bileğini tutmuş, *Kralın haramilerinden biri olmaya ne dersin?* diye sormuş, ardından hayatını çalan cinlerden intikam alabilmesi için ona güç vermişti.

Özetle Omar’ın yaptıklarını ve emirlerini hiç sorgulamamıştı. Ama şimdi...

Prens Mazen hayatını kurtardı, dedi Dirilişçi usulca.

Dizleri boşalır gibi olunca Aisha yakındaki bir taşın üzerine oturdu.

Bence...

“Beni rahat bırak!” Sesinin tizliğinden kendisi bile irkilmişti. Omzunun üzerinden kampta bir hareket olup olmadığına baktı, ama çıt çıkmıyordu. Muhtemelen Qadir onu duyabilirdi. Omar’ı ifritle ilgili uyarması gerekirdi. Onun sihri olmasaydı planlarını değiştirmeleri gerekmeyecekti. Belki o küstah serseri Tawil bir şeyleri anlamıştı.

Haraminin dokunmasıyla parmaklarındaki yangını hatırlayınca duraksadı, ama sonra bu hatırayı aklından kovdu, çünkü önemi yoktu.

İfrit çıkıştı.

Bunları bile bile göz ardı etmen seni hiçbir yere götürmez.

Hayatında ilk kez Aisha, belki de ölmenin daha kolay olacağını düşünüyordu. Ama ölmek başarısızlık demekti ve hayatı boyunca hiç başarısız olmamış, ailesini kaybettiğinden beri başarısız olmayı *reddetmişti*.

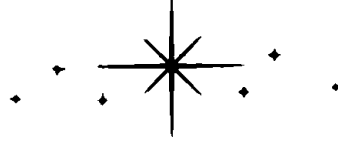
Buralara kadar yumuşak yürekli bir prens yüzünden başarısız olmaya gelmemişti.

Sonunda derin bir nefes alıp kararlı bir tavır takınarak prensle paylaştığı çadıra geri döndü. Mazen, kolunu alnına atmış halde döşeğe kıvrılmıştı. Aisha, delikanlının her gece yatmadan önce tozu toprağı temizlemek için saçlarını taramaya çalıştığını hatırlıyordu. Şimdiyse prens toza toprağı aldırma-
dan belli belirsiz horlayarak uyuyordu. *Hâlâ* ateş yakamadığı ve kılıç tutamadığı halde daha becerikli, daha cesur birine dönüşmüştü.

Yüzünü ekşiterek başını çevirip cübbesindeki tozları silkeledi, ardından ikinci bir ten gibi sarınıp döşeğe uzandı. Gözlerini yumduğunda bütün düşüncelerini durdurmaya çalışıyordu, ama ifrit kafasının içinde sessizliğe gömülmüş olsa bile çöl hâlâ fısıldıyordu. Bütün seslere kulağını tıkayıp beynini boşaltmak uzun zaman aldı.

Ölüler konuşmaz, diye düşünüyordu çaresizce.

Çöl rüzgarının cevabı bir kahkahadan farksızdı.

MAZEN

Gelecek Mazen'in kollarını ve bacaklarını bağlayan bir pranga gibiydi. Son kampı yukarıdan gören kum tepesinin üzerinde ilerlerken bütün vücudu ağırlaşmıştı. Vahanın ötesinde Batı Kumdenizi, sürekli kıpırdanarak ışıldayan bir okyanustan farksızdı. Kaybettikleri haritaya göre hem yer üstündeki hem de yer altındaki geçitler yollarını bulmalarını sağlayacaktı.

Gerçi bu geçitler varsa bile iyi gizlenmişlerdi. Durduklarını noktadan Kumdenizi uçsuz bucaksızlığıyla geçilemez gibi görünüyordu. Oysa burası son hedefleriydi. Rahatlaması gerekirdi, ama Mazen'in yüreği sıkıntıyla dolup taşıyordu.

Sessizlikte sinirlerini gevşetmek için konuşmayı deneyerek yanında at süren Aisha'ya seslendi. Genç kadın o gün fazlasıyla asık suratlıydı, göz deviremeyecek kadar dalgındı.

"Şu beynini paylaşan ifrit..." Harami gözlerini sertçe yüzüne diktiğinde Mazen gergin bir gülümsemeyle karşılık ver-

di. “Bir adın olup olmadığını merak ediyordum. *Dirilişçi...* biraz abartılı.”

Aisha bir kaşını kaldırdı. “Kim olduğumu biliyorsun. Ben Aisha bint Louas.” Mazen’in bakmaya devam ettiğini görünce iç çekip ekledi. “Bu dünyada olabilmek için bir bedene ihtiyacım var prens. Evet, bedenleri ele geçirerek irademi dayatabilirim, ama *anlaşmalar* böyle işlemez. Hayır, haraminle ben biriz, aynıyız.” Kısa bir es verdiğiinde dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. “Kendisi henüz kabul etmese de öyle.”

“Adı Amina’ydı,” dedi Qadir, omzunun üzerinden Aisha’ya bakarak.

Aisha’nın kaşları çatıldı. “*Eskiden.*”

Qadir’in yanında at süren Loulie dalga geçti. “Siz cinler acayip duygusalsınız.”

Aisha’nın yanakları kızardı, ama son kamp yerine varana kadar bir şey demedi. Zaten vardıklarında da çadırlarda buluşmak için söz vererek nevale aramak üzere yanlarından ayrıldı.

Haliyle Mazen, Qadir’le Loulie’nin peşine takılmak zorunda kaldı. Gezginlerin sayısı şoke ediciydi. Diğer vahalar küçük ve sessizdi, oysa burası insan kaynıyordu.

Anında iki ayrı bölgeyi fark etti. Küçük kil binalardan ve salaş tezgahlardan oluşan küçük bir çarşının yanı sıra bir de suyun kenarında atlar ve develer için ağıl olan daha büyük bir kamp alanı vardı. Pazar yerinde yabancı kıyafetleriyle gezginler pazarlık yapıyor, dedikoduları dinliyor, kıtanın her yerinden malları ve paraları takas ediyordu. Ressamlar, haritacılar, şairler, hikayeciler, askerler, hatta demir ustaları bile vardı.

Çadır alanına gelene kadar buranın aslında Kumdenizi'nin yakından görülebileceği bir turizm merkezi olduğunu fark edemedi. Şaşırmıştı. Ama tacirle fedaisi kalabalıktan şikayet ederken o rahattı. Hayatı boyunca kalabalık arasında kendini hep güvende hissetmişti.

Bu yüzden Loulie'nin atları ağıla bağlamasına yardım ettikten sonra çarşıya geri döndü. Baharat, yemek ve misk kokuları gülümsemesini sağlıyordu. Annesiyle alışverişe çıkan genç bir kadına gayriihtiyari gülümsediğinde yanakları kızaran kadın da ona gülümsedi, ama sert bakışlı annesi kaşlarını çatmıştı. Yaşlı kadının bakışlarındaki yoğun merak anlaşılır gibi değildi.

Şüphe çekecek birine mi benziyorum?

Alınmamak elinde değildi. Tabii son hamam sefasının üzerinden birkaç gün geçmişti, saçları ve kıyafetleri toz toprak içindeydi, belki bu yüzden bir kum yaratığına benziyordu. Gözleriyle ateş saçan anneden uzaklaşıp tekrar kalabalığa karıştı. Konuşmalar yanından dumanlar gibi uçuyordu.

“Kafirlik! Kimse öyle bir şeyi...”

“...Babası yıllarca hapsedmiş! Bu yetmez mi?”

“...Medine’de! Büyük trajedi. Tanrılar o karmaşada ölen masumları kutsasın.”

Aniden durduğunda satıcılardan biri arkasından çarptı, sonra küfrederek yanından geçip gitti, ama Mazen onu duymamıştı bile. Döndü ve arkadaşıyla konuşarak bir ara sokağa giren adamın peşine takıldı. Bu arada fırsatını bulunca hemen gölgesine bürünmeyi ihmal etmedi. Çarşının diğer tarafına koştu, ama adamlar kalabalıkta kaybolmuştu.

Dizleri boşalıırken nefeslenmek için en yakınındaki duvara yaslandı.

Sorun değildi. Etrafta Medine'den haberleri soruşturabilirdi. Muhtemelen bilgi verecek başkaları da vardı.

O sırada gözüne bir renk çarptı. Duvarda bir resim vardı. Merakla gerileyip baktı.

Kendi yüzü gözden kaçmayacak detaylarla kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Dahası resmin altına bir şeyler yazılmıştı.

Sürgündeki Medine prensi ve taht haini Mazen bin Malik, sultanı öldürmekten araniyor.

Bakakaldı.

Öldürmek.

Nefes almaya çalışsa da başaramadı. Yüreğı ağızındaydı. sonra aniden midesine düştü. Galiba boğuluyordu.

Sultanı öldürmekten araniyor.

İsminin altındaki rakamları okuyamıyor, dünya etrafında hızla dönüyordu. Olduğı yerde sendeleyince sık nefeslerle avcunu duvara dayadı.

Sultanı öldürmekten.

Parmaklarının arasında sıkıdığı parşömenin, çarşıya geri dönerken ağırlaşan ayaklarının, ciğerlerine hapsolan havanın, kavrulan midesinin farkında bile değildi.

Nefes alamıyorum, nefes alamıyorum.

Deli gibi atan kalbi her an göğsünden fırlayabilirdi.

Çadıra nasıl geldiğini bilmiyordu. Sadece ciğerlerinin havasızlıktan yandığını hissetti. Gölge omuzlarından kayarken tökezlercesine içeri girdi.

Loulie onu bekliyordu. “Ne?..” diye başladı, ama yüzünü görünce sustu.

Mazen nefes almaya çalışırken ağzından bir hıçkırık kaçtı.

“Sen... senin neyin var?” Loulie yaklaşıp elindeki parşömeni görünce kaşlarını çattı.

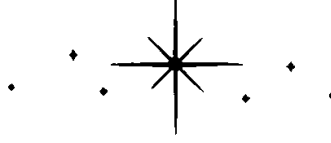
Mazen farkına varmadan resmi duvardan almıştı. Tacire uzattı.

Nefes al, diye emrediyordu kendine, ama her nefesi kalbini sıkıştıran bir hıçkırıktan ibaretti.

Parşömen elinden alındığı anda yere yığıldı. Neyse ki Qadir onu hemen tuttu.

Loulie ise kocaman gözlerle parşömene bakıyordu. “Ah,” diyebilirdi. “*Kahretsin.*”

60

LOULIE

“Aisha nerede?”

Panik Loulie’nin düşüncelerini bulandırmak yerine keskinleştirmişti. Yere düşen prensin yanından geçip dışarı çıktı. Aisha’nın atı ağılda değildi. “Kahretsin,” diye mırıldanarak çadıra geri döndü.

Prensin acınası hıçkırıkları yüreğini sızlatıyordu. Qadir delikanlının yanına çömelmiş omzunu tutuyordu. Başını kaldırıp kaşlarını çattı. “Gitmiş mi?”

“Gitmiş.” Loulie elini kıvrıkcık saçlarından geçirdi.

Nevale almaya gidecekmiş. Yalancı.

Çılgılık atmak istiyordu. Başından beri yanlış kişiden korkmuştu. Mazen bin Malik asla bir tehlike olmamıştı. Ve sultan... ölmüştü. Kendi oğlu tarafından öldürülmüştü. Omar başından beri bunu planlamış, hatta Mazen’in kılığına girmişti. Olan olmuştu. Artık aranan katil Mazen’den başkası değildi.

Resmi paramparça edip attığında Qadir havada yakalayıp küle dönüştürdü.

“Sence ne kadar uzaklaşmış olabilir?”

Fedaisi başını iki yana salladı. “İki buçuk saatte at üstünde? Çok uzak.”

“Sence Dirilişçi onu durdurur mu?”

“Ölümden döndürdüğü andan itibaren Aisha’nın aklından geçen her şeyi biliyor. O zaman durdurmadıysa, şimdi de durdurmayacaktır.” Qadir prene baktı. “Konuşabilir misin?”

Mazen yeni doğmuş bir deve yavrusu gibi titriyordu, ama başıyla onaylamayı başardı.

“Aisha sana bir şey söyledi mi? Olan biteni açıklayabilecek *herhangi* bir şey?”

Prens konuşmak için ağzını açtığında dudaklarından dökülen sesler kelimelere dönüşmüyordu. Gözleri dolarken dudaklarını sıkarak başını eğdi. Sonunda konuştuğunda sesi cılızdı. “Benim suçum.”

Loulie ona doğru bir adım attı. “Ne demek istiyorsun?”

“Benim suçum. Saraydan ayrıldım. Ayrılmamam gerekirdi.”

Loulie üstelemeye fırsat bulamadan Qadir sertçe ona baktı. *Çocuğu zorlama.*

Kalbi kırık prene bakarken yüreği burkuluyordu. Loulie sevdiklerini kaybetmenin nasıl bir keder olduğunu biliyor, iligini kemirip yüreğine yerleşen matem, içinde her şeyi yiyip bitiren o boşluğu çok iyi hatırlıyordu.

Qadir olmasaydı, o boşlukta kaybolup gidecekti.

Ve prensin kimsesi yoktu. Daha da beteri, bütün dünya ona sırtını dönmüştü.

Kelimeler kifayetsizdi. Ailesini kaybettiği yetmiyormuş gibi aynı aile tarafından ihanete uğrayan birine ne denirdi ki?

Qadir gerileyip feneri aldı. Parmakları metale değdiği anda camın içinde parlak mavi bir alev belirdi. Ardından feneri Loulie'ye verdi. "Ben gidip bilgi toplayayım. Bir şey olursa ateşi kullanarak beni çağır." Sabır dilercesine Loulie'nin omzunu sıktıktan sonra şemşirini alıp çadırdan ayrıldı.

Loulie prene döndü. Neyse ki delikanlı artık ağlamıyordu, ama bomboş gözlerini yere dikmişti. Vücudunun tir tir titrediği görülebiliyordu.

Duraksadı.

Şimdi ne olacak?

Hitabeti iyiydi, ama sadece hazırcevap olması gerektiğinde işe yarıyordu. Kelimeleri silah ve kalkan olarak nasıl kullanabileceğini biliyordu, ama birini teselli etme konusunda hayatı boyunca beceriksiz olmuştu. Çocukken bile annesiyle babası empati yoksunluğundan ve kimseyi dinlememesinden şikayet ederdi.

Prens yaklaştığının farkına varmadı. Yanına oturduğunda bile istifini bozmadı. Ama çekingen bir tavırla omzuna dokunduğunda, temas yüzünden ikisi de irkildi.

Sonra delikanlının kasılan vücudu gevşedi ve sessizce titreyerek oturmaya devam etti. Bu kadar yakınken Loulie gözlerinin kenarındaki gülümseme çizgilerini ve güneş yanığı tenine rağmen kızaran yanaklarını görebiliyordu. O, dünyanın acı gerçeklerine ayak uyduramayacak kadar iyi biriydi.

Ve şimdi, dünyayı tek başına karşısına almıştı.

Mazen titrek bir iç çekişle, “Bencillik etmeseydim...” diye söze başladı. Titriyordu. “Saraydan *ayrılmasaydım...*”

“Ölürdün.”

Prens ona bakakaldığında Loulie yüzünü ekşitti. Ağzından kaçırmıştı. Söylediği şey yanlış değildi, ama kendi duygularını yönetme konusunda pek iyi olmasa da gerçeklere tutunmak gerektiğini biliyordu. “Sen günah keçisiydin, prens. Babasını öldürmeyi aklına koyan biri...” Delikanlının gözlerinin yine dolmaya başladığını görünce duraksadı, ama devam etti. “Açıkçası Omar başından beri kararlıymış. Orada olsaydın, seni engel olarak görecekti. İşlemediğin bir suç için kendini suçlama.”

Gözyaşları sonunda Mazen’in yanaklarından süzüldü. “Babama *yalan* söyledim.”

“Sultanı öldüren yalanın değildi. Onu ağabeyin öldürdü.”

Prens yumruğunu alnına bastırıp döndüğünde omuzları sarsılıyordu.

Loulie içinden kendine küfretti. Oysa gayet iyi gidiyordu...

O sırada çadırın kapısı aralandığında iç çekti. “Sonunda. Nerede kaldın?”

Ama başını kaldırdığında gelenin Qadir değil, ipek giysilere bürünmüş yaşlıca bir kadın olduğunu gördü. Yanında da belinde kılıcıyla bir adam duruyordu. Kadın Mazen’i işaret edip “İşte o,” dedi. “Yüzüne bakın. Ta kendisi *değil* mi?”

Vahanın güvenliğinden sorumlu kılıçlı adam Mazen’e baktı. Dahası Mazen başını kaldırana kadar her an özür dileycekmiş gibi görünüyordu, ama sonra gözleri kocaman açıldı.

Prens sessizce kendisine bakıyordu.

Loulie fenere dokundu. “Qadir?”

Ateş titreşti, sonra hiçbir şey olmadı. Bunun ne anlama geldiğini düşünecek zamanı yoktu. Bekçi yardım çağırmıştı ve üstlerine geliyordu.

Loulie feneri adamın dizine indirirken aynı anda prensin bileğini tuttu. Bekçi gerileyince de Mazen’i peşinden sürükleyerek dışarı fırladı. Gezginler başta meraktan durmuş onları seyrediyordu. Sonra daha çok bekçi ortaya çıkıp “Prens Mazen,” diye bağırdığında hepsi korkuya kapıldı.

Loulie prensin elini bırakmadan ağıla koştu, ama bekçiler çoktan önlerini kesmek üzereydi.

“Boşuna uğraşma,” dedi Mazen. “Hem zaten ne işine yarayacağım ki?”

Loulie tırnaklarını bileğine batırdığında delikanlı acıyla inledi. “Kapa çeneni ve beni dinle.” Artık ağıla yaklaşıyorlardı. “İşaret verdiğimde atlara koş. Bağlarını çözmen gidişatı belirleyecek. Sana güveniyorum.”

“İ-işaret ne?”

Açıklayacak zaman yoktu. Bekçiler yaklaşıyor, Loulie’ye prensten uzaklaşmasını söylüyordu.

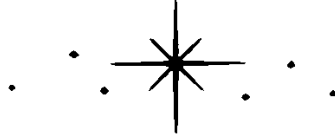
Qadir ona tanıdığı en cesur kişi olduğunu söylemişti. Şimdi bunu kendine kanıtlaması gerekiyordu.

Bekçiler kol mesafesindeyken cebinden Qadir’in hançerini çıkarıp adamlardan birinin kolunu kestikten sonra diğerinin üzerine atıldı. Adamla birlikte yere yuvarlanırlarken elini bıraktığı prens bir an için tereddüt etti, kocaman gözlerle sendeledi, ardından koşmaya başladı.

Loulie ayağa kalktı, ama çok yavaş kalmıştı. Bekçilerden biri saçlarını kavradığı gibi geri çekti. Dirsek atmaya çalışsa da boşunaydı. Adam aradaki mesafeyi korumayı akıl etmişti. Bir şeyler demeye başladı, ama daha ilk kelimesinde tiz bir çığlık bütün sesleri bastırınca duraksayıp nefesini tuttu. “Neler oluyor?”

Loulie nereye baktığını görebilmek için başını çevirdi. Çarşıdan dumanlar... ve alevler yükseliyordu. Adam şoku üstünden atamadan Loulie hançeri saçlarından geçirip hem saçlarını hem de saçlarını tutan eli kesti.

Zamanlama mükemmeldi. Ağıl kapıları açıldığında prens atıyla yanına gelip elini uzattı. Uzatılan eli tutan Loulie eyere zıpladığı gibi sımsıkı delikanlıya yapıştı. Yanan çarşıya bakarken gözleri bulanıyordu.

LOULIE

O gece ikisi de uyumadı. Loulie, vahadakilerin peşlerine takılacağı endişesiyle diken üstündeydi. Saklanabilecekleri bir yer göstermesini istediğinde, pusula onları Kumdenizi'ne bakan bir düzlüğe götürmüştü. Qadir'i orada bekliyorlardı. Beklerken de Loulie eşyalarını vahada unuttukları için kendine küfrediyordu. Özellikle tacir cübbesinin yokluğu canını yakıyordu. Dahası çöl havası dondurucu olduğundan izin bile istemeden prensin yanına sokulmuştu. Zaten prensin pek umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Delikanlı ya uyuşmuştu ya da umursamayacak kadar üşüyordu. Gün doğup Qadir ufukta tek başına yürüyen bir siluet olarak belirene kadar orada öylece oturdular. Çantalarını fedainin omzunda görmek içini rahatlatmıştı.

Loulie kollarım göğsünde kavuşturup ayağa kalkarak onu karşıladı. "Neler oldu?" diye sorarken dişleri takırdamasın diye çenesini sıkıyordu.

“Dedikodulara bakılırsa sihirli bir ateş çarşıda yangın çıkarmış,” diyen Qadir önünde durdu. Aralarındaki mesafeye rağmen sıcaklığıyla Loulie’yi ısıtabiliyordu. “Anlaşılan gerçekmiş gibi görünse de aslında serapmış.”

“Bak sen şu işe.”

Qadir elini uzatıp kesilmiş saçlarına dokundu. “Kendin yaptın sanırım?”

Loulie gülümsemeyi başardı. “Ne yani? Vaha bekçisinin berberlik yapacağını mı sanıyordun?”

“Bence bekçi bile daha iyi iş çıkarırdı,” diyen fedainin bakışları, yerinden kıpırdamayan prene kayınca yumuşadı. Parmaklarını şaklatıp bir ateş yaktığında delikanlı sadece sığa yaklaşmakla yetindi. Loulie de sıcaık giyindikten sonra ateşin kenarına oturdular ve Qadir öğrendiklerini anlattı. Medineliler tarafından görüldükten kısa bir süre sonra *Prens Mazen* babası tarafından odasına hapsedilmişti. Bu olay, sonrasında yaptığı şey için prensin sempati toplamasını -ya da en azından anlayışla karşılanmasını- sağlamıştı. Prens kraliyet askerlerinden yardım alarak bir darbe düzenlemiş, sonunda bıçağı babasının kalbine saplamıştı.

Mazen dik oturmakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu. “Onlar kraliyet askeri değil,” derken ürperdi. “Onlar ağabeyimin haramileri. Aisha’nın haklarında konuştuğunu duymuştum,” dedikten sonra çaresiz gözlerini ikisine dikti. “Ağabeyim,” dediğinde sesi cılızdı. “Hakim?”

Qadir yüzünü ekşitti. “Ondan haber yok. Sanırım karmaşada ortadan kaybolmuş.” Ardından Loulie’ye döndü. “Darbe

sarayda olduğu için Dahlia'nın güvende olduğuna inanıyorum.”

Loulie başını sallamakla yetindi. Dahlia, karaborsa kadınıydı. Kaçması gerektiğinde yer altı tünellerini kullanabilirdi. Ama Loulie'nin merak ettiği biri daha vardı. Göz göze gelmeye çalıştığında Qadir nedense tereddütle çatık kaşlarını başka tarafa çevirince kalbi göğsünde çırpınmaya başladı. Gelecek cevaba kendini hazırlaması mümkün değildi.

“Ahmed bin Walid ölmüş,” dedi fedaisi.

Kelimeler birer çekiç gibiydi. Loulie olduğu yerde sendeledi. Sanki ayaklarının altındaki yer yanıyordu. Dengesini sağlamak için elini yere bastırmak zorunda kaldı.

“Cesedi saray kapısında bulunmuş,” diye devam etti Qadir. “Söylentiler çeşitli. Bazıları prensi valinin kışkırttığını söylüyor. Diğerleriyse askerlerin pususuna düşmeden önce saray çalışanlarının kaçmasına yardım ettiğinden bahsediyor. Elinde kılıcıyla ölmüş. Sonuna kadar cesurca savaşmış.”

Loulie uyuşmuştu.

Olamaz.

Qadir uzanıp parmaklarını nazikçe açana kadar tırnaklarını avcuna batırdığının farkında değildi. Fedaisi titreyen ellerini sımsıkı tuttu. Normalde dokunuşu onu ısıtırdı, ama Loulie titremesine engel olamıyordu.

Prens oturduğu yerde kıpırdandı. “Sanırım beni Dhyme şehrinde görür görmez Ahmed bir terslik olduğunu anlamıştı,” dedikten sonra başını önüne eğdi. “Bence Omar'ın komplosundan şüphelenerek onu durdurmaya çalıştı.”

Delikanlının sözleri teselli amaçlı olsa bile bir işe yaramıyordu. Loulie, Dhyme şehrinden ayrılışını düşünüyor, Ahmed'in dudaklarındaki hüzünlü gülümsemeyi aklından silemiyordu. Eline bir öpücük kondurmuş... *Ve sonunda yıldızları ve masalları konuşacağız sevgili Loulie*, demişti.

Yanağından tek bir damla yaş süzüldü. Ardından gözyaşları arasında hıçkırmaya başladı. Bütün bedeni sarsılırken Qadir sarılıp onu kendine çekti.

Loulie, yüreği paramparça olmuş gibi boş hissediyordu. Ahmed bin Walid'in sarsılmaz bir yeri olduğunu düşünüyordu çünkü adam karizmasıyla ölümsüz görünürdü. Hatta bazıları onu kahraman olarak görürdü. Böyle bir adam nasıl göçüp gitmişti? Hem de öylesine? Hem de vedalaşamadan?

Matemi düşüncelerinin önüne geçerken Qadir'in omzuna yüzünü gömüp boğazı kuruyup gözyaşları kuruyana kadar ağladı.

Sonra öfkesinin kederini yiyip bitirmesine izin verdi. Kederin esiri olmak hiçbir işe yaramazdı, ama öfke yolunu yakarak açabilirdi. Ve yolun sonunda azimli olursa intikamını alabilirdi.

Ailesi için. Ahmed için. *Kendisi için.*

Loulie zor da olsa Qadir'den ayrılıp prene baktı. Delikanlının gözlerinde kendi içindeki boşluğu görebiliyordu. Mazen de artık tıpkı onun gibi bir kurbandı. Ve tıpkı onun gibi, hafife alınmayacağını herkese gösterebilirdi. Tekrar fedaisine dönüp "Darbenin ardından ne olmuş?" diye sordu.

Qadir'in dudakları memnuniyetsizlikle seğirdi. "Prens kaçmış. Dedikodulara göre sultanın heyeti, Omar geri döne-

ne kadar şehri kontrol altına almış. Prens Mazen'in söylediği doğruysa, o zaman saray ordusu muhtemelen Omar'ın haramları tarafından yönetiliyor."

Loulie kaşlarını çatı. "Omar henüz geri dönmediyse, o zaman..."

"Omar ifrit sihri arıyor," diye araya girdi Mazen.

Qadir iç çekti. "Öyleyse lambayı arayacak. Aisha bint Louas'ın buralara kadar seni şehirden uzak tutmak için geldiğinden şüpheliyim."

Prens irkilse de bir şey demedi.

Loulie kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Peki. En azından ağabeyinin seni bu sefere neden gönderdiğini biliyoruz, prens."

"Ölmeyi hak ediyor," diye mırıldandı Mazen. Yüz ifadesi hiç alışılmadık bir şekilde adeta taşlaşmıştı. Bu ölümcül sakinlik Loulie'nin yüreğini sızlatıyordu. Delikanlı kan çanağına dönmüş gözleriyle ona bakıp "Artık bana prens demene gerek yok," dedikten sonra kollarını dizlerine sarıp boş gözlerini ateşe dikti.

Loulie'nin alnı kırıştı. "Ciddi misin? Yani ağabeyin konusunda? Çünkü hançeri boğazına dayadığımda itiraz etmeni istemiyorum."

"Onu şahsen öldürebilirim, ama ben..." Mazen başını iki yana sallayarak yutkundu. "Neden kalayım ki? Artık beni peşinde sürüklemen gerekmiyor. Hatta lambayı araman bile gerekmiyor."

Loulie, delikanlının suratındaki huysuzluğa, omuzlarının yenilmiş gibi çökmesine sinirleniyordu.

“Baban bizi bu sefere zorladığında Loulie’yle benim elim ayağım bağlandı, bin Malik,” dedi Qadir nazikçe. “Şimdi bile bundan kaçma lüksüne sahip değiliz. Ağabeyin eninde sonunda lambayı bulacaktır ve eski arkadaşlarımdan birini ona teslim etmeye gönlüm asla razı gelmez.”

“Bizimle gelebilirsin,” dedi Loulie. “Çölde seni ihbar etmeyecek bir tek biz varız muhtemelen.”

Mazen temkinli bir bakış fırlattı. “Lambayı nasıl bulacaksınız? Nerede olduğunu bile bilmiyorsunuz.”

Loulie dalga geçercesine kıkırdadı. “Kumu yakarak delikler açabilen Qadir’i unutuyorsun.”

Qadir de pusulayı gösterdi. “Üstelik her şeyin yerini gösteren bir pusulamız var.”

Pusula ve Qadir... Loulie bu kadar basit olacağını hiç düşünmemiş, bu olasılığı aklına bile getirmemişti. Bir keresinde Qadir, sultanın onları hafife aldığını söylemişti. Verdiği karşılık hâlâ aklımdaydı.

Bizi tehdit ettiği için pişman olacak.

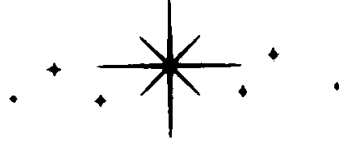
Yepyeni bir yemin etti. “Ağabeyini buna pişman edeceğiz. Söz veriyorum.”

Düşmanları değişmiş olabilirdi, ama hedef aynıydı. Lambayı bulup o yozlaşmış saraylıyı devre dışı bırakacaklardı. Loulie bütün olanların hesabını Prens Omar’dan soracak, ona hak ettiği acıyı yaşatacaktı. Onun yüzünden her şeyini kaybetmişti ve şimdi her şeyini elinden alacak, geriye külü bile kalmayacak şekilde onu mahvedecekti.

Ayağa kalkıp elini uzattı.

Birkaç saniye tereddüdün ardından Mazen uzatılan eli tuttu.
“Gel,” diyen Qadir, kasvetli gülümsemesiyle çöle döndü.
“Lamba bizi bekliyor.”

62

AISHA

Aisha yıllar boyunca katilliği meslek edinmişti, ama şimdi Tawil'in bahsettiği buluşma noktasında Omar'ı beklerken kendini gerçek bir suçlu gibi hissediyordu.

Kumdenizi'nin kıyısındaki bir mağarada oturmuştu. Günbatımını seyrediyordu. Gökyüzü alev almış gibi görünüyordu. Bulutlarsa dumandı.

“Beni henüz niye durdurmadın?” diye fısıldadı boşluğa.

İfrit kafasının içinde kıpırdandı.

Çünkü bir anlaşma yapmıştık.

Aisha dalga geçercesine burnundan soludu. “Berbat bir anlaşma. Bir cin katiliyle bir cin aynı bedende olamaz.”

Sessizliğin ardından tatlı bir kıkırdama geldi.

Ben hiç kötü anlaşma yapmam.

Aisha itiraz etmek üzere ağzını açsa da değmeyeceğine karar verdi. İfritin alakasız cevaplarına alışmıştı. İç çekip ufku seyrederken topuklarını kuma gömerek kralın aşına silüetini görmeyi bekledi. Acaba kim ya da ne olarak gelecekti?

Ölümsüz sesler mırıldanmaya başladığında, uzun süredir aklında olan bir soruyu sormayı tercih etti. “Ölüleri diriltebiliyorsun. Neden Munaqid’le *bir* olmadın?”

Çünkü senin aksine, o çoktan ölmüştü. Onu diriltseydim, beyinsiz bir gulyabani olacaktı.

Aisha ürpererek derin bir iç çekti.

Bu yüzden kabile erkeklerinin bedenimi parçalamasına izin verdim. Çünkü Munaqid yoksa artık ben de kayıptım.

“Peki şimdi?”

Seni buldum ve artık ikimiz de kayıbz.

Ne cevap vereceğini bilemeyen Aisha karşılık vermedi. İfritin hatıralarda kaybolduğunu hissetmişti. Hem cinlerin *hem de* insanların katillerin elinden çok çektiğini inkar edemiyordu. Bu muğlaklık üzerine düşünmemeye çalıştı. İnsanların işlediği, Loulie al-Nazari’nin kabilesinin katledilmesi gibi insafsız suçları düşünmeye başlarsa, adalet duygusuyla ilgili her şeyi sorgulamaya başlayabilirdi. Ve o anda bu soruları kaldıramazdı.

Kısık gözlerle ufuktaki puslu manzaraya bakıp hayal görüp görmediğinden emin olmak için birkaç kez gözlerini kırptırdı. Evet, bir gölge vardı. Sonunda yaklaşan siluetin at üstündeki Tawil olduğunu fark etti. Adamın omzuna bir şahin tünemmişti, ama mağaranın önünde durduğu anda kuş yere konup ayağındaki bileziği gagasıyla çekince kaşla göz arasında birine, Aisha’nın hürmet ettiği ve de korktuğu bir adama dönüştü.

Gayriihtiyari bir dizinin üstüne çöküp başını eğdi.

“Bu ne şimdi? Ötümde eğilmen gerekmediğini biliyorsun, Aisha. Ayağa kalk.”

Aisha başını kaldırdığında Prens Omar gülümsüyordu. Basit gömleği ve pantolonuyla asil görüntüsünden eser yoktu. Ama belindeki bıçaklarla tam bir *harami* gibi görünüyordu.

“Artık sultan değil misin? Gereken hürmeti göstermeliyim.”

Omar güldü. “Gece Taciri’yle seyahat ederken nasıl sultan olabilirim ki?” derken gözleri hınzırca ışıldıyordu. “Hayır, o şerefe nail olmam için birkaç hafta geçmesi gerekecek.”

Aisha sonunda ayağa kalktı. Normalde hiç çekinmeden Omar’ın gözüne bakabilirdi, ama şimdi gözlerini kaçırmamak için kendini zor tutuyordu. “Ben... bileziği kaybettim,” diye mırıldandı.

Omar elindeki emaneti havaya kaldırdı. “Küçük bir kayıp. İkincisi bende. Hem...” Rahat gülümsemesiyle yaklaştı. “Ju-
naid ve Tawil, sende çok daha değerli bir şey olduğunu söyledi,” diyerek boynundaki şah açtı.

Aisha tenindeki kolyenin serinliğini hissedebiliyordu.

Omar emanete parmağıyla dokunduğunda anlaşılmaz bir şekilde midesi bulandı, görüşü bulandı, tıslayarak gözlerini yumdu.

Hayır, dedi Dirilişçi. Bak.

Aisha kendini zorlayarak gözlerini açtı.

Ve bir hayalet gördü. Yumuşacık kahverengi gözleriyle çok güzel bir kadın, Omar’ın omzunun üstünden ona bakıyordu. Aisha onu tanı mıyordu, ama aynı zamanda *tanıyordu*.

Bir zamanlar arkadaşıydı. İkisi de hatıralara daldıklarında Aisha —Dirilişçi— ölüm ve bu kadının sihri de hayat olmuştu.

İnsanları seviyorum, demişti bir keresinde. Onlar da bizim gibi tanrıların eseri... O yüzden niye onlara zarar verelim ki?

Çünkü bizi öldürmek istiyorlar, diye karşılık vermişti Dirilişçi.

Ama her daim iyilikten yana olan arkadaşı buna inanmayı reddetmişti.

Sadece onlardan daha güçlü olduğumuz için bizden korkuyorlar. Eşit olduğumuzu gösterirsek, bize zarar vermezler.

Denemişlerdi. Padişahları bile denemişti. Ama insanlar bu iyiliği suistimal etmiş, cinleri katletmiş, emanetleri çalmışlardı. Buna rağmen Aisha'nın arkadaşı ısrar ediyordu.

Düzeleceklerine inanıyorum.

Dünyaları kumlara gömülüp sonsuza kadar kaybolmadan önce son sözleri bu olmuştu. Daha sonra Dirilişçi arkadaşının ölümünü çok uzaklardan hissetmişti, ama nerede olduğunu ya da hangi emanete dönüştüğünü bilmiyordu.

Aisha bakakaldı. İfrit, bir zamanlar bildiği ismiyle Mistik, ona hüznle gülümsüyordu.

Sonra Omar elini boynundan geri çekerken kadın buharlaşıp kayboldu.

“Dediklerimi duydun mu, Aisha?”

Aisha yutkundu. “Evet. Sadece... sesler dikkatimi dağıttı.”

Omar bir kaşını kaldırdı. “Sesler derken?”

“Ölüler,” diye açıkladı Aisha. “Emanet, ölülerin sesini duymamı sağlıyor.”

Omar ona bakakaldı. Bu bakış yabancı değildi. Tepkisi anlaşılmazın diye böyle birden taşa dönüşürdü.

Aisha yine gözlerini kaçırmamak için kendisini zorladı. Neden bir ifrit Omar'ın peşindeydi? Padişahın emanetini bulduğunda onlara söyleyeceğine söz vermişti. Ve Aisha Omar'ı tanıyordu... veliaht prens bir hayaletin bile peşine takılmasına izin vermezdi.

“Şahsi düşünceme göre ya seyit...” diye pis pis sırttı Tawil. “Bint Louas emanetle başa çıkamıyor. Ghiban'da bile bir parça dumanlı bakıyordu.”

Aisha kaşlarını çatı. “Ben mi? Dumanlı bakmak mı? Hazineleri burnunun dibinden çaldıran *sensin*.” Tacirin satış yaptığı günün ertesi sabahı karşılaştıklarında adamın yüz ifadesi hâlâ aklımdaydı. Panik halinde kekeliyor, ona küfürler saydırıyordu. Şimdi de öfkeyle bakarken suratı çarpılmıştı.

“*Senin yüzünden...*”

“Yeter.” Omar'ın sesi yumuşak, ama tehditkardı. Tawil hemen sustu. “Didiyecek zamanımız yok. Destek çağırdım ve buluşmaya geç kalmak istemiyorum,” dedikten sonra kaşlarını çatı. “Lambayı ne kadar zamandır aradığımı biliyorsunuz. Daha fazla bekleyemem.”

Aisha *biliyordu*. Omar yıllarca bölgede emaneti aramadık yer bırakmamıştı. Ama sultan, Amir'in yazdıkları üzerinden Hakim'e bölgenin haritasını çıkarttırana kadar tam yerini öğrenememişti. Acaba veliaht prens sultanı bu yeri öğrenmek için mi bu kadar geç öldürmüştü? Kardeşini cinayetle suçlayabileceği bir fırsatı sabırla beklemiş olabilir miydi?

Prensle ilgili düşünceleri aklından kovdu. Mazen'in günah keçisi olduğunu başından beri biliyordu, ama bunu bilmek suçluluk duygusunu hafifletmiyordu. Sonuçta ona hayatını borçluydu. Hem delikanlıya alışmaya... hatta ondan hoşlanmaya başlamıştı. Ve şimdi ihaneti asla affedilmeyecekti.

Hâlâ vazgeçebilirsin, diye mırıldandı Dirilişçi kafasının içinde.

Aisha yumruklarını sıktı. Hayır, vazgeçemezdi. Vazgeçmeyecekti.

Ölümü kandırdın. Bir kralı kandırmak daha kolay olmalı.

"Yeter," diye terslendiğinde, Omar'la Tawil'in gözlerini üzerine diktiğini fark edince içinden konuşmadığını fark etti.

"Yine sesler mi duyuyorsun?" diye pis pis sırttı Tawil.

Onu öldürmek çok hoşuma giderdi, diye mırıldandı ifrit. En azından bu konuda anlaşabilirlerdi, ama Aisha kafasındaki sesi bastırıp kendini zorlayarak başını salladı.

Ve ancak Omar yanından geçip giderken nefesini saldı. Tawil de homurdanarak genç adamın peşine takılmıştı.

Dirseği omzuna değdiği anda Aisha adamın kolunu kavradı. Parmaklarında nabız gibi atan ani, yoğun ve *öfkeli* bir sıcaklık vardı.

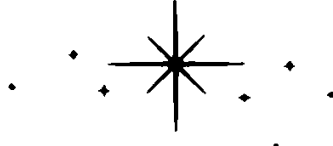
Tawil kaşlarını çatarak hızla kolunu çekti ama dişlerini sıktağında çenesi seğiriyordu. "Beni iyi dinle," dedi. "Kralım sana güvenebilir, ama ben hiç güvenmiyorum."

Aisha ardından seyretti. İkisinin Kumdenizi'nin altına uzanan patikadan indiğini duyabiliyordu. Kumun altına inen patikanın nasıl oluştuğı hakkında en ufak bir fikri yoktu, ama o anda onlarla birlikte gitmekten ödü kopuyordu.

Ben de sana güvenmiyorum, diye düşündü.

Neden sonra bu sözlerin sadece Tawil'le ilgili olmadığını fark edecekti.

63

LOULIE

Günlerce zorlu Kumdenizi'nde pusulayı rehber edinerek yol aldılar. Batak kumların etrafından dolaşan patikalar çok dar olduğundan atları, yakınlardaki bir kamptan birilerinin bula-bileceği bir yerde bırakmaya karar vermişlerdi. Halihazırda tehlikeli bir yolculuktu. Buna rağmen Loulie dikkatli olmak zorunda kaldığı için seviniyordu, çünkü hayatta kalmaya çalışırken Ahmed bin Walid için yasını unutuyordu. Öyle ki günün sonunda zihnen ve bedenen tükenmiş oluyordu.

Buna rağmen uyuyamıyordu. Gözlerini yumduğu anda Ahmed'i görüyordu. Divanda dans ettiği, son macerasını anlatırken gözlerinde meraklı kıvılcımlarla dinleyen, ısıltılı gülümsemesi ve pervasız kahkahalarıyla Ahmed... Adamın bileğindeki dövme hâlâ aklımdaydı. *Muhlis*. Sadık. Loulie'ye duyduğu aşka.

Hatıralar yüreğini deşiyordu, ama içinde derin bir uçurum açıldığını hissetse bile Mazen'in kederiyle asla karşılaşınıla-

mayacağını biliyordu. Delikanlının bastırmaya çalıştığı hiçkırıkları kulağındaydı. Ancak yolculuğun son gecesi gözleri kurumuş, yüz ifadesi sertleşmişti. Belli ki zırhını kuşanmış, kendini olacıklara hazırlamıştı.

O son gece, Kumdenizi'nin ortasındaki sağlam bir zemine kamp kurmuşlardı. Qadir ateşi yakıp çantadan son yemeklerini çıkarırken “Yarın lambaya ulaşacağız,” dedi.

“Sonunda,” diye mırıldandı Loulie.

“Lambanın içindeki ifrit... şu rijah...” Mazen oturduğu yerde kıpırdadığında kamp ateşi altın rengi gözlerinden yansıyor. “Özgür bıraksak ne olur?”

Qadir omuz silkti. “Asırlardır hiç rijah görmedim. Esaretin beyinlerine ne yaptığını kestirmek zor. Ama ifritler arasında rijahlar en kindar olanlardır.” Ateşte kızarttığı kuru eti çevirirken sessizlik bir süre havada asılı kaldı. Ardından ekledi. “Bir seçenek verildiğinde, bence senin yerine ağabeyini öldürürler.”

“İçimin rahatladığını söyleyemem,” dedi Mazen.

Loulie homurdandı. “Bunların *hiçbiri* iç rahatlatıcı değil.”

Dıştan sakın görünse de içten içe panikliyordu. Sorun değildi, sonuçlarını düşünmediği sürece her tür savaşa gözünü kırpmadan girerdi, ama olasılıklar nedeniyle endişelenmeden edemiyordu. Ya lambayı Omar önce bulursa ne olacaktı? Ya onları yakalarsa? Omar'ı öldürebilir miydi mesela? Ailesinin intikamını almak için sürgüne gönderilmiş bir haramiyi öldürmek başka, babasının yerine geçmeye hazırlanan bir prensi öldürmek bambaşka bir şeydi. Bir daha asla insan içine çıkamayabilirdi.

Qadir iç çekti. “Üzerine fazla düşünme. Su akacağı yolu bulur.”

Kelimeler, bir gemideki sakın anları hatırlatınca Loulie gülümsedi. “Bilgece konuştun ey yüce cin.”

Qadir de gülümsedi.

Mazen şaşkındı. “Tehlikeye atılırken ikiniz hep böyle sakın misiniz?”

“İşin sırrı, kendini inandırana kadar *mış* gibi yapman,” dedi Loulie. Qadir’in verdiği nasihate hayatı boyunca hiç bu kadar sımsıkı yapıştığını hatırlamıyordu.

Ertesi gün pusulasıyla Loulie önden gidiyor, dönemeçlerden yavaşça geçiyor, eğri büğrü patikalarda ilerliyordu. Sonunda durdu. Pusulanın oku, cinler tarafından ele geçirilmiş gibi fır dönüyordu.

“Geldik,” dedi Qadir.

Loulie kuşkuyla etrafına bakındı. Görebildiği kadanyla Kumdenizi alabildiğine her yönde uzanıyordu. Soran gözlerini ona çevirdiğinde fedaisi omuz silkip yürümeye devam etti. Yürürken etrafındaki kumlar yanıyor, Kumdenizi’nin altına inen bir tünel açılıyordu. Sonunda dönüp baktığında dövmele-ri altın ve kırmızı renklerinde parlıyor, gözlerinde alevler adeta dans ediyordu. Nefesini saldıgında nargile içiyormuş gibi dudaklarından dumanlar dalgalanarak uçuşuyordu.

Loulie gözlerini devirdi. “Hava atma.”

Mazen ağzı açık bakakalmıştı.

“Geride kalmayın,” diyen ifrit, dünyanın altına inen bir tünel açarak inmeye devam etti.

Loulie birkaç saniye sessizce önündeki karanlığa bakarken ani ve ilkel bir kokuyla olduğu yerde donakaldı.

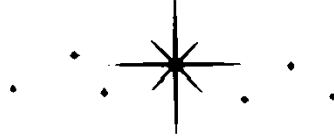
Mazen yanına geldiğinde ikisi tünelin ağzında duruyordu. Halsizce gülümseyere, “Kendini inandırana kadar *mış* gibi yapacaksın, ha?” dedi.

Loulie son bir kez etrafındaki dünyaya baktı. Güneş berrak mavi gökyüzünde asılı duruyordu, uzakta puslu bulutlar görülebiliyordu. Yüreğinde kararlılık kıvılcımları çaktı.

Geri döneceğim, diye düşünüyordu.

Ardından birlikte Kumdenizi’nin karanlığına adım attılar.

MAZEN

Çok uzun zaman önce... henüz küçük bir çocukken babası lambanın hikayesini ilk kez anlattığında Mazen nesillerdir ailenin neden lambayı bulmadığını sormuştu.

Söyle bakalım Mazen... Kumdenizi 'ne girmenin bir yolunu mu biliyorsun?

Mazen, bataklıkta dalabilecek bir gemi önerince babası, bütün bedeninin sarsılmasına neden olan o nadir ve içten kahkahalarından birini atmıştı.

Demek sihir öneriyorsun, evlat. Böyle bir şey için sihre ihtiyacın olur çünkü.

Şimdi Kumdenizi'nin altına inerken sihrin, görünmez çiy damlaları gibi tenine yapıştığını hissedebiliyordu. Nemli havada sis gibi asılı duran sis önlerindeki karanlığın ışıltamasına neden oluyordu. Ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadığı için bu kadar kaygılı olmasa, gördüğü şeye hayran kalabilirdi.

Ama öte yandan, sefere çıktığı anda hayatının kontrolünü

başkalarının eline vermişti. Geleceği artık kül olduğu için hatıraları içindeki uçurumun derinliklerine gömülmüştü. Uçurumun kıyısında ne zaman dursa, babasını, Hakim'i ne zaman düşünse kendini kederine kaptırmamak ve perişanlığa yenilmemek için bütün gücünü kullanması gerekiyordu.

O yüzden düşünmeden körlemesine yürüdü.

Tek şansım bu.

Sonunda karanlık tünel, mavi beyaz kum yığınlarıyla dolu mağaralara dönüştü. Kum nehirleri yukarıdaki karanlıktan şelale gibi akıyordu. Mağara, sayısız mucizelerin ilkiydi. Yola devam ederlerken manzara daha da görkemli bir hal aldı. Çok geçmeden kumda yetişen ağaçlar belirdi. Sonra ağaçlar ormanlara, yapılara dönüştü.

Mazen'in tanımadığı tanrıların heykelleriyle korunan altın kapılardan geçtikten sonra terk edilmiş gibi görünen bir pazar yerine geldiler. Sol tarafta baharat ve kuruyemiş çömlekleri, renkleri ve desenleri sürekli değişen kumaşlarla dolu bir araba, ışıltılarıyla göz alan çiniler, sağ taraftaysa rengarenk dumanla dolu cam fenerler, farklı yüz ifadeleri yansıtan çatlak bir ayna, zarif süslemeleriyle lokum kutuları vardı. Gözlerini yukarı kaldırdığında gözünün önünde renk değiştiren tezgah tentelerine hayretle bakakaldı. Bazılarının üzerindeki ışıltılı desenler su gibi akışkandı.

“Qadir.” Tacirin sesi bir fısıltıdan ibaretti. “Bütün bunlar ne böyle?”

Qadir cevap vermeden çarşının ortasında simli meyve ağaçlarına doğru yürüdü.

Mazen de peşindeydi. Elma sandığı şeylerin şekli tuhaftı. Tam yuvarlak değildi ve sanki biraz daha... keskin miydi? Alçak dallardan birindeki meyveye dokunduğu anda nefesini tuttu.

Meyve camdandı.

Qadir kopardığı bir meyveyi hiç tereddüt etmeden ısırdı. Çiğnerken cam çatırtıları duyulabiliyordu, ama ifrit hiç oralı değildi, bilakis gülümsüyordu. “Çocukluğumun ağaçları,” dedi. Loulie’ye baksa da sanki çok uzaklara dalmış gibiydi. “Sadece başkentte yetişiyor ve sihirli tohumlardan geldikleri için verdiği meyve çok daha pahalı.”

Mazen temkinli bir şekilde meyveyi ısırdı. Camın dişlerinin arasında kırılıp dilinde şeker gibi erimesi tuhaf bir histi. Hemen ikinci ısırığı aldı. *Leziz* kelimesi bile kafi gelmezdi.

Qadir boş çarşıda ilerlerken Loulie hemen ardına takıldı. Meyvenin geri kalanını ağzına tıktırarak Mazen de peşlerinden gitti.

“Bütün bunlar nasıl burada olabiliyor?” diye seslendi Loulie. “Qadir!”

Ama hızla yürüyen Qadir’e yetişebilmek için koşmaları gerekiyordu. İfritin peşinden labirent gibi ara sokakları, büyüleyici vitray camları ve varaklı parlak kapılarıyla devasa binaların yer aldığı daha geniş bulvarları geçtiler. Sonunda Qadir som altından yapılmış bir köprüde durdu.

Koşarak gelen Mazen nefes nefeseydi. Başını kaldırdı, kaldırdı, kaldırdı... Köprünün diğer ucunda upuzun minareleri yukarıdaki sonsuz karanlıkta kaybolan ve nedense detaylarının seçilmesini zorlaştıran pusa bürünmüş bir saray vardı.

Bir serap mı?

“Qadir!” Loulie, ifritin kolunu tuttu, ama ifrit köprüye çıkarken onu beraberinde sürüklüyordu. Çaresizce omzunun üstünden geriye baktığında Mazen’in de Qadir’in diğer koluna yapışmak için atıldığını gördü.

Ifrit silkelenince ikisi de köprüye yayıldı. Gözlerinden adeta ateş saçıyordu. “*Bana dokunmayın,*” diye bağırdığında gür sesiyle köprü sarsıldı. Sonra şaşkın bakışları ardında bırakıp yürümeye devam etti.

“Bir terslik var,” diye mırıldandı Loulie. Kalkıp cübbesini silkeledi. “Peşinden gitmemiz gerekiyor.”

Işıltılı köprüyü geçip sarayın girişine koştular. Tekrar gördüklerinde Qadir çoktan karanlık bir koridorun diğer ucuna ulaşmıştı. Mazen yine atılmıştı ki tacir birden durunca çarpmamak için yerde kayıp genç kadının omzunun üzerinden baktı. “Ne oldu?”

Loulie cebinden çıkardığı pusulaya bakıyordu. Ok titreşerek koridorun ucundaki kemeri gösteriyordu. Kaşlarını çattı. “Lamba?” Pusulanın oku cevap verircesine titreyince dudağını ısırıldı. “Qadir’i kaybedemem, ama lamba...”

“Lambayı bana bırak,” diyen Mazen gülümsemeye çalıştı, ama o kadar gergindi ki sadece dudaklarının kenarları kıpırdadı.

Delikanlıyı pusulanın gösterdiği yere götüren Loulie’nin rahatladığı yüzünden anlaşılabilirdi.

Manzara karşısında kalakaldı.

Burası bir hazine odasıydı. Dahası hayatında gördüğü en dolu ve etkileyici hazine odasıydı. Zirveleri yukarıdaki ka-

ranlıkta kaybolan altın dağlarından yeri görmek imkansızdı. Göz alan mücevherler ve gösterişli eserler, ıvır zıvır gibi oraya buraya saçılmıştı. Annesinin hikayelerindeki gibi sarsıcı bir manzaraydı.

Loulie usulca nefesini saldı. “Vay canına.”

“Burası *ne* böyle?” diye mırıldandı Mazen. “Bunlar... gerçek mi?”

“Ben de Qadir’e bunu sormaya niyetliyim,” diyen Loulie duraksadı, sonra pusulayı Mazen’e verdi. “Geri geleceğim. Ama gecikirsem, bizi bulmak için pusulayı kullan,” dedikten sonra geldikleri koridora fırladı.

Mazen hazine dağlarına bakıyordu. Pusulaya bakarak muhtemelen yukarıdaki bir delikten süzülen gün ışığıyla aydınlanan bir köşeyi bulunca emaneti hemen cebine atıp yığını elleriyle deşmeye başladı. Dokunduklarının gerçek *hissi* verdikleri kesindi. Hazine parmaklarının arasından kayıyordu, ama sonra sonunda aradığını buldu.

Basit bir bakır yağ lambasıydı.

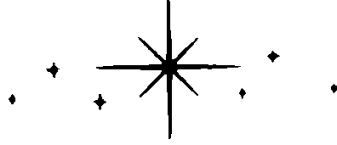
Titreyen elleriyle yığının içinden çıkardı. Başından beri aradıkları şey gerçekten hiçbir özelliği olmayan bu basit şey miydi? Emanet *hissi* bile vermiyordu. Elinde evirdi çevirdi, hiçbir şey olmayınca kapağını açıp içine baktı. Boştu.

Belki tozun altında bir işaret görür umuduyla lambayı ovuşturdu.

Ama hiçbir şey yoktu.

Lamba, sadece bir... lambaydı.

65

LOULIE

Qadir'i durdurmaya çalışmak bir kayayı yerinden oynatmaya çalışmaktan farksızdı. İsmi haykırarak kendine getirmeye çalışsa da sanki Qadir onu hiç görmüyordu. Karanlık koridorlarda peşine takıldı, ardından kadim mobilyalarla dolu odalarda koştu. Som altından yapılmış sandıkların, güzel renkli çini masaların, değerli yeşim ve gümüş kabzalı silahların, küçük hareketli porselen yaratıklarla dolu cam dolapların önünden geçtiler. Qadir ne gözünü kırpmıyor ne de nerede olduklarını sorguluyordu.

Loulie cebindeki sikkeyi çıkardı.

Qadir ele mi geçirildi?

Sikkeyi havaya attığında cin yüzü geldi.

Hayır.

Bir tür sihrin mi etkisinde?

Bu sefer sultanın çatık kaşlı yüzü geldi.

Evet.

Etrafına bakındığında ilk girdiklerine benzer bir odada olduklarını fark etti. Sadece burası odadan ziyade, uçsuz bucaksız görünen ve sayısız dikitlerle dolu devasa bir *mağara*-yı andırıyordu. Yukarıdan sarmal halinde dökülen mavi beyaz kumlar yerde su gibi göle dönüşüyordu. Gözüne bir hareket çarptığında yerdeki yansımasında ağzının açık kaldığını gördü.

“Burası nasıl bir yer böyle?” diye mırıldanırken sikkeyi cebine atıp Qadir’in hançerini çıkardı ve dikkatli adımlarla ilerlemeye başladı. Korkusunu her açıdan yansıtan bu tuhaf kumdan aynalarla dolu yeri hiç sevmemişti. Dahası paniklemeye başlıyordu. Omzunun üzerinden geriye baktığında girişin... haliyle çıkışın kaybolduğunu gördü.

Bu nasıl bir sihir böyle?

Qadir durduğunda Loulie neredeyse ona çarpıyordu. İfritin önüne geçerken kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. “Qadir?”

“Khalilah.” Qadir’in sesi çatlıyordu.

Loulie gözlerini kırptırarak ifritin baktığı bir kilometre kadar ötedeki kum tepesine çevirdi. Başta sıradışı bir şey göremedi. Durduğu yerden bile kendi yansımalarını görebildiği sonsuz bir kum şelalesi vardı. Sonra yansılardan birinin başka birine ait olduğunu fark etti. Ördüğü saçları beline dökülen esmer bir kadındı.

Khalilah.

Loulie bu ismi hatırlıyordu. Pusuladaki cinin ismiydi.

Qadir yanından geçip gitti. İfritin gözlerindeki çaresizlik yüreğini panikle dolduruyordu. Bu bir yanılsamaydı. Öyle olmalıydı.

Yoksa kandırmaca mıydı? Ama neyin kandırmacası?

İşte o zaman ıslığı duydu. Aynı anda her yer kıpkırmızı parladı. Ardından yanağında bir acı hissetti. Dahası çenesinden kan damlıyordu.

“Qadir!” Başka bir ok ıslık çalarak yüzünü es geçerken Loulie itince fedaisi sendeleyerek döndü, ardından gözlerini kırptırdı, ama bakışları her saniye biraz daha sertleşiyordu.

Görünmez okçu onlara düşünecek zaman tanımıyordu. Ardı ardına oklar uçuşmaya başladı. Qadir hantal adımlarla hareket ediyordu. Üstlerine gelen okları yakmak için ateşten bir kalkan oluşturdu, ama... oklar ateşi delip geçiyordu. Biri Loulie’nin kolunu deldi, diğeri bacağını sıyırdı. Dahası bir ok Qadir’in omzuna, diğeri karnına, sonuncusuysa göğsüne saplanmıştı.

İfrit kül rengi yüzüyle dizlerinin üzerine düşerken Loulie haykırarak yanına çömeldi. Alevler solarak kaybolurken yaralarından akan gümüş kana dehşetle bakıyordu.

Oklar demirdendi.

Alaycı bir kahkaha duydu. “Eh, *bayağı* hayal kırıklığıydı.”

Loulie dönüp baktığında kocaman sırttan bir adamın yaklaştığını gördü. Yayının ucuyla Qadir’i gösteriyordu.

“Sakın yerinden kıpırdama tacir.”

Okçu birkaç adım önde durup elini yana kaydırınca biri daha belirdi. Kaşla göz arasında Aisha bint Louas, Qadir’in arkasına geçip kılıcını boğazına dayadı. “Ölümsüz olabilirsin ifrit, ama iyileşmek için zamana ihtiyacın olacak.”

Kapkaranlık bir öfke Loulie’nin yüreğini yakıyordu.

Aisha'nın yüz ifadesi tamamen duygusuzdu. Sadece kaşlarını kaldırdı. "Selam al-Nazari."

"Hain," diye tükürdü Loulie.

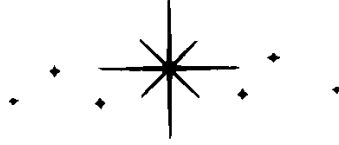
Adam yine kahkaha attı. "*Hain* mi? Aisha'nın kim için çalıştığını sanıyordun? Biz kırk haramiyiz. Sadece bir adama hizmet ederiz."

Loulie, cinleri etkisiz kılmak üzere dövülmüş demir oklara sahip yabancı haramiye baktı. Sonra gözlerini sabırla Qadir'in arkasında duran Aisha'ya çevirdi.

Bekliyordu. İkisi de bekliyordu.

Omar, diye düşünürken yüreği burkuldu. *Omar bin Malik burada.*

66

MAZEN

Mazen lambayı yere fırlatıp avuçlarını gözlerine bastırdı.

Bunca yolu boşuna geldik.

Bunun farkına varmak onu yine umutsuzluğa sürüklüyordu. Her halükarda buradan çıktığında yine bir suçlu olacaktı. Dışarıda onu bekleyen hiçbir şey yoktu. Babası ölmüştü, evi ele geçirilmişti, artık prens değildi ve ağabeyi kayıptı.

Uzun süre kaskatı otururken nefes almaya çalışarak titrediydi. Kaç dakika geçtiğinin farkında olmasa da bir süre sonra sonunda başını kaldırıp etrafına bakındı. Loulie hâlâ dönmemişti.

Kısa bir tereddüdün ardından beş para etmez yağ lambasını alıp ayağa kalkarak girişe yöneldi, ama daha henüz birkaç adım atmıştı ki yakındaki bir yığının üzerine oturmuş, onu sessizce izleyen adamı fark etti.

Omar.

Nefes almayı unutmuştu.

Ağabeyi alnını kıştıracak şekilde bir kaşını kaldırmıştı. “Selam Mazen,” dedikten sonra ayağa kalkıp üstünü silkeledi. “Hayalet görmüş gibisin.”

Kaç, diyordu kafasının içindeki ses. Ama kelimelerle konuşmayan diğer bir ses kalmasında ısrarcıydı. Bu öylesine karanlık ve bulanık bir sestir ki gürlüğüyle bütün mantığını işgal ediyordu.

“Maceran nasıl geçti?” diye sordu Omar.

Mazen’in gözünün önünden bir sürü şey geçiyordu. İsyan çıkaran askerlerden kaçan Hakim, kanlı yatağında cansız yatan babası, sultanın kanına bulanmış Omar’ın yüzü... Hayır, bu kendi yüzüydü.

“Tuhaf. Normalde konuşkansındır,” diyen ağabeyi, ellerini arkasında birleştirip bir general gibi omuzlarını gererek birkaç adım ötesinde durdu. “Şimdi olacakları söyleyeyim Mazen. Öncelikle o lambayı bana veriyorsun. İkincisi Medine’ye dönüyorsun ve suçların için yargılanıyorsun. İtaat etmezsen, taciri öldürürüm.” Emirlerini verdikten sonra, tıpkı saraydaki gibi karizmatik gülümsemesini takındı.

Bu gülümseme Mazen’in gözünü kan bürüyordu. “Bu ne cüret?” Kelimeler, beynindeki karanlık bulanıklığın arasından sıyrılmıştı.

Göz kırpan Omar gülümsemeye devam ediyordu. “Biraz daha açık konuşmalısın.”

İşte o lanet olası sırtış Mazen’in paramparça olmasına neden oldu. Artık mantık yoktu, sadece yok etmeye kışkırtan kapkara mırıltı vardı. Düşünmeden çılgılık atarak ağabeyinin

üstüne atıldı. Dünya kararmıştı. Öfke, umutsuzluk ve keder o kadar derindi ki her yeri ruhsuz bir griye boyuyordu.

Sonra... karnında keskin bir acı hissetti. Omar midesine yumruk atmıştı. Sendeleyerek gerilerken ısıklı nefesler alma-ya çalışıyordu.

“Bunca zaman hâlâ dövüşmeyi öğrenemedin mi *akhi*?”

Omar’ın ikinci yumruğu yüzüne inince Mazen düşerken ağzında kanın tadını alabiliyordu. Ağabeyi tekrar davrandığında kolunu tutup tırnaklarını etine geçirdi. “Yalancı *yılan*,” dediğinde tırnakları kanlanmıştı.

Omar kolunu bükünce bir *çatırtı* koptu. Omzuna saplanan acı öylesine keskindi ki çığlıklar atıyordu. Ağabeyi uzaklaşıp bir eline lambayı alıp diğer eliyle kolundaki yarayı kapattı.

Mazen’in gözlerinden yaşlar akıyordu. “Babamızı öldürdün. Ne için? Eline hiçbir şey geçmedi!”

“Sahi böyle mi düşünüyorsun Mazen?” Omar kuru bir kahkaha attı. “Senin aksine asla mantıksız iş yapmam. Sadece hakkım olanı aldım,” dedikten sonra gözlerini kardeşine dikti. “Aptal moruk sultanlığı sana devredecekti.”

Mazen’in nabızı tekler gibi oldu. Bu sefer gözünün önüne divanda beraber oturduğu babası geldi.

Kılıç kullanmayı bilmeyen prens mi olurmuş? Ülkenin yükünü omuzlarında taşıyorsun, Mazen. Sadece iyi niyetinle topraklarımızı koruyamazsın.

“Hayır,” dedi halsizce.

“Evet,” diye dalga geçercesine kıkırdadı Omar. “Her zamanki gibi gözünün önündekini göremeyecek kadar körsün. Medine’yi hak etmiyorsun.”

“Peki sen? Ödleğın tekisin.” Omar’ın gözleri çakmak çakmaklı, ama Mazen sözünü sakınmayacaktı. “Babamızı öldürüp suçu *üzerime* attın.”

Ağabeyi cevap vermeden kopmaya hazırlanan bir fırtına gibi ağır adımlarla yaklaşp elini yarasının üzerinden çekti. Koluna bulanana kan...

Siyahtı.

Mazen’in nefesi kesildi. Omar’ın bedenindeyken damarlarında dolaşan, dahası İmad’da da gördüğü aynı siyah kanı hepten unutmuştu. Aisha bunun bileziğın bir yan etkisi olduğunu söylediğinde inanmıştı.

“Hiç anlamamışsın, Mazen. Ödleğ olduğun için bu suçu senin üzerine atabiliyorum.”

Mazen dinlemekte zorlanıyordu, çünkü gözünü kandan alamıyordu. İnsan kanı kırmızı, cin kanı gümüş rengindeydi. Siyah kan...

Omar birden bileğini tuttuğunda buz gibi parmaklar damarlarını yakıyordu. Dahası ağabeyinin kulağında bir şey doğala olamayacak bir şekilde parlıyordu.

Küpesi?

Dünya puslu renklere bulanırken Mazen hıçkırdı.

Omar’ın sesi adeta bir fısıltıdan ibaretti. “Babamızın ne kadar korkunç biri olduğunu keşke bilseydin,” dedi.

Renkler Mazen’e tepeden bakan sultana dönüştü.

“Ellerine bak,” diye emrettiğinde itaat etmekten başka seçeneği yoktu.

Elleri kapkara kana bulanmıştı. Kendi kanıydı.

"Damarlarında günahkar kanı akıyor," dedi sultan. "Çürüksün." Her bir kelime kırbaç gibiydi. "Bunun tek bir tedavisi var," dedikten sonra çömelip çenesini tutarak gözlerine bakması için zorladı.

Gözleri aynıydı... Bundan hep nefret etmişti.

"Bana onun gibi olmadığını kanıtla," diye devam etti sultan. "Cinler canavardır. Onları öldüreceksin."

"Peki, ben?" Sesi... Omar'ın sesi cılızdı. "Ben de canavar mıyım?"

Sultan siyah hançeri eline tutuşturdu. Bu hançeri tanıyordu. Babası bunu kendi kanına bulamış, cin kanı iyileştirebilir, demişti. Bakalım kafir kanın onları yok edebilecek mi? Bunu öğrenmemiz gerekiyor.

Sonra hançeri işaret etti. "Canavar değilsen, emrimi yerine getirip cinleri katledeceksin. Anlaşıldı mı?"

Yutkundu. "Anlaşıldı."

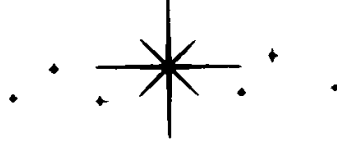
Hatıra dağılıp gittiğinde Omar hâlâ karşısında gülümsüyordu. Ama gülümsemesi çarpık ya da hınzır değil, bilakis ümitsiz ve hüznüydü. "Birini suçlayacaksan babamızı suçla, Mazen," dedi. "Bir keresinde bir şeyi hak etmek için çalmak gerektiğini söylemişti. Seninle bir ilgisi yok, üstüne alınma." Sonra ayağından tuttuğu gibi kardeşini sürüklemeye başladı.

Hayalet renkleri hâlâ Mazen'in gözünün önünde uçuşuyordu, hatta başka şeyler de görüyordu. Muhtemelen ağabeyinin gösterdiklerinin devamıydı ve sihir olmalıydı, ama kaynağını kestiremiyordu.

Ağabeyinin belindeki siyah bıçaklara baktı. Mazen tek bir savuruşla gulyabanileri bu bıçaklardan biriyle alt etmişti. Sonra Omar'ın kolundaki siyah kanı düşündü.

Damarlarında günah kanı akıyor.

Kelimeler başının üstünde, düşmeyi bekleyen bir balta gibi asılı duruyordu.

AISHA

Aisha önce Omar'ı gördü. Zaferiyle övündüğü zamanlarda olduğu gibi pis pis gülüyordu. Daha önce hiç rahatsız etmemişti, ama şimdi Prens Mazen'i peşinden sürüklerken yüzüne yapışan bu gülümseme tüylerini diken diken ediyordu.

Omar ona bakmadan geçip gitti, ama Mazen başını kaldırıp baktı. Sultanın küçük oğlu savaştan çıkmışa benziyordu. Şişen çenesine kan bulaşmıştı, kolunu acı çekiyormuş gibi tuhaf bir acıyla tutuyordu. Delikanlının yüzü çarpılırken yüreğini taşılaştırmaya çalışsa da Aisha'nın yüreği sızlıyordu, ama dikkatini Omar'ın diğer elinde taşıdığı lambaya verdi.

Lamba diğer emanetler gibi konuşmuyordu, buna rağmen tuhaf bir hisse kapılmıştı. Hayattaydı ve mutsuzdu.

Omar tacirin önünde durup "Gece Taciri," dedi.

Loulie gözlerinden ateş saçıyordu. "Bakıyorum da başarılarına baba katillliğini de eklemişsin," diye tısladı.

"Selamlaşmayı hiç beceremiyorsun ha?" Omar işaret ve-

since Tawil yayını indirip Mazen'in arkasına geçti. Sonra Aisha'ya bakıp kaş göz yaparak taciri gösterdi.

Sana köpek gibi emir veriyor, dedi Dirilişçi kafasının içinde.

Aisha bir şey demeden Qadir'in yanından uzaklaşıp taciri tuttu. Loulie'yi sürükleyerek götürürken cinin gözlerinde telaş vardı. Daha birkaç adım atmışlardı ki Loulie elinden kurtulup bir hamlede bıçağını savurunca geriledi. Sonra kolunda beliren kana göz atıp titrek bir nefes aldı. Bir ifrit tarafından hayata geri döndürülmüş olmasının önemi yoktu. Hâlâ insandı. Hâlâ kendisiydi. Ve sinsi bir ifritin aklını çelmesine izin vermeyecekti.

Dirilişçi iç çekti.

Kendini kandıran asıl sensin, insan.

Aisha, ifritin sesindeki acımayı duyunca kaşlarını çatarak tacirin önüne çömelen Omar'a odaklandı.

"Umarım Imad'la keyifli zaman geçirmişsinizdir," diyordu havadan sudan bahsedercesine genç adam. "Aklıma gelmişken... icabına baktığın için sana teşekkür borçluyum. Bir tehdit olduğunu fark ettiğimizde onu çoktan öldürmüştün."

Tacir bir cin olsaydı, herhalde bakışlarıyla Omar'ı ateşe verebilirdi. "Yakalanan haramilere bunu mu layık görüyorsun? İşlettiğin cinayetlerin kanıtlarını mı yok ediyorsun?"

Omar'ın gülümsemesi soldu. "Ah! Korkarım sevgili merhum babama çekmişim," dedikten sonra geriledi. "*Cinlerin karıştığı her işte her zaman birilerini kaybedersin, derdi. Padişah emanetleri sarayda sır gibi saklanır, bilgi sahibi olanların hayatta kalması iyi değildir.*"

Aisha ellerini arkasında bağlayıp belli belirsiz nefes aldı. Bu anlatılanlar daha önce hiç canını sıkınamıştı. İyi de şimdi niye sıkıyordu?

Çünkü ölülerin konuştuğunu biliyorsun, dedi Dirilişçi. Göçüp gittiklerinde bile arkalarında bıraktıkları sevdiklerinin ağzından konuşurlar.

Aisha tacire, genç kadının kederle çöken omuzlarına ve öfkeyle yanan gözlerine baktı.

“Demek kabilemi de sırrın için öldürdün?” dedi Loulie.

Ona bakan Omar’ın yüzünde bir gölge oynadı. “Ne yazık ki hepimiz şehit olma şerefine nail olamıyoruz. Çoğunlukla ölüm rastlantısaldır, insanlar ölüverir. Sen özel olduğunu mu düşünüyorsun, al-Nazari? Kabilen özel miydi? Hepiniz insan-sınız. Aciz, kusurlu ve ölümlü...” Gözlerinde kıvılcımlar çaktı. “Ahmed de yenilmez olduğuna inanıyordu. Buna inanmak sonuna neden oldu.”

Kaskatı kesilen tacirin yüz ifadesi tehlikeli bir şekilde duygulardan arınmıştı. “Ahmed’e ne yaptın?”

“Valinin merakı başını yedi. Sarayımda gizlice dolaşarak planımı öğrenebileceğini sandı. Aslında öğrenmek üzereydi...” Omar iç çekti. “Ama avcılar bile başarısız olabilir.”

Düşüncelere dalan Aisha, tacirin harekete geçtiğini çok geç fark etti.

Loulie, Omar’a atılmıştı, hançeri alev alevdi...

Ve prensi omzundan yaraladı.

Aisha kıpırdamayacak kadar şoktaydı. Omzundaki hançere bakakalırken genç adamın kıyafetleri ve yüzü alev almıştı.

Sonra gülümsedi.

Sonra birden gözden kayboldu.

Emanet?

Aisha kraliçeyle aynı anda fark etti.

Küpesi ifrit sihriyle yapılmış.

Tacir, sapladığı hançeri bırakmadan yere yuvarlanırken Aisha sağ tarafından gelen Omar'ın sesine döndü. "Söylesene fedai... Haramilerimi yıllar önce peşine taktığım cin padişahı sen misin?" Prens, az önce hançer omzuna saplanmamış gibi Qadir'in önünde duruyor, Aisha şaşkın gözlerle olan biteni anlamaya çalışıyordu.

Cevap vermeden eliyle havayı yardığında Qadir'in gözleri alev alevdi.

Prens bir kez daha alev aldı.

Bu sefer Aisha onun gözden kaybolmadan önce su gibi *dalgalandığını* fark etti, ama genç adam hemen yanında belirince irkilmeden edemedi. "Önemli değil," diyerek gülümsedi Omar. "O zaman haramilerim beni hayal kırıklığına uğratmıştı, ama artık emanetin benim olacak," dedikten sonra tek bir hamlede yeninden çıkardığı hançeri avcundan geçirdi. Akan kan... siyah mıydı?

O anda gözünün önünde bir anı canlandı. Mazen'in yarısından sızan siyah kanı hatırlamıştı. Prens o zaman Omar'ın bedenindeydi. Aisha emanetin bir yan etkisi olduğunu düşünmüştü, ama kana bulanmış elini lambaya bastırırken Omar'ın bileğinde bilezik yoktu.

Kısa bir sessizliğin ardından yoğun bir sıcak dalgası her

yeri sardı. Lambadan çıkan duman etraflarında uçuşmaya başladı. Ayakta durmakta zorlanıyor, göremiyor, *nefes* alamıyor ama çakan şimşeklerin arasında Omar'ın, "Cin Padişahı!" diye haykırdığını duyabiliyordu. "Sen benimsin ve bana *hizmet* edeceksin."

Duman anında geri çekilince Aisha boğulurcasına nefes alıp başını kaldırdı.

Omar'ın yanında duran dumandan siluetin bir tek elmas gibi parlayan turkuaz gözleri görülebiliyordu. Gövdesi sürekli kaynayan fırtına bulutlarından oluşmuştu ve nabızı şimşekler çakarcasına atıyordu.

Aisha diğerlerine göz atmadan edemedi. Tacirle prens hayret içinde ifrite bakıyordu.

Tawil de benzer bir hayret içindeydi. "Şekil değiştiren," diye mırıldandı.

Bu unvanı duymak Aisha'nın ürpermesine neden oldu.

Omar, ayağa kalkıp Tawil'in okunu yarasından çıkaran Qadir'e döndü. İyileşmeye başlayan yarasından gümüş kan boşalıyordu. "Rijah," dedi usulca.

Rijah.

Dirilişçi'nin sesi hüzünlü bir yankıyla Aisha'nın yüreğindeki boşluğu büyütüyordu.

Duman kütlesi ismi duyunca dalgalandı.

"Lamba cini," dedi Omar. "Karşımdaki cin padişahını öldürmeni emrediyorum."

Dumandan ibaret yaratık ikiletmeden bir pantere dönüşüp Qadir'i yere yapıştırdı. Fedai boğazına yaklaşmasın diye

panterin ağzını tutuyordu, ama elleri titrerken yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti.

Tacir sendeleyerek atıldığında Aisha hiç düşünmeden peşinden koştu, çünkü harekete geçmek düşünmekten kolaydı. Sorgulamadan planı uygulamak daha da kolaydı.

Dirilişçi'nin sesi kafasının içindeki boşluğu gıdıkladı.

Ben de hayata kendi yolunu çizmek için döndüğünü sanıyordum.

“Kendi yolum... seninki değil,” diye terslendi Aisha. Hemen ardından taciri arkadan yakalayıp kılıcını boğazına dayadı.

Loulie çırpınıyordu, ama işe yaramadı. Birlikte Qadir'le panterin savaşını izlediler. Fedai alevlerden bir kalkan oluşturduğunda ifrit alevden bir kuşa dönüşerek pençeleriyle saldırdı. Qadir elini açıp alevden bir hortum fırlattığında çığlıklar atıyordu.

“Pes et tacir,” dedi Tawil arkadan. “Otur ve gösteriyi seyret. Şekil Değiştiren kesinlikle sanatını sergileyecektir.”

Şekil Değiştiren.

İşte yine bu kavram ortaya atılmıştı. Qadir yedi ifritle ilgili hikayeyi anlatırken bunlardan bahsetmişti, ama anlattığı hikaye cinlerin anlattığı hikayeydi.

Tawil'in yaklaştığını hissedince Aisha ürperdi. Dokunduğunda tenindeki yangını hissedince adamın nasıl endişeyle kahkaha attığını hatırlıyordu. Dahası Aisha kolunu kavrayınca resmen büzüşmüştü.

Sonunda, dedi Dirilişçi. Anlamaya başlıyorsun.

Tawil, Mazen'i ardından sürükleyerek yaklaşıyor, yaklaşıyor, yaklaşıyordu...

Aisha'nın şaşkınlığı öfkeye dönüştü ve bir hışım kılıcını tacirin boğazından çekip haramiye savurdu. Tawil nefesini tutup hemen kolundaki yarayı kapatmaya çalıştı, ama geç kalmıştı. Parmaklarının arasından gümüş kan akıyordu.

Aisha kılıcının kabzasını daha sıkı kavradı. "Biliyordum."

Tawil'in rengi attı. "Açıklayabilirim..."

Ama Aisha'nın açıklamaya ihtiyacı yoktu, çünkü zaten her şey ayan beyan ortadaydı. Gözünü bile kırpmadan belinden çektiği bıçağı boğazına saplayınca dizlerinin üzerine düşen haraminin dudaklarından gümüş kanlar fışkırdı.

Hak etmişti.

Kafasındaki ifritin aldığı zevk, öfkesinin altında derin bir akıntı gibiydi.

Haramiden uzaklaşan Mazen'in yüzü bembeyazdı. Tacirin kocaman açılmış gözleri cesetle Aisha arasında mekik dokuyordu.

Gergin bir bekleyiş anında Tawil'in can vermesini seyrettiler. Sonra hepsi birden yerinden kıpırdamayan Omar'a baktı. Aisha'nın gözlerinden ateş püskürüyordu.

"Her şey bittikten sonra söyleyecektim," dedi veliaht prens, ürkütücü bir sakinlikle.

Senin de işini bitirdikten sonra, dedi Dirilişçi.

Aisha yerde biriken gümüş kana baktı. Kolyeden bahsettiğinde Junaid'in gözlerindeki dalgınlığı hâlâ hatırlıyordu. Dahası Samar'ın kolundaki tuhaf yara fazlasıyla hızlı iyileşmişti.

“Haramilerden kaç cin?”

Omar heykel gibi bir suratla ona döndü. “Yarısından fazlası.”

Aisha afalladı. Kırk haramilere cinleri *öldürmek* için katılmıştı. Arkadaşları arasında bu kadar çok cin nasıl olabilirdi? Dahası cin haramiler *kendilerinden* olanları nasıl öldürebilmişti?

Omar yaklaştı. “İnsanların dünyasına kaçan cinler, kendi dünyalarında birer suçluydu. Cinleri yok etmek isteyen cinlerle çalışmam o kadar tuhaf mı? Düşmanımız aynı, hedefler aynı...” Kısa bir duraksamanın ardından gülümseme cesareti gösterdi. “Sen farklısın, Aisha. Seninle bir anlaşma yapmadım. Seni özellikle *seçtim*.”

Seni özellikle seçtim.

Aisha bu kelimelere yıllardır sımsıkı tutunmuş, gerçek olduğuna, Omar’ın onu yetenekli olduğu için harami yaptığına inanmıştı. Veliaht prensi asla bir arkadaş olarak görmese de ona güvenmişti. Ve güveni suistimal edilmişti. Omar, cinlere duyduğu nefreti bile bile onu kullanmıştı. Omar’ın bir adım daha attığını görünce elindeki hançeri suratına fırlattı, ama hançer yüzünün içinden uçup gitti.

“Yanılsama mı?” diye mırıldandı Mazen.

“İfrit sihri,” dedi Aisha. Omar’ın sessizce hareket edebilmesini ve kolayca gizlenebilmesini hep sıradışı bulmuş, ama hiç sorgulamamıştı. Şimdiyse gözünü genç adamın kulağındaki küpeden, bütün bunları mümkün kılan *emanetten* alamıyordu. Sihirle kim bilir kaç kere herkesi kandırmıştı? Yıllarca

birlikte avlanırken Aisha onun yaralarından siyah kan aktığını hiç görmemişti. Bu da mı bir hileydi? Annesinin küpesinin yarattığı özel bir kandırmaca mıydı?

Bilmecenin son taşı da yerine oturdu.

Hadi gerçeği gösterelim, diyordu Dirilişçi.

Aisha ellerini Mazen’le Loulie’nin omuzlarına yerleştirerek “Bakın,” dedi. Damarlarında dolaşan lanetli sihir bütün duyularını sarıp sarmaladığında tacirle prens Omar’ın ardındaki hayaleti görebiliyordu. Benzerlikleri çarpıcıydı, aynı yüz hatlarına sahiplerdi. Aynı incecik burun...

Tacir nefesini tuttu. “Bir ifrit mi?”

Dirilişçi, Aisha’nın ağzından cevap verdi. “Onu burada sultanın ilk karısı olarak tanıyorsunuz, ama bizim dünyamızda çok güzül bir sihirbazdı. Bizim dünyamızda bir ifrittir. Adı Mistik Aliyah.”

Bir zamanlar Aliyah hedefi olabilirdi, ama Aisha ölüleri aramazdı. Asla geçmişin peşine düşmeye inanmamıştı, sadece o anı değerlendirmiş, bütün intikamını kılıcına yüklemişti.

İfritin sesi beynini gıdıkladı.

Kullanmayı seçersen sihrim de senindir.

Aisha sihrin kalbiyle bir attığını hissedebiliyordu. O ana kadar istenmeyen ve fazladan bir his olarak geride kalmıştı, sihir sayesinde sadece ölülerle konuşmayı seçmişti, ama artık sihri silah olarak kullanma imkanı vardı.

Tereddüt etti. Sihir hayatını mahvetmişti. Ama silaha dönüşüğünde belki kontrolü ele geçirebilirdi.

Bir şey demeden başını salladı.

O zaman birlikte.

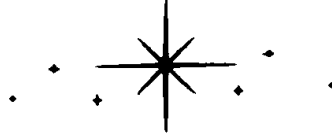
Yakıcı gücü damarlarına boca ederken ifritin zaferle sırttığını hayal edebiliyordu. Bu öylesine yakıcı bir güçtü ki Aisha'yı hem canlandırıyor hem de tüketiyordu.

Deli gibi atan kalbini ve titreyen bacaklarını rahatlatmak için derin bir nefes alırken Medine'ye döndüğünde ona övgü şarkıları söylemeye ant içen Samar'ı ve sadakatine kadeh kaldırmayı öneren Junaid'i düşünüyordu. İkisini hayal kırıklığına uğratmak büyük şenlik olacaktı.

Omar'a bakarken yeni bir yemin etti.

Seni öldüreceğim.

Aisha yeminini asla bozmazdı.

MAZEN

Unutulmuş Aliyah.

Medineliler kapalı kapılar ardında sultanın ilk karısına böyle derdi. Mazen içinse babasının hiç anlatmadığı bir hayaletten ibaretti, çünkü sultanın eşlerini öldürmeye başlamasından da önceydi. Omar bile muhtemelen hiçbir şey hatırlamıyordu. En azından öyle olmalıydı.

Oysa şimdi taşlar yerine oturuyordu. Aliyah bir ifritti, sultansa bir cin katili.

Sonunda Omar'ın kanının niye siyah olduğu ve sultandan neden nefret ettiği anlaşılmıştı, ama...

“Neden? Annen cinken neden cinleri öldürmek isteyesin ki?”

Omar iç çekti. “Her zamanki gibi yanlış soruları soruyorsun Mazen,” dedikten sonra yeninden çektiği bıçağı onlara doğrulttu.

Mazen kaçmaya hazır bir şekilde gerilmişti ki Omar'm se-

sini arkasında duyup dönünce bıçağın saplanmak üzere olduğunu fark etti, ama o sırada tacir hançeriyle atıldı. Ne var ki Omar'ın bedeni çoktan dumana dönüşmüştü.

İlk Omar —*Gerçek mi, yoksa sahte olan mı?*— bıçakla tekrar saldırdı. Aisha tam zamanında kılıcıyla hamleyi engellediğinde metalin çığlığı duyuldu.

“Seni padişah emanetinden kurtaracağım, Aisha,” diyen Omar, bıçağını kılıçtan kurtarıp genç kadının kalbini hedef aldı, fakat Aisha karşılık verince veliaht prens bir kez daha gözden kayboldu ve kaşla göz arasında arkasında belirdi.

Aisha döndü. Aynı anda Omar bıçağı göğsüne sapladı.

Olamaz!

Mazen ağabeyini itti. Bir kez daha Aisha'nın ölümüne engel olamamıştı. Buna nasıl...

Aisha, kana bulanmış dişlerini göstererek sıırttı. İki gözünden birden gece karanlığıydı. “O kadar kolay değil cin katili,” dedikten sonra parmaklarını şaklattığında Tawil'in cesedi Omar'ın ayak bileğine yapıştı.

İşte o zaman Mazen hayatında ilk kez ağabeyinin korktuğunu gördü.

Ceset *asılınca* Omar yere devrildi ve lamba elinden uçup yerde yuvarlandı.

Loulie lambayı kaptığı gibi Qadir'e koştu.

Mazen peşindeydi.

Qadir ve Rijah adeta bir kasırganın içinde savaşıyordu. Yattıkları rüzgar hem kalkan hem de kafesti. Loulie çaresizce kenarda dururken yıldızlı cübbesi dalgalanıyordu. İtiraz etme-

sine fırsat kalmadan Mazen bıçağı elinden kapıp kendi avcunu kesti.

Loulie delikanlının ne yapmaya çalıştığını anlayıp lambayı hemen verdi.

Kanlı avcunu lambaya bastırdığı anda Mazen, teninde nabız gibi atan gücü hissedebiliyordu. Ataları asırlar önce bir ifriti bu lambayı büyülemesi için kandırmışlardı ve babası seferden önce Loulie'ye emanetin sadece kendi kanından olanlara hizmet edeceğini söylemişti. Omar bu yüzden lambayı kullanabiliyordu ve sultan bu yüzden Loulie'nin emaneti kendisine karşı kullanmasından endişelenmemişti.

“Rijah!” diye haykırdı Mazen fırtınanın içine. “Sen benim sin ve bana hizmet edeceksin!” dedikten sonra lambayı havaya kaldırdı. “*Dur!*”

Rüzgar aniden kesilince Loulie hiç beklemeden Qadir'e koşup boynuna sarıldı.

Birkaç saniye durup öylece onları seyreden Rijah harekete geçerken birden sert yüz hatları olan ve ördüğü saçlarını tepesinde taç gibi toplayan bir kadına dönüştü. Yaklaşan Mazen'in üzerine yürüyordu. “*İnsan,*” derken turkuaz gözleri çakmak çakmaktı. “Boğazını parçalayacağım.”

Mazen lambayı kalkan gibi önünde tutarken kendini aptal gibi hissediyordu.

“Cinlerin en yücesi olarak suistimallerine boyun eğeceğimi mi sanıyorsun? Sence...”

“Rijah.” Qadir'in sesiyle ifrit olduğu yerde kaldı. “O düşmanımız değil, dostumuz.”

Yaratık yoğun bir öfkeyle bakarken Mazen her an alev alabileceğinden endişeleniyordu. Ama sonra Rijah dönüp “Düşman kim o zaman?” diye sordu. “Göster de öldüreyim.”

“Orada,” diyen Qadir eliyle, o sırada Aisha ve dirilen cesetle savaşıyor Omar’ı işaret etti. Ardından doğu tarafından yaklaşan insan şeklindeki gölgeyi gösterdi. “Ve orada...”

Batı yönüne bakan Mazen başka bir gölge daha gördü. Aslında gölgeler her yönden yaklaşıyordu. Nereden geldiklerini kestirmek mümkün değildi, çünkü bulundukları yer o kadar büyüktü ki girişler şöyle dursun duvarları bile görmek zordu.

“Takviye güç?” diye sorarken Loulie’nin rengi attı.

Mazen’in tek görebildiği siyah kıyafetlerle gizli silahlarının ışıltısıydı. Omar doğruları söylediyse, cin olmaları büyük olasılıktı. Ya da haramilerdi. Ya da hem cin hem de haramiydiler. “Sadece ağabeyimin haramileri olamaz,” diye mırıldandı. “Sayıları çok fazla.”

Loulie yüzünü ekşitti. “Ama nasıl? Ağabeyinin gizli bir ordusu mu vardı? Buraya nasıl geldiler?”

Genç kadının beklenti dolu bakışları karşısında Mazen başını çaresizce iki yana sallamakla yetinmek zorunda kaldı. Sultan, Kumdenizi’nin altında birçok yol olduğunu söylemişti, ama Omar’ın hangi yolu kullandığını bilmiyordu. Ağabeyi her zaman her işini gizli kapaklı yürütmüştü, o yüzden planını anlamaya nereden başlayacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Lamba cini yumruklarını sıkarak hışımla yanından geçti. “Bir ya da bin olmalarının önemi yok. Hepsini yakıp kül edeceğim.” Sonra omzunun üzerinden geri baktı. Gözlerindeki

şiddet Mazen'in büzüşmesine neden oluyordu. "Bana emredebilirsin belki aptal insan, ama yoluma çıkarsan seni öldürürüm."

Mazen gözlerini kırpıştırarak elindeki lambaya baktı. Bir ifrite... emretmek? Baş döndüren bir düşünceydi. Öyle ki kavramakta zorlanıyordu.

Tacir elinden hançeri kaptığında düşüncelerden irkilerek sıyrıldı. Genç kadın fedaisine bakıyordu. "Qadir, ateş?"

Hançer itaatkar bir şekilde alev aldı, ama Qadir tereddütlüydü. "Ne yapıyorsun?"

Loulie sinirle nefesini saldı. "Sultan katilini öldürüyorum."

Bu sözler Mazen'i kendine getirdi. Tacir yanından hızla geçerken Qadir topallayarak onun peşine takıldı, zar zor nefes alıyordu. Rijah da Mazen'e sırtını dönmüştü. Belli ki emir beklemeyecekti. Hatta diğerlerine, "Nasıl yardım edebilirim?" diye soruyordu.

"Yardımlarını hak etmiyorum," dedi Qadir cılız bir sesle.

Loulie iç çekti. "Ama yardımından *faydalanabiliriz*. Yücelerin yücesi bir cinsen, kanıtlayabilirsin."

İfritle ateşli atışmaları Qadir ikisini de birbirlerine kol kanat olmaya ikna edene kadar devam etti. Sonra hepsi birden onu geride bırakarak savaşa girişti.

Mazen peşlerinden gitmek istiyordu, ama bedeni beynine karşı çıkıyordu. "Ben..." Bir çift gözün üzerine dikildiğini hissettiğinde başını çevirince Omar'ı gördü. Aisha takviye güçlerle cebelleşirken, Omar biraz öteden cam gibi gözlerle kardeşine bakıyor, parmağıyla kulağını okşuyordu.

O sırada Mazen küpenin tuhaf bir şekilde parladığını gördü. Sonra sanki yer yarıldı. Kumlar çökerken haramiler kayboldu, her yer zifiri karanlığa gömüldü. Öyle ki Mazen, bir halının ipi gibi dünyadan koparıldığını hissediyordu. Sonunda gerçeği kavradığında artık karanlıkta değil...

Annesinin odasındaaydı. Başta kafası karıştı.

Neden buradayım?

Sonra hatırladı. Babasından mesaj getirmişti. “Uma?”

Yataktaki annesi kıpırdamıyordu. Tekrar usulca seslendi. Cevap gelmeyince yaklaşıp ayak ucundan baktı. Annesinin gözleri açıktı.

Yüreği ağzında geri çekildi. Annesinin gözlerinin boş baktığını fark ettiği anda korku onu ele geçirmişti. Dahası göğsündeki bıçaktan her yere kıpkırmızı kan yayılmıştı. Tökezleyerek yataktan, annesinin cansız bedeninden uzaklaşırken çığlık attığını neden sonra fark etti. Dışarıda birileri koşuşturuyor, askerler bağırıyordu, ama sesler hem uzak hem de önemsizdi.

Sırtı kapıya çarptığında gözleri bulanıyordu, sonra...

Annesinin odasına girdi.

Yine mi?

Gözlerini kırptırdı.

Annesi kıpırdamadan yatakta yatıyordu. Duraksadı. “Uma?” diye seslendikten sonra bir adım attı, ama biri yanından hızla geçtiği anda olduğu yerde kalakaldı.

Omar.

“Omar!” diye tısladı. “Uyuduğunu görmüyor musun?”

Ama Omar onu dinlemiyordu. Yatağın başında dururken

yüzü ifadesizdi. Sonra bir bilek hamlesiyle yeninden çıkardığı gümüş parladı. Mazen'in annesi uykunun ağırlığı altında kıpırdandı. Gözkapakları kıpır kıpırdı.

Mazen ona doğru koştu.

Hayır.

Omar'ın bıçağı indi.

Hayır!

Annesinin gözleri acıyla açıldı. Omar'a bakarken bütün bedeni sarsılıyordu. Kıpırdayan dudaklarında kelimeler beliyor, ama ses çıkmıyordu.

Omar kulağını dudaklarıyla gıdıklayacak kadar eğilip “Sultan benden annemi çaldı,” dedi. “Ben de seni ondan çalacağım.” Sonra biraz gerileyip boğuşma olmuş gibi örtüleri karıştırdı. Ardından cin ateşini taklit etmek üzere perdeleri ateşe verdi ve sonunda ardına bile bakmadan pencereden kaçtı.

Mazen'in annesini bir cinin öldürdüğünü söyleyen sultan, gerçeği öğrenemedi ölmüştü.

Mazen birden kendini babasının başucunda buldu. Yatak-taki babası solgun bir halde kocaman boş gözlerle ona bakıyordu. Daha önce onun kızgınlığına, hatta üzüldüğüne tanık olmuştu, ama asla korktuğunu görmemişti.

“Kimseye güvenmemem gerektiği konusunda beni uyar-mıştın *aba*,” dedi. Kelimeler Omar'ın, ses Mazen'indi. Kendi bedeninde olduğunu ve elindeki siyah bıçağı fark etmek dehşete kapılmasına neden oluyordu. “Kendi nasihatine uymalıydın,” dedikten sonra bıçağı geçirdiğinde sultanın boğazından kurdele gibi kırmızı kan süzüldü.

Hayır! Aba. Bu ben değilim. Ben değilim!

Babasını sarsmak istiyordu.

Aba, ne olur... ne olur uyan...

“Kalk!”

Görüntü tuzla buz olup parçalandı.

“*Kalk, prens.*”

Mazen yanağındaki eli ve sonra tokadı hissedince dünyası yalpaladı. Daha az önce babasının odasındaydı, şimdiyse dizüstü kumların üstünde lambayı sımsıkı göğsüne bastırırken nefes almaya çalışıyordu.

Biri çenesinden tutup başını kaldırdı. Dünya hâlâ bulanıktı, ama Aisha bint Louas’ın kollarındaki her bir yara izini seçebiliyordu. Genç kadının gözleri kömür karasıydı. Boynundaki kolye kör edercesine parlıyordu.

Mazen ıslak gözlerini kısıtı. “Babam...”

“Öldü. Ama sen hâlâ hayattasın. Yoksa ifritin sihrine esir olmayı mı planlıyorsun?”

Sihrin beynini zorladığını, bütün duyularını didiklediğini hissedebiliyordu. Gözünü ne zaman kırpsa, hatıralar onu içine çekmekle tehdit ediyordu. Kabuslar bile bundan daha iyiydi, çünkü kabus görürken kendinden nefretinde boğulabilir, kaçabilirdi.

Hepimiz hayata ödlekler olarak başlarız.

Aisha’nın daha önce söyledikleri kulaklarında çınılıyordu.

Bir kahramanla bir ödleğin arasındaki tek fark, birinin korkularını ve kavgalarını unutması, diğlerininse korkuya kapılıp kaçmasıdır.

Kendini tokatladığında tekrar dehşetli gerçeğe geri döndü. Ateş, duman, kılıç, kan... Gizemli takviye güçler her yönden saldırıyordu.

“En güçlü yanılsamalar hatıralardan kaynaklanır,” diyen Aisha doğruldu. İki kılıcı vardı. Kuşkusuz ikincisini cesetlerden birinden almıştı. Etraf ceset doluydu.

Mazen geçmişe hapsedildiğinde ortalık cehenneme dönmüştü.

“Burası hepten mi bir serap?” diye sorarken dili damağına yapıştıyordu. “Önce bir çarşıdaydık, sonra bir sarayda, şimdiyse?..”

“Aliyah dünyayı kendi hatıraları dahil hatıralara boyayabilir. Sanırım kafanı karıştırmak için bütün hatıraları özenle dokumuş.”

Mazen, çarşıda Qadir’in dudaklarında beliren hüznü gülümsemeyi, ardından altın köprüye çıktıklarında aniden öfkelenmesini düşündü. Anlaşılan Aliyah kafalarını karıştırmak için elinden geleni ardına koymuyordu.

“Peki lamba? Neden hazine odası gibi görünen bir yerdeydi?”

Aisha iç çekti. “Özel bir yanılsamayla son bulması bir tesadüf olabilir. Belki Aliyah’ın sihri, Rijah’ın sihriyle etkileşime girdi. Nereden bileyim? Sihir gücümüz benzerdir, ama aynı değiliz. Aliyah güçlü... yarattığı bazı yanılsamalar o kadar gerçek ki dokunup tadına bakabiliyorsun. Ama hepsi... hepsi özenle yaratılmış, zihinle oynayan yanılsamalar.”

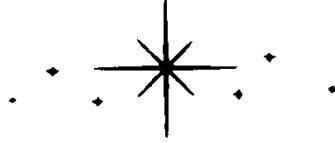
Genç kadın tekrar savaşa dönmek üzere harekete geçmişti ki Mazen arkasından seslendi. “Ağabeyime ihanet ettin. Neden?”

“Çünkü ben bir *alet* değilim,” diye terslendi Aisha. Sonra tek kelime söylemeden koşmaya başladı. Mazen savaşı uzaktan seyrediyordu. Alevden bir yaratık -Rijah- ve dumandan zorla seçilse de tacir arada bir göze çarpıyordu. Tam bir kaostu. Savaşa katılsa Mazen kolayca alt edileceğini biliyordu. Onu gördükleri anda...

Yerdeki, kaosta tümünden unuttuğu gölgesine baktı.

O zaman görmelerine izin vermem.

Lambayı çantasına atıp gölgesine büründü ve ağabeyini aramaya gitti.

LOULIE

Başta Qadir'le birlikte sırt sırta savaşıyorlardı. Ama çok geçmeden, gözlerinde ateş, damarlarında sihir olan diğer haramilerin Tawil kadar kolay olmadığını fark ettiler.

Loulie artık ne yapacağını bilmiyordu, tükenmişti. Daha beteri Qadir de güçten düşüyordu. Yaraları iyileşmiş olsa da okların deldiği yerler hâlâ mosmordu ve her yerini kül rengi ter kaplamıştı.

Omar'ı bulması, onu öldürmesi gerekiyordu. Bunu söylemek için döndüğünde Qadir'i göremeyince şaşırdı. Fedai kum tepesinin eteğinde, iki haraminin üzerine kasırga kusuyordu. Loulie onun bu sihir yeteneğini daha önce hiç görmemişti. Cinlerden biri ayakta kalmayı başardı. Ayaklarının altındaki kumlar tuhaf bir şekilde dalgalanıyordu. Sonra bir el hareketiyle kumları bir dalga halinde gönderince Qadir arkaüstü düştü ve kasırga dindi. Cin bıçağıyla saldırıya geçmişti. Qadir sendeleyerek yana kaçtı, ama sonra çok şaşırtıcı bir şey yaptı.

Belki düşüncelerini toparlayamıyordu. Belki çaresiz bir refleksti. Bir hışım şemşiri kınından çekip saldırganın göğsüne sapladı.

Bir an için dünya durdu. Sonra Qadir silahı geri çekti. Yüz hatlarındaki dehşet belli belirsiz dalgalandı, ardından kararlılığa dönüştü.

Cin acıyla değil, adeta sinir krizi geçirircesine kükreyerek dumana dönüştü, çok geçmeden biraz ötede tekrar cisimleşti.

Loulie bıçağıyla atıldığında Qadir elini kaldırarak “*Dur,*” diye bağırdı. Fedainin sesindeki kararlılık durması için yeterli nedendi.

Yer inleyerek sarsılıyordu. Qadir ayağının dibindeki kumları yakarken Loulie neredeyse dengesini kaybedecekti. Kumlar çöktüğünde devasa bir çukur oluştu. O sırada ikinci cin bir kuşa dönüşerek düşmeden önce uçmayı başardı. Qadir’in kılıcı ve zelzele sihri karşısında ikinci cin o kadar da şanslı değildi. Çığlık çığlığa karanlığa yuvarlandı.

“Qadir!” Loulie çukurun karşısından fedaisine baktı.

Sakin ölme.

Qadir kaşlarını çatı.

Sen de.

Sonra şemşiriyle tekrar savaşa döndü.

Loulie de bütün dikkatini sürüden farksız orduya çevirdi. Cinlerin çoğu birbiriyle savaşıyordu, çünkü Aisha bint Louas bütün cesetleri diriltip arkadaşlarına saldırmalarını sağlıyordu. Rijah’ın önüne çıkan her şeyi birer duvar gibi parçalayıp kaosa neden olmasını fırsat bilip savaşanların etrafından dola-

şıp Omar'ı aramaya koyuldu. Bazen kılıçlardan kaçmak için eğilmesi gerekiyordu. Sonunda veliaht prensi cesetlerden biriyle çatışırken gördü, ama o sırada birine çarptı. Geri çekilerek hemen alevli hançerini havaya kaldırdı...

Hiçbir şey yoktu.

Sonra gözünün önünde hava ışıldayıp *aralanınca* altın renkli bir çift gözün kendisine baktığını gördü. "Mazen?"

Delikanlı cevap vermek için ağzını açtı, ama anında sesi tiz bir çığlığa dönüştü. "Arkanda!"

Loulie dönünce kana bulanmış bir haraminin kılıcını burnuna doğrulttuğunu fark etti. Kılıcıyla karşılık veremeyecek kadar çok yakınlardı. Engelleyebileceği kadar bile alan yoktu. Gözlerini sımsıkı yumdu.

Ama darbe gelmeyince yavaşça açtı. Harami yerde görünmez bir güçle debeleniyordu.

Mazen.

Görünmez olsa da Loulie prensin dualar mırıldandığını duyabiliyordu.

Yerdeki haramiye hançeriyle saldırdı. Alevler cinde işe yaramıyordu, ama sonuçta hançer sivriydi. Doğrudan cinin göğsüne sapladı. O sırada cin bıçağıyla karşılık verince Loulie kolundan yaralanınca acısı omzuna kadar yayıldı.

Sonra birden cinle birlikte ayakları yerden kesildi ve sırtüstü yere yayıldı. Qadir'in hançeri yanına düşmüştü. Başını kaldırıp baktığında haramiyi gördü. Devasa kuş, pençelerini sırtına geçirmişti.

"*AFWAN,*" diye bağırdı Rijah, küçümsercesine gürleyerek.

* (Ar.) Rica ederim. (e.n.)

Cin paramparça olurken Loulie başını çevirme ihtiyacı duydu.

“Şükran,” diye seslendi Mazen, Şekil Değiştiren uçarak uzaklaşırken. Sonra yüzünün yarısını açarak yaklaştı. Tekinsiz bir görüntüydü.

Loulie gururu boğazında takılıp kalmadan konuşmaya çalıştı. “Şükran.”

Beni kurtardığın için.

Mazen gözlerini kırpıştırarak başını salladı. “Ağabeyim... bana intikam sözü vermiştin.”

Loulie duraksadı. İntikam arzusunun yufka yürekli hikayecinin gözlerinde yansıdığını görmek tuhaftı. *Şiddet bu çocuğa hiç yakışmıyor*, diye düşünmeden edemedi, ama bu düşüncüyü hemen kafasından kovdu. Şiddet kimseye yakışmıyordu.

“Arkamda kal,” diyerek tekrar savaşa döndü. Omzunun üzerinden baktığında prensin gözden kaybolduğunu görebiliyordu, yine de nefeslerini duyabileceği kadar yakındı.

Omar hem her yerdeydi hem de hiçbir yerdeydi. Bazen uzaktan alay edercesine sırtıyordu. Bazen de savaşın ortasına dalıp rakipleri hamle yapamadan ortadan kayboluyordu.

Yanılsama yaratıyor, diye düşündü Loulie. Omzunun üstünden kaynayan manzaraya baktı. Qadir kaosun ortasında durmuştu, kılıcıyla savaşırken her yerinden dumanlar fişkırıyordu. Hâlâ kumu yakarak çukurlar açsa da takviye güçlerin sonu gelmediği için belli ki artık tükenmeye başlamıştı. Prens işbirliği yaptığı bu cinler *kimdi*? Daha da önemlisi onları nereden bulmuştu?

“Kafan karışmış görünüyorsun, al-Nazari.”

Loulie bir hışım döndüğünde Omar’ın tepeden bakan sırtıyla arkasında durduğunu gördü.

“Beni bulmak için neden pusulanı kullanmıyorsun?” dedikten sonra genç adam, tacirin afalladığını görünce kıkırdadı. “Ah evet. Aisha sihirbazlığından bahsetmişti.”

Loulie irkildi. Kaosun ortasında pusulayı Mazen’e verdiğini hepten unutmuştu. Neredeyse omzunun üstünden arkasına bakacaktı, ama kendini tuttu. Omar muhtemelen onu oyuna getirmeye çalışıyordu.

“Kullanmayacak mısın? O zaman şansını dene,” diyen veliaht prens ellerini havaya kaldırdı.

Loulie koşarak alevli hançeri sapladığında, tıpkı daha önce Qadir denediğinde olduğu gibi hançer Omar’ın içinden geçip gitti. Loulie tekrar denediğinde tökezleyip düşünce genç adam yine kıkırdadı. Ayağa kalktığındaysa tam üç Omar’ın siyah bıçağını ona doğrultmuş halde etrafını sardığını fark etti.

Veliaht prens, “Elveda tacir,” dediğinde ses üç kişinin ağzından yankılanıyordu.

Bıçaklar savrulurken Loulie son dizlerinin üzerine çöktü. Aynı anda gözleri kumlarda ve de tepesine dikilen tek bir Omar’daydı.

Görünmediği halde haykırarak atılan Mazen hayali ağabeyini itince üç Omar da afalladı.

Loulie omzunda görünmez bir el hissedebiliyordu.

“Akhi!” Omar’ın gözleri çakmak çakmaktı. Ağzı kulaklarında sırtırken her zamankinden daha manyak görünüyordu.

Üç veliaht prensin yüzünde aynı ifade vardı. “Aisha, gölge cinin emanetini çaldığını söylemişti. Senin için mükemmel bir sihir!”

Loulie’nin beyni zehir gibi işliyordu. Yansıma... Çözüm yansımaydı. İfritin emaneti Omar’ı taklit edebiliyordu, ama yansımasını kopyalayamazdı. Gözleri yansımalar arasında dolaşırken gerçek Omar’ın soldan yaklaştığını gördü. Saldıracaktı, ama Loulie onun icabına bakabilirdi...

Hayır.

Tımaklarını kuma batırdı. Kaç kere görünmez olduğu inancıyla tehlikeye atılıp sonunda birilerinin onu kurtarmasına ihtiyaç duymuştu?

Başkalarının yardımını istemek zayıflık değil, demişti Qadir bir keresinde.

“Yansıma,” diye mırıldandı. “Gerçek olanın yansıması var.” Birden ürperdi. Sonra daha önce hiç söylemediği iki kelimeyi söyledi. “Yardım et.”

Prensin omzunu sıkan eli birden kayboldu.

“Sultanı neden öldürdüğünü biliyorum,” diyen Mazen’in görünmez sesi sağ tarafından bir yerlerden geliyordu. Gerçek olmayan veliaht prenslerden biri ona baktı. Diğerleri şüpheleniyormuş gibi kıstıkları gözlerini Loulie’den ayırmıyordu.

“Zamanla fark edeceğini biliyordum,” dedi ona bakan Omar.

“Anneni öldürdüğü için, değil mi?” Mazen alanın etrafında turluyordu.

Omar’ın taklitlerinden biri gözleriyle onu arıyordu.

“Evet, öldürdü,” dedi Omar usulca. “Herkes doğum yaparken öldüğünü söyledi, ama aslında kanının gümüş aktığını görünce onu öldürdü.” Ardından bir kahkaha attı. “Sultanın neden bütün eşlerini öldürdüğünü biliyor musun, Mazen? Çünkü ikinci karısının ihanetinden sonra annemin sırf intikam için onların bedenlerini *ele geçirdiğine* inanıyordu.”

Yakınlarda bir yerde Mazen sertçe nefesini tuttu. “Sen nereden biliyorsun?”

Veliaht prenslerden biri dalga geçti. “Çünkü bana söyledi. Sultanın cinayetleriyle övünmeyi ne kadar sevdiğini bilirsin. Annemin bir canavar olduğunu, benim de annem gibi bir canavar olmadığımı kanıtlamak istiyorsam onun için cinayet işlemem gerektiğini söyledi.”

“Annemi öldürmeni de o mu istedi?”

Üç veliaht prens gülümserken Loulie’nin paniği dehşete dönüşüyordu.

“O hatırayı beni üzme için mi gösterdin, Omar? Beni kederle boğmak için miydi?”

Ağabeyi kıkırdadı. “Abartma. Sadece öfkелendiğini görmek hoşuma gidiyor.”

Yansımalarından biri saldırıya geçti, ama boşluğa saldırmıştı. Mazen’in sesi başka bir yerden geldi. “Belki babamız bir canavardı, ama senin de ondan farkın yok.” İkinci Omar atıldığında Loulie koşma sesine eşlik eden bir cıyıklama duydu. “Herkes Medine’yi cinlerden kurtaracağını söyledin, oysa cinleri şehre *doldurdun*, öyle değil mi? Mesela gölge cin... Onu kışkırtan sendin. Onu *evimize* kadar getirdin. Böylece

sultanı, haramilerini orduya kabul etmesi için ikna edebilecek. Tek yapman gereken babamızı kandırmaktır.”

Gölge cin, siyahlı katiller hakkında uyarmıştı. Loulie şimdi cinin kabilesini katleden haramileri değil, Omar’ın kırk haramisini işaret ettiğini anlıyordu.

Mazen derin bir iç çekti. “Hakim... Sana hiçbir şey yapmadı. Sense...”

Üçüncü Omar tısladı. “O piç kaçtı. Ahmed bin Walid hiçbir önemi olmayan aciz ağabeyini korumaya çalışırken öldü.”

Loulie tırnaklarını kumda daha derine batırdı. Gözleri yanıyor, ama ağlamayacaktı. Dhyme valisi her zaman tahta sadık olmuştu. Tek umudu adamın, prenslerden biri için hayatını feda ederek huzur bulmuş olmasıydı.

Bir şekilde... onun fedakarlığını onurlandıracaktı.

Mazen’i göremiyordu, ama cevap verirken sesindeki rahatlamayı duyabiliyordu. “Ahmed bin Walid sadık biriydi. Ama sen... Babam Medine’yi asla tehlikeye atmazdı. Sen ondan daha beter bir canavarsın.”

“Bazen,” dedi Omar sakince. “Kurtarmak istediğin şehri yakıp yeniden inşa etmen gerekir.” Sonra bütün yansımaları aynı yere bıçak saplayınca Mazen çılgınlaştı.

Loulie hemen gerçek prensin üzerine atladı. Hançeri boğazına sapladığında Omar sadece şaşkınlıkla bakakaldı. Taciri itmeye çalışınca da hançer bu sefer omuzuna kaydı. Bu kadar dengesini yitirmesine, Mazen’in gölgesinden sıyrılıp onu arkadan kavramasına yetmişti.

“Uğradığın haksızlıklar umurumda değil,” derken kolunu

ağabeyinin boynuna doladı. Sonra, “Her şeyimi benden çaldın!” diyerek kolunu sıktı.

Loulie sapladı, ama hançeri henüz geri çekmişti ki karnına sert bir tekme yiyince acıyla nefesi kesildi. Ciğerlerindeki hava boşalırken dizlerinin üstüne düşmüştü. Omar’ın kardeşini öfkeyle kükreyerek sırtından atmasını seyrederken gözleri doluyordu.

Mazen bacaklarından tuttuğu gibi yere çektiğinde yansımalar kayboldu, ama bu sefer takviye güçler yaklaşıyordu.

Loulie gelenlere aldırmadan Omar’a doğru emekledi.

Mazen hâlâ ağabeyini sımsıkı tutuyor, kulağını yakalamaya çalışıyordu. “Annemi çaldın, ama sen hâlâ annenlesin, değil mi? Annen bu lanet olası emanette!”

Loulie, Omar’ın kulağındaki gümüş ışıltıyı gördü. Hilal şeklindeki küpeydi bu.

İfrit emaneti... Yanılsamaların ardındaki lanet olası sihir.

Acısını bastırmak için dişlerini sıkarak veliaht prensin kulağına atıldı, ama Omar dirseğini karnına geçirince tıslayarak uzandı, uzandı, uzandı...

Sonunda küpeyi kulağından kopardığında genç adam acıyla cıglık attı.

Loulie ona aldırmadan sendeleyerek geriledi. Kanlı küpeyi yumruğunda sıkıyordu.

O sırada siyalara bürünmüş katillerden biri arkasından yakaladı.

Yanına gelirken veliaht prensin boynundan kanlar süzülüyordu. “Seni öldüreceğim,” derken sesi sakın ve yumuşaktı. Arkasındaki Mazen dizlerinin üstünde elini, yaralı koluna bastırıyor ve Loulie’ye sessiz bir çaresizlikle bakıyordu.

Loulie emaneti kullanamazdı. Küpe avcunda soğuk ve ölüydü. Düşman üstüne doğru gelirken bir an için umutsuzluğa kapıldı. Bir grup harami yaylarını çekerek Mazen'e doğru ilerlerken diğerleri Omar'ın yanına geliyordu.

Veliaht prens on adım kadar ötedeydi. Sekiz... yedi...

Birden durdu.

Gözleri kafa karışıklığıyla kocaman açılmıştı. Yere baktığında kumların batmaya başladığını fark etti.

Loulie daha ne olduğunu anlamaya çalışıyordu ki ensesindeki el kayboldu. Haramiler yanında yığılırken korkuyla büzüştü. Adamların sırtları öyle parçalanmıştı ki omurgaları görünüyordu. Yukarıda beliren Rijah, on iki arşın uzunluğunda kanatlarıyla görkemli bir kuşa dönüşmüştü.

*Efsanevi ruh kuşu.**

Devasa kuş yakınında bir yere konarken Loulie rüya gördüğünü sandı. Rijah gümüş kana bulanana kanadını açarken daha da büzüşüyordu. Dahası kanattan kayarak inen Qadir'i görünce iyice şaşırdı. Bir şey demesine kalmadan fedaisi, tuhaf bir şekilde şeffaflaşan elleriyle onun elini tuttu. "Bir fikrim var," derken parşömen inceliğindeki sesi yürek burkan türdendi. "Bana güveniyor musun?"

Omar'ın kahkahası arkalarında yükseldi. "Her ne planlıyorsanız başarısız olacaksınız!" diyordu.

Loulie haramilerin onu batan kumdan çıkardığını görebiliyordu.

* Arap masallarında popüler olan, Roc, Rokh ya da Rukh olarak da anılan efsanevi yırtıcı kuş. (c.n.)

Qadir, Rijah'a bakınca sessiz işareti alan kanlı kuş havalanıp Mazen'e doğru uçtu. Prensın yanındaki okçular hemen harekete geçmiş, üstlerinde uçan ifrite ok yağdırıyordu. Rijah bütün okları kanat çırpışlarıyla savuşturuyordu, ama okçular durmak bilmiyordu. Devasa kuşu oklarıyla döverken aynı zamanda Omar'ı koruyor, Rijah'ın yere konmasını zorlaştırıyorlardı.

“Görmüyor musunuz?” diye dalga geçerken Omar'ın sesi sakindi. “Kaçış yok. Sen artık halk düşmanısın, tacir. Seni ben bulmasam, başkaları bulacaktır.” Sırıtırken gözleri çıkmak çakmaktı. “Ölüm fermanın yazıldı.”

Gelecek... Loulie bunu düşünmeyi hep reddetmişti, ama artık görmezden gelme lüksü yoktu. Düşman her yandan bastırıp Qadir dumana dönüşürken bunu göze alamazdı.

“Loulie.” Qadir yanağını okşadı. “Bana güveniyor musun?”

“O haklı...” Loulie sesinin titremesine engel olamıyordu. “Artık bir geleceğimiz yok.”

Qadir yakut gözlerini kırptırdı. “Gelecek *burada* yok.”

Loulie bakakaldı. Anlayamamıştı.

“Bu dünyada saklanamıyorsan, başka bir dünyada saklanabilirsin.”

Bu sözler adeta bir buz dalgasıydı. Loulie nefesinin kesildiğini hissetti. “Hayır,” dedi usulca. “Cin dünyası...”

“Bir kaçış fırsatı.”

Loulie hâlâ ona bakıyordu. “Başından beri planın buydu.”

Qadir ellerini tuttu. “Güven bana.”

Demek bu yüzden bu kadar sakindi. Çünkü yedek bir planı vardı. Ve bu plandan ona bahsetmemişti.

“Seni yine bulacağım, ama önce kimsenin peşimize takılmadığından emin olmam gerekiyor. Emniyetini sağlamam gerekiyor.”

“Benden yine bir şeyler saklarsan kışını tekmeleyeceğimi söylemiştim.”

“Bunu yapmak için hayatta kalman gerekiyor.” Qadir omzunun üzerinden baktı.

Omar bataklıktan kurtulmak üzereydi. Haramileri silahlarını çekmiş, etrafında emir vermesini bekliyordu. Uzakta bir yerde alevler kükredi. Ölümsüzler ordusunun arkasında saklanan Aisha bint Louas renkli bir lekeden ibaretti. “Lütfen,” derken Qadir’in sesi çatlıyordu.

Huysuz ruh kuşu tekrar yanlarına konduğunda Mazen sırtındaydı. Yaratık kanadını indirirken yorgunluktan sarsılıyordu.

“Sana güveniyorum,” dedi Loulie fısıldarcasına. “Sadece ölmeyeceğine söz ver.” Qadir alnını alnına bastırduğunda son bir kez fedaisinin sıcaklığını her yanını sardığını hissedebiliyordu.

“Söz,” diye mırıldandı Qadir. Ardından geri çekildi. “Onları koru, Rijah. Ve... özür dilerim.”

Devasa kuş başını eğdi. “*EMRİN OLUR.*”

Loulie kanada tırmanıp sırtına yerleşirken iki ifritin gözleri sabırsızlıkla çakmak çakmaktı. Havalanırlarken Omar’a bakıp iyice görsün diye küpeyi havaya kaldırdı, ardından cebine attı.

Kaçmıyordu. Sadece bir gün daha yaşamak için geri çekiliyordu.

“Bekle,” diyen Mazen huzursuzca kıpırdandı.

Onun baktığı yere bakan Loulie, ölümsüzler ordusundan biraz ötede onları seyreden Aisha bint Louas'ı görebiliyordu.

“Onu burada bırakamayız,” diye fısıldadı delikanlı. “Onu da kurtarmamız lazım.”

Aisha bint Louas bir saniye kadar daha onlara baktı. Sonra dönüp ordusuna doğru yürüdü.

Loulie gözlerini kırptırıyor. “Kurtarılmak istediğini sanmıyorum,” dedi.

Prensın itirazına havayı yaran oklar engel oluyordu. Rijah oklardan kaçmak için yana yatınca ikisi birden devasa kuşun sırtına yapıştı.

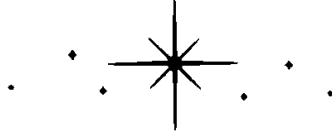
“*SIKI TUTUNUN*,” diye cıyıkladı ruh kuşu.

Deliklerden birine girmeden önce Loulie'nin tüylere sınıksıkı tutunmaya ancak zamanı oldu. Gördüğü son şey, kılıcıyla karşısında toplanan orduya meydan okuyan Qadir'di. Sonra karanlığa gömüldüklerinde korkunç bir sıcak arkalarından kovaladı.

Mazen'le elleri birleşti.

Düşüyor, düşüyor, düşüyorlardı. Arkalarında çöken kumlar ışığı ve tüneli kapatıyordu. Çok uzun bir süre düştüler. Öyle ki Loulie bir an için düşüşün sonu olmadığından endişelendi. Ama sonra... kum. Mübarek kum... Ayakları kuma değdi. Her şey bitmişti.

Ya da yeni başlıyordu.

LOULIE

Deliğin dibindeki mağara o kadar soğuktu ki Loulie'nin vücut ısısını adeta bir sülük gibi çekiyordu. Ruh kuşunun üstünden aşağı kayarken tir tir titremesinin önüne geçemiyordu. Yanaklarından süzülen yaşlar yere düşmeden donuyordu.

Mazen de kuştan indi. Yüzü kan içindeydi. Loulie'nin yanından boş gözlerle yukarıdaki deliğe baktı.

"APTAL MISINIZ?" diye çıkıştı devasa kuş. *"ÇEKİLİN."*

Aynı anda derinden bir gümbürtü koptu, ardından peşlerinden kovalayan kum dalgası üzerlerine boşaldı. Neyse ki Rijah dalgayı kanatlarını çırparak savuşturdu.

Geri kaçarken mağaranın duvarına çarpan Loulie, tavana kadar uzanan kum yığınınına bakıyordu.

Kuş iç geçirdi. *"APTAL İNSANLAR."* Sonra küçülmeye başladı. Tüyleri yumuşayarak deriye dönüştü. Sonunda artık insan bedenindeydi. Bütün bunlar kaşla göz arasında olmuştu.

İfrit boynunu kütürdetip inlediğinde Loulie hayretle bak-

maktan kendini alamıyordu. Karşısındaki adamın çıkık elmacık kemikleri, kalın kaşları ve upuzun kahverengi saçları vardı. Tüylerinin sakladığı yaralar artık sade kıyafetlerinin kapatamadığı kanlı madalyalar gibiydi.

Rijah onun yaralarına baktığını görünce kaşlarını çatarak “Ne?” dedi. “Sen de berbat görünüyorsun.”

“Bir şey demedim,” diye terslendi Loulie, ama gücü kalmamıştı. Cin sürüsüyle savaştan Qadir’i düşündüğünde...

“Geliyor musunuz insanlar?” diyen Rijah yürümeye başlamadan önce omzunun üzerinden baktı. Parmaklarının arasındaki mavi alev yılan gibi kıvranıyordu. Bir kaşını kaldırarak ekledi. “Padişahım size göz kulak olmamı emretti, ama bebek bakıcısı değilim.”

Loulie tam sert bir karşılık verecekti ki Rijah’ın sözlerinin ağırlığını bir anda kavradı. “*Padişah?*” derken sesi fısıltıdan ibaretti. “Hepiniz cin padişahısınız. Hepiniz ifritsiniz.”

Rijah ona aptal olduğunu düşünüyormuş gibi baktı. “Ne yani? Sana söylemedi mi?”

Sırlar, sırlar... Ne çok sır vardı! İfrit olduğunu itiraf ettiğinde Qadir’in her şeyi anlattığını düşünmüştü. Ama şimdi yedi cin padişahıyla ilgili anlattığı hikayeyi hatırlıyordu. Fedaisi hikayesiyle yedi ifriti yöneten sekizinci bir padişah olduğunu düşünmesini sağlayarak onu kandırmıştı. Oysa insanların anlattığı hikayede her zaman *yedi* cin vardı.

Mazen yanına gelene kadar dizlerinin titrediğini hissetmiyordu. Delikanlı dengesini sağlayabilmesi için omzuna dokundu. “Kendine Cehennem demişti,” dedi.

“Sihri, ateşin yaratılışı kadar kadim olan bir padişah için gayet uygun bir isim, öyle değil mi?”

Aptal.

Loulie kendiyle dalga geçen bir kahkaha atmamak için kendini tuttu.

Tabii ki asla her şeyi anlatmadı.

Qadir ona yaşadığı sorunlar nedeniyle kaçtığını, ifrit olduğunu itiraf ederse karşılaşacağı tepkiden korktuğunu söylemişti. Peki... bu neydi şimdi? Bir sır daha ortaya çıkmıştı.

Loulie artık sır kaldıramıyordu. Boş gözlerle Rijah’ın ardından baktı.

Mazen elini tutup nazikçe, “Hadi gel,” dedi. “Nerede olduğumuzu anlayalım.” Kana bulanmış yüzüne rağmen, eh, pes etmiş gibi görünmüyordu. Gözleri eskisi kadar ışıltılı değildi, ama merak kıvılcımları gözden kaçacak gibi değildi.

Prens değişmişti. Belki Loulie de değişmişti.

Soğuk mağarada Rijah’ın ardından gitmeye razı oldu.

Mazen, en azından asırlık kin için özürlerini sıraladıktan sonra, “Bu arada benim adım Mazen,” dedi. “Sultanın kanından geliyorum, ama artık taht iddiam yok.”

Rijah dönüp başını yana eğdi. “Ağabeyin seni devre dışı mı bıraktı?”

“Evet,” diye karşılık verdi prens. “Seni de kullanmayı planlandığından eminim...” Duraksayınca gözleri Loulie’ye kaydı.

Ama Loulie iç çekerek başını çevirdi. Mazen niye bakıyordu ki?

“Cinleri yok etmek için mi? Belki dünyayı?” Rijah’ın kaşlarını çatdığı sesinden belli oluyordu. “Güç aşığı aptallar yıkımdan başka ne ister?”

Bu, hiçbirinin cevaplayamayacağı bir soruydu. Omar bin Malik, ifrit sihrini çalmak için cinlerle işbirliği yapıyordu. Ama *neden*? Asıl amacı neydi?

Birden hatıralar Loulie’nin beynine üşüştü. Nargilesini tütürürken tavernasında kahkahalar atan Dahlia, divanda dans ederlerken gülümseyen Ahmed bin Walid, alnını alnına dayayan Qadir...

Güven bana.

Tanrılar tatmin olana kadar Loulie’nin daha kaç sevdiğini kaybetmesi gerekiyordu?

Mazen de pek emin olamıyordu. “Aisha biliyor mu acaba?” derken yüzü asıldı. “Umarım iyidir.”

“Sana ihanetine rağmen bunu mu söylüyorsun?”

Prens başını salladı. Sonra başka bir şey demeden girişe yaklaştıklarında Loulie’nin elini sıktı.

Loulie daha görmeden değişimi hissetti. Hava ısınıyordu, yumuşak bir yel cübbesini dalgalandırıyor. Sonra...

Güneş.

Rijah mağaranın girişinde durduğunda hem Loulie hem de Mazen donakalmıştı.

“Tanrılar aşkına,” diye fısıldadı Mazen hayretle.

Gökyüzünün olması gereken yerde okyanus vardı. Suda yüzen balık sürüleri rengarenk bulutlar gibiydi, gökten şelaleler çağlayarak dökülüyordu, devasa kuşlar havada turlarken

büyüleyici canlılıktaki manzarada görkemli şehirler altın ve gümüş renklerinde ışıldıyordu.

“Cinlerin dünyasına hoş geldiniz,” dedi Rijah.

Loulie hançerini sımsıkı kavradı.

Buradayım Qadir, diye düşündü. Seni bekliyorum.

TEŞEKKÜRLER

Beş yıl boyunca *Yıldıztozu Hırsızı* kişisel mabedim, hayatımdaki dalgalanmalar arasında sürekli aklımda taşıdığım bir dünya oldu. Şimdi bu dünyanın her yerde raflara yerleşip kök salacağını bilmek ne acayip bir his! Kitaba dönüşen küçük ve alçakgönüllü fikrime yardım eden birçok kişiye teşekkür etmem gerekiyor.

Her şeyden önce temsilcim Jennifer Azantian, yürekli şampiyonum olarak hikaye anlatırken güç bulmama yardım ettiğin için teşekkürler. Heyecanın ve Aisha başta olmak üzere karakterlerime duyduğün sevgi benim için çok anlamlı.

Küçük detayları netleştirmeme yardım eden Ben Baxter'a da teşekkürler.

Orbit ekibiyle çalışmak hep hayalimdi. ABD ve İngiltere editörlerim Brit Hvide ve Emily Byron, keskin içgörülerinize minnettarım. Yarattığım dünyanın sınırlarını zorlamak üzere beni cesaretlendirdiğiniz ve karakterlere nefes almak için zaman vermenin normal olduğuna beni ikna ettiğiniz için teşekkürler. Gulyabani ve ara bölüm konuşmalarının yanı sıra şapkalar konusundaki bilgeliğin için çok teşekkür ederim. Hangi şapkalar olduğunu biliyorsun!

Kitabımı Orbit ailesine sevgiyle kabul eden Tim Holman, Anna Jackson ve Alex Lencicki; editoryal perspektifleri için Nadia Saward, Angeline Rodriguez ve Joanna Kramer; kitabımın tanınmasını sağlayan Ellen Wright, Angela Man, Nazia Khatun, Madeleine Hall ve Casey Davoren; hikayemin raflarda yer almasını sağlayan Rachel Hairston ve bütün satış ekibi; kitabımı bir sanat eserine dönüştüren Lauren Panepinto, Lisa Marie Pompilio, Stephanie Hess ve Alexia Mazis; harika harita için Tim Paul; ve fantastik kitap-şeklindeki ambalaj için Bryn A. McDonald, Rachel Goldstein ve Tom Webster... Hepinize çok teşekkürler.

İlk okurum Jasmine Peake, Bölüm canavarından farksız ilk taslağımla güreşirken beni yüreklendirdiğin için teşekkür ederim. Çıkardığım işi özenle okuduğun ve daha en başından Loulie'yle Mazen'i sevdiğin için sonsuza kadar minnettarım. Sen en iyi eleştirmen partnerimsin.

Emily Rives, karakterlerimi başka hiç kimsenin yapamayacağı bir şekilde canlandırdın. Bana esin kaynağı olan Loulie ve Mazen'in ilk skeçleri için çok teşekkürler.

Gates Palissery ve Elizabeth Anderson... eleştirileriniz, hikayemi daha güçlü inşa etmem için sağlam bir temel oluşturmama yardım etti. İnce düşünceleriniz için teşekkürler.

Monica Bee ve Morgan Paine... nazik sözleriniz ve inanılmaz geri dönüşlerinizle koltuklarımı kabarttığınız için çok teşekkür ederim. Aynı zamanda atları hatırlattığınız için teşekkürler!

Alanna Miles, beni evinize kabul ederek küçüğüyle büyüğüyle her yaratıcı başarıyı benimle birlikte kutladığınız için teşekkürler.

Angeline Morris, beyin fırtınası gevezeliklerimi dinlediğin ve metinleri okurken o inanılmaz “MAZEN, NEDEN?” mesajlarını gönderdiğin için teşekkürler.

Arianna Emery, defalarca kelimelerden tasarruf edebileceğim, bu sayede hikayenin daha da güzel olacağı konusunda içimi rahatlattığın için teşekkürler. (Öyle de oldu!)

Sarah Mughal, harika desteğin için teşekkürler. Keyfimi yerine getirdiği gibi ufkumu açan sohbetler için de minnettarım.

George Jreije, en heyecanlandırıcı adam olduğun için teşekkürler. Tanıdığım en nazik, en destekçi insansın ve seninle ilk çıkış yılımı paylaştığım için çok seviniyorum.

Kamilah Cole ve Jennifer Elrod, kahkahalar, mesajlar ve neşe için teşekkürler. Heyecanınıza minnettarım.

İlk taslak üzerinden geri dönüş veren muhteşem beta okuyucularım Mallika, Sravani, Ani, Devon, Leta, SJ, Rebecca, Jessica, JJ, Yasmine, Mallory, Kit, faydalı yorumlarınız için hepinize teşekkür ederim!

En büyük ve en içten teşekkürüm aileme gidiyor. Kardeşim Neesa, sen ilk ve en iyi dinleyicim oldun. Gevezeliğime ve karakterlerimin sesiyle konuşurken attığın kahkahalara teşekkürler. Babacığım... bu kitabın özünde bize anlattığın hikayeler var; masallar, tarih dersleri ve ozanlık geleneği konusunda ilham kaynağı olduğun için teşekkürler. Anneciğim... bana sürekli kütüphane kitapları getirdiğin ve başından beri en iyimser savunucum olduğun için teşekkürler; inancın bana dünyaları verdi. Nama... ilk hatıralarım odanda kuleler oluş-

turan kitaplardan ve gözlerinde hınzır kıvılcımlarla anlattığın hikayelerden oluşuyor. Keşke kitap kulene eklemen için sana bu kitabımın bir kopyasını verebilseydim, ama kitabın yayınlanmasına yakın yaşadığın heyecanı asla unutmayacağım. Her şey için teşekkürler.

Son olarak size de teşekkür ederim sevgili okur. Bir hikayeci kelimelere nefes olur, ama hikayeyi yaşatan okurlardır. Bu kitabı yeni bir macera olarak gördüğünüz için teşekkürler.

